

سيف الملوك

میاں محمد بخش

By: Muhammad Wajeeh

Engro Chemical Pakistan Ltd.
Daharki District Ghotki Sindh
Pakistan
Contact #: 0092-302-3267274

حم

رحمت دامنہ پا خدا یا، باغ سُکا کر ہریا
 مٹھا میوہ بخش اہیا قدرت دی گھت شیریا
 سدا بہار دین اس باغے کدے خزاں نہ آوے
 بال چراغ عشق دامنہ روشن کر دے سیناں
 نعمت اپنی دی کجھ مینوں بخش شناساں پاواں
 لاہ ہنیرا جمل بُرے دا، چانن لا عقل دا
 اول مے دل جس وین ہوون سچے سخن خزانے
 طبع مہری دا نافہ کھولیں، ملکیں مُشک دھماں
 سخن مہرے دی شکروں ہوون مٹھے موزنہ مے
 بوٹی نویں کتاب میری دی جو بن بخش سنگاریں
 جے کوئی میلی اکھیں دیکھے، عیب دھگانے لاوے
 مرمراک بناؤن شیشہ، ماروٹا اک بہندے
 اول تے کجھ شوق نہ کے، کون سخن آج سُندا

بُوٹا آس اُمید مہری دا کر دے میوے بھریا
 جو کھائے، روگ اُسا جائے، دُور ہووے دِگیری
 ہوون فیض ہزاراں تائیں، ہر کھکھا پھل کھائے
 دل مے دیوے دی رُشنائی جائے وین زیناں
 بہت دے دے نوں، تیرا شکر، بجایاواں
 بخش ولایت شعر سخن دی یکن رہے وین رلدا
 نعل جواہر کدھ کدھ دیوے قوت بخش زبانی
 سُن سُن مغز معطر ہوون، بو عشق دی پائیں
 شعر مہرے دے عطر وں کاغذ لائے خال رقم دے
 پاک نظر دے دیکھن والے نندی عشق دی تاریں
 ادہ بھی عدل ترے دے گھر تھیں کجھ سزائیں پائے
 دُنیا اُتے تھوڑے رندے قدر شناس سُن دے
 جے سُنسی تاں قصہ اتلا کوئی نہ رمزاں پسندا

لَدَ گئے اود یار پیارے قدر شناس ہمارے
 مجلس بہم بہم گئے سیانے، کر کر ہوش سنبھالے
 سخن مراف، محمد بخشا، بے سلاں دے ونبالے
 ہک دے سنگ رتی، لغت جیوں بھلیانے چالے
 خالی رہ گئے مٹ محمد، خانے مجلس والے
 جے دستے تاں ورتے ناہیں نہ ہک گھٹ نوالا
 ہائے افسوس، محمد بخشا، کون کرے اپراے
 سچا میل کدھ محمد، جو پیوسی سو پیوسی
 یاراں باجھ شراب سخن دا ورتن تے کدھیوسی

ابتدائی نامہ بنام یگانہ بکمدہ

اول حمد سنار ائی، جو مالک ہر ہر دا
 کام تمام میسر ہوندے نام او ہلاچت دھریاں
 اس دانام چیتارن والا ہر میدان نہ ہر دا
 رحموں سکے ساڈے کردا، قہروں ساڈے ہریاں
 قدرت تھیں جس باغ بنائے جگ سنار تمامی
 اکناں دے پھل مٹھے کیتے، پت انہانے کوٹے
 ایس عجائب باغے اندر آدم دا رکھ لایا
 رحمت دا جد پانی لگاتاں ہو یا ایہہ ہریا
 واہ واخلق سرجن ہارا، ملکاں، جن، انساناں
 گنہ اوہدی نوں کوئی نہ پوہتا عاقل، بالغ، دانان
 حکم اوہدے بن لکھ نہ ہلدا، واہ قدرت دا والی
 آپ مکانوں خالی، اُس تھیں کوئی مکان نہ خالی
 جوں ہزار اٹھاراں اُس نے دنیا ونج بنائی
 جد جد اہر جوں جو گئے جگ تے کیتے کھانے
 اُس دانام چیتارن والا ہر میدان نہ ہر دا
 رحموں سکے ساڈے کردا، قہروں ساڈے ہریاں
 رنگ برنگی بوٹے لائے کچھ خاصی کچھ عامی
 اکناں دے پھل کاری آون نفع پھلانے تھوٹے
 معرفت دامیوہ دے کے واہ پھلدار بنایا
 ہر ہر ڈالی نے پھل پایا، سر دھرتی بدھریا
 اربع عناصر تھیں جس کیتا گونا گونا جیواناں
 درجس دے سر سجدے سٹے لوح، قلم، اسماناں
 جیا جوں نگاہ اوہدی ونج ہر پتر ہر ڈالی
 ہر ویلے، ہر چیز محمد، رکھ ذات سنبھالی
 صورت، سیرت تے خاصیت لکھو دھری پائی
 اٹھے، لوہے، ماٹے، موٹے ہر نوں نت پچانے

میر وزیر مصاحب شاہ دے حکموں باہر ہوؤں
واہ و اصاحب بخشہارا، تک تک اید گناہاں
دوئے جہان اسماناں زریاں جو دافرے اوٹے
کھانے پابہا یوس چوکی ڈاہ زمین دا پتلا
جے ادہ قمر کماؤں لگدا کون کوئی جو چھٹدا
بندگی دی پرواہ نہ اُسوں، گھانا نیں گن ہوں
سد اسلامت راج اوستہ دا، اس در سبھ سلامی
مان کریندیاں مان ترورے بسکیناں داسا تھی
لطف کریندا، کرم کنندہ، ہر دے کام سنو اے
سبھ وڈیائی اس نوں لائق بے پرواہ ہمیشہ
غیب مہرے پر پلا دیندا، مہر کریندا ظاہر
ہر عاجز پر رحمت کردا، کرے قبول دعائیں
ہر کوئی محتاج اوستہ دا، منگن ہارا دردا
دائم نیکو کاری کردائیکی اُس نوں بھادے
سورج تارے اوٹھ قطارے مشرق مغرب جانے
دھرتی پوند ڈولاندی اُبی ایدھر او دھر ہو کے
قطرے ہک منی دے تائیں کیہہ کجھ جو بن دیندا
اوس صورت ونج سیرت پاوے، اہل بصیرت کدے
وٹے دے ونج نعل ٹکاندا جان قیمت پاندے
ہسپاں اندر موتی کردار کھ کے قطرہ پانی
اگاپچھا اُس نوں معلّم نہ چھپیا ہک ذرہ

شاہ کھڑے غصہ کر کے ہو رہی نوکر روؤں
بعزت رزق نہ کھتے ساڈا، دیندا فیر پناہاں
ونج سمند علم اوہدے دے ہک قطرے تھیں تھوٹے
سمن دشمن چنگے منڈے دیندا ناں دھر کلا
رحمت اس دی جگ دسائے، ہر ہک نعمت گنڈا
زُبد عبادت تاہیں ہوندے جاں گھلے درگا ہوں
آدم جن ملائک ہر شے جسیا، جون تمامی
کوہ قافاں دوج روزی دیندا کھر غاں نوں ہاتھی
سبھ خلقت دارا کھا او ہو بھیت کچھلے سارے
کہناں تاج سعادت دیندا، کہناں بداندیشہ
جدوں کرم داواڑا کردا کوئی نہ رہندا باہر
بن مگے لکھ دان دوائے محرم دل داسائیں
ہرگز کیتی اُس دی اتے انگل کوئی نہ دھردا
بدیاں بھی پھرنخش گزردا جاں رحمت پر آوے
خاک زمین دی ثابت رکھدا پانی تے تھرباندے
حکمت نال لگایوس محکم کوہ قافاں دے کوکے
پانی اتے صورت لکھے حکمت عجب کریندا
اٹھے لوک استمر بجائی قدر پکھان نہ سکدے
ساوی شاخوں دیکھ نکالے گل پھل رنگ رنگدے
شکماں وچوں باہر آنے صورت بی بی رانی
دانا، بینا، کشف قلوبی، حی قسیم مقرہ

نعت انہاں دی لائق پاکی کد اساں ناداناں
نال اشارت ٹکڑے کیتا جس نے چن اسمانی
معجزیوں اُس بوہت ودھائی تھوڑی سی مہمانی
صدر نشین دیوان حشر ودا، افسر وخی اماماں
دنیا تے جد ظاہر ہو یا کھسریا دین دماں
تخت چبائے شاہی کنبے، ڈھکھے کفر منارے
سمجھو نور اُسے دے نوروں، اُسدا نور حضوروں
لَوْلَاکَ لَمَّا خَلَقْتُ الْکَوْنُ اَیَا شَانُ اُنہاندے
نور محمد روشن آباء آدم جدوں نہ ہو یا
پاک جمال اودے نول سکدے دھج نییاں سندے
ولی جنہاں دی اُمت سندے نییاں نال برابر
حُسن بازار اُمدے سے یوسف برے ہو وکاندے
عیسے خاک اُنہاں دے دُور دھی گھن تیمم کردا
خال غلامی اُس دی والا لایا پاک خلیفے
موسے، خضر، نقیب اُنہاندے اگے بھجن راہی
دہ سی سد جنہاں نول ہو یا نیڑے آپیارا

میں پلینت ندی وخی وڈیا، پاک کرے تن جاناں
ٹک رڈاں تھیں جس پڑھایا کلمہ ذکر زبانی
شکر تہا سبھ رجایا، کھسے کا سے پانی
کُل نئی محتاج اُنہاندے نفراں دانگ غلاماں
کوہ قافاں نے سیس نمایا، کوٹ کفار تماں
چھیک دتے قرآن اودے نے اگلے دفتر سائے
اُس نول تخت عرش دایلیا، موسے اُنوں کوہ طورں
جن انسان غلام فرشتے، دوتے جہان اُنہاندے
اول آخر دوتے پاسے اُوہ مول کھسویا
توراں ملک اُنہاندی خاطر خدمت کار بندے
اُمت اُس دی بنیا لوڑن مُرسل ہو را کا بر
ذوالقرنین سیماں جیسے خدمت کار کماندے
تاہیں دست مبارک اُس داشانی ہر ضرر دا
جانی نول مستربانی کیتا مہتر اسماعیل
ادہ سلطان محمد والی مُرسل ہو رسپاہی
نعت اُنہاندی کہہ کجھ لکھتے، شاعر او گنہارا

بیان معراج درالتاج انبیاء علیہم السلام

آئی رات مبارک والی بھاگ اساڈے جاگے
اسماں پرتارے روشن، شمع چراغ یگانے
سجناں تے خوش مشکاں ڈہلیاں دشمن سرسھاگے
سکدیاں یاراں نول پوتے سکاں دے پرانے

تہ پر ہون درود اللہ دے، آل اولاد تیری تے
 پیر مرید صدیق اکبر سن پہلے یار پیارے
 یار دوجا فاروق عمر سی، عدل کیتا جس چھڑ کے
 شب بیدار غنی تھی ترجیا جامع جو مہترانی
 چو تھا یار سپہا را بجائی خاصا دل دا جانی
 لحاک لحکی دماک دمی شان جہان دے آیا
 ذوالفقار جہان نوں اتری خلعت فقر حضور
 حمدیاں سن جس دے اگے بتاں سیس نوائے
 ستر دو بہشت واری راہ اللہ دے وکیا
 رباً انہاں اماناں تچھے، جو گل لال نبی دے
 ہکناں عشق تیرے دے پیتے بھر زہر پیالے
 ہوندی قوت زور نہ لایا بیٹھے من رضائیں
 عشق تیرے دے دیا گھائل ہوئے مال جس ازل دے
 پیر سنے دین غیر عشق دے بیڑا میرا تاریں
 توڑے رد سوال کر لسی، توڑے عرض قبولے
 یا نبی اللہ جے کچھ دتا قدر تینوں رب والی
 او گنہار طفیل تساڈے سین بہشتیں جلیے
 ہو رکے کچھ نیکی ہوئی تو شہ خسرو قبر دا
 تینوں قوت بخشی مولیٰ، سبھ خلقت بخشا دیں
 دوست، دشمن، چنگا مندا، جے کوئی ہوئے سوالی
 رکھی جھول تساڈے اگے، پاؤ خیر یتیمان
 پیر وال اصحاباں اتے بھی بسیا دتیری تے
 حق جہان دے ثانی اثنین اذھانی الغایے
 ایہہ شیطان رجیم مڑلایا پنجہ اندر پھڑ کے
 عثمان ذوالنورین پیارا مہتر یوسف ثانی
 دلدل دا اسوار علی ہے، حیدر شیر حقانی
 سخی بہادر، جگ و فتح نادر جس دا عالی پایا
 جمل جہان ہوئی روشنائی شاہ مرداں دے نور
 خیر کوٹ کفار گریوس، ڈنکے دین و بجائے
 ددے امام دتے راہ مولیٰ پھر صبر کر لکیا
 پاک شہید پیارے تیرے، افسر آل نبی دے
 خنجر جھاگ محبت والی ہکناں بدن حلائے
 پانی باجھ پیالے چلے دین دنی دے سائیں
 سر دتے، پرسی نہ کیتی شادی کر کر چھلے
 میں عاجز سکین بندے نوں نال ایمانے ماریں
 میں بھی دو ہیں جہانیں پھڑیا دامن آل رسولے
 ذرے جتنا گھٹا ناہیں، ہتھوں ہوندا عالی
 رحمت اتے تقار مہر دا پاک جنابوں پایے
 مینوں ہکو نام تساڈا گنہار روز حشر دا
 ہوندے زور سوال نہ موڑیں، نبی کریم کھادیں
 کد کریمیاں دے در آتوں مڑا دے ہتھ خالی
 او گن ہار کو تچیں بھریا، بخشیں نبی کریمیاں

خدمت کا ڈکڑ لیا ندے او گنہار نکارے
ہک کوئی ولی اللہ دا ہویا، دے کسے تعصیروں
جہنم جاوے نچے وڈے لوک سمجھو دکارن
منگیاں خیر نہ پیندا کہ ضرور نہ ملدا گھٹ پانی
ترے سے سٹھ ولی دی قدس لگا وارواری
صاف جواب ولیاں دتا، توں مردود جنابی
اوڑک کہس ولی نے کیا، جا بعد ادسہاے
مونہ کالا کو گیا نمانا، حضرت دی درگا ہے
ہویا حکم جنابوں، میراں، نہ کر اس دی یاری
اس نکوں محبوب الہی رُس ہویا مُڑا ہی
ایہ مردود زبانی بخشاں، ہور ہزار اچھا
دو جا قدم اٹھایا حضرت فیر کہہا رب والی
ترے جا قدم مبارک چایا آیا حکم حضوروں
تیرا کیہا کہے نہ موڑاں، اے محبوب لگانے
ایسی عورت خاطر تیری، رب دے خاص عزیزا
سیوا وار ساڈا حضرت، کوئی نہ رہیا خالی
لکھاں خیر ساڈے لیندے، بن منگے بن لوٹے
میں پانی، شرمندا، جھوٹھا، بھرباناں گناہاں
میں اٹھاں تے تلک رسنہ کیونکر ہے سنبھالا
توں پکڑیں تاں کوئی نہ دھکے پونجی شابی کر کے
تلک تلک کے نہ رہے بھیر، گندی کلی کیا ہاں

میراں نظر کرم دی کیتی غوث بنلے سارے
پور اچکاتے مونہ کالا، رب بنایا پیروں
ایہ مردود الہی مندا آیا ہے کس کارن
بھکھاتے ترے یا دتا، پکڑی چال نمائی
اوہ تعصیر معاف نہ ہوئی، دن دن ودھ قمار
جے کوئی کرے شفاعت تیری اُسے باب غرابی
اوہ میراں محبوب خدا امت تینوں نمشاوے
حق اوہ دے ونج رحمت منگی میراں شاہنشاہے
جو پورا اس دا کرسی، اُس دے باب خوار سی
جاں ہک قدم اٹھایوس اوویں، ہویا حکم الہی
رُس نہیں محبوب پیارے منیم تیرا کیہا
دو ہزار اچھا بخشاں نالے ایہ سوالی
ترے ہزار تے ہک ایہ بھی داصل کساں نوں
اوہ سارے جد قطب بنائے، پیر پڑھے شکرانے
اُس ساڈی رکھاں میں بھی، او گنہار ناچیزا
سخی دوار ساڈے اُتے میں گنگال سوالی
دین دواں سمجھو ہتھ تیرے، کوئی نہ ٹھکے ہوٹے
ہکو اُس ساڈے در دی نہ کوئی ہور پناہاں
دھکے دیوں والے بوہتے، توں ہتھ پکڑن والا
گھن گھیر اندر منتارو، لنگھ نہ سکاں تر کے
تکدا لوک تما شے حضرت، میں بے حال بیاباں

پیراں دے درباروں پاوے دائم خلق مرادیں
مینوں بھی کجھ شوق الہی، بخشو سُن فریاداں
دُڑی والا لعل تساؤ، جس دی ہے منظوری
پاک جناب اُنہاں دی اندر مینوں کو حضوری

درج جناب شہادی حضرت پیر شاہ غازی قدس تعالیٰ سر العزیز

بسم اللہ، بسم اللہ اکوں درج مبارک آئی
مسلم ہندو کوئی نہ نابہر، سیوے کجھ لوکانی
عاجزِ نردھن اس دے دُرتے لکھنِ عامت کھاندے
شاہ سلطان اُنہاں بے عجز بن وکھاندے
اس درجے رگ عاری کولوں شیر بر بھوکِ روا
بادشہاں دا پیر کھائے پیراں شاہ کرجاتا
سیک لگے جدیوک تائیں، تڑت سُنے فریاداں
زندہ پیر کرامت ظاہر فیض ہمیشہ جاری
جمل جہان دھمی خوشبوئی، جھٹلی واڈ کرم دی
سادی جھنگی جو بن رنگی، جلوہ حسن کمالوں
توتے، مینا، خمرے بولن، کوئل، مہور، لٹوے
بلبل بھور گلاں دی باسوں پھڑے مست دیوانے
گکڑا اٹھ صبا جیں دیندے ٹھٹھیم بازگاہاں
اٹھویں روز ہونے نِت میلہ، لوک نیارت آون
پیر میرے دی دھوم پو فیڑے، آون ملی سلامی
جنت شان مکان مٹور، روپ دُلھے ہر پائے

ہادی مرشد دی جس دُوے چارے کوٹ نوائی
داتا سخی محمد بخشا، دن دن دیگ سوائی
ہک دُڑی دا تحفے کے دیندا وان لکھاندے
عاجز اُسے شاہ سداون اُس داماں رکھاندے
اگے پڑھے نہ پڑی اوہدی دے باز شکاری دُدا
پیر شاہ قلندر غازی، نت سوا لکھ داتا
پینچے کر تاکید، محمد، پان مرید مرادان
باغ نبی دا گل عجباب، کھڑیا سدا بہاری
واہ سہیل کرے بلغاراں، قیمت پیندی چم دی
شاخاں مستان سر لٹکائے، دم دم بھولن جالوں
دھن پیرا، دھن پیرا جس نے رزق اسانے دے
ہد ہد کرن سجد عبادت سر پر تاج شہانے
بونے تے کچھیاں سوزوں کرے کوکھان چانگیاں
شاہ مرواں تے مست قلندر، پھیراں گج سداون
چمن خاک، کریندے خدمت، دعوے رکھ غلامی
دُر اُس دے نِت نویں سواالی پاوان اُس زراے

نام معھے اندر دستیا عام نہ سمجھن تدبھی
 میرا ہے اوہ وڈا بھائی عمروں عقلوں و سبوں
 شعراں داسی شوق انہاں نوں، پڑھ پڑھ قیمت پاندے
 سیف ملو کے دی گل انہاں کسے کت ابوں ڈھٹی
 چھٹی گھن مے تے رکھی، کھول جدوں پھر ڈھٹی
 کاغذ صاف منور گردا، جیوں چسہ دلبر دا
 عرفاں ونج سفیدی روشن جیوں پھل اند پتاں
 ہر نہر سطر مبارک حب دی آہی لہر روانی
 کندل دار پے ونج گھیرے، زلف جویں محبوبی
 ایہہ مضمون چھٹی دا آہا، قصہ ہو رشت تابی
 صفت حسن دی، دکھ عشق دے، جیوں تھل دیاواں
 یک بیک سنائیں سائے سخن برابر کر کے
 نکتے قصے، بیت، سی حرفی، کیہہ ہو یا تھہر لکھے
 چھپڑیاں ونج تر تر ڈھٹوئی آندی ونج پوکھاں
 قصے اندر کسر نہ ہووے، نامے رمز فقر دی
 پاؤں سیر بناوین قصہ تاں گل تیسری جانا
 چھٹی ویکھ لگی حیرانی، کجھ نہ آوے جاوے
 گھمن گھیر مکر دے اندر پیا عقل و اٹلا
 دوہاں دلاں تھیں مشکل ڈھکی، کون کسے غمخواری؟
 قصہ اوکھانائے فنا، زور کمی، پسند بھاری
 طبع ضعیف، اُو اسی جیوڑا، گھٹ جمعیت سی دل

سادہ اکم بلاوے پڑھدے مینوں ہوتی بے ادبی
 دانشمند اکابر دانا، بحر نظم دے کسبوں
 ہر عاشق دے قصے تائیں خوب طرح دل لائے
 اس قصے دی طلبت میونے، میں دل کرے چھٹی
 سوہنے لفظ عبارت نختی، شہد شکر تھیں مٹھی
 نقطے دانگن بندی مشکلی حرف آغاز اترا
 شاخاں وانگر سطر ایں سدھیاں جھٹی تھیں لگتاں
 لفظاں دے سپ وچوں تھیں درتیم معانی
 مرکز نیناں مڑگاں وانگر، کون گئے سمجھ خوبی
 پین چن سخن پر دوین تسبیح موتی سبل خوشابی
 صلح لڑائیاں عیش قیضے، باغیں میوے پھاواں
 دانگ مصنفان ڈکیاں دے ورنہیشے کر کے
 ایسے سوین تیں بی میاں سخن کرن ہن سکھے
 یادس زور طبیعت والا یا مڑ تائب ہوکھاں
 صنعت بھی ونج تھوڑی بوہتی چلے لذت کردی
 اپنے موہوں بن بن بہند لہر کوئی شگھر سیانا
 کون بھنبال نکر دا ہووے، چنتا چھا وڈا دے
 نہ ایہہ لکھیا موڑن ہوندا، نہ اوہ کم سکھدا
 جے آج مرشد اکھیں دتے، مڑگاں مددیاری
 ڈاڈھے دا فرمان نہ مڑدا، روگی جند بھاری
 جانی رب، محمد منشا، اوس گھڑی دی مشکل

شاعر مرد سخنور دانے، پاس اوہدے نت رہندے
سخن کلام سخن وادائم رکھدا شوق شہزادہ
سیر سلوک، حکایت، قصے سُندانال طلب دے
قصے تے اخبار حکایت، جیڑے بادشہاں نے
جمع الحکایات اسی ہک کتاب وڈیری
پڑھدے پڑھدے گئے، گئے، گئے کول کچیری
روزین تے دیس عجائب ہونیس اس جیہا
شاہ شاہپال اُتھے کوئی ہویا، افسر بادشہاں دا
اُس گھر اندر بیٹھ ہوی، جو بن دے رنگ رنگی
یوسف ثانی روزین تے، اُس بن کوئی نہ ہویا
رُوپ اوہدے پر عاشق ہویا، ہک سلطان مُردا
رنج مصیبت دکھ قصے جھاگ بلار قساری
سیف ملوک اوہداسی ناواں، شاہ عامم داجیا
جاں محمود سنی گل آسنی، شوق اندر دینج دھانا
ایسا شوق پیاد دل شاہے بھل گئیاں سبھکاراں
میر، وزیر، امراء بلالے، شاعر، عالم، فاضل
یار و سیف ملوک جنے دا قصہ عجب نیارا
جاں جاں ایہہ کہانی مینوں ساری نظر نہ آئے
جو کچھ اس جنے پر گوری راحت، رنج مصیبت
اچھی طرح اندیشہ پایوس میر، وزیر، دیواناں
ایس کہانی دا دل اندر لگا عشق اسانوں

شعر کلام عجائب قصے، رہن ہمیشہ کندے
مجلس اندر شغل علم داروزوں روز زیادہ
مٹھے چرب نولے شاعر دیون شعر عجب دے
کرد اسیر کتاباں اندر، سُندا سخن یگانے
ہک دن سیر اُسے داکر دے، رغبت نال گھیری
ہے ہک باغ ارم داکر دے شارسن سہری
پریاں دا ادہ ملک قدیمی، آدم کدی نہ رہیا
نبی سلیمان جود دی جائے ریماراج کساندا
جے لکھ صفت زبانی کہیے، فیر بھی اس تھیں چنگی
صورت دیکھ نہ چلدا پانی، رہندا دین کھلویا
راج حکومت چھوڑ ملک دی چالیوس پندھ سفر دا
اورک دنج سخن نولے ملیا، ہوئی دوہاندی یاری
سے کے نال پری لُوں آیتاں مڑ راج کما یا
کیوں سبھ حقیقت سینے، جیوں جیوں حال وہانا
اُتھے پیرایو دل خواہش، ذکر ایہو دینج یاراں
سبھناں نوں فرمایا شاہے، سنیو ہر ہر عاقل
اول تھیں لے آخر توڑی اکھ سنا دسارا
دق طبع، دل تنگ ہے گا، جاں آرام نہ پائے
جمن مرن اوہدے تک ساری دسواں حقیقت
جے ایہہ بات سنا دناہیں، ہوساں مست دیواناں
جلدی پیدا کرد کدا موں، کیتا حکم تانوں

سُن کے سَن زبانی شاہ دی، کئے نصرت اُٹھڑیا
اگے رکھتے نیاز شیرینی، نیوں کے ہو یا سلامی
کل سُن میمنہ دی اپنی ساری کھول سُنائی
اند تیرا شیشہ روشن، سبھ جگ تائیں دیکھے
ہادی راہنما، آسانوں کو آج راہ سُنائی
بڑھے مرد پسی دل شفقت، کندا سُن توں جُنا
میں ہک واری سیر کریندا شہر و مشق گیا ساں
دُج بیٹھا ساں کس دہاڑے بادشاہی دہاڑے
ایہو قصہ پڑھدے آہے سیف ملوکے والا
اوس شاہ ہے دی خدمت جاو، تاں مت مطلب پاؤ
حَسَن ایہہ خبر مبارک سُن کے بوہت دلوں خوش ہویا
رحم پیاد دل پیر سچے دے دیکھ ادھری سکینی
ولی اللہ دے، بھانڈا تک کے، پاندے خیر حضور دل
جہیناں پیسا پتے ناہیں، خالی مڑن بازاروں
میٹ اکھیں، منہ ریا پیرے، حَسَن بجا بایا
اُس بزرگ دے ڈیرے آیا، ادبوں نیواں اُڑیا
پیر تر و تھکا کھن دگلا مطلب دس تماچی
اوکھے ویلے باہو پیرا تیری دھن کسائی
حل کرو ایہہ مشکل میری، جیوں جانو ہر لیکھے
مشکل حل، مراداں حاصل، کرے شکر خدائی
دھونڈ کرو تاں مطلب پاؤ، خبر پتائیں دسنا
باغ بازار مکان تکیندا، بوہتے روفرہیا ساں
اخباراں دے علم کلاموں، ذکر کھلا سرکارے
حَسَن بدیع جمال پری دا، عشق کما یا لالا
ہمت کرو، محمد بخشا، سفروں سودے جاو
اوسے مُرشد کامل اگے عرضاں کر کر دویا
مہر کرن دے لائق ڈٹھیوس، خاصا مرد یقینی
جیہڑا پاک، غزوروں خالی، سوپر کرے نوروں
نقد نصیب، محمد بخشا، بن قسمت کبہ داروں
ڈیرے سنے ہلک دُج اُس نوں شہر و مشق چُپایا

مقولہ شاعر

آہو ہمت مرداں والی، ایہو کم کریندی
جس جانی دُج مطلب ہووے، مرد چُچاؤں کھلیاں
ہوندے بند خلاص ششابی، مرد پوَن جد صامں
مرداں دے دُر دھیندے ناہیں، شامت تیکریندی
بلن مرداں منگتیاں نوں، مرداں دے دُر مَلتیاں
دھن نصیب اوہدے، جس پھڑیا مرداں سند دامن

مے دولت دیوانی خلعت، ایہ صلاح پکائے
تساں دوہاں چھپ ہننا چوری، خاطر ایسے گل دی
قانونگو تسلی دیندے، کافی پکڑ ہنساں گے
جاں رمضان مبارک آیا، حسن کیتا شکرانہ
زبدۃ الجواب کھلائی، ہو یا حکم شہسناناں
قانونگو حسن نے چوری، پڑے وینج بہانے
جاں سلطان دمشق شہزاد، پڑھن لگا ایہ قصہ
ثابت ہوش ہے وینج پڑے قانونگو قرارے
جاں قصہ لکھوا حسن نے قابو کیتا چوری
اُٹھ حسن نوں رخصت کیتا، شاہ دمشق شہزادے
قصہ گھن وطن نوں ٹریا، نال خوشی خوش حالی
بوہت انعام دے سلطانے خلعت ملک جاگیراں
ایس قصہ دے پیچھے ہو یا رتبہ اس دا عالی

مقولہ شاعر

مردا ہمت ہار نہ موئے مت کوئی کسے مردا
جاں جاں ساس نہ ساس نہ ہوویں، ساس ٹے مڑا ساس
جھل جھل ہار نہ ہاریں ہمت، ہکدن پھرسی پاسہ
جاں مقصود میسر ہوندا، رنجوں راحت تھیندی

بوہت پسند کیتا سلطانے، ایہ مبارک قصہ
چھینوس ہو کر تاں باں قصے، ایسے دی مشغولی

دا محمود ہو یا سلطانے، پڑھن لگا ایہ قصہ
اس قصہ وینج پڑھن لگا ایہ قصہ

جہناں طلبتے دی ہو سی، سُن قصہ خوش ہو سن
 شاعر دی آزمائش آہی، ایس رقصے دینج بھائی
 خوشیاں اندراو ہو جیما، واہ درداں دل دھایا
 جنگ لڑائیاں، کانگاں اندر گج کرکے آئے
 ہر سرفن ہنس رواج ہو دے ماہر تے یک فنی
 لُغتیاں ورتن وان لیا ئے معنے دینج عجائب
 قصے ہو رکے دے اندر در اپنے کجھ ہودن
 درد لگے تاں ہائے نکلے، کوئی کوئی رہنڈا جھکے
 جس دینج گجھی رمنہ ہوئے، درد مندیاں دے حالوں
 جوشا بے پیرا ہووے سُنن اوہدے بھی رکتے
 ویکھو کجھی بیت بناؤن، شعروں خبر نہ پاؤن
 روی ردیفوں نام نہ جانن، قافیوں بدھ نہ کاٹی
 سُنن بھلا جو دردوں بھریا، بن درداں کجھ ناپیں
 درد مندیاں دے سُنن محمد، دیس گواہی حالوں
 ہک علم دے زوروں کر دے، اوہ بھی ظاہر دسدا
 دانشمند بچکان کریندے، عامان سارہ بھائی
 میں بھی دچوں عیسیں بھریا، دساں ہنس زبانوں
 بھائی دی فرمائش مئی، جو آیا سو کہیا
 جہناں جاگ عشق دی سینے، جاگ سویرے روسن
 ہر رنگوں خوش سُنن سناؤں تاں اس دی دانائی
 صفت کو صفت اندر فرما ئے سُننوں سُنن سوایا
 سفر وطن تے ماتم سوگوں پورے سُنن سناؤں
 لطف خدائی نال عطائی تاں ادہ ہوندا سُنن
 لیکن ایسے ملوں نہ ہودن، ہر ہر نظر دل غائب
 بن پیڑاں تاثیراں ناپیں، بے پیرے کدردون
 دلبر اپنے دی گل کیجے ہو راں نوں مونہ دھر کے
 بہتر چپ محمد تختیا، سُنن جیسے نالوں
 بے پیرے تھیں شعر نہ ہوندا، اک بن دھوں نہ دھکھے
 ایس طرح تے تھنقاں سُنن، بوہتے ڈوم بناؤن
 وزن برابر بیکد اجڑوا، صنعت رسم نہ بھائی
 نژاد کماواں فرق رہودا، کیا کانے کیا کاہیں
 جس پکے پھیل بدھے ہودن، آئے بو رومالوں
 جس پر ہوئی عطا الہی، سُنن نہ چھپدا تسدا
 لکڑ ہائے لین بازاروں، جو سستی مٹھیاں
 اکھیں والے عیب چھپا ہو، کراں سوال تسالوں
 سُنن کرن دے لائق کھتے، میں بے علم اجیما

بھائی لفظ بھلا یا جھتے، ہوگ مخاطب بھائی

بھائی سو جو بھاکر لسی، کم وڈیاں وڈیاں

التماسِ شيرِ خوانندگان و نویسندگان و شنوندگان کہ پرہ پوشی کنند

دانشمندو، منو تمامی، عرض فقیر کریندا
 تک تک عیبت کردے واندے، چنگے لوگ کدایں
 عیبوں پاک خداوند آپوں، کون کے نوں آکھے؟
 میرے نالوں ہر کوئی بہتر، تمہیں نیسج ایانا
 جتھے جتھے گھانا وادھا جے یں اُنکل دھردا
 تھوڑی بوسہی تہمت کولوں، کون کوئی بیج رہندا؟
 پردہ پوشی کم فقردا، یں طالب فقر اوال
 جس نوں عشق کے دا ہوئے بس دے عیبت دے
 کرم کرو تے عیب چھپا ہو، پڑھو سنجالا کر کے
 نہ شیخی وڈیائی کوئی، جھول اڈی کجھ پاؤ
 یں جھلاتے تسیں نہ جھلو، سمجھ بنا ہو مئے
 سُنیا یں جد شردہاڑے، نکال سیکھا پڑسی
 سُنناں ونج تیں بھی بے کر، دیکھو سُن اولا
 سیکڑیاں تیں، جے ہک آفے بیت پسندالوں
 شعر میرے اس ملک اپنے ونج مول پاندے قیمت
 کیہرستا ہے کشمیرے، پچھو مل لا ہورول
 کرے سوال فقیر، محمد، پڑھنے دالے تائیں
 باجھ ادا آواز رسیلے، لکدا شعر اونا

آپوں چنگا جے کوئی ہوئے، ہر نوں بھلا لکیندا
 نکتہ چینی فستہ دوزی، بھلیاں داکم ناپیں
 کاہنوں گل کے دی کرنی، میں بھی شاعر بھاکے
 تھوڑا بوہتا شعر سُنن دا گھانا وادھا جانا
 احمد یار مصنف و انگڑاں کوئی معسوم کردا
 پر میں آپوں او گھنارا، دوسریاں نہیں کھندا
 عیب کے دے بھول نہ سکاں، ہر یک تھیں شرمالوں
 سُنناں دے جو عاشق بندے، عیبت مٹھن اُسے
 ڈونگی نظرے مُردم سمجھو، لنگھ نہ جاؤ تر کے
 جے کوئی سہو خطائی ہوئے، بخشو تے بخشاؤ
 چلدے گھوٹے نوں مت مارو، چابک مٹھنے طے
 بُریاں نوں رب نیکیاں پچھے، بخش جنت ونج کھڑسی
 خلقِ خدا فی کر کے، کجگوشت شرم دا پلا
 اوس ہک چنگا پچھے بخشو سارے مُرداسا نوں
 دُور دُراڈے جس نوں لکھن، جانے بوہت غنیمت
 پستہ تے بادام، محمد، سستے ملن پشورول
 رونق کھڑیں نہ شعر میرے دی نال داستانیں
 ددھ اندر جے کھنڈر لایے، مٹھا ہوندا دونا

بنام حضرت پیر روشن ضمیر قدس سرہ العزیز

کون بندے نوں یا دکر سی، اٹھوئے کون قبر نوں؟
 روح درود گھن مسجد جاسن، آپو اپنے گھر نوں
 نہ گھر چارے، نہ سکھ ڈھٹے، نہ کچھ کھٹی کھٹی
 جے کچھ آیا سو منہ پایا، تلی رکابی جیٹی
 اُنس اولاد تساڈی بھائی پڑھن بیٹھ قبر تے
 مینوں ہو نہیں کوئی پاسا، آسا کس دے گھر تے
 کس نوں درد اساڈا ہوئی، روگن رنڈے ورنوں
 تیرا روح، محمد بخشا، تکسی کیڑے ورنوں؟
 نہیں کے دل لہناں کوئی، نہ پھڑ چلے ترٹی
 خالی ہتھ، محمد بخشا، ٹری نکاری کٹی
 اٹھویں روز دیون گے گلی، جے کچھ گھر منج ورتے
 جاسی روح، محمد امیر اپیر سچے دے درتے

کلمہ چند در بیان اوصاف عشق و عاشق و محلا و اہل سوز و گداز محرم از

سد اٹکھالے او ہو بھائی، عشق جنہاں گھٹ آیا
 ساج تحت سلطانی تج کے اٹھوٹھا پھرن گدائی
 دم دم بہین شراب غماں دی، دم نہ مارن موئے
 مٹھا نشہ شراباں والا، پڑوچ ترونگ پھکی
 کر کر یاد سجن نوں کھانڈے بھن بھن جگر نواسے
 غیر خلاصی منگدے ناپیں، جو قیدی دلبر دے
 جھٹکن بھار ملامت والے، عشق دے متواسے
 حال اُنہاں داکس نوں معلّم، پھر دے آپ پھپایا
 باہروں دتن میلے کاسے، اندر آب حیات
 مرہم پھٹ اُنہاں دے بھانے ہو جیسا اٹکھایا
 رکھ اُمید سجن دے در دی اکٹن جو بن آئی
 وٹ جھٹکن، وٹ پان نہ مٹھتے، واہ نہانڈے موئے
 ببل نوں خوش صحبت گل دی، بُری کٹھڑے دی وکی
 شربت دانگ پیائے ہتھوں بیون نہ ہر پیالے
 پیا ہی تھیں گل کدھلے ناپیں، ہوئے نیکار اُس گھر دے
 جھٹکھا اُوٹھ ہوئے مستانہ، بھار اٹکھا دے بھاسے
 دل وچ سوز پینکاں والا، چوسد شمع بنایا
 ہوٹھ سکے ترہایاں وانگر، جان ندی وچ نہاتی

نشا منصور آنا الحق کھنڈا کیوں نہیں شرمایا؟
 ریت وجود تیرے دنج سونا، ایویں نظر نہ آوے
 پارہ گھٹ محبت والا گولی ہک بناوے
 دودھ وجود تیرے دنج شیریں روغن دار سمانی
 گل دنج پھیاہ غماں دا گھٹ کے ذکر دل پھک بھگانی
 قلعی کہا دیں نہ شراب دیں، گلی ہے ایہہ چاندی
 بوٹی کال ریاضت والی، آتش بال غماندی
 سخن آقرب آپ کو کیندا ہک دم دُور نہ دسدا
 محرم ہو دیں کون بھلاوے، پڑدہ ہے دنج کس دا
 اس دوتی دے دعوے پٹیاں، سٹیاں دُور حضوروں
 جاں ایہہ سایہ دُور ہٹایا، سچ نکلے منصوروں
 وحدت دادریا دُور، جاں مو جاں دنج آوے
 قطرہ دنج پیا دیاوے، تاں اوہ کون کہاے؟
 اول زہد ریاضت اندر، بچھ کرنا رہے گل کھاں
 ساس رتن رت ماس نہ ہوون کالکھ بچے مل کھاں
 رکھوں ترورے پت سافے، بھن مرود لکھائیے
 لنگری ڈنڈے گھوٹ بیچاے صورت بھن گواسے
 جنبی دا ہک وال ہی دا، غسٹوں رہے جے سکا
 جے ہک وال تیکر دنج میاں، اپنی آپ غم دی دا
 کیہ کجھ بات عشق دی دساں، قدر نہ میرا بھائی
 جس نے قدم اکیرے دھریا، سو یوسٹریا سٹریا
 جیون جیون بھوٹا ناوال، موت کھلی سر آتے
 توہیں محرم یار، محمد کھنڈا کون پرایا؟
 ہنجوں دا گھٹ پانی دھوئیں، ریت مٹی رڑھ جاوے
 خاک تے دنج خاک، محمد، سونا قیمت پاوے
 مرشد لافے جاگ پریم دی تاں جھے دودھ پانی
 ہمت نال محمد بخشا، مکھن آیا جانی
 سیر اندر سر سا ہی پانی، سستی تد وکاندی
 پریم جڑی گھٹ دیکھ محمد، سبھ چاندی من بھاندی
 اُس دے تیرے اندر تیرے، پھریں لوڑا جس دا
 جاں جاں شے آپ محمد، تاں تاں آپ دسدا
 نوروں سایہ ظاہر آیا، چھپ لسا فر نوروں
 میں ونجیں تاں فیہ محمد، کون کے توں دُوروں
 ڈاہاں دکھتیاں بھن ٹہنیاں ہولمر بناوے
 جس تے اپنا آپ گوا دے آپ اوہوں جاوے
 دھنڈا مینہ سیالے ہالے، سبھ سرے پر بھل کھاں
 جاں سک ہو دیں وال محمد زلف مجنوی رل کھاں
 ہرے بھرے سن آباں والے، دھچے پاسکائیے
 تاں دلبرے پیریں لگی، مہندی رنگ لگائے
 اوہے حال رہے گا جنبی، غسٹ نہ جاتز اکا
 تاں بھی بوہت رنگ نوں باہن اکے عیبت ہی دا
 ایہہ دریا اگے دا دگدا، جسد لا لگھ نہ کافی
 پرایتھے سڑمرن حیاتی، ایویں گل نہ اڑیا
 لکھ کر دُور تیرے یقیں سوہنے، خاک اندر رل سٹے

مٹھی چھاں اُتے پھل دے دانگ انجیر انگور
 خاص انسان اُنہاں نوں کیئے، جہناں عشق کیا
 اپر جلتی، مونسوں جلتی، اندر نیس جلتی
 اول الف اکلا ہدویں، نقطے چھوڑ جنجالی
 کدھیں ول کھلوویں سدھا، کر کے ہمت عالی
 چائے ترکان جوڑ بنا دیں تاج مبارک دے
 تاج سو ہے جے نبی سلیمان ہد ہد کول بہالی
 جلتی دے ترے اکھر، بجائی، سمجھا اشارت ناموں
 بیٹوں یاد کرن ہر دیلے دلبر ہر انداموں
 گل و بیج سیل دے نشانی، جھل عشق دا پھل
 گل میری ہتھ تیرے شاہا، عذر نیس تجھ آہا
 نفس فساد دی مارن کارن، کس لے کمر جوانا
 رات بنیری ڈھونڈ پو فیری جنگل بار ویرانہ
 کتیں سوت اخلاص عمل دا بیٹھ نوے دی لوئی
 مدد بدھ ہوش جہانے سائے و تے کسلی ہوئی
 ستر آپوں دیہ لذت اُوراں مثل شراب کباباں
 جہناں جام استوں پتیا رل کے نال اصحاباں
 چم چم تیر پون تلواریں، عاشق نہ ڈر ہندے
 محرم باجھوں بھیت سجن دا ہر یک نال کمدے
 عشق لگاتاں شرم کو بہا، اوہ آتش ایہ پولا
 بیدرداں نوں چھوٹا نہیں درد منداں دا رولا

نہ بے فیض اسائے وانگوں، کوٹے بستے گھوڑاں
 دھڑ بھر نال نہ آدم بند، جاں جاں بتر نہ پایا
 جب لگ عشقوں جان جلی بھٹھ جلتی کیا جلتی
 بہو صورت، بہو ہندسہ، بوہست حسابوں خالی
 اندر الفت ہوئی الف دی، تاں الفی گل ڈالی
 دنیا، عقبی، اپنے آپوں، ترک ترک دی نالے
 تائیں توں ولایت والی، رتبے عالی عالی
 جیموں جاگن سنج سویرے، بنگن کٹن لاموں
 جلتی دنج، محمد بخشا، چھپ ہو ہر الزاموں
 چھڈ گرائی ہو سیلانی، پکڑ سجن دا راہا
 سیل سجن دی سمجھ، محمد، تاں سیل الہا
 آسا دا پھڑ عاصا ہتھ دنج، ہو جاشیر توانا
 پتھر طور دے دے اُتے دے نور شہمانہ
 پاں پریت دکان دکھاں دا اُنے کر گیر کوئی
 اول بٹھ گلو طعموں فیہر گلو بسند لوئی
 آپ فنا ہو ذاتے دل کھاں، وانگن آب جباباں
 روز حشر تک نہیں، محمد، ترونگ مست خراباں
 عشق پر ہیز، محمد بخشا، نہیں کدے دل بندے
 بدی ملامت قمر قیامت، سو سو سر پر ہندے
 لائق ہو، نالائق بندے، سُن بجائی مقبولا
 مرجون تاں واقف تھیوں، عشق نہیں پٹ کولا

ذکر منزل استغناء

بے پرواہی منزل ناپیں جس ونج سوداگر
سست دریا تھے ہک قطرہ سست دونخ چنگاری
باغ بہشت ویرانی دسدے، دونخ سائے بجھے
جس جنگل دے کیڑے دے مونہ سو سو ہاتھی و ہندا
لکھ ملائک نوری غم تھیں، دانگ پتنگاں جلیا
لکھ جُستہ طوفانے اندر دُت بے رُوح ہو یا سی
سے لشکر ہک مچھر مے، ہک خلیل عظم توں
لکھ خلقت گل جنوں پائے، خارج ہوئے ایمانوں
لکھ جانی، لکھ حیت و کائنات سنے چٹاں دے سائیں
نویں پُرانے، چنگے مندے، ایٹھے قدر نہ کافی
جے کر سبھ جہان محمدؐ، بھجن مثل کبابے
جے لکھ جانی صدقے ہو دن بھیل کے تیغ پریم دی
جے لکھ سیس رُکن ونج خاکے، کر کے عشق پیارا
سست اسمان بھرن تاں جا پے، پت دختوں جھڑیا
دوئے جہان محمدؐ بخشا، جے سبھ ہون بودے
آدم جن ہو دن مستربانی، کنی بکو بارانی
جے سبھ عالم فانی ہو دن، اوتھے کچھ نہ خطرہ
کھتے آدم کھتے پریاں، کھتے خور و شرستے

بے نیازی دی چھک اگے دو جگ لکھ برابر
اٹھ بہشت ہوئے گم سائے تاں ہک بھول بہاری
کیڑے دے مونہ سو سو ہاتھی، خوش خوش و انگر شجھے
کالا کاگ جدوں رج کھا دے، فرکیہ باقی رہندا
تاں ہک آدم خاکی وال، روشن دیوا بلیا
اس درگاہ اندر مقبولی تاں ہک نوح ہو یا سی
لکھ معصوم شہید ہوئے سن، ہک موسیٰ دے دم توں
تاں ہک مہتر عیسیٰ ہو یا محرم سر حقائقوں
تاں معراج ہو یا ہک راتیں "ختم نبیاں" تائیں
خواہے گریہ زاری کیجے، خواہے کرو نہ بھائی
اس منزل ونج معلم ہوندا، دانگ خیالے خواہے
کچھ پروا نہیں دریا دے، ہک قطرے شبنم دی
جیوں سورج دے نور ول چھپیا، ذرہ ہک نکارا
چو داں طبق دُبن تاں جیوں لکھ باروں ہک کھڑیا
گھٹ ہو یا ہک رتیوں دانہ ونج تھلاں دے تو دے
جیو جاسے جل جاؤن سائے کھٹھا وال حیوانی
کیہہ ہو یا کیہہ گھٹا دادھا، گیا سمندر وں قطرہ
کھتے شاہ امیر سوداگر، کھتے ہور سرستے

از لول گھن ابد تک، بھائی، کم ہو یا جد سارا
 کہیں دیوانے کو لول پچھیا شخصے کہیں پیارے
 اکول فیروانے کہیا "دستاں نال مثاے
 ڈالی پتر پھل بناے، سیکڑے کلی محولی
 جاں اوہ ہو سٹھا آہا، نقش گئے بچ سارے
 ہجے کوئی غرق نہ ہو یا، بھائی، وحدت دے دیاے
 نیکی پیری نہ مکڑے سوئی، جو وحدت و نوح پوہتے
 جاں جاں اپنے آپے اندر جا بندے دی ہوئی
 جاں ایہہ اپنے آپوں نکلے، نہ کوئی غم نہ شادی
 ہر ہک اندر دوزخ، جس و نوح سپٹھوہیں واسا
 جے اج باہر آکوں ناہیں، دوزخ ناہے جاسی
 جاں ساک اس جانی پوہتا آپ مڑے مر جیوے
 کدے رے اس فاتے اندر کدے کدے مڑا توں
 چار چوہاں تھیں باہر آون ودھلے لکھو کھاں تھیں
 دوز کتے اس شہروں باہر پھر دواعقل سپارہ
 عقلوں، نکروں باہر آئے، نچ اپھرے دیوانہ
 نہ میں بندہ باری سندا، کیہہ ہاں، نہ نہ مادی
 ناے صفتاں والا ہوندا، فیہ صفت نہ جانے
 مناں مٹی کچھ رہندی ناہیں، کوئی کھاوے کس دا؟
 اپنے دتوں جد پھر دیکھیں، اوہو نظری آدے
 جاں توں گم ہوویں و نوح اسدے، اپنی چھوڑ نشانی

کون دویا فر باہر رہی، ہو ہک اکارا
 دوس اسانوں کیہ کچھ کیہے، ایہہ جگ عالم ساے؟
 ستھ داکہ رکھ بنایا، کار گیرے کسے
 ہتھ و نوح ملے، بچے سبھ چتر، بنے ہو مڑا گوی
 ہو ہک، محمد بخشا، میں توں، کون بے چاہے
 کیہہ ہو یا جے آدم دسدا، ایک نہ مرد کھاے
 نیکی بدی تداہیں، بھائی، اسیں تیں جد پوہتے
 کر کشادی کدی ہے گا، کدی غماں و نوح روسی
 دوزخ دا غم، خوشی جنت دی، دوہاں تھیں آزادی
 اس و نوح تھیں باہر آویں خطرہ رہے نہ ماسہ
 ہر ہک سپٹٹھوہاں ایویں روز شتر تک کھاسی
 گم ہوئے، مڑا باہر نکلے، گنگا دوز اتھویوے
 صورت عجب بنی، پر خالی بدنوں بدن صفاتوں
 اس دفترے حرف نہ دے، اتھاں عقل کھاں تھیں
 جس ایہہ ہر ذرہ ہک لکھا، ہر تھیں ہو یا نیارا
 آکھے خبر نہیں میں کیہرا، کیہرا امیرا خانہ؟
 بندگیاں گم ہوئیاں ناے، نہ کچھ رہی آزادی
 عارف ہوندا، پر اس ویلے معرفت نہ جانے
 جے کر اس دل تھکے، اکول اپنا آپ ہے دسدا
 جنت دل دیکھیں، ایہو کیہا، کوئی نکھر نہ پاے
 ایہہ توصیف محمد بخشا، دتے کون زبانی

ایں ندی دی چھتی اندر چیت ہمیش سکھالا
 مٹکے نال اس چھتی دھون جاں سر باہر آنے
 اس چھتی دھج غیر نہ رندا، جاوے پک پکلا
 جاں ایہ اپنا آپ بندے نوں پرودہ ہے دلبردا
 لکھن تالوا لکھن، بھائی سنٹ تسمی چیزاں
 خاطر جمع ہوئی جس ویلے، خودی دھجے بخودیاں
 جاں ایہ نیکی بدی نہ ہندی، اُس دم حائق ہوندا
 جیوں ایہ حال احوال فقر و غائب سادی نظروں
 مر کے جیوں دی گل بھائی، دسے کون زبانوں
 بعد فناؤں باقی ہونا، کیہہ جانا اس باتوں
 مر کے جیوں دی گل چسنگی، سو جانے جو کر دا
 میں کیہہ جاناں حال فقرے، مدعی، نفسانی
 اپنی موت حیاتی اندر جب لگ تیرا دیرا
 اپنا آپ، محمد بخشا، تیرا مصر شہر ہے
 جاں ایہ مصر پیارا تینوں کوڑا زہر ہوئے گا
 دھیاں، پیتہ، بھیناں، بھائی دھچر سنگوں ساتھوں
 رستہ دور نہ اوڑک جس دا گنے قیغے دسدے
 توئے کچھ نہ معلوم اس دا اتھان لکنا ناپاسہ
 یارے بن مرسونا ہیں، سیس کساں جے ہوئے
 محبوباں دی بے پردا ہی سُن کے ہٹ نہ ہوکھاں
 صبر توکل عام وائے، ہمت سیف ملوکے

گم ہوں بن جو نہ بھائے، وانسے پین کشالا
 تاں اوہ کاریگیاں دیکھے، تک تک بھیت پچھا
 جتھے اپنا آپ نہ میوے، ہور کھڑے تاں جھٹلا
 مال ملک تے عزت دولت سنگ کھڑیاں کد تڑدا
 فرد ہوئے تاں مرد کماوے، ملدا نال عزیزاں
 پاک ہوئے تاں باہر آئے ہر ہر نیکی بدیوں
 ہوندا عشق دا اول، یاری کرن کھلونددا
 تیوں شرح زبانوں اولے، نالے صفتوں خبروں
 بَعَثِ بَعْدَ الْمَوْتِ سخن دے معنی دُور بیانون
 نویں کتاب بنے جے لکھاں باتاں نفی ایشاتوں
 جس دے سر پر رتی ہوئے، کم نہیں ہر ہر دا
 سنی سنی لکھ وکھاں، پانی نہیں نشانی
 اس منزل دھج کد، محمد پیر پوسے گاتیرا
 مشکل پندھ سجن دے لوڑے رستہ بر بھر ہے
 مٹا ہئیں دل سفر دل جاسیں پیندا امر ہوئے گا
 بیڑی رُط سباباں الی، عشق ندی دے ٹھاٹھوں
 پر جو نال یقیغے رُٹے، دھج سجن رنگ دسدے
 چھٹ دنیا پوتر فقر دی دھکھ ملن دی آس
 ادہ تیرا توں اُس دا ہو ہیں، دتھ نہ رہی مٹے
 ہمت اُس قرار دی کر کے بچ اے دُدھو کھاں
 کریں قبول نہ ہئیں توئے، سجدہ کوئی تھلکے کوئے

ابتدائے قصہ سیف الملوك و بدیع الجالو آغاز داستان بادشاہ عام بن صفوان۔ تمام قصہ در تفسیر ابن بریت مولوی نظامی قدس سرہ

چنین زد مشل، شاہ گویندگان کہ یابند گانند، جویندگان
باسم پاک حضرت پیر شاہ ہے کراں نامہ شروع، او ہونا ہے

پیر میرا وہ دمڑی والا، پیر شاہ قلندر
عام بن صفوان شہزادہ، والی تخت مصر دا
رومی، شامی، چین ماچینی، غزنی، ہندوستانی
ستر شاہ تختاں دے سائیں پاکر سان اُس سندے
ست ولایت زمین آبادی، ستے تخت اصلیا
فوجاں لشکر کک کروڑاں، گنتر وچ نہ آون
ذوالقرنین سکندر والا، شوکت شان زیادہ
کوٹ قلعے در ہند ہزاراں، چھاؤنیاں ہر دیسی
عادل سخی سکندر جیسا جیوں دریا وچ موجاں
راکش آدم کھاؤن والے، تیخ ادھدی تھیں دے
بھنڈے، چھتر نشان ہزاراں، لکھ کوئی سر کرے
ہر مشکل وچ مدد کردا، دوہاں جہاناں اندر
آہ شاہ سلیمان دوجا، صاحب دولت زردا
زنگی، روسی ہور سنہنگی، یونانی، ایرانی
خدمت اندر رہن کھوتے، پتھیں بدھیں بندے
چار تخت دے حد صفوانی عمل اپنے وچ لسیا
جے سوئشتی، لکھ صدی، لکھ قلم گھساؤن
بادشاہی گھر اُس دے دائم آدمی دا شہزادہ
سدا برت ہر شہر بنائے دست کھاؤن پر دیسی
زور وری ادھدی گن کچن دیواں دیاں فوجاں
کوہ قافاں دیاں غاراں اندر جا گزراں کرے
سر کرے مہماں تائیں آقداں سر دھرے

نہ اودہ کول کسے نوں سدے، گل کلام نہ کردا
 چالی روز ہوئے اُس ایویں، مولیٰ اگے روندنا
 میر، وزیر، امرا، وڈیرے فکر کرن رل ساسے
 کر مصلحت، کردارک، کجھ تدبیر بننا
 ہتھ بھد عرض کرد شاہ اگے پچھو مال حقیقت
 مت سلطان اسدا، یارو، حال حقیقت دے
 چہل وزیر عام دے آپے، اک تھیں اک پگیرے
 صالح ابن حمید، ہکی دا راوی نام بہت ندا
 ایہ وزیر دے اٹھ وگے، کھول دے دروازہ
 مُردے دُنی رنگ بھٹے تے زرد ہو یا مودہ پیدلا
 نہ اس طاقت گل کرن دی، نہ سی ہوش رکانے
 اول کر تعظیم سلاماں، کردے فیر شنائیں
 اونے حصہ ملک تیرے دا، شاہ سلیمان پایا
 کئی شہزادے تختاں داے، چاکر تیرے اگے
 اسیں وزیر صلاح جو گے، تیرے ہتھیں پالے
 اسیں کینے بندے تیرے، تھو توں گھول گھلے
 محرم خاص تیں ہن بجائی، کند شاہ، وزیراں
 جس دن دایں ہو یا سیانا، پیر تخت تے دھریا
 کیتا کرم الھی میں تے، بوہتے تخت سنبھالے
 آسے آسے گئی جوانی فسر پیا ہن ایسا
 ناہیں کیں گھر بیٹا صالح، دن دُنی دا گھمنا

گریہ زاری کم ہمیشہ، گھڑی آرام نہ کردا
 عسروں لیر، محمد بخشا، اوڑک اک دن ہوندا
 کبھی مہم ایہہ ڈاڈھی آئی شہنشاہ ہمارے
 دو وزیر پیارے شاہ دے، بوہا جاکھلاؤ
 کس سببوں گوشے بیٹھا اُس دل کیہہ مصیبت
 کیجے کجھ تدارک، چارہ، مت پھر ہے رستے
 پر دو ادبناں وچوں آپے محرم خاص اگیرے
 نادر پوش ہامان دا بیٹا دوجے اکھ سناندا
 شاہ پیابے حال دھونے، بتا بے اندازہ
 اکھیں نہراں پانی دیوں، سرد ہو یا پھر تیدلا
 چاٹھال، بہال، کردون گلاں زور دھگانے
 ثنائی تیرا ناہیں اشاہا، مشرق مغرب تائیں
 حکم اقبال تساؤ حضرت دم دم ہوئے سویا
 عالم فاضل کرن دعائیں، تسی وانہ لگتے
 فوجاں کٹک مہماں کارن، دشمن مارن داے
 کیسی ایہہ دلیگیری تینوں، پچھن کارن آئے
 افلاطون ارسطو میرے، عجب کرد تدبیراں
 عزت دولت نال ہمیشہ رہیوس ہریا بھریا
 چالی شہزادے نت میری خدمت کرن سکھالے
 کایاں رنگ دمایا گورا، آیا موت سینہا
 ایہو داغ گداونج سینے سدا نہیں میں رہنا

کئی حکیم افلاطوں جیسے کارر واجگ دیدے
 ڈالی تحفے بوہت عجائب، کئی ہزار سو فغاناں
 کیسوس جیکر آئوں فتحیا، ہو رہوں تدر بخشاں
 شاہ بدخشاں دالے اگے تحفے جاگز دالے
 جاں پھر شاہ بدخشاں دالے سمجھی گل تمامی
 بوہتی عزت خدمت کیتی، دتے محلیں ڈیرے
 ست دہارے خاطر کر کے، رکھے زور دھکانے
 اٹھویں روز تیاری کیتی، بیٹی ڈولی پاسے
 گھوڑے، خچر، اٹھ ہزاراں، موتی محل جو اہر
 گویاں گولے سوہنے سندر زیور لاسنگارے
 جیناں نال پیار بیٹی داسنگ سہیلیاں دایتیاں
 لشکر سنے وزیراں تائیں، بنے گھوڑے جوڑے
 طرف مصر دی ہوئے روانہ، جاں پھر پیڑے آئے
 عاصم شاہ سلطان اچیرے تنبو باہر لوائے
 تنبو خیمہ جڑت جڑاؤ موتی تے زرکاری
 پتے سیون سمجھ زر دوزی تے جانی دھاگے
 آ دربار شہانہ نگا، خلقت کٹھی ہوئی
 دیاتے زربفت حریوں طلسم خیمے لائے
 اگے چتر سنہری لائے چمک دسن اسماناں
 بادشاہی زربفت دھپائی، پچلاں سچ سجائی
 چائے طاق محل سہایا امبر تے سر طاقاں

سبھناں اُتے افسر کیتا صالح ابن حمیدے
 صالح دے حوالے کیتیاں، کھلیاں کارن باتاں
 صالح نال اقبال روانہ ہو یا طرف بدخشاں
 نالے صالح کلاں کر کے کھول دتے پروانے
 لشکر گزار وکیلاں تائیں خلعت دے گرامی
 رات دہاں مہمانی دیندا، کرے انسان آل پھیرے
 رنگاں رنگاں دے زنت دیندا بادشاہانے کھانے
 جو کچھ داج شہانہ دتا، کون حساب سُنائے
 لکھناں تھان دتے زربفتوں، دولت انہوں باہر
 ڈولی داسر صدقہ کر کے دتے باپ بیچارے
 لایاں نال، رکھو خوش اُس نوں دا گن بھیناں لایاں
 دے ہتھیار کھلیں لٹے نالے کھنی توڑے
 دے خوشخبر وزیرے قاصد عاصم طرف دگائے
 شادی دے اسباب تمامی اوتھے آن سہائے
 سورج نال رلاون رسماں لگی پھول کناری
 سیج دھچی ونج عاصم شاہ دی کوہیں جھل لگے
 زمین زمین ونج آدم دسدا، انت آوے کوئی
 شالاں مستیاں ہو ریلے فرس فروش دھچائے
 کیتی چھاؤں جہانے اُتے اُچیاں سائباناں
 کرسی ہو ر بڑاؤ سوہنی ہر سر کر دے پائی
 ہر طاقے ونج سوہنے کھین لٹ نال اتفاقاں

موتی دیکھ سمندر اندر بے آبی وِج مَر دے
 شاہ وزیر دوہاں دے باغیں عجب شکوے جتے
 شاہ وزیر کہتے شکرانے، زردتی فقراواں
 سدابت ہرستے اُتے لائیاں ہو رہیں سیلاں
 آنھے لوہے لور شہر دے دتے گھوٹے جوڑے
 زردتی فقراواں تائیں، درویشاں نوں لنگر
 شادی دے شہزادے جتے، پھیراں لگیاں چٹاں
 شاہزادے اُمرا ہزاراں، میر وزیر تسمی
 مہر مقدم تے پٹواری، دفتریاں دیواناں
 شاہ مین دے تحفہ کر کے آندی سیف بھیری
 اوہ میراث مین دے شاہ ہے پیو داوے دی آہی
 عاصم شاہ ایہہ سیف لہجتن دا خانا شگن بھیرا
 سیف ملوک اس گلوں دھریا شاہزادے ڈاواں
 سید علی ہمدانی مینوں ایہہ روایت دے
 کہے رات نئے تے جے حکمت نال الہی
 صالح تے اس گلوں رکھیا، صاعد نام پتر دا
 شاہ وزیر دوہاں گھر شادی، ملی مبارک باہی
 کنجراتے کلاؤت میراثی شہزادی رسد ہاری
 چھری مارتے غسرے پیرن ناٹے چڑھن دھگانے
 طرماں تے کھرنائیں والے مارن دھول بھرائی
 سیف ملوک تے صاعد کارن شہرں باہر کنارے

مانک ہیرے ہار صفائیوں سردھڑ حدے کرے
 صفتاں وِج نہ رہو محمد، اگے تھتے لے
 کئی معاش جاگیراں دتیاں رملی تے علماواں
 دے سروپا نوازش کیتی عادی دیاں اسیلاں
 کوٹھے اُتے رستاں لائیاں آیا کوئی نہ موڑے
 کوئی گنگال نہ رہیا شہرں، ہوئے بوہت توں گھر
 ملکاں اندر شکاں ہوئیاں ہر تھانے وِج کواں
 سر کر دے سبھ جنگی ملکی ملے راسے انعامی
 قدر بقدری سمجھنے آندا شکرانہ نذرانہ
 بوجھ شہزادے اک بھدا عید خوشی دے ویری
 جمدیاں لے لئی شہزادے واہ اقبال ایہہ شاہی
 ہے فرزند اقبال والا، ہویا شاد و دھیرا
 ہُن وزیر اوہ دے دی بار و تھوڑی گل سناواں
 شاہ وزیر دوہاں دے جھگے اکس دہارے دے
 بمرج ستارہ رات ہکوسی، کچھ تفادوت ناہی
 وِج حساب حمل دے ایہو پورا سسی اُتر دا
 لے لے جاوَن دان ہزاراں جو کوئی مگتا عادی
 بازی گر ہزار طرح دے، بھگتی نٹ مداری
 آپو اپنے کارج کر کے لٹن بوہت خزانے
 کیڑے کیڑے گئے محمد کھٹی ہوئی لوکانی
 پکتاباں سہایا بوہتا لائے وِج فوارے

چار مہینے چار دہائے، چارے سال تے مراعت
لگے کرن حساب نجومی جوڑ ستارے راساں
ہر ہر پاسوں بخت سوئے دولت علم اقبالوں
آخر شاہ کیا چپ کیسی، نساں دس نہ کوئی
دس دیو شاہزائے والی حال حقیقت ساری
طالع وقت ڈٹھے تاں سانوں ایہہ کج نظری آیا
شوکت ہیبت زور شجاعت، علم حیار جلیبی
سورج ہار ہمیشہ کرسی بنت دہاں زرخشی
پورا اک اُس تے پہلی عمرے گردش دے ستارا
جنگل تے کوہ قاف سمندر پھرسی کینیں جائیں
مارن تے کی دشمن دھکسن مولی ایس بجاسی
عامم شاہ ایہہ گلاں سُن کے آن پیا ونج تھکے
جے سو سخت مصیبت اگے درواں دلی دیتے
ہر کوئی جانے سوڑی سامی اگے قبر بنیرا
جان گدن دی سختی ڈاڈھی، سُن گلاں تن کہنے
اس سننے تھیں کد اسانوں خوف پیا دل جھڑپا
عامم نوں تد معلم ہوسی، جان منہ زند وچھتا
کہنا لکھے لیکھ ازل دے مول نہ جانے میٹے
کرنا صبر اسانوں چنگا جے اوہ دے بلائیں
شاہ بیٹھا کر صبر تحمل دل نوں منکر گوائے
شاہزائے نوں دے دلا سے تھہرے تے پھرے

گور ہے تاں سد بہائی اہل نجوم جماعت
خفگی دی گل دس نہ سکتن، پھلتے ونج و سواں
اک گردش ونج مشکل دس دی عشقوں سفر و بالوں
جو کجھ روز ازل دی لکھتی اورک ہونی سوئی
کرنے عرض نجومی قبلہ بخشیں جان ہماری
سیف ملوک شہزائے ہوسی تد تھیں شان سویا
علم سخاوت، عقل تواضع ہوسی نو کریمی
چن وانگن کی راتیں چاندی ایویں ہر ہر بخشی
چٹک عشق دی نال اس دیسوں سفر کریں ہمارا
کتنے سال اکلا تھکی راکشس دیو بلائیں
بوہتے سخت تھیں دس کے اند اس پچاسی
ہو غمناک تحمل کردا، دھن شاہاں دے جگے
سرور بن ہر گز یارو، قدر نہ آوے کسے
اک اگلی ونج اُجاڑے دائم ہوسی دیرا
پک کتابیں خبراں اگے دوزخ بجاہ الہی
جاں اوہ گھڑی سرے تے آئی پتا لگے گا، اڑیا
کیہ ہویا اج کرے تحمل سُن کے خبر نہ رتا
دیتا اُس داسرتے جھلساں جے رب کھڑی بیٹے
راضی ہو کے جھلاں، چارہ ناپیں نال قضائیں
سد معلم فاضل عالم لڑکے پڑھن بہائے
کہنا بیتا علم پڑھیں تاں واہ نصیب تیرے

جے ستو ہوں سننے واسے عالم فاضل دانے
 حسن سیدلا، خوشحالی، سادہ مکھ صفائی
 روشن شمع نورانی چہرہ، بچھے لاٹ اسمانی
 جے ادہ نظر کرے دل ابرچمک نہ جھلن تکے
 نیواں تکتے، دھرتی لگن بجلی دے چکارے
 تھوڑی تھوڑی صفت محمد لکھدا چل ہرجائی
 جے لکھ صفت شناسائیں لکھ لکھ دتھیرے
 پوداں برساں دے جد ہوتے صاعد تے شانہ
 کرنا رب دا ایویں ہو یا کھاندا پھیر زمانہ
 میر ویر بلایا پیارے مجلس خوب سوہائی
 لیا ہو سرخ شراب پُرانا، ہو یا حکم کلالاں
 ہر جانے کا فوری شمعان عجب ستوان بنایا
 لے لے تان کلاؤنت اتارن زہرہ نول آکاؤں
 دائریاں سر پیر لائے، بیٹھے حلقہ کر کے
 کئی قانون سُرراں دے کدھن قانون اتے سرنے
 سُن سُن راگ ہوں مُستلے مارن چٹکی تارے
 سُندر بانکے نفر غلاماں بھر بھر دین پیارے
 عام شاہ خوشی کر بیٹھا، کھڑ دا وانگ گلاباں
 ہر ہر قسم ہزار طرح دی بھلیوں بھلیاں و ستوں
 شانہ زادہ جاں نکڑا ہو یا، آیا نور ہنگاواں
 ملکاں شہراں فوجاں اندر جو سن رستم ثانی

نال آواز اودھے دی لذت ہونے مست دیوانے
 سوہنے دیکھ ہوں شرمندے بھال بھلا کانی
 وانگ پننگاں سُرراں چوہیرے عاشق مرد زانی
 تائے جس دل مہریں آئے، کر دا پار اتا ہے
 ایسے روپ انوپ کرم دے صفت کریدے واسے
 نرمی پھڑمت حسنوں گرمی کاغذ قلم جلائی
 لکھوں اک نہ لکھی ہوئے، قصہ نور اگیرے
 سبھنیں صفتیں اکو جیے، پر کچھ شاہ زیادہ
 عام شاہ خوشی دتھ بیٹھا کر داجن شہانہ
 پتے فرش فروش دھچکے عطراں بونچائی
 پی کے مدھ ہوتے متواسے، چمکن وانگ مشالاں
 سوہنی صورت زیور والی، دستے روپ سویا
 تار طنبور گھوکار چایا، کرے بیان حقانوں
 کر دے یاد پیارے تائیں، ذکر سینہ وچ کر کے
 ہوں نانیق قمانج دجاؤں دانیق خیال حسن دے
 چٹکی تارے دا آوازہ زہرہ امبر تارے
 محبوباں دے حسن عجائب کھڑ دے ہوش سنبھالے
 بیٹے طرف پچائے تھئے، بوہتے نہتھ نواباں
 گنتر ہونڈی کد محمد، قصہ اکو دس تول
 کیا شاہ سپاہ گری دا اُسوں کسب کھاواں
 لاؤں کافی تیر اسمانی، دس ہنر کسافی

بوہتے کم جگت دے جیڑے بڑے دھکن تقدیر دل
 ہر دل گھوٹ دسار بناسیے لاؤن کان مصالحہ
 عاصم شاہ پھر شاہزادے نوں بھیجے وانگ عزیزاں
 اگے پیو عاصم دے اک دن دتے عاصم تائیں
 اُس نوں شاہ سلیمان دتی جن آدم دی شاہی
 اوہ بھی شاہ شہاں دا آبا، ایہ بھی شاہ بہادر
 شاہ مہرے دی گل سناواں، اوہ شاہ مہرے کیسی
 قسم مریدوں ٹاکی سچتی، ذات نہ اُس دی بھدی
 ہک صورت مرداویں آہی، آہی ہک زبانی
 وینج صندوقان رکھے آہے عاصم اوہ شاہ مہرے
 پی کے مدھ کرے بخششاں بیٹے تے دل دتھا
 دل وینج کندا اوہ سلیمانی تحفہ بوہت اچیرا
 ہویا حکم خراجیاں نوں، جلدی قفل اُتارے
 عاصم شاہ دھراگے اپنے چا صندوق کھلایا
 اوہ بھی کھول کڈھے پھر باہر اوہ شاہ مہرے دتے
 بجلی دے چمکائے وانگن ہر ہر نقش چسکدا
 تباب اوہدی تک آہے رہندی گوہر لعل بخشاں
 تن دی دیکھ صفائی رونق چن بے من مارے
 مورت دی تعریف لکھن وینج دیوے لٹ بجائی
 اوہ شاہ مہرے شکلاں دلے کر کے تحفہ نادر
 نالے صاعد کارن نوں تحفے وانگ ہنشاں کاں

جے سو آپے دتوں کرسیے چنگے کرتد بیروں
 موت آوے تاں وچوں پوند اگندھا موہے والا
 تحفے بوہتے عجب عجائب، پیو دے دیاں چیزاں
 دو شاہ مہرے تحفہ کر کے پچھلی گل سنائیں
 انہاں دوہاں دی الفت آہی نال لال دی راہی
 ہک دتے سنگ ورتن کر دے، آہے دتے اکابر
 دو نہہ شکلاں دی مورت لکھتی گوری کالی کیسی
 دو نہہ شکلاں دی اُس تے صورت لکھی قلم عجب دی
 سوہنے نقش حسن دیاں لٹاں دستن عمر جوانی
 اوڑک اوہ بھی دیسی لیکن دے تحفے ہور مہرے
 ہر ہر چیز عجائب اُس نوں دیندا جابے کھلا
 سیف ملوک تائیں ہن دیواں، اُس بھیں کون تنگیرا
 اوہ سلیمانی تحفے دے آن صندوق گزارے
 ہور صندوق صندوق تے اندر اوہ بھی باہر کڈھایا
 سند شکل نورانی چہرے، اچال نہ جھلن ہوئے
 سورج بھی ہو سا ہواں اُس دی اچال نہی بل سکدا
 دانشمند ہوئے سودائی، جے دیکھے دل نقشاں
 کاغذوں مت پوے انگاری، لکھناں بوہتی دے
 میری بھی مت نظر نہ لگے لکھاں حرف خطائی
 شاہزادے دل بھیجے آپوں عاصم شاہ بہادر
 خوب ہتھیار لٹائی دالے ناے عجب پوشاں کاں

سر بھی اوس دہائے لیندا، جس دن آپوں منگے
 جے عشقے دی صفیتیں آپوں رہی دور کھانی
 گھوڑا چرخ نہ مار چوٹ سرنی، سمجھ محمد یارا
 سیف ملوک شہزادے مورت پھر ڈٹھی دل لاکے
 اس مورت دی صورت رہا، ناہیں حد انسانی
 اس مورت دا آدم کھتے سندر روپ گمانی
 دوجی مورت ہوم رواویں بیٹھی نال برابر
 ایہ مورت شہزادے تک کے بھی طرح پچاتی
 دوجی دا کچھ پتا نہ لگدا کون کوئی کس دیسوں
 پھر مورت دل دیکھ شہزادے بوش بتن نوں آیا
 ٹھکے باجھ نہ نکلن ہوندا، جے سو کرے تیاری
 موری تھیں سرا ہر کدھے سارا نکل نہ سکدا
 جاندا جاندا روح بدن دج رہیا پھیر انگ کے
 پاڑ پوٹاک سٹی شہزادے، آیا باہر گھر تھیں
 سامنت پچھے صاعد جا کے پھیرے نظر جو فیرے
 صاعد اول خفگی کر کے پھر جمعیت کردا
 ایس دیسوں صاعد تائیں آیا جو ٹکسانے
 شہزادے دے پچھے صاعد ستریں جانہ سکے
 یاراں باجھ آرام نہ آوے چھر نہ بے جوڑ کے
 دھمی رات ہو یا خوش ویلا، ملیاں بانگال شہریں
 قطرے اتھرواں دے پونجھے نال پیرا بن نیلے

نہیں تاں عاشق سردیوں تھیں پہلی وار نہ سکے
 دشمن یار اپنے دی خوبی کد تدرت مُرکانی
 پندھ دوراڈا قہقہے والا، رستہ پکڑ سوارا
 ہونٹنکر کرے دیسلاں حیرانی وینج جا کے
 یا ایہ کوئی خود ہشتی یا کوئی سر ربانی
 نور الہی ہے آبھٹا کایاں دھار زبانی
 ہتھ ادھرے تے لال شرابوں دھریا کاندہ
 ہے تصویر ایہ شکل میری دی کرتد ہر سخاقتی
 منت ہوئے شاہزادی کوئی ظن زمانے دیسوں
 جھلی گئی نہ جھال حُسن دی، روح نکلن تے آیا
 پنکھی تنگ پیا وینج پنجرے جو نوکر کرے اُدا ری
 سرتوں چم لے، پر بھجن، پنخسہ نال پٹکدا
 ہوش عقل دانائی ڈٹی پیکے پھیر انگ کے
 ہو بیتاب دھٹکا کھا کر دی، گرمی سوز قہر تھیں
 سنجیں پی دچھائی دسدی نہیں شہزادہ ڈیرے
 چھو کر یاں وینج سیر کرن نوں گیا ہوئے مت گھردا
 سیج اُتے پر اکھ نہ جڑوی رہیا رنگا دھگانے
 رکھ اڈیک سجن دی بیٹھا دروازے دل تنکے
 لکڑ بانگ دتی نہیں آیا اُجے شہزادہ مڑ کے
 سیف ملوک فلکے غم تھیں کدھیاں غونی نہریں
 ماتم سبز پوشاکی ساری دامن نہ کھے پیلے

اس دے اُس ستارے اُتے کیسی گردش آئی
کرن طیب حکیم تمیزاں دیکھن نبض قارورا
گرمی سردی بادی خشکی نہیں بخار لودا
پڑھ پڑھ سورۃ جن مُزمل عالم بھی دم پاؤں
بھر بھر وارے ہٹے سارے دور نہ ہو یا سایہ
مشر بہن پنڈت پھولن شاستراں تے پوتھی
آئی وار نجومی والی، تکتے اُس ستارے
کر د ا عرض نجومی شاہا، ہو نہیں ڈر کوئی
اگے اوہ گل سفرے والی، جیڑی اسان سالی
لمی ا جے حیاتی اس دی، موتوں ڈرو نہ ذرہ
ترے راتیں تے ترے دہائے اوویں رہیا شہزادہ
حالت دیکھ شہزادے والی ہر اکفن غم دھائے
کر کے تھکے جتن ہزاراں، ہوش نہیں اس پھڑی
عاشق داجو دارو دے باجھ ملاپ سجن دے
منہ دے من دے روگ محمد منہ دے نہیں دواواں
چوتھا روز ہو یا تاں صاعد دور کہیتے سجدہ ردی
اک دو گلاں نال شہزادے کرن دیو کھاں اولھے
دور ہو یا سجدہ کوئی اوتھوں، اک نہ رہیا نیڑے
عاشق تے معشوق کوئی سن سوہنے مرد زانی
جے میں بھی اُس گل دل جاواں ایتھہ چھٹ جانا
در و فراق اُنہاں دے والی جد پڑھ آیا پیٹی

کیہہ کجھ پوجا لگدی، جس تھیں ایہہ نخواست عانی
ارب عناصر ورنج نہ گھانا، دس دیکھا پورا
ہو ر کوئی ایہہ دانہ فکی اکرنا السد ہودا
گٹ تعویذ بھنن، گل ڈولے بیاں کول دھکان
اس سالی کئی لوک نساے عشقے سایہ پایا
اکھ محمد، عشق کچھری سبھناں دی گل تھوتھی
طالع اندر نظری آئے ظالم روگ ہتیارے
پر اوہ ساعت عشقے والی آن برابر ہوئی
ایہہ نشانی پہلی اس دی ٹلدی نہ ہن ٹالی
پر مین راج مکا نامشکل، کرسی سفر مقررہ
اکو ساہ کھڑا کے لگتا، نہ کجھ کمی زیادہ
دانشمند عللج دساں بے کجھ مونہہ در آئے
ریت سُکی دی کندھ اُساں ہتھوں ماندی گردی
اوہ سیانا جان ایانا، روگ نہ جانے من دے
بید ہو دے جے دلبر تائیں، بیدن کھولہ سنداواں
کیوس راتیں خواب ڈھٹی میں چنگی خیر خبر دی
سچی خواب کرے رب میری مت ایہہ اکھیں کھولے
صاعد بہہ سر مانے اُس دے، اک کہانی پھیرے
در و فراق اُنہاں دے والی کردا گل دہانی
نشالا توڑ چڑھے فرمائش جانا وقت دہاندا
جاں پھر گل ملن دی آئی شہزادے اکھ پیٹی

کسے شہزادہ صاعد تائیں، توں بھی تک اودہ مورت
 جاں جاں اس مورت ہی صورت مینوں نظر نہ آئے
 صاعد کیا باپ تیرے نوں دساں ایہہ کہانی
 سیف ملوک کیا، میں تینوں ورتی گل سنائی
 بھادیں باپ میرے نوں دستیں، بھادیں موکے نوس
 صاعد نے شاہزادے والی سمجھ حقیقت ساری
 شربت دیہہ شاہزادے نائیں آپ گیا دربارے
 عام نوں سُن گل عشق دی بوہت لگی غمناکی
 کرا فسوس کئے میں آپوں کیتی بوہت نادانی
 نبی سلیمان باپ میرے نوں دتے ایہہ شاہ مہرے
 ہن اودہ دوسے گئے جہانوں کون نشانی دتے
 عام شاہ سُن ایہہ قضیہ بوہت ہو یا رماندہ
 فکر اندیشے صبر بھلایا دسر گدا، تدبیراں
 کشتی ہوش ملاع عقل دی گھم، گھیر فکر دے
 نہ کجھ آئے جہاں چارہ، دانگ بیجا دنگیراں
 شاہاں لادم دم ہوں تیرے بھاگ سوائے
 دولت تے اقبال شہاں دے دن ہوں زیادے
 یا قبلہ غمناک نہ ہو دیں رکھ استاد دی دھیری
 ایہہ کہو شہزادے تائیں چنتا چننا نہ باسے
 یار تینوں رت پاک ملانا، جے تہہ قسمت ہوئی
 بھجواں دانشمند وزراں ہو ر مصور دانے

منت مورت دی صورت لیجے، کر بھائی کوئی مورت
 صاعد بھائی صبر نہ دل ویش، مرساں ایسے ہائے
 اس نوں منت ہوئے کجھ معلم، دتے پتا نشانی
 جے کجھ عقل تیرے ویش آدے اکوں کرتوں بھائی
 کر تدبیر وزیر اجہی صورت دتے مینوں
 شربت اک بنایا جیڑا آہا اس دی کاری
 عام شاہ اگے اُس جا کے حال سنائے سائے
 آپوں پیر کھارمی ماری، کیتی آپ چالاکی
 کاہنوں شاہزادے دل بھیجے اودہ تحفے سلیمانی
 اُس بھی اکوں تحفے بھیجے کیتے ورتن دوسرے
 کس دی دھی جہدی اودہ مورت، کس ولایت دتے
 ہتھیں اک لکائی گھرنوں مٹھا میں کران دا
 ڈبدا عقل اندیشے اندر جیوں لوہا دتے تیراں
 بھجن ونبجہ صلاحاں داسے پے گرداں ترے
 عام شاہ دی دیکھ حیرانی کیتی عرض وزیراں
 مولیٰ بارخ خوشی دے تائیں صر صردان لائے
 ستیاں چرن لگے شالا سیف ملوک شہزادے
 بیٹے پاس پیلو اٹھ آپوں، اُس نوں دیو دیری
 سٹرا عقل نکر تے دانش بھانڑ چننا داسے
 حیلہ دس میرا جو لگی مسرت نہ رکھساں کوئی
 عالم بھر کے صورت دھونڈن ہر شہر ہر خانے

نہ کوئی صورت والا ملے، یاری کسے نہ لانی
 بیچہ بچہ کر خوشحالی، چھڑا یہہ جھورا من دا
 کر کھڑے صبر تحمل بیٹا، چھڑا یہہ کھیڑا کیوں
 لگا روگ اولاتینوں، دار و نال نہ جاندا
 لا امید نہ ہٹ جاتیں، کرن دیں کوئی چہارہ
 نا امید دی دھج اُمیدیاں رکھیں اس کرم دی
 دولت مال نہ سٹیں بیٹا، ہوئیں نہ ایویں بیدل
 دنیا دی ہر شکل تائیں دولت کرے آسانی
 دولت بھٹیں مکھ موڑ نہ بیٹا، چھوڑ نہیں ایہہ شاہی
 صبر کریں تاں احسب سٹے گا، آئی خبر کتابوں

کہہ توں کس دے پچھے بیٹا، اپنی آب گوائی
 ٹھنڈا لوہا لٹکیاں بیٹا، کوئی ہتھیار نہ بندھا
 خبر نہیں کوئی صورت ہوئی یا ایہہ صورت ایویں
 نالے دل تیرے نوں کھا دوس، جگر میرا بھی کھا ندا
 مت رب پاک سبب بنائے، میلے یار پیارا
 بہہ مجلس واناواں والی، لوڑ کریں اس کم دی
 دولت وائے نوں گھر اندر مطلب ہونے حاصل
 ڈاؤڑھے قفل آتاے ایہہ بھی، کجی ہے رحمانی
 دن دن لوڑ کراں گائیں بھی دیگ مراد الہی
 صبر آتاے قفل محمد ہر شکل بابوں

جواب سیف الملوك باپدر

سیف ملوک جواب پیو نوں دیندا نال حسیلی
 جے کوئی شاہ زمین دے اکثر تیرے کول سلامی
 در تیرا ہے سجدے لائق، قبلے وانگن مینوں
 شالا سر میرے پر داتم رہے تساڈا سایا
 جے کجھ تساں نصیحت دتی بھلی میرے حق ساری
 پر کجھ دس نہ میرے بابل، کہینہ کراں مونہ کالا
 جے لکھ عقل تمیزاں کرے اوڑک ہونی ہونا
 قید کتا دل میرا مورت، یا کے سخت زنجیراں

سُن بابل، سلطان ملک داتوں میں عادی
 تاجاں تختاں واسے تیری کرے آن غلامی
 تیری جان جاتی میری چسور کھتے رب تینوں
 تیرے پچھے جیوں نالوں مرنا بہتر آیا
 پھٹ میرے تے پئی بندھی، مرسم لایو کاری
 ہونڈے قابو کوئی چھڑا، دانش عقل سنبھالا
 ہس دیاں کھیڑ دیاں کس بھلے بیٹھ غماں دھج رونا
 ایہو قسمت سی تقدیر دے، کرے کیہہ تدبیراں

باپ مرسلطان ملک وانشاہ صفوان بہادر
 میں بھی کول پیو دے آہا بیٹھنا مال ہشیاری
 بعد اس تھیں دو شخص آسے سن قد ڈٹے نگ کا
 باپ میرے ول ہو سلامی نجم زمین ادب دی
 بعد دعائیں تھیں پھر کندے عرض احوال تمامی
 مذکارن اس تھے بیٹھے، اسے صفوان بہادر
 شاہ حکم دتا تھا بنچہ ڈٹھا کھولھ وزیراں
 مجلس چپ لگی تک تحفہ بہت عجائب چیزاں
 ابہر جلے شاہ مہرے ڈٹھے جاں حضرت صفوانے
 شاہ مہرے نورانی تک کے آئی شاہ حیرانی
 ابہر شاہ مہرے صورت زہرے دستو کھٹول آئے
 ایسی صورت دھرتی اتے سمجھی نہیں اسانوں
 سمجھ حقیقت دسی اوہناں، اکدن شاہ سلیمان
 جو کچھ تابع اس دی اندر آدم جن جیواناں
 بیٹھے پڑھدے سندے تھتہ مہتر یوسف والا
 مہتر یوسف جیسی صورت اندر جن انساناں
 سبجناں عرض گزار دی حضرت کدھوسی کوئی ایسا
 ہک پری سی نام عجب آزدانشمند اکابر
 کسباں علماں عقلان و تون ثانی اس دانہ ہا
 جو زبور داود نبی دی یس پڑھیا اس اندر
 سوہنے نقش تے سن جیدا خوبی بہت لطافت

اک دن خوشیاں اندر بیٹھا بیٹھے کول اکابر
 آچن چیت ہنیری آئی لسن گھی داغباری
 چھل پندرتک شکل اُنہندی بوہت ڈونڈے
 کن نصیب تساڈا ہووے شاہی عجم عرب دی
 بھیجے شاہ سلیمان پیغمبر آئے اسی سلامی
 ابہر تک ایسں یاسے بغیر، ان کیتونے حاضر
 کپرتھان عجائب نکلے نالے ابہر تصویراں
 کچھ بیان نہ آوے کسے، کر کر رہے تمیزاں
 کن نگا ابہر کسب جناں دے، وطن ادہ کبی دانے
 جیہناں پریاں تحفہ آندا پچھدا اُنہناں نشانی
 کس کس صورت دی ہے صورت کس اُتہا بنائے؟
 نبی سلیمان و سوار داؤندی کس جہانوں؟
 بیٹھا مجلس خوب سہا کے رونق گھماں گھماں
 ہر قوسے دے افسر حاضر مجلس بھری دیواناں
 سن سن حسن ادہرے دیاں گلاں کنہر شاہ اُبالا
 ہوو کوئی بھی ہوئی یارو پچھدا شاہ دیواناں
 اگے کوئی نہ ہو یا سوہنا مہتر یوسف جیسا
 سبجناں علماں اندر عالم سمجھ ہنراں و نغ نادہر
 اس نے عرض نبی ول کیتی، سن تون شاہنشاہا
 نسل تیری تھیں لڑکی ہوئی روشن دانگن چندر
 رنگ نورانی، انگ سہیلا، بے حساب ملاحت

اپنے بھانے کر بخشش کیتی خوشی زیادہ
 بے میں جاناں ایں خوشی سے غم ہزاراں
 اہم کچھ دس نہ مسیرا ہو گیا جس ہونا
 اوہ دوئے شاہ گئے جہانوں تال کم مشکل آیا
 اہم حقیقت سن شہزادہ کردا شکر بے چاہ
 دیس بدی پھر دار ہماں جاں تک ہوگ حیاقی
 اس گلوں کچھ ہوئی تسلی نا لے عاصم شاہ ہے
 ست ہزار جوان ہمداد جنگی لاٹ مریلے
 تھکن نہیں لڑائی کر دے دم دم ہون سوائے
 سبھ قواعد جنگ کرن دے جان ہر ہتھیاروں
 کر کر بھیڑ لڑائیاں اگے آہی انہاں دلیری
 موتوں خوف نہ کھاؤں ذرہ بوہٹ لیر دلاں دے
 نیزہ پھرن دشمن گیرن دھڑتوں سیس اُدھیرن
 ایسے مرد زور آور چن کے کینے چاروانے
 لکھ دتے کر عدا انہانوں ملک معاش جگہراں
 ہر ہر طرف روانہ کیتے، کیا ہزار نہ سنگو
 ہر ہر ملک آدمے اندر دیکھ اوسبھ شہراں
 جے کوئی ہوئے شہزادی سوہنی ہر گونہ نظر نہ آئے
 جو مشہور ہوئے وچ شہراں آفت جن اداؤں
 عشوے ناز فریب زنا نے کر کے جو بھلائے
 ایسی صورت دی جس پاسے دس پوسے اس لوڑو

اوس خوشی دی جائے ہویا درداں در کشلہ
 اہم شاہ مہرے وچ سمندر دوباں سنے پٹاراں
 پتر باب دوہاں نوں بیٹا، بھاپیا نت رونا
 سیف ملوک اگے اہم قصہ عاصم شاہ سنایا
 ایسے دنیا اتے وسدا کہ ہرے یار پیارا
 مت سبب بناسی مولی لبھسی دست کھڑا قی
 فوجاں کدھ تیاری کیتی دتا حکم سپاہ ہے
 دھتیا کھا جہناں دانشن نوئی ہاتھی فیلے
 حملہ دیکھ او نہاندا باروں شیر برنس جائے
 زرہ خود فولادی لاؤں، کیہنوں ڈر تلواروں
 سن کے خبر لڑائی والی کر دے خوشی ودھیری
 وچ میدان لڑائی والے پاؤں سیر ہو جان دے
 دشمن کون فلک دے ہندو ٹپ سر توں گیرن
 مانی تے ارژنگ براہمہ ہو ر مصور دانے
 دیساں جے کر او مطلب خوشی ہو دے دگیہاں
 خراج کر دھڑٹاں خزانے ہو گھلاں جو سنگو
 جس جائے کوئی سوہنا ہوئے وچ حسن ہیاں لہراں
 صورت اُسدی لکھو ساری جیوں محرم دس پاسے
 فتنہ دوز حکمت دے غلام چت کھڑے ہر داؤں
 ٹور ٹکدی اکھہ ٹکدی، نگلیں دل پر چائے
 کتیں سن کے اکھیں تک کے صورت لکھو نہ چھوڑو

کہ تصویریں باتدبیراں آن امیراں دھریاں
 جے شاہزادے من بھاؤں تاں تعریف بناواں
 توڑے ہوں سونا موتی جے دلبر نہیں سکتے
 عام شاہ کسے سمجھ یاراں، بحیث نہ دوستو کاٹی
 شاہزادے پر سمجھ یاسی، اس تھیں کون چھپائے
 جیکر کول انہاندے ہندی خبر کوئی دلبر دی
 خبر ہوئی شاہزادے تاہیں، سمجھ بھیجے مڑ آئے
 پاڑ پوشاک سخی شاہزادے ہنجو نیر چلاوے
 پیما ہنیر غبار جاناں، یار نہیں ہتھ چڑھیا
 کس سنگ پھولاں دکھ سجن دے سول ہڈن منج دیا
 جیکر بدیع جمال میرے تھیں منگ گھٹے دل جانی
 جے آج اُسدے باغ ارم دی وا اس پائے دگے
 نہ دل و تن نہ دس سجن دی جھس یاساں اگے
 درواں مارنسا ناکیتا، کونج ونگر کر لاندیا
 خبر ہوئی جد باب بیچاے بیٹے دے احوالوں
 جے کوئی شاہ ملکاں دا ہووے مایہ دولت والا
 اُسوں مرض لگے کوئی بھاری لادو اعلیٰ جوں
 بڑھا ہووے باپ نما نا، اوہ جوان رنگیلا
 رور و عام شاہ پکارے غم دے لشکر بھارے
 بس دن گھر ولاد نہ آہی ہیساں درد و ہونا
 ہن بیٹے دی ویکھ مصیبت لگا بڑا اندیشہ

ہک تھیں ہک چڑھیں دی صوت ونگن جوڑاں پریاں
 کاہنوں اُنہاں وزیراں وانگر ہیں سبھی قلم کھساواں
 موتی روڑ دتن بھس سونا، کیہا مردے پکے
 مت نامید ہو کے شاہزادہ بنے شتاب سودائی
 شاد پری تے باغ ارم دی نایں خبر یاسے
 شہزادہ خوشبوئیوں بھدا جیوں یعقوب مصر دی
 باغ ارم تے بدیع جمالوں نہ کوئی پتا یاسے
 ہو بیہوش سودا ییاں وانگر، راک غمانے گارے
 ملتی رات دھچوڑے والی، جیو غصب نوں پھریا
 دل و تن یار محمد، کاہنوں اوراں کچھاں اڑیا
 دل تے جان کراں نذرانہ، دھڑ ہووے قربانی
 او سے دم دم چھوڑ دیسی نوں مگر وا دے لگے
 تانگھ بڑی جیوں تنگ کیجے مانگ نہیں ہتھ لگے
 پٹ پٹ سدا وال سرے دے، مول نہیں شرم اندا
 عام نوں غم لگا بوہنا سیف ملو کے نالوں
 اُس گھر کو ہووے بیٹا، سوہنا روپ نرالا
 آچن چیت نئے ہو بھلا ملکوں دیسوں راجوں
 تاں پھر باب شوہر دے دایارو، کیہہ کچھ ہوندا ملے
 میرے تے نہت چڑھ چڑھ آون اک تھیں اک نایے
 جان اولاد دھی غم مینوں دینا آیا دونا
 فرزنداں دے پھٹ نہ مولن دن دن پوند ریشہ

پھر شہزادہ ہو یا چو پیتا، خونی ہنحوں ٹریاں
مارا و ساس کے ہن کچرک رکھاں ٹھک غباے
عام شاہ کے سُن بٹا کہہ ہن خواہش تیسری
مال ملک ہو رہے کچھ منگیں دیاں چیزاں ہریاں
سیف ملوک کرے اٹھ عرضاں، سُن شاہ بابل میرے
خواہش نال نہ دیکھاں کوئی باجھہ بدیع جہالوں
عام نون سُن گل پتر دی جھورا پیا مسکروا
اندیشے چڑھ ہاٹھاں آئے وٹھا رتھ غماندا
چو دیں طبقیں پیا ہنیرا کدھرے لونہ دستے
پھر شہزادے کیہا پیونوں موندہ تھیں دے دُعائیں
دیوہ اجازت مینوں بابل ایہو خواہش مسیری
کوہستاناں تے کوہ قافاں ہو رہے سمندر ٹاپو
رنج مصیبت جھاگ سفر دی مت مطلب تھو آئے

اند رچھریاں کپن دل نون مارے آہیں بریاں
دل کندا میں کاہلا ہویا، کدھ ایہ دھواں محاسے
فوجاں لشکر سبھ کچھ حاضر مایا گھنی گھنیری
پرئیں ہک اس کتوں عاری پیدا ہون نہ پریاں
جے سبھ آن ہشتی خوراں میرے پھرن چو غیرے
دوے جہان نہ بھاؤن مینوں اُسدی طلب کالوں
ہو جیران بیٹھا دل بریاں، گوڑے تے سردھروا
مارے کھیت خوشی دے سارے پالا پیا کماندا
ہنحوں بد دل وانگ و سادے، مت ایہہ بٹہ پڑتے
شالا عمر اقبال تہاڑے رہن قیامت تاہیں
سفر کراں اُس صورت کارن کتاں رنج گھنیری
آپوں اینیں جائیں لوڑاں جاں جاں ہوئے قابو
نہیں تاں کراں تسلی اپنی دلوں اُداسی جاوے

التماسِ پادشاہ پیشِ فرزند

عام شاہ سُن گل سفر دی بیٹے دی اُداسی
الہ کولوں منگ منگ لہووں، کر کو بہت عاتیں
بچہ میری جان پیاری، کر کچھ ہوش سنبھالا
چار دہاڑے عمر جوانی کرے عیشاں موجاں
نہ نہ مسکھ ہنڈاں سیجاں، نہ کچھ کھا ہدا لیا

رور و آکھے سر پر سہنا، جو کچھ رت سہاسی
بڈھے وارے اُدکھے ویلے لافراق نہ جائیں
اس دنیا تے سدا نہ رہنا ہر کوئی چپٹن والا
سدا نہیں ایہہ دولت دنیا سدا نہ لشکر فوجاں
نہ نون تخت اُتے چڑھ بیٹھوں، نہ تندر راج کما یا

عورت کنتی بنا نہیں لاسی کو تہ سستھن سلاری
 جتنا توں پرپی ول بھیس، اتنا رب دل ٹھوکھاں
 جے اُج خوف خدا دیوں سُر سب، اُس دن ہوس ہریا
 مُؤنڈو قَبْلُ اَنْ تَمُو تَمُو اعمل ایسے تے کرنا
 جدوں کوئی مر جائدا سچن پٹ پٹ کرن اشارت
 یعنی آپ آپے نوں ماریں تاں اُن کیوں مریں
 اوہ سفر نہیں سجداتینوں، چلیں ایس سفر دا
 لما پسند نہ سنبھی بیٹا، بہو کھاں ہو نچلتا
 گھر سُن کوئی کم نہ چنگا، آہنا ہے ہر دم دا
 پوہا چڑا تے کتا بڈا ہر کوئی وطن دھسدا
 آدمی ہی تال آدم بن جا، جن ہی تال ہو ادھے
 میں بُدھا مہمان گھڑی دا پاس تیرے کوئی دن ہاں
 جنس تیری نوں میں ہاں لائق، کون میرے توں جلا
 اُج مینوں چھڈڑیوں آپوں مویاں گیاں جے لوڑیں
 اُج نصیحت میری تینوں لگدی مشدی کافی
 وقت میرا ہن ڈگھویا، ایس زوال گویا
 شالا تیری فجر مبارک وقت قصار نہ ہووے
 مینوں سفر آیا توں بہو کھاں دین امان ندا دی
 لے بیٹا، توں ماؤ پو پتیں کیوں کوئیے لندا
 تاں پھر موت میری جدا سی، مرساں جس ہاٹے
 سچن دشمن کسے نہ بھاوے، ایہہ گل کس پسندا

مرد کپے گا سولہ کھیتی، جس دا بیج کھلاری
 جے تدرہ عیش خوشی نہیں بھلے کرن عباد بہو کھاں
 موتے دا کچھ خوف نہ اُس نوں جیوندرا جو مریا
 مرنوں اگے جو کوئی مویا، پھیر نہیں اُس مرنا
 آپوں اپنا مونہہ سر بھتن، دُسن ایہہ بھارت
 آپ مویوں جے آپ مویوں آپ مریں اُج جویں
 اوس سفر دا خرچ بنائیں غنی سفر سہ کر دا
 جوش خروش مٹا پیارے جا نہیں ہو جھلا
 نہ عم کر غم جاسی اوڑک، اوڑک ہے ہر کم دا
 توں آدم شہزادہ ہو کے چھڈیں دُسن گھراندا
 ایسا گھڑ سانا ہو کے بیو غولاں دے روئے
 کول میرے رہوند مت کر کے اجر جنا بوں گھن کھاں
 دل بتیاب ضعیف میرے نوں یہ کھاں خوشی تسلّا
 پھیر نہیں میں بلنا بیٹا، بیٹھا ہتھ مردوڑیں
 ایہہ بھی دوس نہیں کچھ تینوں ڈھی تھا اسمانی
 پیشی اُن کیتی ہن مغرب، ہفتیں سُنفا آیا
 پڑندری کلا ستارہ روشن سرتے اُن کھلوے
 علم ہن مار مکایا مینوں توں کیوں چھوڑیں شادی
 جاں جاں جان میرے تن اندر رہو گھراں دسدا
 موتے دا غم ہوگ نہ ہون بادشاہی دے سلے
 میں مرساں توں کول نہ ہو میں، کسن داہ فرزند

جے کچھ تساں پڑھائے آپے سلم کلام رسالے
 کل دکھا ہلے اچ پچھو، کیہ تہ کھا ہدا آبا
 جے کچھ کم ہواں ہن کر دا، جے پچھو کیہ کر دا
 صورت ویکھت پچھانا تینوں، ہن توں بابل میرا
 کہو توں نہ بھلوں بابل، اپنا آپ بھلا یا
 اپنا نام رہیا کس گنتر چلتا رہے نہ اس دا
 میں ہن ایسا ہوساں بابل، جیسا لکھ گلی دا
 توں بھی سمجھیں کھیتی وچوں ہک لکھ ہو یا نہویا
 کیونکہ بکاں اندر آون ہتھوں چھٹیاں داگاں
 تیس کسو، ہن کوں کرن دا آیا وقت اسدا
 عمر حیات تیری بابل، مینوں بوہت غنیمت
 باپ مئے نوں اوہ کوئی تروے آپ ہوئے بوزندہ
 ساتی، بول آن اجی، پی کے ہوش بھلا یے

یاد نہیں اک حرف انہاں نقیب عشقے ہو رکھائے
 اوہ بھی یاد نہ رہندا مینوں، ایہہ گل سن توں ہٹا یا
 اُس دا بھی کچھ رہے نہ چیتا، ہو چا سفر دا
 جے کوئی ام مبارک تچھے یاد نہیں ناؤں تیرا
 اوہ بھی یاد نہیں ناؤں میرا، کیہ کچھ تساں دھرایا
 کیڑا ہے معشوق بندے دا، عاشق ہاں میں کس دا
 سبھ مصیبت سر پر جھاگی، پیراں ہیٹھ ملی دا
 بیگم نال ہک رات خوشی دی جانی سویا نہ سویا
 بادشاہی کس کاری مینوں دتی ظہیری بھانگاں
 میرا کوں تساں حقین ہوہرے، اوہ مت ہوگ ڈاڈا
 مرنا تیرا موت میری ہے، جانا میں سبھ قیمت
 موت تیری نوں لیکر رواداں آپ مویا میں بندہ
 سبھاں کوں رخصت ہو کے پند سفر دا چلا یے

داستان دیوانہ شدن شہزادہ سیف الملوك و زنجیران او

صاف جواب پیونوں دے کے دھوکے تھہر ادوں
 لاہ سٹے پوٹا کی زیورہ سر مونہ خاک ر لانی
 شرم جیا گئے بیچ سارے، عزت حرمت نٹھی
 سرت سبھاں لا ہوش نہ کوئی، بھلے خویش بریکانے
 نہ کچھ کھلے نہ کچھ ہوئے، اکھڑی آرام نہ کر دا
 کپڑے پار سودائی ہویا تھکے نہ مسر یادوں
 شاہوں مثل ملنگاں بنیا بھجرا پھرے سودائی
 صبر سکوت سڑی محمد عشق تپانی بھستلی
 یار آشنا پچھانے ناہیں، نئے مثل دیوانے
 ننگ منگاو تے گلیں لکھ لیراں سر دھردا

کس در کوکال کوک سناواں، کسے جہان نہ دھوئی
 ہک طعنے ہک متیں دیندے، ہکناں قید کرایا
 دردی میرے ماں بیو آہے دکھ پتر دے بونے
 مورت دیکھ لگی ونج سینے زہر آلودی کافی
 لاہی آس سبھس توں، دتے کھول جواب رفیقان
 عشق نچا دے تھیا تھیا، چھکن پیریں سنگل
 پھر مورت نوں اگے دھر کے گلے آلاہے کردا
 نہ کوئی تیری دس نشانی، نہ کوئی پندہ نہ رستہ
 ہکوناں تساڈا جاناں، تھان مکان نہ کافی
 قید کرا سنگل گھٹ سانوں آپ پھوڑا دے
 کرہن رسم آساں پر سبھنا، دیہہ کجھ پتا نشانی
 دیکھاں حال کوہیا کیست تا طلب تیری مہلوبا
 ایہو یوں کریندا روندنا ہوندا مثل دیوانے
 ساعت گھڑی ہے غش اندر، وانگ شہید کھا دے
 آپ ہے تے آپے روئے، کدے مے مڑ جیوے

اندر عشق اپنے باسے، لوکاں خبر نہ کوئی
 واقف حال میرے واتوہیں، بخشہ مار خدایا
 اوہناں بھی پھڑ قید کرایا، آپ مٹلیں سونے
 تھان کانا کوئی نہ جاناں نہ کوئی پتا نشانی
 رہی امید تیرے در رہا، تینوں سمجھ تو رفیقان
 قید چھپے ہاں اس لکھ لوئی ڈھونڈاں ندیاں جنگل
 ایویں لٹ بیانی ٹھگا، پتا نہ دتوئی گھروا
 میں بیدل توں بے نشانی، کون کرے بند بستر
 کہتے گزرتے گھرتے محرمیت آشنائی
 عشقے بندیاں بنائے عادی دے شہزادے
 کہتوں ڈھونڈ کچھوے تیری، مشکل ہوئے آسانی
 اے نہیں کجھ مہرتانوں مے پرواہ محسوبا
 وانگ شکار زمین پر پھڑدا، لگدا تیر نشانے
 جس دم ہوش پھرے کجھ مڑ کے ایہو گادن کا دے
 ایہہ سودا محمد بخشا، دن دن دنا تھیوے

داستانِ بیابانِ خوابِ سیف الملوک و برآوردنِ پد اور از زنجیر

بھلا بھلا جیو آلیوں عشقا، مکر منبری یارا
 کدے سیانا کریں سودائی دے کے مست پیالہ
 جہاں دلبر دی زلفے اندر یاریں گدھ حسن دی

ہک دن صلح بناویں آلیوں، آپ کریں جنگ بھارا
 کدے بھلے نوں شربت دے کے تڑت کریں گدھ والا
 خفقانی دے سنگل اندر پین سیانے بندی

جے توں میرا یار کماویں، عشق تیرے دل دسیا
 حق محبت میری سدا رکھیں وانگ امانت
 مت جانے معشوق میرے نوں مل نہیں پڑا ہاں
 میں پر ہی توں آدم خاکی پر چیت ساڈا اڑیا
 فاطمہ بنتی تجھ ذنی میاں میں موجود تسانوں
 میں تے آپ محبت تیری تہ تھیں کچھ زیادہ
 خشکی رستے پہنچ نہ سکیں ٹھیل ندی ونج ہیڑے
 ندی مجاز سمند خفانوں، کھڑی راہ اوٹے
 رُوح شہزادہ ندی پریم دی، بیڑا جان بدن نوں
 خشکی رستہ نشک عبادت، بن سوز دل بن دُور
 مندے حکم عبادت کر دے، شر نہیں نفسانی
 عشقے کارن آدم کیتا محرم یار یکگانہ
 خدمت کار حکم دے بندے بوہت آہے سلطانے
 رکھ گھوڑے دی واگ محمد پھیر پچھے کر پھیرا
 صورت دلبر دی جد پائیاں خولے اندر جھانساں
 جان پی تن مڑے تائیں، اُگھڑ گئیاں کھان
 اُس خولے شاہزادے تائیں دتی اگے والی
 اُس لیلیٰ ونج ستے عاشق ہو کے مجنوں بھلے
 پیار پیت دسا لے اپنی دل اندر بوشن آیا
 کرے آواز غلاماں تائیں جاگوں ساتھی دکھ دے
 راتش سہل دتارت مینوں، سکی نہ رگھئی

میرے باجھ نہ ہو رقبولیں، رہیں نہ پچا ہی پچسیا
 کریں نہ جھوٹا مونہہ پیاروں پہنچیں باجھ نہایت
 دل پر داغ نساڈا دایم، میل محبت چاہاں
 نت اوڈیک نشانی آویں ندیں پے کے اڑیا
 میرے باجھ نہ چاہیں دوجا، لیسیں بھد اسانوں
 تاہیں آپ سداواں تینوں جھندے آشنزادہ
 لہر عشق دی مان محمد چھوڑ تمامی جھیرے
 بیڑا بچھ ہو دے کاٹوٹے، کد ثابت سنگ چلے
 جانی نال ملیں نہ جانی، کریں شکستہ تن نوں
 ایہہ عبادت ملکی بھائی، ناہیں عارف مردوں
 یار سوئی جس عشق کما یا، ایہہ دولت انسانی
 آہے ملک عبادت جوگے، کیہہ حاجت انساناں
 جو حکم فرض ایازے اُتے ہو ر کوئی کیہہ جانے
 اس میدان قواعد جوگا، ہے کیہہ باد تیرا
 اکھ سٹائیاں عاشق تائیں پتے نشانی باتاں
 ہوشاں سرت سنبھالاں ہوئیاں کس کس تھیں لکھتاں
 ہوش جندو تے مبر دے ونج، تن قوت مکھ لالی
 خوابوں لے ہوشیاری اٹھے، جاگے بخت سوئے
 پھیر نویں سر عقل کھڑا یا دانش تے ہوش آیا
 دیو مبارک باپ میرے نوں، خبر نیسے مکھ دے
 آد سنکل لا جو میرے راتل ہو یا سہ زانی

پڑھ پڑھ پتھر بنیا ہیاں پارس عشق لگایا
 وکیا سودا مڑ داناہیں جے لکھ دیکھ بھانی
 جے مورت ونج ہوندا ناہیں سر سچے دلبر دا
 جھلے نوں مت دیون ولے بھلیاں ونج گنبدے
 جو جو کرن سوال عقل دا عاشق ڈگد اجائے
 اوڑک عامم کلاں سُن کے کلیا غم دے بوتے
 کندا بیٹا منگ منگ لکھوں کیڑی جازہ سوری
 سیف ملوک کسے سن بابل خیر عافیت میگئے
 عامم شاہ کیا دس بیٹا، جے تڈ سر پر ترنا
 سیف ملوک شہزادہ سُن کے پیونوں دے دعائیں
 عامم شاہ پھر سد اُمر داں دتا حکم شتابی
 خرچ سفر دا مال خزانے عیش عشرت دے سابلے
 ہو رہا ہمتھیا راں ولے سُنت جہاز بھلے
 ہو رہی رمی بھلے چاڑھے ونج جہازاں
 خدمت کار غلام رنگیلے چھو کرایاں تے گوئے
 سبھ جہازاں ونج رکھائے جو اسباب خوشی دے
 خاص شہزادے کارن کیتا ہک علیحدہ بیڑا
 دپے اُس دے جاضر داں ونج طہارت خانے
 سونا سکے جے کچھ آہا ہتھ صرف وکایا
 چھیک گئی سبھ حرف تداڈے دگ پرمدی کافی
 کیہ طاقت سی گھائل کردی سگر دانشورا
 اسان سجن دل سر پر جانا، مر سو متیں دیندے
 لا جواب حکیمان ہو کے آن جواب سُنائے
 ہنجوں پانی نال ہونے بیٹے توں ہتھ دھوتے
 بُڈھے دارے اوسر ویلے ٹریوں بھن ڈنگوری
 کاہنوں بیٹے منگے رب تقی، بُرے نصیبوں یگئے
 کراں تیار اسباب سفر دا کیہ ایویں بہر جھڑنا
 شالا خوش رہیں توں بابل، اول آخر تائیں
 کرو تیار اسباب سفر دا کشتی بیڑی آبی
 بیڑے ست بھلے اس دے سبجے بے حسابے
 شتری طرم نقائے دھونے بلجے ونج دھلے
 نامے بوہتے گادن والے مطرب خوش آوازاں
 رنگ برنگی چیز نعمت کس طاقت گن قوئے
 بعضے ظاہر دسدے آہے، بعضے سان پوشیدے
 ملے دا کچھ پتانہ لبھا، ستر گز سی چپیرا
 دپے جگرے سوون والے، نوب مکان شہانے

داستان رخصت طلبیدن شہزادہ انما در التماس مادر پیش پسرخود

جہاں سبھ کم رہیا ہویتا کیتی شاہ تیساری سیف ملوک ماؤ تقی رخصت لیندا بھیکواری

موج جوانی مان گھراں ونج، رہو وطن دا راجا
 تیری کالی رات جوانی گھر ونج سنگسی مٹھی
 ہانی تیرے رُل مل کھڈن، توں وچوں کیوں کر پس
 لوہی عمر، ایان طبیعت، نازک بدن گلابوں
 شینہ بگھیڑنیں غاراں اندر ہو رافات ہزاراں
 منت کوئی کھاؤں دھاؤں تینوں کون نیک کچیاں؟
 جان تیری کوئی پتھڑا نہیں پانی ونج نہ گلسی
 ناریں پچھتے لگ نہ مرے، چھڈ بچہ ایہہ کھیڑا
 آپ سڑیں تے سانوں ساڑیں، اس گلوں باز آویں
 ساقی دیہہ شراب نشانی، جس تھیں آؤں سستی
 ماپے روندے چھوڑ گھراں ونج دے جواب دکن دا
 یا پھر موت سرے تے دست دی کراؤں دا کچہ راجا
 نہ تڈ اگے سفر آزمائے، نہ کوئی سختی ڈھکی
 ایہہ کوہ قاف سمندر کاسے، بچہ کیہ کھر پھریں
 عاقل کندے سفر برابر دوزخ نال غداں
 سنگ جنہاں دے پیش نہ جاندی لال انہاں ہتھاراں
 تیرے دشمن اتھے پھاسن، سانوں رہن دیگاں
 ظالم برف پنجالاں والی نت سرے تے جھلسی
 سنبھل پیر نکائیے ایتھے، دنیا تلک نہ پھڑا
 رو رو کندی ماں محسدا، ایتھے ہی دل لاویں
 بیڑا ٹھیلھ دیئے ونج ہا ہو، چھوڑ شہر دی دستی
 پچھلے راہ عشقے کوں باغ ارم حسن دا

زاری نمنہ شہزادہ درادریجواں دن مراد رانحصت باقتل ازوئے معاصران پر

سیف ملوک، بنجو بھر تاسن ماؤ دی زاری
 کندا قدم تیرے دی مٹی سرمہ میرے بھانے
 جے کچھ تساں زبانوں کیہا، فرض آہا میں کرنا
 ایہہ بے عقلی میری مائے جیڑی توں اج ڈھکی
 دس لکے کد چھڈا کوئی لذت گھر شہر دی
 کوشش ترے ساڈے مانی کیونکر آون کاری
 چر ہو یا سرمیرے اُتے ایہہ نوبت سی کھڑی
 پیراں اُتے منتھار گڑے، چمچے وارو داری
 حق تیرے سبھ گردن میری، ناہیں ملے مکانے
 عین شہادت آہی مینوں حکم تیرے تے مڑنا
 بندے اُتے دوس نہ کوئی، آہی دھردی چھکی
 ہتھیں کون مانی بن اوکھت مارے تلی رہی
 بھا میرے اس سفرے پنیاں لیکھ لکھ سکاری
 پر بن چھیکڑ دیرے میری نہیں دلیری تڑی

ترے برساں دا وعدہ کر کے باپ اجازت دتی
صاحبزادوں گل لاکے رُتے عام صبح دوویں
سیف ملوک تائیں پھراؤںک عام شاہ فرماڈا
آجیہ، گل نگ ملاہاں، توں بھی روا سانوں
الوداع پردیس چلیوں، ہے میرے فرزند
الوداع پیائے میرے، تئیں اسان رب، سیلی
الوداع دلبرندا، تریوں دے ہا ہونج دھکا
الوداع چلی ہن ایہہ نک کھیں دی روشنائی
الوداع میری زندگانی، ٹریوں سیف ملوکا
الوداع اے موتی سچے، ہتھوں پیوں سمندر
الوداع لے یوسف، چلیوں مصر کے فس تج کے
الوداع فرزند، مینوں پایوں کھوہ غماں دے
الوداع اے بیٹا، میرا دیوی رب پناہاں
صاعدتے شہزادہ دووے نصرت ہوئے لندے
عام شاہ بیٹے دے غم بھیں تنگی کرے گھیری
شاہانہ کر خفگی ہو ستی لکھیا سی کھ اول دا
بیٹے ساڈے بندے رب دے ہاتھوں اوں پیے
اوسے پیدا کیتے بیٹے، اوہو پالہنسا را
جے کرنیک اولاد ہوگی رب توں پھسل پاسی
عام شاہ فرزند پیارا رب دے کرجالے
بیگم نوں سد کندا میرے غم نے ہوش بھلائے

لکھ رکھے اوہ روز وہاں نے سن سکت تے متی
جا بیٹا، جیوں عقل کے گا کر تہ سیراں ادویں
بیٹا وداع کیتا تیں تینوں، لکھیا پڑھ کرماں دا
جاں میں مرن لگا اُس ویلے، سدی کون تئیاں
خبر نہیں ہن کیہہ کجھ ہوسی، موت زراعت بندہ
تیری جان حوالے اُس دے جیونیاں پھر میلی
میوہ آس امید میری داڈھے پیا اُن پرکا
اے نہیں رُج ڈٹھا آہیوں لگا داغ جدائی
نہ میں مرساں نہ سکھہ جیوساں الا چلیوں تپے کا
اَلِ قِصْدِی کرجھٹ کھڑیوں لعل شہانہ سندر
یعقوبے جیوں پیا عمر دارونا مینوں رُج کے
مولی پاک یا دے تینوں دے مقصود دلاں دے
پھیر مصر دا تخت سنبھالیں وانگن شاہنشاہاں
بیڑے بھیلے روانے ہوئے پچھتے پچھتے بھونکے
پیو صاعد اصال دا نا مڑ مڑ دے دلیری
ہو فرزند اں دے بجا ہونا، کسے طرح نہیں ملدا
أَمَّا لِلْعَبْدِ الْخَسِرِ آہوں من البویہ پکارے
گھر وچ اُس تھیں سوکھے رکھتیں، ہیں توں کون بچاڑ
جے بد بخت ہویا تاں کا مہنوں پورا سد غم کھاسی
رودا گھرنوں آیا لے کے داغ جدائی والے
جے غم ہو کے کر سلطانی بادشاہ دی جالے

جلد ملاح ہلاون پتے زور آور سکرے
 جسے کچھ حکم کرے شاہزادہ، سمجھ بجا لیا دن
 ہنس کھیندن دل پر چا دن رکھن اوس بھلائی
 دپتے رجھ دیکھ کھانے، دپتے سمجھ کم ہونے
 اٹھ مینے دیہاں راتیں گئے ڈڑائی بیڑے
 نہ کوئی خفگی تنگی آئی، نہ ہوئی دلگسیری
 اس مدت تھیں پچھوں ہک دن ٹاپو نظر پیونے
 بیڑے کنڈھے لا ملاحاں سنگر سٹ کھلاے
 ہک پکا دن لگے کھانا، ہک بیٹھے، ہک سوتے
 لنگر باسن ہتھ ونج لے کے زنگی شاہ پسنگر
 کھانا کھا آرام کیتونے، درتی پھیر صراحی
 سبز بوں سبز پوشاک زمین نوں دانگن نیکو بختاں
 میوہ دار پکی ہر ڈالی شک زمین پر آئی
 کوئل مور چکور ہنراں، خوش آواز لٹورے
 کبکساں ٹورگانی کھڑے چلن دانگن ہنساں
 باغ و باغ ہووے دل اسدا، جو اس جو ہے پھر دا
 سیف ملوک جمعیت کیتا کوئی دن اوتھے دیرا
 کدے شہزادہ مجلس لائے، جیوں دربار شاہاں دے
 اک دن لا دربار شہزادہ بیٹھا ونج وزیراں
 شوکت شان شہزادے والا تنکے ہوئے سلامی
 جانی بیٹھے تاں پچھن لگا کتوں گل ہلانڈے
 وا اڈائی جاوے بیڑے کو کو کوئی سارے
 رنگارنگ کھلا دن کھانے، کھیندن جیو بھلا دن
 راتیں دیہاں کھلونڈے نائیں، جان جہاز چلائی
 نہ اوہ دندے لاؤن بیڑے، نائیں کتے کھلونڈے
 خوش، بخوش رہیا سمجھ دیرا، آفت کے نہ پھیرے
 سارا ڈیرا رہیا سو کھلا، کردے عیش امیری
 جان نزدیک دندے دے آئے شاہ تھیں کم ہونے
 لاہاں نال بدرھے پھر دندے جیو کراڈ پٹھ قطاسے
 ہک لنگر سن ہیتھ ندی دے، ہک لنگر سن اُتے
 لقمہ آنگے جسے دیکھے شاہزادے داسنگر
 کرن لگے پھر سبز زمین دا، ڈھنچی خوب نواحی
 ہر ہر پاسے پانی نہراں، لایا رنگ و رخاں
 گل پھل رنگ برنگی پھلے رونق جوہ سہائی
 توتے قمری کالے تتر بولن دانگ کٹورے
 بوہتے مرگ شکاری دوسے کتے گن گن دُستاں
 خوش ہوا، خوشبونی والی جنت دانگ چوگردا
 کردے شیر شکار اس جو ہے دیکھ مقام بھلیا
 کدے شکار کرے دنج جنگل تتر مرگتاں دے
 چار جوان آئے کوئی دکھوں صورت انک امیراں
 جھل سلام شہزادے کیا، بیٹھو مو آرمی
 ایس زمین دا نام بھراؤ کیہ کچھ تیں بلانڈے

خاکوں صورت سُندر کر کے پھر رُلائے گھٹے
سپناں اُندر مانگ موتی مدت قید کر اندا
انٹے دچوں پنکھی کر دادے کے پر اُڈارے
میرے جیسے عاجز بندے تخت یوے سلطانی
اس تھیں پچھے سُن شاہزادے کر کے نکر نہایت
کہند تینوں سچ دسالیں، کون کوئی توں بندہ؟
جے توں مرد سوداگر آویں پاس تیرے کیہ بھرتی
جے توں کوئی غنیم اسادا، لبیں ولایت چڑھیوں
تیخ میری تھیں کوئی نہ بچیا دشمن جس کہایا
جے توں کرن لڑائی آویں، لوڑیں زور آزمایا
ساز ہتھیار کرائیں سبھو چاڑھ اسوار مریلے
جے توں کوئی شخص سیلانی، سیر کرن نوں آیا
جے توں شاہ اقبال والا، کچھن لگوں سمندر
توں شاہزادہ عظمت والا، سُنوں بوہت چنگیرا
نہ کوئی جنگ خصومت ایویں ناپیں ویر قدیمی
نہ دشمن نہ دوست ہوئے، ہوئے کوئی طرفینی
سچی گل سُن شاہزادے، کیہ سبب اس راہ دا

پھل کھڑاے بوئی دچوں، پھیر پتر کھوہ سٹے
قیدوں کڈھ نوازے ادھناں بوتیاں مل تراندا
پتھر دچوں لعل بناوے راتوں دینہ کھلائے
واہ کریم محمد بخشا، میلے دچھڑے جانی
میں فغفور شہزادہ عالی، والی چین ولایت
کھتوں آویں کھتے جانا، کیہڑے شہر و سندھ؟
کس کم اتنا شکرتینوں، نل لئی جس دھرتی
لشکر سنے مرہیں پل ونج یا سنگل پا کر لویں
توں بھی سز نذرانہ تارن پاس میرے لے آیا
جان خمیر تیری ایٹھے شکر سنے سمایا
جان جہان میلن میر ونج کر مستربان سویلے
چین شہرتوں دٹھانا ہیں، کیہہ پھر سیر کسایا
آب حیات دی کم ہوئی، مرہیں وانگ سکندر
جے تہد طلب ملن دی ہوئے، میں بھی بھائی تیرا
دشمن نال کراں میں زور، یاراں نال حلیمی
گھڑاے دی کراں تواضع، جاناں دوست عینی
کیہڑا تخت ولایت تیری، بیٹا میں کس شاہ دا

جواب شاہزادہ کہ بہ فغفور چین فرستادہ بود

فغفورے دا خط شہزادے جاں سارا پڑھ دٹھا
ایچی نوں فسر ماؤن لگا، بول زبانون مٹھا

کہی ہم پی ایہ تینوں، آپوں چھڈ ولایت
 سیف ملوک سنایا قصہ، بے کجھ اُس سرورقی
 جو کوئی دینج ولایت ساڈی ہیکامرد سیلانی
 جو سیلانی لوگ سوداگر، ہو فقیر سپاہی
 سیف ملوک پچھتے تے اکوں ہراک گل سناندا
 ہو روں ہو رنکھنے دین پھر آسے جس جانی
 ایہنا، کجھ بھڑیا کئی درساں
 اُس بڈھے نے اکھ سنایا، سُن توں حضرت شاہا
 دُور ایتھوں اک شہر وڈیا، استنبول اُس کندے
 ملک فراخ نہایت سوہنا، انت نہ آدے جدا
 کئی سیلانی کرن کہانی نال زبانے مٹھی
 کوہ قافاں دے پھرنے ولے اُس جلمے سیلانی
 شاہزادے اُس بڈھے تائیں خلعت دتی بھاری
 شاہ غفور کیتا چار نصت، کیتی آپ نیاری
 بادشاہ سدھے کر لائے بھیلھ دتے سبھ بیڑے
 استنبول شہر نوں پچھ کے ہویا شاہ روانہ
 بیڑے واؤ گھوڑے چار ڑھے، جانے دینج سرائے
 خوشیاں دینج ہیا سبھ آدم، گھوڑے دتہر سارے
 ساں پھر اک دہاڑے اوہناں ٹاپو نظری آیا
 میوے رنگارنگ ہزاراں اشکاراں دے ٹوے
 جیامقام کیتا شاہزادے، کھان لگے وت میوے
 بے کجھ میرے وسے ہوئے، دسوکراں حمایت
 حکم دتا غفور وزیراں، لوڑو اپنی دھرتی
 حاضر کرو شاہزادے اگے، مت کوئی دے نشانی
 حاضران ہوئے سبھ ادتھے، حکم جتھے سی شاہی
 پر کوئی اُس دے مقصد والی مول نہیں دس پاندا
 باغ ارم تے بدیع جملوں کے نہ سی دس پانی
 گزری عمر ادھدی سی یارو، اک سو چالی برس
 مت جند خبر لھے اس راہوں میں دساں اک رہا
 ہر ملکوں ہر دیسوں ادتھے آن مسافر ہندے
 ہر ولایت ہر شہر آدم ادتھے دسا
 کیتیں سنی، کوئی سرورقی، کوئی اکھیں ڈٹھی
 تیرے مقصد دی مٹ ادتھوں لے جے خبر نشانی
 ہو رانعام دتے خوش ہو کے، گل دسی اُس کاری
 بڈھے تھیں پچھ لئی شہر دی پست نشانی ساری
 دُجن باجے کان گوئے، ساز خوشی کر چھیرے
 تیروں تیز چلا دبیڑے، کیوس کشتی باناں
 چھ مینے گئے چلائی، کھلے نہ اک دہاڑے
 نہ کوئی خفگی تنگی آئی، نہ اوہ واؤ مارے
 بیڑے چانگائے ادتھے، ڈٹھا تھاں سہایا
 خوش آواز ہر پیکھی ادتھے، نال سرائے دے بولے
 کیکر کران آرا، جڈب رب نرن نہ دیرے

لاڈاں دے دا لاڈ نہ کرے، لاڈیں لاڈی لاند
سیف ملوک توڑے دی دکھیا، شاہ پری می پگھتی
جو کچھ درق عیش خوشی دے آسے نال ہزاراں
ہک دن کنارت دا ہویا، اُٹھی سخت ہنیری
کڑکے بدلی دھڑکے پھرنا، بجلی دے چمکے
نوح دا طوفان از غیبوں غرق کرن لوں آیا
بدل تہر نزول مچایا، لہر سمندر آئی
صاف کیتے کوہ قاف ہنیری برفاں دا کچھڑے
فوجاں وانگر لویاں ہاتھاں آؤن کر کرہے
جھکھڑ بدل غضب اٹھایا، ہک پل مول نہ دے
شاہزادہ تے بار تہامی کرن ربے دل زاری
ساڈے بخرے دا آج آیا ڈاڈھار و زقیامت
اسیں بیچارے رڑھدے جانے و امرا و جلدائیں
شاہزادے تے لشکر اُسدے جانی توں ہتھ دھرتے
اچن چیت اک ٹھاٹھ ہڑے دی آئی بوہج دیوری
غوغا شور شونکار قہر دا پوتہتا امبر توڑی
ہک ہک موج اجیہی آدے کیہد ہیست طوفاناں
اوتھوں پھیر ہٹھاں سٹے جاں زمیں دی تھلی
ہک دوجے رنگ دج بیڑے بیچ ہوئے کئی ٹوٹے
پھیراں گھن گھیراں اندر، غرق ہوئے کئی بیڑے
کہہ بڑے بیچ رزے ہوئے ہی نہ مول نشانی

بھائیاں وانگر چاکن دھاٹے جا یوسف کھوہ پاند
پر کوئی ہود نہ آہی اوکھت باجھوں اسے ہکوں
با آرام جہازاں اندر کردا جائے ہساراں
دھند غبار سنسار چھپایا، لگی جھڑی گھنیری
دور جہازاں کھڑکھڑ مارے جھکھڑ دے اولاسے
شاہ سپاہ تمام پیکارن، رکھتیں بار حن دایا
ماگر کچھ سنسار بلائیں، رڑھدے دین دوہائی
چڑھدے دے کھڑکھڑ مارے، اندر دے کھڑکھڑے
زور و زور سوایا بدل، جھکھڑ کھڑی نہ ٹھٹھ
دھند غبار ہنیرا ایسا اپنا آپ نہ دے
رہا، توں ہیں رکھن والا، بنی اسال سر بھاری
اس طوفان تہر دے دھوں رکھیں معص سلامت
مت اوہ پار پیار لہجے، ٹھٹھ ساں جس تائیں
موت اُتے دل رکھ لیونے، ہوتیار کھلوتے
پانی نال اسماناں دے بھیجی دیکھ ولسیری
جیو کر امبر مار زمیں تے ذرہ ذرہ کر توڑی
ہیٹھوں مارا لارے بیڑی کھڑدی نال اسماناں
شونک و جی کرنا آخودی، خلق آئی تھسرتھلی
کچھ ڈبے، کچھ تختے ہوئے، کچھ ڈٹے، کچھ چھوٹے
کچھ سنساراں آدم نکلیے، جیوں آٹے دے پڑے
جو اسباب اُنہاں دج آہا، سب کچھ ہویا فانی

نہ کچھ کھاوے نہ کچھ پیوے، سہے شہزادہ روندا
 فوج خزانہ خرچ کھڑا یا رزق نہ رہا سا پلے
 بھکتے تے تہائے بندے، بیڑا جان چلائیں
 جے کچھ اہنساں دناں ونج ڈوٹھی سخت مصیبت بھاری
 سناں پھر کس دہاڑے آیا ٹاپوہور رنگیلا
 میوے پکے رنگ برنگی خوب طرح دے ڈٹھے
 کھاہے میوے پانی پیتا، پڑھیا لکھ شکرانہ
 بندے ذرا آسودے ہوئے، بیٹھے کھیریں کھیروں
 چار بندے ونج بچے پنجے، چار کھجے اُس کپڑے
 شاہزادے تک بہیت کھاہی، ایہہ بھی آفت منہی
 تھوٹے جیسے بندے رہندے، ایہہ بھی مفت گلساں
 میوے توڑ رکھے ونج بیڑی جتنے آہے پیندے
 بیڑا ٹھیلہ روانے ہوئے، دو مہینے چلے
 بیڑے اُتے جانڈے آہے، ونج سمندر لہراں
 بیڑا چا چا مارن لگے، بھلتیاں ہوش سنبھاللاں
 خوفوں جان بباں پر آئی، طاقت گئی سریراں
 جدھر راہ بیڑے دا آہا، گھس گیا اس ز اہوں
 اوڑک جا اک ٹاپوہور کا، ٹاپوہواہ وا دسدا
 مٹھے میوے آنت نہ کوئی، لذت والے لگن
 آدمیاں جد ڈٹھے میوے، بھکھ نزل چلائے
 میوے کھاہے جودل چاہے، بیٹھے ناں آراماں

اگلے رونے فول کیہہ روسی، دیکھو گوں کیہہ ہوندا
 کھارا جل سمندر والا، قسطہ جلیجھ نہ بھلے
 چھ مہینے گزر گئے، دیکھن بوہت بلائیں
 گستر ونج نہ آوے یارو، جانے واحد باری
 بوہت نطاقت سن پر لایا بیڑا کر کے جیلا
 نالے پانی نہراں وگن صاف ٹھڈے تے مٹھے
 چار دہاڑے ہویا مقیمی ڈیرا بادشہانہ
 اچن چیت ہوائے دتوں آیا ہک پکھروں
 اڈ گیاے اٹھاں تائیں شاہ پر کر کے تکرے
 بھلکے پھر آیا تاں کھڑی مور اتنے کر بندی
 رڑھ مرنا اس نالوں چنگا، بھسٹر میوے پاساں
 مشکاں خیکاں جے کچھ آہیاں، پانی بھی بھرنڈے
 عشقے اندرین محمد، دن دن کم آوے
 جھکھڑ مینہ غباری پانی کانگ پڑھی سنگ قبراں
 مشرق مغرب یاد نہ رہیا، نہیں جنوب شمالاں
 کرن دُعائیں رکھیں سائیاں، برکت پیہ فقراں
 رنجے کھانڈا گیا مریندا، حکم جدھر درگا ہوں
 رنگ برنگی میوے دانے ہوئے بیان نہ جندا
 صفت ادہناں دی ہونہ سکدی ہکتیاں لہلاں وگن
 بیڑا بچھ شہزادے ہووین باہر نکل آئے
 ڈیگر وقت برابر ہویا، گنی صلاح تماماں

خبر نہ کتنا پسند آئے، کتنا اگے رہندا
 اک دن اک سنار مریلے بیڑے مکر ماری
 ہک ٹوٹے تے رہیا شہزادہ، چالی ہو رہا ہی
 ڈڑھیاں ترے دہارے گزے بکھتے تے تہائے
 جے کجہ سختی مشق دسالی شانہ اے دے تائیں
 ادہ حشر دے ترے ہائے گزے جاں شہزادے
 حجت دل ہاپو نظری آیا، تختہ ات دل کھڑیا
 کندھے لگ پے سبھ بندے، پڑھیا شکر ہزاراں
 شاہزادے فرمایا، یارو کوئی دن ایسے کتو
 جاں ہاپو دین لیتے، دھٹی جا سجا ب چنگی
 مٹھے تے خوشبوئیں والے، کجھ کچے کجھ پکے
 پھلّاں دا کجھ انت نہ آوے، میوے باہر ہاں
 پستہ مغز، منقہ کشمش، کھوڑا، نجیسہ باداماں
 توت شہتوت، بنگ بھر دیاں، اڑ دیونا کھاں
 سیوہیر، بنجائے آلو، کھوپے گری، جھوہائے
 ہو روڑے اک رکھ جہناں دے پتر دا گروڑی
 رات پوسے اُس رکھ دایوہ ہک ہک ہرتی جھڑا
 آپو اپنی بجائی لگن مول نہ تھاں وٹاندے
 لگی آگ درخاں دتے، سڑدے دا گروڑواں
 ہندوستان ملک دمی دینج ہے اوہ ہاپو لالہ
 بنگیاں مرچاں دے رکھ او تھے دسے گئے خیرے

ایسے فکر اندیشے اندر ہر ہک دکھیا بہندا
 دو ٹوٹے کرتا کھلیاں، چھک کندھے دی آری
 دوجے ٹوٹے تے جو ہے ڈڑھ ہوئے سبھ راہی
 ٹٹاٹھاں اندر اڈھا بیڑا، خوف دُہن دا کھائے
 کراں پسار اُٹک داناہیں، چھوٹی گل سنائیں
 اکوں آگیا ہک ہاپو، میوے بوہت زیادے
 مساں مساں ونج لگا دندے، شکر بانا پڑھیا
 اُس طوفان تہرے دپوں لپٹے دین گھڑا راں
 اِس ہاپو دی نو د حقیقت تاں ایسوں دل پتو
 خوب درخت اتے خوش سبزی میوے رنگ بنگی
 صفت نہ ہناں دی رب نوں معل، کیہ بندہ کر سکے
 کجھ مٹھے کجھ رسی آہے، لذت دار کبابوں
 چلغوزے، انگور خجانی، نغزک ناز تماں
 بیہی، مرغ، ہریڑ، ہیڑے، پیلاں، کیہ کجھ کھاں
 گوشے، کیلے، انب، آلو پے تھنٹالو پھگوائے
 میوے آدم دے سوا کھتیں مستحقا چوٹی
 دینہ نکلے تاں ہندا ہندا پھر رکھاں تے چڑھدا
 نالے راتیں اُنہاں رکھاں تھیں شعلے ہون دانے
 جیوں کے تیوں ہون مڑ دیہیں نہ کوئی اگن جھول
 کمں جزیرہ مالوہ اس نوں، بنگیاں مرچاں والا
 بوہت عجائب رکھ اُنہاں دے دے اتے اُچرے،

مدت پا اوجھناں تھیں پھپھوں بوزنیاں نے نلیا
 باندگر کھیر شہزادے تائیں لے گئے اُس جانے
 بڑھتے بڑھتے قلعے دے آہے، محکم چیت دیواراں
 موتی اتے جواہر جڑیا چھتا، بھیت، بغیرا
 سیف ملوک شہزادے تائیں نالے اوہاں باراں
 نشانہ زادہ جد پوہتا اوتھے، ڈٹھا گھسریگانہ
 تخت اتے ہک بیٹھا سُندر خوب جوان دیلاری
 کلمے وال زنجیری بدھے، دائرھی سبزہ باغی
 پُتھی سبھ پوشاک شہانی، شوکت شان زیادہ
 سیف ملوک شہزادے جس دم ڈٹھا اُس دے تائیں
 ادہ شہزادہ بھی اٹھ تختوں ملیا سیف ملوکے
 سیف ملوک دے اُس شاہے بوہت نریش کیتی
 حکم کیتا پھر بوزنیاں نوں، جھب لیا وکھانے
 رنگ برنگی چیزاں نعمت کھانے اُن آتارے
 کچھ سی گوشت گورخراں دا، کچھ کباب مچھی دے
 بوکھر لوڑ اندر دی آہی، کھارہے جد کھانا
 سیف ملوک ہو رہیں کھا کھانا ہو بیٹھے جد تازہ
 بوزنیاں دے شاہ داسن کے بوہت ہوا دل لہنی
 سیف ملوک کیا کیہ دساں حال حقیقت تینوں؟
 میں دکھیا توں سکھیا شاہا کس سنگ دکھ پھولاں؟
 دکھیہ دی گل دکھیا سُندا، سکھیہ دی گل سکھیا

اُس ٹاپو ونج ہو رکے دا واہ نہ سی پھر چلیا
 سیف ملوک قلعے ونج وڑیا، دم دم رب بھیلے
 ہک محل آہا ونج سُندر وانگن باغ بہاراں
 دیوے وانگن لاٹاں ماہے جھلمل نور چو فیرا
 اُس محلے اندر کھڑیا بوزنیاں سرداراں
 دیہڑے صفے صفائی والے نالے تخت شہانہ
 سوہنی صورت، سوہنی دیہی، سوہنی بہنی ساری
 بھکھدا مثل انارے دانے، اکھیں لاٹ چرائی
 ہر تے تاج جڑاؤ دھریا، نواں جوان شہزادہ
 رقم شہاں دے نال پچائے ادب سلام دوائیں
 دوہاں اک دوتے گل لایا، بھائیاں وانگر ہو کے
 تختے اتے کول بہایا، یاراں والی نیستی
 چالی باندگر کھانے کارن اٹھ سنگر دل دھانے
 دوتے شہزادے بیٹھ اکٹھے کھانے نال پیارے
 کچھ ٹھکے سن جیوں سنو اے بوہنے کنک بچھی دے
 خد متکاراں چا اٹھائے بھانڈے دسترخواناں
 لگا پڑھن زبور زبانی، داودی آوازہ
 سیف ملوکے کولوں پچھدا حال حقیقت ماضی
 پچھن ہوگی گل نہ میری، کچھ نہ پچھو مینوں
 مصری دسے بنجارے اگے کاہنوں ہر تولاں
 دکھیا ہائے کرے تاں کولوں سکھیا ہندا دکھیا

ایہناں دی اُس جائے اندر ایہو رسم قدیمی
کتنے روز نہ جوڑے ہلے سے ناہیں ڈٹی کر نیسے
جاں پھر آدم پیدا ہوندا، دین اُس نوں سرداری
مینوں ست برس ہن گزرے ایہناں اندر دندا
چار ہائے اس ویلے باندر حکم میرے دین بھائی
چالی روزاں پہلے رستہ ایہہ ولایت ساری
اس تھیں اگے ہو ولایت لگساراں دی دسے
یا جو جانیر ذر شہزادہ نام مسیر اُس بھائی
میں جاتا کوئی مور نہ ہوسی، میں جیہا دکھیا
سخت مصیبت سترے تے باہر انت حسابوں
سیف ملوک تائیں شاہ رکھیا، چالی روز اُس جانی
سیف ملوک شہزادے اک دن ہو یا جی اُداسی
سنگی اپنے کول بلائے، کندا سنیوں یارو
بادشاہی گھرا اپنے آہی، ٹر آئے اوہ سٹ کے
آئے مور نہ پری داد کیہیں، چھڈ اپنی سلطانی
ساتھی کندے سُن شہزادے، ساڈا ہے کیہہ چارا
اس اندیشے دین شاہزادہ رخصت مگن جاندا
اے فیروز شہزادے عالی، سدا رہیں خوشحالی
شاہ فیروز کیہا سُن بھائی، جو گل تیں دل بھائی
سیف ملوک کیہا، اے شاہا، میں نا چیز بندہ
جس مطلب دے کارن ٹریا، اے نہیں اوہ لہا

جاں سردار اوہناں دامردا، کر دے سوگ یتیمی
جاں جاں آدم پیدا ہوندا تاں تیک جرنیسے
حکم اوسے دامن کھلندی قوم ایہناں دی ساری
ایہہ سمجھ حکم میرے دین ٹر دے، جے کچھ مونوں سدا
ایہناں دی سرداری مینوں، ہو شریک نہ کافی
نام اس دا ہونگ جزیرہ، جس دی میں سرداری
ساڈے نال سدا اوہ لڑے، پراور کچھ بھٹسے
ایہہ کمانی میری جیڑی تینوں کھول سُنائی
پہریراں دی مٹی کردی گل تیرے سُن، یارا
رَب ملاسی دلبر تینوں، رکھ اُمید جنابوں
نت شراب کباب کھو اے، خاطر کرے سوائی
لگی چھک پیاسے والی، بھٹی کھیدن ہاسی
آئے ساں جس مطلب کارن، نہ اوہ نوں سدا
کھان شراب کباب نہ آئے، کاہنوں ایتھے اُگے
چہرہ بوزیاں داکدے، ایویں کر نادانی
جدھر چلیں نال تیرے ہاں، لانیہیں پلکارا
یا جو بے فیروز شہزادے نوں جا کے عرض سُناندا
دیں اجازت تاں اک گل دا ہواں اج سوائی
عین صواب اسٹے بھانے، چاہے جلد سُنائی
ساج تخت سٹ آیا اپنا، فوج ولایت دھندا
چالی روز رہا بہہ ایتھے، اُلفت تیری بدھا

شیراں ہار کنتی مارے، ہرناں جیسی تاری
کوئل کس رکاباں گھاسے تنگ کڑے بھڑے
دو دن تے دورا تیں چلے آپوہتے اس حد تے
شاہزادے نے معلم کیتا ایواہناں دا بست
اُس باندر دے ہتھ پھڑایا گھوڑا اتوں دھل کے
نونا شاہزادہ نائے سنگی ساتھی سارے
ہکو تکر چلن دا، دوجی کوئی نہ چنستا بھاری
جاں اوہ دھوڑ غباری پائی، نظر چویرے پاندے

پوزی ساخت واکاں چکین، کلنی زین کناری
تنی حمیل لگام زخمی سیری بھولاہ لاه کرے
باندر مڑکے ہویا سلامی، اگے ترے دودھ کے
گھوڑا موڑ دیاں اس جالیوں، کیا پھچلا مٹاں
ہو پیادہ ٹریا آپوں یاراں اندر رُل کے
ست دہارے تے ست راتیں پتے بیتاے
اچن چیت اک جنگل وچوں اٹھی دھوڑ غباری
چالی تن سگساراں وچوں آن ہوئے پھرواندے

جنگ باسگساراں

ترکھے ترکھے دوڑے آون، وانگن گتے ہلکے
ایہہ سگساراں پکڑن آئے نال چالاکي
سجھ اکھٹے ہو کھلوتے، کر کے راس ہتھیاراں
مارن تیر سریر پر دوں، چیر کلیجا دیندے
دونہہ طرفاں تھیں جڑی لڑائی، چک کدھی لوڑاں
سیف ملوک شہزادہ گتے، وانگن شینہہ مریلے
نیزہ مار کرے تن ریزہ، سانگاں بھٹن سانگاں
سگساراں نے غوغا کیتا، آئے کر کے ہلا
شاہزادے نوں جنبش چڑھیا، یاراں نوں للکے
سیف ملوک بہادر ایسا دیوتاں سنگ لڑا

دیکھ شہزادہ کہند یاراں، سجھ کھلورل کے
مارو تیر اڈارو ایناں، نسن دیکھ ہلاکي
چھک کمان جوان توانے آن پے سگساراں
پھیر ہتھال شمشیر چلاون، وار دیر کریندے
چم چم تیر شوکار اٹھایا، جیوں ساون دیاں باراں
پھرے چویرے، دے دیری ملن ن مچ سیلے
دھالیں اوپر دج دج بھجن سگساراں ٹانگاں
یار شہزادے دے سجھ کتے، آپ دیر بھلا
پڑو دج رہو کھلوتے، دشمن ایہہ ماے کرے
دے مڑو راور جہاں نوں، کوئی نہ اگے چڑھا

ہک دن دُوروں بوہتے بیڑے آئے نظر ایہناں
 مَنت کوئی ایہہ منو داگر ہوسی سنگ ایس بھی سساں
 جاں پھر بیڑے آئے بیڑے، کیتی نظر شاہزادے
 ہک ہک بیڑے اتے بیٹھا سو سو زنگی کالا
 سیف ملوک کیا ایہہ ظالم پکڑ لہن مَنت ساناں
 جاں ساناں ہنٹھیا لہن گئے، پیش نہ کوئی جاسی
 ے کے حکم شاہزادے کولوں اٹھے مرد سپاہی
 اٹھ کھڑے سر سنبھل نیزے تسیل پندوے
 گزڈاں کبر بھرے سر چائے، کدھے پیچ کنڈاں
 شیراں دانگن وٹن دیہی، جنبش چڑھی جواناں
 بھلے بھلے میدان بہادر کس کس مارن بھلے
 نیزے تیر پروں سینے، کرن بہادر نیزاں
 ہائے ہائے دو طرفی اٹھی، غوغا ودھ شماروں
 پیا ہنگامہ ونج ندی دے بے دھرتی تے ہوندا
 چستی ویکھ شاہزادے والی، زنگی بھی اٹھ کنبے
 دونہ طرفاں ہتھیں جڑی لڑائی، اٹھیا شور گکارا
 شیر جوان دلیر چوہر دل گھیر رکھن شاہزادے
 سیف ملوک نہ سیف چلاوے، نیزے مار پوند
 جدھر حملہ کر کے دھائے چھڈ جاؤں تن جانی
 مرد زور آور دے ہتھ کدھے سخت کمان کڑاکے
 رابے اتے رابا ہوندا، فوج دوپاسے سکڑی

شاد ہویا شاہزادہ نالے خوشی ہوئی سبناں نول
 آدمیاں دے مونہ نہکاں گے، ہوا کٹھے چلساں
 آہے ترے بیڑے سارے، نہ کچھ کمی زیادے
 کالے بچھ خوامی وانگوں آدم کھاؤں والا
 قید کرن یا مار گواؤں، دین جواب جہانوں
 یار و کروڑائی خاصی، مَنت رب جان بچاسی
 آب شباب دتی تلواراں، دھوؤں لگے سیاہی
 سخت کمان دتی بھروٹے، پڑھیا غضب بابے
 جدھر چھری کٹا تیر بھی نچ کھلوتے چنڈاں
 وار کرن لکڑ غنیمتاں، رکھ تلی پر جانلاں
 ساکھاں تھر تھر کتبہ قہروں، برچھے کر دے ہتے
 زنگی دے سر ٹھہ ٹھہ بھجن مٹ جیویں رنگیراں
 ایہہ ہائے سی جنبش والی، اوہ ہائے سی ماروں
 اُس تھر تھل پھل اول ہتھیں ٹلا بھی ڈھے پوند
 غصہ کھاؤں زور لگاؤں، اکھیں بلیں اپنے
 نہ اوہ نس نہ ایہہ چھڈن، ہویا دُور سہارا
 پھیر اٹھے بھٹ دیر نہ لائی، کر دازیر زیادے
 جتول مونہہ کرے پھراگے، نہ سی کوئی کھلوند
 کچھ پچھے کچھ مارے بوہتے، ڈب مرنے ونج پانی
 ہک ہک تیر اندھر نکلا، چیر سریر لڑاکے
 پین ہزار اڈا تیراں دے، جیوں تلیر ونج مکرہی

ملا چھک بیا کر زور، سپا ٹاپو ورج لیا
 سیف ملوک شہزادے ڈٹھا جاں رنگی شاہ کالا
 پاک خداوند ملکاں والا، ملکوتاں داسائیں
 ایسی ایسی شکل بناوے، دیکھیاں ڈر لگدا
 گندی مرہم اٹھاں دی وانگر گندے تے رنگ لے
 سبھ والاں چن گندھیں پدیاں گنجاں دے منے
 کالے کال پہاڑی وانگر بولن بول اوئے
 جاں رنگیاں دے شاہے ڈٹھا سیف ملوک شہزادہ
 کندھاس لہناں دا چاہیے جلد کباب بنایا
 اس گوشت دی سدھرا ہی گزری مدت الونی
 جہناں پکڑیا ندے آہے، اٹھے دے دہائی
 چالی رنگی ایس ہیکلے مار گواسے کھلیاں
 حکمت پاک خداوند والی، آپے رکھن والا
 بازاں دے ہتھ دے کبوتر آپے پھیر جھڑا
 اگے قمر طوفاناں وچوں، جس بچا لیا ندا
 اُس رنگیاں دے بادشے دل پانی رب محبت
 دشمن دے دل پی محبت، کردا غور دلاسا
 کندھاتیر کمان اسا دے چار کھسی ایہ بندہ
 یار شہزادے دے سبھ ونڈے، کچھ کچھ کتے
 جو لڑکی دے حصے آئے، اُس تے حاضر کیستے
 شاہزادی اوہ بندے تک اپنے کول بلائے

یاراں سنے شہزادے تائیں شاہے کول پہنچایا
 اول ڈریا تے پھر کندھ، واہ واسر جن والا
 قدرت اُس دی بھدی ناپیں ساکے عالم تائیں
 قدرے وزن وڈا رکھ جو کمر ہوندا ٹوٹھا اک دا
 وال ملے بھروٹے چھاں دا ٹرھی بعللن والے
 گندیاں گنچاں گندیاں بعللن، ساکے ہین گندے
 چنے دند دین جیوں تاکے، چڑھن توے دے تھلے
 ہس ہس کچھاں مارن لگا، ہویا خوش زیادہ
 آدمیاں دا گوشت سانوں مدت پاہتھ آیا
 اج نصیبیاں یاری کیتی، کر سیے ہاڑھ سلونی
 شاہا، ایہ نہ مارن جوگا، وڈا جوان عطائی
 ایسا شیر جوان گواویں، کون کسے گا بھلیاں
 مونہ بگھیاڑاں دے ونج دے کچھ کچھ بڑغالا
 یونٹ سیٹ مچھی دے وچوں ثابت رکھ ٹراندا
 اوہور رکھن والا ایستھے، مہر زنگی دل پاندا
 رکھ لیوس شہزادے تائیں نال طلب محبت
 خدمت گار کیتا شاہزادہ دیکھ عشق دا پاسہ
 شاہزادہ پھر نوکر ہویا تیر کمانے سندا
 دس رنگیاں دے بادشاہے دی دھی دے آئے حصے
 کر کے ادب سلام شہانہ بیٹھے ہو چو پیتے
 حال حقیقت پچھن لگی، کون تیں کیوں آئے؟

بے دانگر کن کھلوتے، ٹھوڈی دانگر چوہ ہے
گردن ڈوول وانگ آوازہ بولے سوچن ناریں
کوچاں دی کیہ گل سناواں کپے جیون گرے
کالی کنجاں والی نالی جیونکر کھسیرا بگدا
بھارے چیرے پیر الیوں جیون تم فنج دی کرسی
کالے رنگتے رتی سرنی دھڑی جیوں رت خوکاں
عسرتے کافوری منکے جو گل پاؤن ناریں
ایہناں شیش دے بدے اُس نے کیہ کچھ ہار بنایا
موتی بدے گنڈھے چٹے سٹے چا پیازی
دیکھدیاں جیو کچا ہوندا، ڈاکر ڈاکر مریے
ہور اگے تعریف رنگن دی لازم نہیں سناؤن
سیف ملوک کہیا میں اگے ہر مشکل فنج ول ساں
جس ویلے کوئی دتن گتے تیرے جیہاں بلانیں
کر کر رہی منکار بتیرے سیف ملوک نہ ملدا
نالے گل شہزادے والی بوہت بُری اُس لگتی
زنگن غصے ہو فرمایا، ایہناں نوں لے جاؤ
زنگیاں پکڑ لے اوہ بندے، چا بگڑایاں چکناں
پیہہ پیہہ چکیاں باہاں تھکیاں، پُر پُر اٹھے چالے
رتوناں ہوؤن ہنڈھرتے پھالے بھر بھر چسپدے
جاں اوہ بوہت ہرے دانے نہنگی تاک تاک سیدے
پھر کے تیرے فنج جو ہے، نہ کچھ عذر بہانے

ناساں دے سورخ ڈرگ کن دو باہل دے کھوہ ہے
سیسے وانگ دیہی پر گنڈے، جھپن نہیں اُچھاڑیں
یا اوہ پھوک ثنا ہیاں خیکاں ہلدے تھل تھل کرے
بنڈاں دی بد بوئی کوہوں ٹاپو گھہا نہ اگدا
منگاں تھم دوزخ دے کالے دھندو ڈاکیر سیسی
گل دنج زلفاں بوچانی، جیویں پیانے جھوکاں
موتی گلیاں سچیاں نالے پاؤن بندیں ہاریں
عسرتے کافورے بدے ہنگ دامسکا پایا
گلیاں بدے تھومی گلیاں، دم دم سی بوتازی
جو چاہے سوچا بناوے، رب دُٹھے تھیں دُسیے
ڈرگدا مت عاشق سُن کے ناریں چت چاؤن
تینوں دیکھ پیا دل سوڑا ہائے ہن کتول ہلساں
بادشاہی دی دولت دے کے کیے رکھتے چھپا میں
مونہ موڑے تے اکھیں میٹے بوہت بدس پھر گدا
نا اُمید ہوئی، نہیں مندا، پیٹ چھری اُس لگی
ہر ویلے ایہ رہن نہ ویلے پکلی خوب پیہاؤ
نازک ہتھ امیر شہزادے، پیہن جواں لکیاں
تھر زولال دے مونہ آئے، راج کماؤن لے
کس کس نال کیتی گھٹ اس نے عشق لٹھا گھٹ جسے
سبھناں تیر ہتھاں فنج دتے، لکڑیاں کم دسے
چیرن لکڑیاں دن سارا، کھڑن باورچی خانے

رکھا عشق آہا دنج دی، نہیں تاں کیکر بچدا
 یمن عشق دا ہر کوئی جانے، گل نہیں ابہہ گنجی
 روڈا دڈھندی دنج سٹیا، تاں بھی ناہا مویا
 شاہ شمس دی کھل لہائی اڈی چوٹی تائیں
 جو اک واری مر کے جیوے، پھیرا ہنساں کیرہ مرنا
 بھنے عاشق ہن تک زندے دنیا اتے دے
 رانجھے ہیر سیالے والی ایو گل سنیدی
 معنی ستر خداوند والے آپ نہ پڑہ چاندا
 پانی اندر تری رڑھدی لکڑ ہک ہتھ آئی
 دس دن تے دس راتیں رڑھیا، پھیرکا جادے
 نہ کوئی پتہ نہ کوئی پیڑا، کدھرے پیر نہ لگدا
 میوے دار درخت دے تے نال پھلاں گئے
 ڈالی باباں پنچے وانگر اٹک ندی پر ڈالے
 شاہزادے نے ہمت کر کے ڈالاں نوں جا پھریا
 دو دن تے دو راتیں او تھے جھکھاتے تر پیا
 تریجے روز دوپہراں ویلے اڑدھا اک آیا
 شاہزادہ اُس دھانائیں، ندیوں پانی پیتا
 اڑدھا کندوتا جاندا اُس دتوں مونہ پھری
 پڑھیل اُس دی نوں ہتھ پایا، محکم کر کے پھریا
 جدوں پہاڑ اتے پڑھ رہیا دتہ اُسدا جھڈتا
 میوے پکے سن اُس جانی خوب انجیر کھجورال

رچدا عشق جتھے پھرا دتھے قاتل موہرا بچدا
 سستی پیر چری دنج دھریا چراگے دی گنجی
 آمحبواں دے دروازے پھیر سوامی ہویا
 زندے ہے نہ موئے مئے، کتنے گن سناہیں
 دنیا اتوں جس دن بھاوے اُس دن پردہ کرنا
 خاصاں تائیں ظاہر دسدے ماں بھید نہ دے
 چپت محمد بات ایہی ناہیں بوہت پنیدی
 بنے لاشمزا تے تائیں اوہ ہے رڑھدا جاندا
 ہوا سوار لکڑ پر بیٹھا، نہیں دنج رڑھدا جانی
 دندرے تے کوہ قاف وڈیرا، وانگ اسکاں بلندی
 اُپر دندرے تلویا، مہیٹھ سمندر وگدا
 شاخاں بیج زلف دے وانگر کھل محبوباں بنیے
 ہمتی دے شاہزادے تائیں اُپر کچن والے
 لکڑ او تھے خوب پھسائی، آپ رکھے تے چڑھیا
 رکھے اتے چھپیا رہیا، کرپتاں داسایا
 کوہ قافے توں لہر کے اُس نے آن ندی مونہ لایا
 پھر پہاڑی دل مونہ کر کے ٹریا چپ چپیتا
 شاہ توکل رب دی کر کے کیتی چا لیری
 ایس سبب پہلے اتے صحیح سلامت چڑھیا
 چپ گیا شاہ رکھاں اندر، سہ گیا کندوتا
 کھا دے جے کچھ خواہش آہی، میٹھا وانگ کھواں

لگی لڑائی ناگ اڑائے، ہوئے چڑھائی دم دم
 کو کو کر کے پڑ پڑ بھنڈے کوہ سپر جد و جدا
 اوڑک ڈنگ چلایا ناگے مار لیا کوہ سپر
 جھنگی بھلاں جاڑاں پھردا، ناگ غصے نے چایا
 دیری تے ہتھ پنیدا، جس دا، ایو جیہی کریندا
 یوہاں وناں دی حرصے اُتے ستم دے تے کرنا
 شاہزادے دے پاسے آیا ناگ جدوں کہ پھیرا
 چھپیا ہویا دیکھے دُوروں ناگ چھرمونہ کر دا
 سُر جھنجی ادہ جوہ تماچی، جس جس پاسے بھویاں
 سیف ملوک اُس جوہے اندر سردھر لوہتے ڈٹھے
 سردھر یاراں واسے تک کے تو بھر بھریا
 ہک نگا غم یاراں والا، دُو جا بھکھا آسا
 جس خیر دی سخت چڑھائی، اُس تھیں بُری لمانی
 پنکھی نے چا آندا آہا، شاہزادہ اُس جانی
 مرمو مرمو یاراں تائیں، ڈاڑھے مرمو باہوں
 کندا ہائے ہائے یار پیارے، درد و فداں دے
 کوئی امیر کوئی شاہزادے، کھڑو زریں جائے
 ہکدم میں تھیں جدا نہ ہونے، سے سختی سر ہندے
 سنبھو ادکھے ہو ہو جائے، کھانوں پیوں رہندے
 او ہو گل برابر ہوئی، ایہہ گئے میں رہیا
 خدمت میری کرے آپے نال محبت خاصی

بھٹکن پھٹاں کرے چھٹاں، مارن سٹاں جم جم
 بھڑ بھڑ بھڑ کے اگ موہیں تھیں ناگ دلوں بھر وندا
 دشمن دادم پیو پھر لوڑے بچے جوہ سپر
 اکھے تخم گو داں اُس دا، جس ایہہ جنگ چایا
 بچہ کچا جان نہ چھڈا، چُن چُن مول مریندا
 جھوٹھا دایا کیہہ سدا، ادس نہ ہوی مرنا
 نس گیا ادہ چھپیا چھپیا، او تھوں پنہ گھنیرا
 بوئی گھاہ سٹرن رُکھ اد تھوں، ایڈا جوش نہ ہدا
 باشک ناگ ایہہ کارج کر کے پھیر بچھا ل کتو یاں
 کئی پچھاتے اپنے پھلے یار پیارے سٹھے
 سرمونہ پونجھے تے گل لائے، او تھوں نصت ہویا
 اُس کوہ قافوں لہنا اوکھا، کم ہویا بے سدا
 لہن نہ ہوندا دکھے ہو کے چڑھ جلیتے جس جانی
 پیریں رُکے لہن آہا، بڑی مصیبت پانی
 پستھر بھی گل ہوندا پانی شاہزادے دے حالوں
 ماییاں گھر لڈکے آپے خوشیاں کر کر پائے
 میرے بچھے گھر دراپے دیس وطن چھڈ آئے
 جے میرا سرتتا موڑے، کھلے سرے تے رہندے
 مرے ایسے شہزادہ جیوے، نال پیارے کندے
 ایہہ افسوس ادہناں داینوں کندے نہ ہوی بہیا
 ہائے ہائے ربا، کتھوں لہن ایسے یار اخلاصی

بی بی کو لوں پچھن لگا نال زبان کمراری
 بی بی کیا، سُن شہزادے، تیری جان سلامت
 نام ملک و شہزناں دا، دس دن اس وچ ناریں
 سیف ملوک کیا، ایہہ نگری دیں ملک ہکاری
 جو جو ایس زمیں وچ ہو دے سر عجب کانی
 بی بی تُو تر مت منگائے کھوڑے، خاص سواری والے
 پوئیے وچ نہ پڑن دیندے واڈ پڑے دی تائیں
 بی بی تے شاہزادے دتے ہوئے اسوار شتابی
 شہر بازاراں جامکاناں ہر کوپے ہر بل وچ
 جتول نظر کرے شاہزادہ دس سندر کڑیاں
 ہر غرنے وچ طرے نکدا، ہر ہر تہم غمنوں
 ہر مٹی ہر ویڑے اندر، ہر ہر گلی ہیرے
 ناریں کھن ناریں کھاؤن، ناریں بھکم چائے
 ہک نڈھیاں ہک مڈیاں ناریں، ہکناں خوبانی
 ہر ہک عجب جمال، شہزادہ نکدا جائے کھلا
 جس دل اندر عشق سمانا، اوس نہیں پھر جانا
 غزنی دے سلطان ہزاراں سوہنے آہے گولے
 چنوں روپ زیادہ دن تے، دیکھ چوڑ پھردا
 میلے نالوں گوریاں کڑیاں مجنوں نوں دس چکے
 لوہا پتھر مقنا طیسے اٹھ ہلدا کر دھانی
 پیلا منکانیڑے کھڑے، لکھ آسنوں اڈ ملے

کیہہ کچھ نام اس دیں ملک کن ہی ہے سرداری؟
 حسن اقبال پرٹھا دے ہو دی تیکر رز قیامت
 میری ہے سرداری ایٹھے، دھروئی شہر بازاریں
 سیر کرن دی خواہش مینوں، تنکاں پھر کے ساری
 جاواں تک افسوس نہ لگے، جاں کوئی گل سُنائی
 چو کڑیاں بھتیں رجن ناہیں، وانگن ہرن غزالے
 پیراں نال لگن دیندے دھوڑ کھڑے دی تائیں
 خدمت کاراں بھتہ قطاراں، گنجکے پھڑے رکابی
 شاہزادے نوں پھیرے بی بی باغ بہا چکل وچ
 ہر جھاکے ہر محل چارے، واہ شکلاں لڑیاں
 ہر کوپے سے سوپے سوہنے تم کرن جو غمنوں
 حوراں جیسی صورت ناریں تکیاں شاہ چوہیرے
 اوہو خریدن اوہو دیکھن، خوب بازار سہائے
 بیک بیک دی صورت وافر تہکے جیوں اسمانی
 ثابت عشق پری دا آہا، یار توں نہیں بھلا
 توڑے سوہنے ملن ہزاراں ناہیں یار وٹانا
 وال ایاز نفر دے اتوں سبھناں تائیں کھوئے
 بھانبر بلدے دیکھ تپنگا، دیوا چھوڑ نہ کردا
 اُس تے جان کرے قربانی، ایناں تل نہ تھکے
 موتی ہیرے دیکھ نہ اٹھدا، قیمت رنگ صفائی
 لعل نال نہیں اڈ میرن، راہ نیلے دل دے

پھر شہزادہ بی بی تائیں کندا کرتا کسیداں
 یسوس دے عشق رُلایا مینوں، کدھ گھراں تھیں آندا
 عشق بدیع جمال پری دے دسیاں جاییں سالوں
 باغ ارم کوئی باغ سُنیدا، اوتھے اُس دا ڈیرا
 بی بی کیا سیف ملوکا، نام مئے ایہہ تیں تھیں
 اس ولایت ساڈی اندر باغ ارم دا ناواں
 نام بدیع جمال پری دا، اوہ بھی تہ سُنایا
 نہیں سنی کوئی صفت اوہناں دی، نہ کوئی گل کمانی
 ست دہارے رہیا شہزادہ نال بی بی رنگ تتا
 رور و عرض کرے رت سائیاں ہیل سیکر دہنوں
 اٹھویں روز مگے پھر نصرت، ٹورینوں ہن رانی
 جاں جاں ساسی آس گواواں، باس جی دے لسان
 ترساں نیر سمند نہ ڈرساں، جاں جاں توڑی سراں
 بی بی کیا سیف ملوکا، بوہت مکی تہ سحنتی
 راج حکم کر بیٹھا ایتھے، تیرے سبھ سلامی
 ہراک نار ایتھے جیوں پریاں، چٹن جھپی دیہی
 سیف ملوک کیا سُن بی بی، تہ جاتا کیہہ رُکھا
 خوراں پریاں نابریں تک کے پاؤں نین سٹساں
 بی بی جاتا سچا پکا عاشق ہے دلبردا
 لگی چھک ادا سی ہويا، مول نہیں اس رہنا
 نچر خوب سواری والی کرتی ر منگانی

بی بی ایہہ دن پاس تہاڈے گزرن وانگن عیداں
 ٹوڑاں اُس نوں مطلب میرا، وقت دہاندا جاندا
 دیہو پتے نشانی اُس دے، جے کجھ خبر تہاڈوں
 کدھرے ہوئے تہاڈے مُت معلّم، اوہ مکان بھلیرا
 باغ ارم، بدیع جالوں، خبر پھیں کیہیں تھیں
 تہاڈی کوئی نہ جانے، خبر کتھوں میں پاواں
 اگے اتنی عمرے اندر سُننے دنج نہ آیا
 ایویں اکھ خلاف شہزادہ دس کدھر میں پانی
 اوہناں عیشاں موجاں اندر پھیرا با دل تتا
 اُس بن عیش نہ بھاوے کوئی، کراں قبول سفر نوں
 جہتوں قدم لکھے میں دیواں، چنگاں دانہ پانی
 یا بلساں یا مرساں، تاہیں ہو نچلا ہساں
 ہمت کرساں مول ہرساں، ملنے باجھ نہ جرساں
 پھر ہن رت خوشی دنج آندوں، کیوں لوڑیں بدبختی
 میں بھی نوکر ہوساں تیری، دعویٰ پکڑ غلامی
 جہڑی چاہیں حاضر ہوئی، پھر ایہہ خواہش کیہی
 تخت ولایت چھوڑ بدلیں، پھراں زباں دا بھکتا
 دوتے جہان لکھن ہن یاراں موڑ پچھا پاں سٹساں
 جھلے غم صنم دی خاطر، عیشاں چت نہ دھردا
 رخصت کرینے جہول جاندا، کاہنوں مڑ مڑ مکنا
 زینت زین شہری کر کے بھی طرح سہانی

باغ بہار ہزاراں دیکھیں جو ہاں جھنگل سیلے
 ہر سو پہنے دی زلفوں ہلے باس کے ہر چل دی
 بوہت کمال سخاوت تیری درقی ہر ہر جائے
 میں بھی کراں سوال ہمیشہ سخی سوال میندے
 شہر ولایت یا میرے دی، ارج کل پھیلایاں
 سیف ملوک اُس بی بی کو لوں جاں نخصت ہو آیا
 رستے اندر ناریں فوجاں، ہر جا ملے سواری
 ست دہارے تر داریا، چا پو ہتا ہک جانی
 نعل جو اہر قبرے اتے کچھ لگے کچھ لگے
 اُچا اک نشان کھلوتا سونے موتی جُسٹیا
 اوتھے جا پھر ہوئی سلامی، کمندی ہے شہزادہ
 ایہ تربت حد سادھی اندر، اگے اس تھیں نہیں
 سیف ملوک نچرتوں لٹقا، واگ دتی تھہ گولی
 دین دعا سلام گھنیرا بی بی تائیں مسیرا
 گولی تائیں نخصت کر کے شہزادہ اُٹھ گُریا
 شہزادے کو ریا لنگوٹا، لکت بدھا واہ کس کے
 جادے باز شکار کریندا مار لے ہرا نچوں
 پانی چھڑا مول نہ اڑوا، جھڑوا اُٹھا جاندا
 ہک دن اک اُجاڑ دُیری آئی بوہت مرلی
 مارو تھل سستی دے وانگو ریت ہوئی تپ رتی
 تپتی وا جھلی وچ ایسی جیوں ہواڑھ زنگ دی
 کئی کوہ قاف سمندر پاتکیں سنج سویلے
 مٹا ہئیں وقت فجر دے تھیں بند طبیعت کھل دی
 بلبل بھود ہزاراں تائیں دس پھلاں دی پائے
 دیکھ کنگال دبال آلودہ، جو سردا سو دیندے
 نام اللہ دے زلف اوبدی تھیں، ہن دل لویاں
 دیو دیہر کہتے زنت تر دنا دن دن شوق سوا یا
 شیشہ اکوں دے اوہناں پرت دُنج کرداری
 اُچی ڈھیری اتے دُٹی قبر بلند بنانی
 کول قبر دے حجرہ بنیا، کسب ہوئے بھر چنگے
 گولی نے شاہزادے تائیں اُس جانی تک کھڑیا
 ایتھے توڑی حد سادھی، ناہیں حکم زیادہ
 ایتھوں ہن کر نخصت مینوں، جادواں پھلی رلیں
 نائے شیشہ دے کے کند ناں اہناں دی بولی
 تھہ میں نال مردت کیتی، بھلا کرے رسیرا
 ادہ خچرے گُری پچھا ہاں جاں شاہ لپٹے ہریا
 خوب ہتھیار پوشاک سنبھالی، وگ پیا بھر کے
 آپ کباب شباب بنا کے اک کٹھے اک بچوں
 ستر روڈ ہوئے پندھ کپدے، پند گزینیں پاندا
 نہ شکار نہ پانی اوتھے، آپ خداوند سیلی
 رتی گھٹ نہ کر بلا یوں، وانگ قیامت تپتی
 اُڈوا پکھی اُتوں جادے، اک ادہ ہول بھی گدی

ہو نہ ہر ازل عاشق ہوئے دکھتے تے لاچار
 مرداں والا دایا کر کھال رکھ پھلی جو عادت
 نفس عقل دے تابع ہوندا، جو کندا سو مندا
 جیکر شرح کراں اس کل دی، دور سخن کرجاندا
 نفس عقل دا جھگڑا تر تا عشقے رٹ مکاری
 کندا، رتا، جے توں مینوں دلبر نال ملاسین
 جے اک گھڑی نہ پانی کدھا، ظالم لو قہر دی
 ایو فال ربے پرست کے شاہزادہ لہڑایا
 اکھیں ستیاں تے دل جاگے، جاگے طالع ستے
 انگ انسانی رنگ نورانی، آن رنگ کھلوتا
 صورت سیرت وانگ خضر دے، چہرہ سوچ چکے
 حسن جمال کمال اوہرے دی اورک حد نہ آہی
 فیروزہ رنگ عاصا ہتھ ونج، سجد سفید پوشاکی
 شش جتنی میل نہ کدھرے، نہ پیریں نہ جوڑے
 ہتھ دوجے اُس پھٹا پھڑیا ٹھنڈے پانی بھریا
 خوش آواز سیلا کر کے مہمی نال زبانی
 اس جو ہے ونج تیرے کارن مولیٰ مینوں گھلیا
 تیرے اتے رحمت کیتی آپ خداوند سائیں
 اٹھ شابی نال خوشی دے پی ایہہ شربت مٹھا
 اچکل ونج خداوند تینوں ایسی تھاں پچاسی
 اوہ بھی نال تیرے ٹر جاسی، توڑ پری تک سنگی

یار ملے بن دردوں اک کے پیٹ پھری کس باری
 وانگ سستی جے تے مویوں تاں بھی عین شہاد
 نگے پند مقدم موچی ساڈے اتے بندا
 کر کے صبر محمد بنشتا، قصہ چل سناندا
 سیف ملو کے منصف بن کے، فال اتے گل پائی
 تاں اس وقت کسے دے ہتھوں پانی سرد پلاسیں
 ساڈ ہلاک کرے گی مینوں، چاہ رہی دلبر دی
 جند گردنڈا رکھ سرانے پاس زمیں تے لایا
 اپن چیت ہک مردانہ غیبوں آن کھلا سر تے
 بھاری سی دستار سرے تے سبز جیوں رنگ توتا
 والاں تھیں خوشبونی ہلے، آن چو طر فی رمتے
 دم دم اندر پاک زبانون کرا ذکر الہی
 منظر نور الہی دسدا، جُٹے جاسے پاکی
 سادے وال سرے تے لشکر جیوں سی کلنی ٹوٹے
 حوض کوثر دے چٹے وانگر دندیاں اتوں تریا
 شاہزادے نوں کیا اُس نے، اٹھ عاشق مردانے
 ہو نہ نہیں کوئی مطلب میرا، نہیں کتے دل چلیا
 پانی دے اچھا گھلیا تڈ دل میرے تائیں
 تھوڑے دن ہن مہلت بھندی کھنسی تیرا چٹھا
 جتھوں محرم اوس پری دا ملسی تے دس پاکی
 دل تھیں چٹا چا شاہزادے، نہ کر خٹکی تنگی

کندے سخت گلاباں والے دُفروں ویکہ نہ دُئیے
 باشک ناگان دے سرگاہیں آؤن ہتھ خزانے
 سیف ملوک شہزادے تائیں حکمے نال ربانے
 عامے نال فرشتے سچے بیک زبیں پرہانی
 آپ فرشتہ غائب ہویا چھوڑ شہزادے تائیں
 خاطر جمع تسلی ہوئی، خطہ رہیا نہ کوئی
 جنگل بڑا جٹاڑ وڈیری ہور اگول پھیرائی
 جے سبھ خلقت روئے زمین دی جاوہرے جھپٹے
 بارمریلی جان اکیلی، یار نہیں کوئی ساتھی
 رات نہیری خوف چوہیرے، بولن دیو بلائیں
 آن نہ پانی داس مسانی، رستے نہیں نشانی
 نازک پیر پھلاں تھیں آہے ریشم پلے پیٹے
 پوجاں جھپٹے رت پوئیے، جھول پھلیں تہ بھریے
 رت دُلہیں پھٹ کھا دیں شاہا کوکھ نہیں رانے
 اعظم اسم فرشتے دستیا، پڑھیا شاہ سیانے
 کمیوس اسے رُختے جاتیں، لوڑ کریں ہرجانی
 سیف ملوک خوشی کر ٹریا، ہونیاں دور بلائیں
 چامل چایا تے اُٹھ دھایا شیر جنگل جیوں ہوئی
 انت حساب شماروں باہر چوڑانی لمبیانی
 جیوں آٹے دینج لون نہ دسداتیوں ساری کچے
 غول ڈراؤن تے کول آؤن دیو دُئیے جیوں ہاتھی
 عاشق باجھ نہ قدر کسے دا، بچے اجیہیں جاتیں
 جند گزردے ظالم کندے، پُر پرستے کافی
 رت نکاتے جنگل گاہنے پھرے بُری ایسٹے

رسیدنِ شانہراوہ برقعہ دیول کہ اسفندباش نام داشت و فتح کردنِ آنرا خبر یافتن
 از مقصود و خلاص کردنِ ملکہ خاتون از بند دیو ہلاک کردنِ دیو از آنجا آوردنِ ملکہ را

دُھپاں پالے سرتے سہند انیندر جھکھ پیاساں
 اعظم اسم پکاندا جاندا برکت اُس دی بھاری
 ہک دن تَر دے تَر دے جانے جا اچی ہک تکی
 اچا تھاں وڈیرا آما، چڑھا گیا اگیرے
 اگے ہی اوہ مان نہ آما، لگ پتیاں بُن آساں
 قوت زور عشق داتن دینج مور اسم دی یاری
 او سے ولی اُتیرے چڑھیا رکھ دیری پکلی
 اُتے جاتے متعجب ہویا، پھرے نظر چوہیرے

۱۰ اہ نقاش کریگر ببارے کیتے نقش ہزاراں
 تتر مور چکور ہزاراں بھور لٹورے تو تے
 آدم جن پری دیاں لکھیاں خوب شکل تصویراں
 بنگلے دے دروازے اکٹے بنے بازار چورے
 کھانے دانے جنگ چنگیرے چیز نعمت پختی
 برنی دانے خوب کھانے، بادشاہانے کھانے
 ہمرے قمر سی دانے ریوڑیاں نچورے
 لٹو چاکے قمر گلی سہی مٹھیاں ہر جنسی
 امن امان دکان بھرے سن نانواں سیاں حلوائیاں
 گوشت حلوے پھلکے چاول ہور اچار مرتے
 گرمی بادام چھوہارے کھوپے سوگیاں سن لغواں
 ستر رنگ طعام پکے سن، جمع ہوئے بیج بہاں
 کھانے تک جیو کرے دھکانے کھلے من بھانے
 شیشی نال پردتی شیشی بھریاں عطر گلہاؤں
 نرم لطیف گواہے تانے، کوئی نہ دسدا بیہا
 آدم زاد نہ کیرا مکتی، کاں نہیں کوئی گستا
 کھانا ہک نہ دسدا بیہا، سمجھو تازے تازے
 کھان پکاؤں والے اچھتوں کدھر مارے سارے
 کتنی بدت بھکسیاں گزری، اُن نہ اکھیں ڈٹھا
 مٹ کوئی غیبی عالم ہوئے، مینوں نظر نہ آوے
 یار نہیں مں اکھیں ڈٹھا، رکھاں آس ملن دی

باخ بہاراں تے گلزاراں میوے رکھ قطاراں
 رنگارنگ پہاڑی پنکھی دیکھ ہے روح غوطے
 تختاں تے شہزادے بیٹھے، کمری فرش امیراں
 ہٹ بھرے کچھ گھٹ نہ آہاڑ پوسے جس دستے
 برنی خستہ اتے جلیبی، پیرے، حلوہ پختی
 ترہہ پیاسے جاندی پاسے دیکھ پتا س دانے
 وڑے کراے پھٹے کپڑے پاڑا تے بنجورے
 تھوڑا کھانا بوہت سنانا، کون نکما گنسی؟
 آدم کول نہ دسدا زبا، کس تلیاں تلوائیاں
 دالیں ساگ بھنے تے تڑکے جو چاہے سو بھنے
 بھرے بازار انار مٹھے، خستہ پستہ مغزیاں
 بوہت نہ ٹھڈے بوہت نہ تے نرم آہے جیوں پٹاں
 مغز چڑھے خوشبود ہناں دی، قوت پتے پرانے
 کمی طرح دے شربت مٹھے، ناپیں کمی شرابوں
 لگا بیہا بازار، شہزادہ دیکھ تعجب رہا
 خبر نہیں ایہہ کیسی حکمت ہوئے نہیں کوئی بتا
 بھرے رکاب کباب نرمے بوہتے بے اندازے
 مٹ کوئی کھیل جتاں دی ہوئے، شاہ دیل گناے
 اچ اس جانی نظری آیا کھانا ہر اک مٹھا
 کھانے نوں ہتھ پاواں ایویں، جانوں مار گواہے
 جنگل تے کوہ قاف تارے دانگن کوہ شکن دی

تیر کمان رُکاشہ زائے دھرو پھیر یا تہہ کھتا
پر بڑھ کے اسم مبارک رب داجا اندرونِ وِریا
بوہت صفائی تے رُشنائی بوہتا سوہنا سندر
فرش صفائی شیشے نالوں کنڈھاں تے خوشیشے
شیش محل سُنہری سارا چھت بوہا چھت پسماں
ونج اُسدے اک تخت سُنہری لعل جواہر جڑیا
پنجریاں ونج پنکھی ٹنگے بنگلے ونج چوہیے
بلبل، کھرسو، توتے، مینا، قمری، گھگھائی
بولن خوش آواز تمامی، رنگ بنگاں دی بولی
بلبل کر کے یاد بہاراں بولے سخن ہزاراں
باغ ارم ونج پھل گلاباں ہو سی نویں جوانی
کھرسو اکھے، باغ ارم دی کھیتی ہری ہوئیگی
آج کل کنڈے نرم ہوؤں گے، پیر لوسے سن دے
توتے اکھن، پکے ہوسن میوے باغ ارم دے
اُٹب انار منے فنج ہوسن، آن پی رس مسمی
قرے گوگو گوگ پکارن، اوگو اوگو مائے
نال خوشی دے سیر کریدے ہر بوٹے ہڑالی
مینا اکھے، میں نہ جم دی ماؤ دے گھسرتی
چوہ چوہ کر دآج ہو دے کا گھولے بقیں لالہ
گھگائی اکھے، کوہ گئی مینوں کیسی چھری اُردی
رُت بہا رتیا رمین ونج یار ہو سی سنگ سیناں

بنگلے اندر بنگلہ جہیرا اُس نوں دیکھن بھٹنا
بوہت عجائب حد شماروں بنگلہ نظری چڑھیا
لعل جواہر روئے زمیں دے سبھ پے اُس اندر
سوہنی صورت نقش بنائے حُسن کمال بے ریشے
جوتوں تیکے پیا چمکدا جیوں سورج دیاں رسماں
پر کوئی شاہ امیر نہ اوتھے، نگا وہ بھی اُڑیا
پنجرے جڑت جڑا جواہرول آپے گھنیرے
کو بجاں، مور، لٹورے، کوئل، انت نہ آہا کافی
بکناں کوک اُچیری آہی، بکناں دی گل ہولی
قید ہوئیاں ونج پنجہ کاراں، کد ملاں گھزاراں
جے رب قید پنجہ دیوں کڈھے پتل ملے دلجانی
شاخ فراخ دسا کھ مینے پھلیں بھری ہوئیگی
جے رب سانوں بندوں کڈھے کرے سیر چن دے
ہائے ہائے رہا، پایو سانوں پنجریاں ونج جھے
دانے کدھاناں دوں کھائے، جے رب کردا چھٹی
باغ ارم دیاں سرواں اُتے ہونے اسیں گھائے
راگ سُہاگ چن دے گائیے، بھاگ بھاگے والی
رُج نہ کیست سیر چن دا، آن پنجہ ونج گھسرتی
بھا اُساڑے پائیوں سائیاں، داغ وچھوڑے والا
یوسف کھوہ پیا نہیں دتیا، طوق پیا ہن مڑی
میں بھی بولاں جے آج ہوواں چانیاں ونج نیلا

پھرے پھرے نظری آیا بولہا ہور اک گھر دا
 بوسے سنگل گنڈا جڑیا، جندریاں سنگ کڑیا
 دوکلاں دے شیر دیرے رستہ مل کھلوتے
 دیکھیں ساتھ شہزادے اتے حملہ کر کر آؤن
 سیف ملوک شیراں پر بھارا، جیوں چوہیاں تے بلی
 عاشق موتوں ذرا نہ ڈرنا، جان تلی پر دھردا
 گل فرشتے والی اُس نوں آہی یاد بھلیری
 نالے آس اُس گل دی آہی، جو ہاتھ فرمائی
 شیر دلیر شہزادہ تک کے نیڑے مول نہ آؤن
 سیف ملوک ڈٹھے اک رتی پیر نہ اگے پاندے
 اعظم ام مبارک پڑھیا، شیر ہوئے دھیرے
 شیر جوان دلیر شہزادہ ذرا دیر نہ لاندہ
 جس کوہ قاف سمندر ٹاپو بر اُجاڑاں بیلے
 جو دلیری لوڑے چڑھیا، جے اوہ عاشق پکا
 جاں اُس گھر وںج گیا شہزادہ، دھیس توں تخت سنہری
 تخت سنہری لعل جواہر جڑت جڑا چو فیروزے
 ہر شیرے دے ڈولے بدھے کار گئے ڈولے
 کناں اندر والے سچے، سچے موتی دالے
 تخت اتے کوئی ستا ہویا چادر چٹی تانی
 عاشق دی تک ہور دلیری، کردا کیہہ جند بازی
 دست درازی کیہہ میں اکھی، چادر پلا چایوس
 اوس خانے دل ہو یا روانہ نظر اگول کیہہ کردا
 سنگل گنڈے قفل سنہری موتی ہیرا جڑیا
 سچے شیر خوانی دس نال لہو مکھ دھوتے
 پر اس دے گل پنیدے نایں پاسوں پاؤں
 دوجا اتوں پھ عشق دی خوب طرح دی ملی
 جے اوہ ڈرنے والا ہوندا، پچھے کدھرے مردا
 یار ملے بن مرنا نایں، پکی رکھ دلییری
 حُب وسیلہ ملی تینوں، دس سبب دی پائی
 اوسے پہلے پیرے اتوں گھڑی گھڑی مڑجاؤن
 اوسے ہکے جالیوں مڑے بن ایہہ بنے کلاں دے
 پھر پڑھ جندریاں دل ڈٹھا لٹھے اکے دیری
 لنگھ گیا اُس گھرے اندر ہرگز خوف نہ کھاندا
 نال دلیری رب دی دھیری گا ہے اک اکیلے
 دہشت خوف نہ رہندا اُس نوں، نہ اوہ دُرا تھکا
 چوہیں پاویں شیر سنہری بیٹھے لاکھیری
 ہیرے پتے ہار تھلاں، گل پائیاں ہر شیرے
 چوکی تے تعویذ جواہر ہیرے دے سُن ڈھولے
 دینی نال سنہری کنگن دُنب مَر صغ نالے
 سر پیراں تک کنتوں نہ ننگا، پردہ اکوئی ہانی
 ایسی جائے خوف نہ کھاندا، کردا دست درازی
 مت کوئی غیر دلیل لیاؤ، دیہی ہتھ نہ لایوس

سنبل وال زنجیری بدھے، چہرہ پھل گلابی
 لالی دیکھ پیشانی والی داغ لگے گل لالے
 ٹھوڈی وانگ خوبانی سوہی ہی رس بھری سی
 جادوگر دین گوی سے دین کچلے دی دھاری
 ہیوں چاندی دی مچھلی ہونڈی تیوں نک اپھیرا
 کالی رات روشنائی، بے اوہ جلوہ ڈالے
 زلفاں دے خوشنوی ہلے تازے کرن داغاں
 سن اوہرے دی پھللاں کھلای باغ امچ وکدی
 باہاں سچی چاندی لوڑھی استکار بنائیاں
 گل واؤدی مونہ دے وانگر کوچاں نویں انگری
 جے باغاں وینج واؤ فجدی لوڑ کرے سے بریاں
 نیسانی کافور دنداں دل دیکھ ہوں شرماوے
 چاندی وانگر رنگ جتے دا ہوٹھ مٹھے کھنڈ مصری
 پریوں سوہنی تے من موہی بن دی رنگ رتی
 دل آمیزی عشق انگیزی آن ادا صبری سی
 شیریں شکر شکل شمائل سیلی، بیر ملاحت
 تازہ روپ آوازہ مٹھا، نجم نسا رسیلی
 تیز زبان یونانی شاعر صفت اوہی دے وارے
 چست طبیعت ہندوستانی فردوسی دی ثانی
 مانی تے ارژنگ سیانے کساں دی تدبیروں
 نرگس مست ابنے دی بھاری، کھیں مرگ شرابی
 دند چنے سن چنے کلیاں موتی کھرے اُجالے
 پتلا اچا قدر نگہبلا نازک شاخ ہری سی
 صوفی دیکھ ہو دن متلے، چھڈن شب بیداری
 چہرے سورج چٹھے اندر ہر دم رکھے ڈیرا
 اکھ کالی غلماں خضر دی آبجیات پیالے
 آدم دیکھ مرن، جیوں مرنے دیکھ تنگ چراغاں
 حور پری جو صورت سوہنی ہر کوئی اُس نوں سکدی
 باہوئیاں دو بائیاں سن دولت نال بھرائیاں
 یادہ آب حباب حسابی آہے عین کافوری
 ایسا سند پھل نہ لکھے، یس کیدہ صفقاں کرساں
 غنچ صاف سیو دی بھاری ٹھوڈی ہوٹھ سارے
 مصری سوہنے اُس دل تک سے سن مصر دا دوسری
 شکل نہایت عقل لغایت جادوگر اکھ ممتی
 نازک انگتے رنگ گلابی سینہ سنگ پری سی
 عذرا، بدرنیر، زلیخا دیکھ ہو دے دل احت
 سیف ملوک بدیع جمالے میلے بن وسیلی
 گنگے ہونڈے بول نہ سکدے خوبی بشارے
 ناز کرشمہ ساز جوانی لکھن نہ آسانی
 اس صورت دے نقش نگاروں عاری بن تصویریں

جھنڈ کیسی کستوری بھتی، کالی کُستِ لال والی
 اکھیں اندر حُسنِ خماری یا ایہہ نیندر بھریاں
 شیرال جیڈ زور آور دے، نازک پھل گلابوں
 بجلی دے چمکارے وانگن اس دی اکھ چمکی
 چہرے اُتے رنگِ عجائب، جیوں کھڑیا گل لالہ
 بدرنیرا گاس حُسن دا بے نظیر شہزادہ
 جان پہچان نہ اُٹھی تختوں، ہو یا جیو بے دُسا
 بھیناں بھائیاں وانگر دوہاں اک دوجے گل لایا
 دوئے دکھاں والے آپے، اک غماں دے ساٹے
 آکھن، ربا، اسپن نملے، کس شامت نس جتے
 رب سہایا کٹھا کر کے دکھ اسانوں جگ دا
 آپیں دھاپیں رجن ناہیں، باہیں دین کلاوے
 لڑکی آکھے گھول گھمائی، جس رستے توں آیا
 کھتوں میں اس دولت ہوگی، خبر نہیں کیہ ہوئی
 شاہزادہ کہہائے ہائے رُناں گھت کماواں
 کوہِ قافاں دنج مدت گزری، جنگل باریں بھائے
 باغ بہاراں پھل ہزاراں باس لئی ہر پاسے
 صورت تیری وچوں آئی مینوں بوسجن دی
 بھلے چند نمائی مسیری قمر نزول ہزاراں
 دتا درد اُبال دوہاں نوں، پکڑے نگہ نگہاں
 آپو اپنے دکھاں روون کوس کسے بھی رونے

نورانی پشانی کھٹی ابرو شکل ہلالی
 جے ایہہ نظر جھڑا کے تکتے مجالِ جھلن پریاں
 نیکوکار، فرشتہ صورت، وانر حُسنِ حسابوں
 الف ازل دے نوروں لکھیا صفت کرل کیہکری
 پر اندر فوج ہوسی کوئی داغ محبت والا
 تک کے اُٹھ کھلوتی لڑکی کر کے ادب زیادہ
 نسی جاگی ملی وراگی، جیوں پانی نوں تسا
 اوہ ویرا، ایہہ بھیناں کندرا، غیر خیال نہ آیا
 بک کوکاں، بک ڈھائیں مائے بک دے تھیں چاٹے
 نازاں دے پرورے آپے، اپنے قیضے ملتے
 مدت گزری بک سکیندیاں آدم مونہ لگدا
 رتوں نیر دوہاں مکھ دھوئے، رور وٹے چاٹے
 میں تھی دے طالع جاگے، مولے ویر ملدیا
 ایس خوشی دے بدلے سانوں کیڈی اوگر پوسی؟
 کندرا، بک بک دال تیرے توں میں قربانی جاواں
 کئی سمندر مالاوگا ہے، ڈٹے ستہر اُبالے
 کہتوں نہ آئی بوسجن دی، عمر گزری آسے
 تیر جیہی تاثیر کلیجے تیرے راست سخن دی
 بھل گئے سمجھ تینوں ملیاں، دم دم شکر گزاراں
 بک کورے دم ترون نہ دیندے، یاد پیاں بھٹاں
 ربا، اسپن بیچارے کدھرے رنگ اپنے وچ ہونے

تخت اُتے ہو بیٹھے دودیں، کرن لگے پھر باتاں
سیف ملوک کہے، اے لڑکی، کون کوئی توں بندی؟
آدم ہیں یا خود فرشتہ یا کوئی پیری پیاری
نام خدا دے بیچ دسالیں، کوڑ نہ بولیں ایستے
لڑکی کہا، سچ سناواں، ڈاڈھی قسم خدا دی
پرتوں بھی سچ دتیں مینوں، بھائی نیک مرشتا
صورت مند جوان زمیں تے تہ نہ جیہا، کس دُٹھا؟
جس جس پاسے تڑدا جائیں بھگیں رخت دلاندی
تیرے قد برابر سوہنا باغیں سرو نہ کائی
آدم ہیں یا خود بہشتی، کیہڑی ذات تساوی؟
سیف ملوک شہزادے کہا، خطرہ رکھ نہ ذرہ
لڑکی کہا آدم ہو کے، کیونکر پوہتوں ایستے؟
پریاں دا ایہہ ملک ٹکانا، دیوتا بندے تھانے
آدمیاں ونج مہیں تتی ڈٹھے پرست کالے
سیف ملوک کہا، گل میری مٹی بوہت کہانی
ظالم عشق پری دے والی پیڑ کیلجے جاگی
جنگل تے کوہ قاف سمندر، کتنے ٹاپو بیلے
عجب عجب جاں لکانے ڈٹھے بے تماشے
بحراں براں شہراں اندر، جو میں نظری آئے
جھیلو جھلیاں چیزاں تکیاں، انت نہیں کچھ ریا
تیرا ستر عجب دُٹھا، یتا نہیں کچھ لگدا

لڑکی تھیں شاہزادہ پچھدا، پتے نشانی ذاتاں
کیہ نہ اداں کیہہ ذات تساوی، کیہرے شہر وندی؟
آدمیاں ونج حُسن اُجیہا دُٹھانہ ہک داری
ایسا جو بن نازک دیہی آدمیاں ونج کہتے
آدمیاں دی ذاتے وچوں میں ہاں آدم زادی
صورت تیری دا کوئی ہو سی جنت ونج فرشتہ
جادوگر دونین سپاہی، بول مویں دامٹھا
جنتول وکھیں سانگ اکھیں دی چیر کلیجا جاندی
جس دے پیٹوں پیدا ہوویں، دھن تیری ادہ مائی
مینوں بھی کچھ ہوئے تسلی، پچھاں بات تساوی
آدمیاں دی ذاتے وچوں میں بھی ہاں مقررہ
آدم ذات نہیں بیچ سکدے ملک اُہناں کہتے
آدم سوئی پُجے، جس نوں دیو کوئی چا آنے
ایہہ ولایت ہو رکے نوں نہ رب پاک دالے
دس برس میں پھر دے ہوئے مشکل سخت وہانی
ٹنگھ سلامت گھر دے چھڑے سفر سلامت جھاگی
جھگھٹاں تساں دُھپاں پاپ بھلتاں اس ویلے
آدمیاں جو سنے نہ کتیں، دیکھ شبن تماشے
ونج حساب نہ آؤن توڑے گندیاں عمر وہائے
پر کوئی چیز تماشا ناہیں ڈٹھا تیرے جیہا
ایسی بار غبار جنگل ونج سُدھ سنگار نہ جگدا

گل سنا ندی ملکہ خاتون، ہنچو بھر بھر رنی
 ساڈا سی اک بان ہزاری، خوب طرح دابنیا
 پوہیں پاسیں خوب بیچے جا آہی ونج باندی
 چتر کاری بے شماری خوب سبھے تدبیراں
 بوہست صفائی تے روشنائی، رونق باہراتوں
 اُس بنگلے دے مہیڈ اگیرے حوض آہا لک، بھائی
 اُس حوض دے پوہیں پاسیں شیر نہری چاے
 دونہ شیراں دے موہوں پانی وگ وگ ہوندا جاری
 بنگلے اندر کھیند جاسیے سدا اسیں دل بھیناں
 حوض اندر سی کشتی رکھی، پھیرا دے مچ تریتے
 اک دن کرناربت دا ہویا، مارے پر تقدیرے
 بھیناں نال ہمیشہ وانگر لپے کشتی ونج تریاں
 اچن چیت ہک پنکھی چٹا اڈا اڈا آیا
 زماں تے دھرزور پکھیرو، پھٹاں اُتے آیا
 کشتی اندر صحیح سلامت رہ گئیاں سبھرتیاں
 دہشت خوف اوہدے نے مینوں پایا بھل لہریا
 خبر نہیں اُس کیکر چایا، کیڑے رستے آندا؟
 جس ویلے میں اکھ ہکاری، ہوش نویں سرائی
 نہ اوہ کشتی نہ اوہ تیاں، نہ اوہ حوض بیچے
 ہک جوان رنگیلا ڈٹھا بیٹھا اگے میرے
 بس ویلے میں اُس ول ڈٹھا کھاکر ن سلالماں

کندی ویرا بھیناں نالوں ایو نکریں وُجھتی
 سدا ہے رنگ لایا اوتھے گلاں بھلاں گھنیا
 اُس جانی ونج بنگلہ بنیا، صفت نہ لیتی جاندی
 تتر، مور، چکور لکھائے، مور کئی تصویراں
 دُنیا اُتے سی اوہ گردا بنی نشانی جھنٹوں
 ترے سے اندر ترہیاں سیاں دی چوڑائی لیائی
 شیراں والی صورت دسدی بوہست زور آور بھارے
 دُجے دوسن پیندے جانے، حکمت بنی نیاری
 ہن کھیند کم ہمیشہ عشم داناں نہ لینا
 ہر ہر پاسے باغاں اندر سیر خوشی دی کرے
 ہاے طالع لیکھ متھے دے، اُٹاے تقصیرے
 غیبوں بھانتی دے پیاں آن کلاماں بریاں
 دُڑاقت زور آور بوہتا، اُنت نہ جاندا پایا
 دہشتناک ہویاں سبھرتیاں، خوف نے بھل پایا
 میں نکری بھیری جرمی پنکھی دے ہتھ پلایاں
 مڑے وانگ ہوئی بے طاقت، ہوش نہجال نہیا
 کتنا دُور ایتھوں گھر ساڈا، کس طرف راہ جاندا؟
 اپنا آپ اس تختے اُتے ڈٹھا ایسے جانی
 نہ اوہ پنکھی نظری آیا، دوس کھدے سر دیچے؟
 صورت سورج وانگ نورانی، روشن کرے ہنیرے
 ہتھ گھمائے صدر تے جانے، کردا نرم کلاماں

جاں جاں جُستہ جامہ تیرا پاک آہا ہر میلوں
 جس ویلے ہُن بالغ ہوئیں، آئی حیض پلیتی
 خاطر جمع تسلی کرتوں، خطہ رکھ نہ بھورا
 توں معشوق میری میں عاشق، اس قصہ کون چنگیرا
 دشمن تیرے گھائل ہوں، خوشیاں عیشاں تینوں
 جوڑی جوڑی کڑی تے لوٹھایا کیتی بھاگاں
 چاہ نہ رکھیں دیں وطن دا، ایہو وطن بنائیں
 بنے نال بنے جد اُلفت، پیکے یاد نہ رہندے
 ماپے بھائی بھیناں سبیاں نہ ہُن مکھ دکھاؤں
 ایہہ ولایت پریاں والی، دیوتیاں دے خانے
 اصولوں آدم ذات اس جانی نہ آیا نہ آسی
 خوب جوان بہادر سوہنا، ہوگ کشنہزادہ کوئی
 مینوں بھی ہے خوف گھنیرا اوس دلیر جوانوں
 جاں ایہہ گلاں دیوے دسیاں تاں میں بڑی گئی
 ماپے پتے سیاپے کر سن کہہ جاپے کہہ ہوئی؟
 سبیاں جس دن بھوے پیاں جڈل پٹے دینے گئیاں
 ایہو دیرے دل ہے رور و روتاں ماراں
 اوہناں باجھوں صبر نہ مینوں، نہ توں مل نول بھایاں
 جاں ایہہ گل سنی اُس دیوے، چڑھیوں غضب بھیری
 مرے دانگ اُس تختی اتے پی رہاں ہریلے
 ادھو دیو مینے پچھوں، پھر میرے ول آوے

میرا زور نہ ٹریا کوئی، بچیں اوس طفیلوں
 دانگا تہ چایا ندا، اُس پوری رت بکیتی
 ماں پیو بھیناں بھایاں والی حرص رکھیں بھورا
 شہر ولایت اتے کر ساں راج مکم سبھ تیرا
 ہو کر کسے دی چاہ نہ رکھیں، جان پیارا مینوں
 یس راجا توں رانی ہوئیں، سوئیں سنگ سہاگاں
 دوہی جڈول دیا ہی جاندی، روئندی پاکھائیں
 دوئے جی اکٹھے ہوؤں، خوشیاں کر کر بندے
 اوہ نہیں آسکدے ایٹھے، نہ ہی تیرا جاؤں
 آدمیاں دا آؤں ایٹھے ناہیں کسے بہانے
 ہک آدم دا خطرہ مینوں، اوہ مت پھیرا پاسی
 ملتی بوہت کہانی اُس دی، تہرت بیان نہ ہوئی
 علم کلاماں وچوں، ایہو آہی خبر اُسانوں
 ہلے ہاتے رہا، بھیناں نالوں ہماں کیوں تھپنی
 بھیناں دیناں کر کر مر سن، ویر پیانت دی
 کر سن یاد صود نہ رہی، ہنجور سن پیاں
 ماپے بھیناں بھائی باجھوں نہ میں جھٹ گزاراں
 بھاویں رنج میرے پر ہو کے جانوں مار گواویں
 اس تختی تے جادو کر کے، قید کیتی جڈ میری
 بوہے اتے رہن کھلوتے پاہر د شیر مریلے
 تختی کڈھ لے ہر سیٹھوں، ہوش میرے تن ماپے

ہاں جاں جُتہ جامہ تیرا پاک آہا ہر میلوں
 جس ویلے ہُن بانغ ہوئیں، آئی حیض ملیتی
 خاطر جمع تسلی کرتوں، خطہ رکھ نہ بھورا
 توں معشوق میری میں عاشق، اس تھیں کون چنگیرا
 دشمن تیرے گھال ہوسن، خوشیاں عیشاں تینوں
 جوڑی جوڑی کڑی تے لوڑھاری کیتی بھاگاں
 چا نہ رکھیں دیس وطن دا، ایہو وطن بنائیں
 بٹے نال بنے جدُ الفت، پیکے یاد نہ رہندے
 ماپے بھائی بھیناں سبیاں نہ ہُن مکھ دکھاؤن
 ایہر ولایت پریاں والی، دیوتیاں دے خانے
 اصول آدم ذات اس جانی نہ آیا نہ آسی
 خوب جوان بہادر سوہنا، ہوگ شمنہادہ کوئی
 مینوں بھی ہے خوف گھنیرا اوس دلیر جوانوں
 جاں ایہہ گلاں دیوے دسیاں تاں میں ہوتی رتی
 ماپے پتے سیا پے کرسن کیہہ جا پے کیہہ ہوسی؟
 سیاں جس دن بھوسے پیاں جڈل پئے وینج گکیاں
 ایہو دیرے دل کہے رو رو کو کاں ماراں
 اوہناں باجھوں صبر نہ مینوں، نہ توں ل نوں بھاپی
 جاں ایہہ گل سنی اُس دیوے، چڑھیوس غضب بھیری
 مرے دانگ اُس تختی اتے پی رہاں ہریلے
 اوہو دیو مینے پچھوں، پھر میرے ول آوے

میرا زور نہ ٹریا کوئی، بچیں اوس طفیلوں
 دا لگاتہ چایا ندا، آس پوری رب کیتی
 ماں پیو بھیناں بھائیاں والی عرض رکھیں بھورا
 شہر ولایت اتے کرساں راج حکم سمجھ تیرا
 ہو رکے دی چاہ نہ رکھیں، جان پیارا مینوں
 میں راجا توں رانی ہوسیں، دوسیں سنگ سہاگاں
 دو مٹی جدول دیا ہی جاندی، روڈی پاکھائیں
 دوسے جی اکٹھے ہوؤن، خوشیاں کر کر بندے
 اوہ نہیں آسکرے ایتھے، نہ ہی تیرا جاؤن
 آدمیاں دا آؤن ایتھے ناہیں کسے بہانے
 ہک آدم دا خطرہ مینوں، اوہ مت پھرا پاسی
 مٹی بوہت کہانی اُس دی، تروت بیان نہ ہوتی
 علم کلاماں دچوں، ایہو آہی خبر آسانوں
 ہلے ہاتے رہا، بھیناں نالوں ہساں کیوں و تھپنی
 بھیناں دیناں کر کر مرسن، دیر پایت رسی
 کرسن یا دواؤ نہ رہی، ہنچو رسن پیٹیاں
 ماپے بھیناں بھائی باجھوں نہ میں جھٹ گزراں
 بھاویں رنج میرے پر ہو کے جانوں مار گواویں
 اس تختی تے جاو کر کے، قید کیتی جڈ میری
 بوہے اتے رہن کھلوتے پاہر د شیر مریلے
 تختی کڈھ لے ہر بیٹھوں، ہوش میرے تن باپے

نازک بدن شہزادہ دستِ صورت وانگ ملوکاں
 رستم وانگ بہادر تھیں، نادر لونگھ بدن دی
 عمر اوائل رُوپ زیادہ، باغ بہار چین تھیں
 آدم زاد نہ چُندا ایتھے باجھوں پری وسیلے
 سیف ملوک کیا، اے ملکہ، آپے لیکھ اوتے
 پچھ سرودنستان کو لوں ہندوستان نہ فیلوں
 مٹی گل کمانی میری، باہر آنت حسابوں
 تھوڑی مدت وِج نہ کُدا مٹا قصہ میرا
 دخت قیسے گُندا ہویا، میں رہاں وِج زاری
 مینوں دیکھ، سُرے کھا غیرت، بھر گل گس اگسینے
 ملکہ پچھدی کہہ دھاڑا، جنوں ہے دن رکتنا
 ملکہ کمندی، نہ کر خطرہ، رہندے پنج دھاڑے
 جس دن ہوگ ادائی اُسدی، میں سناں اُسیلے
 رکھ تسلی پئی دل وِج، کھولہ حقیقت ساری
 مصر شہر دایں شاہزادہ، پلایا بوہست لڈکا
 شکل بدیع جمال پری دی لکھی، ہوئی دُٹھی
 بیڑا ٹھیلہ سمندر میرا، ماپے گھر نوں پرتے
 ستر ہزار آپے جو بیڑے غرق ہوئے وِج پانی
 صاعدا یار پیارا بھائی خاصا دل داحبانی
 اُس نالوں جدی جدائی تسیل پیا وِج اگی
 اوار آحت تک کمانی ذرا ذرا کر دتے

سوہنا دالمشند اکابر، ساںک ساںک سلوکاں
 سبھ ہتھیا رستگار سہاڑے، واہ پوشاکی بَن دی
 کس مصیبت بھاری تینوں آندا کڈھ وطن تھیں؟
 کس آفت نے چالیا ندوں، آپوتوں کس حیلے؟
 پچھن تھیں کہہ حاصل تینوں، پھیر نہیں گھاتے
 سٹریاں نوں نہ ساریں ملکہ، بانہ آ اسیں دیلوں
 پھیر نہیں کہہ لینا ملکہ، اسیں سوال جوابوں
 دیو آئے تک تینوں مینوں کرسی بھرا بھرا
 اچن چیتی آوے سرتے، بنے مصیبت بھاری
 یامارے یا پکڑ دگاڑے ہوئی کسے زمینے
 کیا شہزادے روزِ سلا ناں گیا مینہ اتنا
 اینکل دناں وِج آدگ ناہیں، توڑ مینہ چاڑھے
 تیرے نال برابر اُس نوں سچا رت نہ میلے
 بیدار گئے پھر دستن لگا اپنی مرض ازاری
 ماؤ بیو گھسرت پیارا آہا مہیں اگا
 اگ گئی کچھ آب نہ رہیم، دیہہ ملیا جو چھٹی
 اکوں صاعدا یار دُچھنا، قمر میرے سر دتے
 بھلے بھلیرے یار وچھنے لگی کیلجے کافی
 سوہنی صورت بھینیں گلیں، آہا مسیر اثنانی
 پچھے اُتے لون لگا یوسس، ساںک دوبارہ لگی
 گلاں کر دا آپیں بھسدا، بنجوبل دتے

دلبر کارن گھر درستے، ایک نہ ہیوس ڈر کے
 سیف ملوک ایہہ گلاں کر کے رُٹاں نال غاں دے
 ملکہ کیا باخ ارم دی جے دست پاواں تینوں
 پتا بدیع جمال پری دایک بیک سناواں
 ملکہ خاتون دی گل سُن کے سیف ملوک رنگھیا
 اچن چیت تر ہے وانگن کھل گئے دل دیے
 یا جیوں سُنیا شاہ علی نے کلمہ بانگ نبی دا
 یا جیوں روز قیامت والے سخن شفاعت والا
 جیوں یعقوب نبی نوں آتی مصر و نوں خوشبوئی
 نعرے مار رُٹا شاہزادہ کر کے ہائے ہائے
 عین شراب بیہوشی والا لگا پین پیالہ
 ملکہ خاتون نے جَد دٹھا شاہزادے دارولا
 قسم کراں میں رب سچے دی جس بن رب نہ دوجا
 جے میں گھر بیو دے ہونڈی سرانید پشہر و نچ
 پرہن کچھ نہ چاؤ چلدا، کیہہ وٹس لاوے بندی
 دُکھ تھینے تیرے سُن کے برم نکا دل میرے
 قید اپنی دا غم ترہیا، برم نکا ایہہ بھارا
 میں ہن قید ہوئی وٹس ٹاپو، محکم کوٹ چو فرے
 ملکہ دی گل سُن شاہزادہ ہو کے مشعل تیاں
 ملکہ اُتوں ہتھ گھمائے، مدد تے ہو ہو جائے
 جس رستے توں آئی ملکہ، میں مدد تے اُس راہوں
 جان تلی دھر لوڈ کراں گا کدے تے مسال مر کے
 ہو بیتاب پیسا، جیوں ہونڈی جان بابا پانے
 نالے خبر پری دی دیواں کو کہہ دیسیں مینوں
 کیہہ انعام ملے کا مینوں، دتیں وانگ بھراواں
 آہیں ڈھاپیں بھر بھر رُٹا ہو گیا رنگ پیلا
 جیو کر روزے داراں دسدا چن مبارک عیدے
 جیو کر مچھلی نوں ہتھ لگا چہنمہ خضر دلی دا
 اوگنہاراں دے کن پوسی، ہوسی رُوح سکھالا
 جیوں یوسف دے مل وکن دی خبر زلیخا ہوئی
 ہوش سنبھال چلے ہو راہی نین و نچن جھلٹائے
 پھر طبعیت جانی رکھیوس کر کے بوہت سنبھالا
 مارا دوساں لگی فسر ماوَن، سُن بھائی مقبولا
 اوسے دی سجدہ عبادت، اوسے دی سجدہ پوجا
 نال بدیع جمال پری دے تَد ملاندی گھر و نچ
 تیری بید ہوواں جے چھتاں، قید میرے تن مندی
 مرنے تیک نہ جاس مینوں ایہہ افسوس گھنیرے
 جے توں گھر و نچ ملدوں مینوں، دسدی یار پیارا
 ڈاڈھی بند خلاص نہ ہونڈی، جے چٹاں سنگ تیرے
 اُتھ کھلوتا تختے اُتوں، کرن لگا تعظیماں
 چم زمین سلاماں کر دا، مڑ مڑ سیس نوائے
 جس موبوں ایہہ گل الائی، جندواری اُس سلواں

بڈھی عورت ماں میری نوں کہندی رکھ دلاسا
 کوہ قافان ونج گھر اس ڈے راج حکومت ساڈی
 شارسٹان سُہری، جہڑا بنی سلیمان والا
 اوس ملک اک باغ ارم دا، اوتھے ہاں میں بندھی
 اوس ولایت ساری اُتے، جس دی ہے سلطانی
 بیگم خاص مہیں گھر اُس دے، اوس وڈی سرداری
 شاہ شاہپال میراجو خاوند، اوہ بیٹا شاہ سُرخ دا
 دائم اسیں تیں ہمسائے، آدی دے شانبر لے
 مینوں اک میدان ہویا اس باغے ونج آیاں
 ہُن میں پرت گھراں نوں جلی، رتوں سُکھ داسی
 کھانے تیرے دی خوشنوی مغز میرے ونج پوہتی
 بھر کے تھال ہوا ہر موتی ماں میری نوں دیں دی
 ایہ تحفہ میں دتا تینوں، کیستہ بھائی چارا
 ماں میری نے اُتوں دتھا، سُخن اودا دل دھریا
 مروا بید زمر دپٹے، یا قوتماں رنگ لایا
 ست کوہر شب تاب لکائے سبھال اُتے کر کے
 بنگلے باغ مٹلاب پوہیرے ہو گئی روشنائی
 ماں میری دی گودوں اُس نے بھین میری پھر چائی
 نال خوشی دے ددھ پلایا، بدرہ خاتون پیتا
 ماں میری نے کہا اُسوں، سُن توں میرے بھینے
 دھی اپنی توں دیت مینوں، میں بھی اُس نوں چاواں

میں گواہنڈن تیری بی بی، نہ ڈر میتھوں ماسا
 میں بھی بادشاہے دی بیگم، بجاری ہے پت ساڈی
 ادہ ہے وطن سہا و امیرا، سُندر دیں نرالا
 اوتھے محل چاکے ساڈے، جاوٹیاں بھکھ لندی
 شاہ شاہپال اودا ہے ناواں اُس دی میں زانی
 دیواں پریاں بھنناں اُتے حکم اودا انت جاری
 شاہ سُرخ دا پونیو سیماں بن داود فرخ دا
 پُریاں اسیں رہیے ونج پرے ظاہر آدم زارے
 نوکر چاکر خدمت طے نال بہوں دھن مایاں
 ایہ سرتے ایہ باغ تہاڈے ہوئے اسیں اُداسی
 تماں میں کول تیرے آبیجھی رغبت اُٹھی بوہتی
 کہندی توں ہُن بھین دھرم دی، میں سہلی بندھی
 ورتن کراں محبت والی، بنسیاں راہ ہمارا
 کبہ تکی سہتہ تھال پری دے، تھاری ونگ بھریا
 مانک موتی ہیرے پنے، لعلان تھال سُہایا
 رات بھیری روشن ہوندی، جے رکھے ہتھ دھر کے
 ایہ تحفہ اُس بڈھی دتا، لیا اُس دی مانی
 بوہت پیار محبت کر کے مئے اپنے پانی
 پھیر پری دی ہوئی تیاری، اُڈن تے دل کیتا
 دھی میری تہ دے پانی، میں بھی بدے دینے
 مئے پاواں وقہ پلاواں، صدقے سرتے جاواں

دمی میری تے تیزی بھیناں، اسیں لے جی بھیناں
 جیسی اس دی تانی میں ہاں، توں بھی ایسی مانی
 بندہ خاتوں ایس سیلی، اُس دی ایہہ سیلی
 بدرہ خاتوں اڈ نہ سکدی، نال اوہوں جے کھڑیے
 نہیں تاں نال سیلی اوہ بھی باغ ارم داسکدی
 شرط قرار کپے رنگ کر کے اڈ گئیاں اوہ پریاں
 اوہ بدیع جمال پری سی، لڑکی ونج پنگھوڑے
 جب لگ میں رہی اس جانی نکدی رہی تماشا
 ہفتہ اک مینے وچوں باغ اساڈے کندی
 روئے زمین تے ثانی اُس دا صورت مند نہ کافی
 سیف ملوک کیا، ہے ملکہ بھین مہرم دی لگیں
 ملکہ کندی، سُن مے ویرا، بخشے رب پناہاں
 کوڑے بندے رب نہ بھاون، یُن زبان نہ رہندا
 بے اعتبار خوار بگت تے، کوڑا لاؤن والا
 قسم کراں میں رب سپتے دی، جو عالم دا والی
 کیڑی، ہاتھی، چسڑیاں، بازاں بھناں دارکھوالا
 دنیا تے جس پیدا کیتا آدم دجن، حیواناں
 سوہنی صورت تے جس پایا سُنے دا چمکارا
 محبوباں نوں آن سکھا یوس ناز محول مروڑاں
 بے وفائی تے بے رحمی، قسم ختم بے ترسی
 عاشق دے دل اندیا یوس عجز نیاز سزاراں
 فرض اس تے ہرچہ اندر درشن تیرا لیناں
 کیتی شرط میری نہ بھنسی، بے ایہہ میری جانی
 خیری خیری میلے ایہناں پاک خداوند سیلی
 نالے خوف کتے اوہ کھائے، جاں دیواں بچ ڈیئے
 ایہو ایتھے آیا کرسی، اوہ نہیں جاسکدی
 بول اُتے ہُن پرہ دیون، اُس دن تیکہ ہریاں
 پوداں برساں دی ہُن ہوئی چڑھی ہوئے گی چڑھے
 اوس بدیع جمال پری دا داعم ہے ایہہ خواشہ
 صورت سُن اوہدے دی تابول جوت شمع دی گھنڈی
 نہ پریاں نہ آدم وچوں، ساری ونج لوکاں
 سچ کہیں کہ کوڑ خوشامد کر کے مینوں ٹھگتیں
 اللہ بھائے کوڑ نہ اکھاں جیکوئی ڈھوسے پچاہاں
 گل اوہدی کوئی منڈا ناہیں، سبھ جگ جھوٹھا کندا
 کہہ لاچار کراں میں تیسری جھوٹھ خوشامد لا
 جس نے خلقت پیدا کیتی، روزی دے سنبھالی
 ہر اک تائیں رزق پہچائے کر کے خوب سنبھالا
 بھلے بھلیں رے روپ ینائے، صورت مند جواناں
 عاشق دے دل اگ لگائی، سُر دانت بیچارا
 خودی تکبر بے پرواہی، تلخ جواب تروڑاں
 جند عاشق دا کرن نہ صرف کہیہ ہویا بے مری
 خوف اُمید مند غماں دی، موحاں بے کناراں

سیف ملوک و چارہ ہو کے کرد و ضبط ہارت
 اُمت خاص خلیل اللہ دی، آہا وہ شاہزادہ
 پھر سجدے سر دھر کے رُتّا، رو رو کے معائن
 بے یارل نوں یاری کرنا، اس تیری بے آساں
 بخشش کر کے فیض چچاویں او گنہار انساناں
 توڑے ہاں بدکار گناہی، اسیں بندے موندہ کالے
 لکھ متاں چرکین پلیتی شہراں اندر ہندی
 نوں غریب نواز ہمیشہ، اسیں بندے دماندے
 تدر باجھوں کوئی ساتھی ناہیں، پچاھی جان ادلی
 مان تران نہ زور منانے، نہ کچھ شیخی میری
 سیف ملوک غریب شہدے دی کوک تیرے مسایاں
 تیری اوٹ پناہ خدا یا، ہو نہیں کچھ سجدہ
 چٹیاں بازاراں دا توں سائیں، پڑیوں باز کماویں
 توں بندے ناچیزے سہتوں دیو تیاں مرواندا
 میں غافل گمراہ تیرے تھیں بندہ پرتقصیراں
 صورت دی ہک صورت تک کچھ بھجج مہجج مران اذائیں
 ہر صورت و نچ معنے توہیں، تیرا عشق نہ چڑیا
 مال بیو دی خدمت کرنی فرض میرے پر آبھی
 تیرا نام غفور سنیندا، بخشیں میں نہکارا
 ملکہ خاتون نے پھر کیا، سُن توں ویر پیارا
 جے سلیمانی دو شاہ مہرے مہتھ اسائے آؤں
 ابراہیم نبی دے دینوں کردا اٹھ عبادت
 دور کشتاں نفل گزارے دل دار کھ ارادہ
 رُتّا، توہیں حافظ ناصر، اوکھی سوکھی جائیں
 ہر دھٹھے نوں آپ اٹھالیں، کر شکل کم آساں
 رحمت تیری یقیں نو میدی ہوندا کم شیطاناں
 پھر بھی دائم فضل تیرے دی آسا رکھن والے
 پاک کرے جس ویلے پل و نچ رحمت تیری پوندی
 کرم کریں تاں ہے پھٹکارا، کھکتے ہاں کرمانے
 توں چھڑکاویں تاں میں بچتاں، دیو دشمن سنگ ملی
 ہو پڑنا تکیہ تیرا ہو نہیں دھر دھیری
 دیو غیم تیم بندے نوں کوہی دانگ قصا تیاں
 جس دیوے نوں آپوں بالیں، کد کے تھیں بچدا
 گوشت شینہاں سِپاں والا کیڑے پاکوادیں
 واہ قادر دھن قدرت تیری، اُنٹ نہ پایا جاندا
 نہیں عبادت تیری کیتی مگر پھراں تصویراں
 آہا فرض میرے ہر لوڑن و مدت تیری تائیں
 صورت پچھے جھٹلا ہو کے اپنا جسم گویا
 اوہ بھی روندے چھڈ کے ٹریا، بوہت کیتی گراہی
 ملکہ خاتون نوں لے جا وال، دیو مرے ہتھارا
 ہک تدبیر میرے دل آئی، اُس تھیں ہے پھٹکارا
 اللہ بھلے تاں اس قید دل اوہ سانوں چھڑکاؤں

ورداں دی گل سُن کے دیوے جم پیا ات پاست
 کمن نگا دس دیواں تینوں تیرے تھیں کیہ چوری
 آدم ذات کے دا او تھے پیش نہ جاندا حیلہ
 جان میری صندوق تے اندر شیشے دا اوہ بنیا
 اوہ صندوق ندی دے تھلے، ایہ ندی جو گدی
 دو شاہ مہرے صورت والے پاس ہوؤں جس بنے
 اوہ شاہ مہرے بانے کر کے فٹے ایس ندی نوں
 کھل وخن صندوق شتابی جان شاہ مہرے فٹے
 اوس کبوتر اندر رہندی مسیری جان پیاری
 ملکہ خاتون خبر سنائی شاہزادے نوں ساری
 لگی آس کہتے دے درتے، ہو یا فضل اسال تے
 اوہ شاہ مہرے صورت والے پاس شہزادے آہے
 شکل بدیع جمال پری دی آہی جان شہزادے
 جانی نال رکھے لاسینے شاہ مہرے سلیمانی
 سیف ملوک ہو یا رنگ تازہ، کھسکھ گئی پیشانی
 ملکہ خاتون نوں فرما ندا مہن غنم کرو نہ کوئی
 جو رب کرسی سویو ہوسی ہو رہیسی کچھ ہونا
 ملکہ خاتون ایہہ گل سُن کے بوہت ہوئی خوش وقتی
 اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ وَالْمِنَّتُ لِلّٰہِ طَوْنِ اسافے راسایاں
 رات ہیری ندی دنگیری گھن گھیر غناں دے
 غیبوں کشتی سنے ملا حال آن ملا یو مینوں
 سر میرے نوں جھولی رکھ کے لگا کرن دلاستے
 جتھے جان میری اس جائے پہنچ نہ کسے ہو ری
 نہ تیرا نہ ہو رہندے دا تر دا اوس وسیلہ
 پھر صندوق صندوق تے اندر جندیاں سنگ گھنیا
 شاہ مہرے سلیمانی ہوؤں، واہ او تھے تہ لگدی
 ہمت کر کے آن کھلوے ایس ندی دے دندے
 ندی صندوق لیا دے باہر ساعت گھڑی اچھی نس
 اوہناں وخن کبوتر چٹا اڈکتے دل لٹے
 مر جاواں میں اوسے ویلے، جاں اُسوں کوئی ماری
 سیف ملوک بھیاں دل خوشیاں، بوہت آئی ہشیاری
 حکم خدا دے دیو مرے گایا کم و سناں تے
 کر تعویذ کھلے وخن پاتے، آہے گلوں نہ لاپے
 پل پل وخن نہ رسدا اُس تھیں، دن دن شوق زیاوے
 قوت قوت زیارت اُس دی، اوہوسی زندگانی
 زہرا ہدا ہتھ میرے اند، مرسی دشمن جانی
 پاس میرے شاہ مہرے وہیں بگلی جیناندی ہوئی
 کیتا کرم کریم تیرے تے، مٹکا پٹنا رونا
 سجدے پئے کے شکر گداے، دُور کسے رب سختی
 میں تسی تے رحمت باراں کھریوں تہ و ساسیاں
 ڈر دھدی جان دی غوطے کھاندی وخن شمار دیاں دے
 ہر عاجز مسکین بندے دلہے ہما نہ تینوں

پڑھ بسم اللہ کلمہ جلدی، شاہزادے ہتھ پایا
اُس بنگلے و نچ جائگایا، جس وچوں سن آئے
اعظم اسم مبارک پڑھ کے چا صندوق ہنگائے
سیف ملوک کے بازال والا کر کے جھٹ شتابی
بنگلے وچوں باہر وگایا وڈھ دھڑوں سر اُس دا
جھکھڑ مینہ ولوہنا آیا، گر دغبار نہیری
اسماناں تھیں لوہو ڈھٹھا، زمیں ہوئی آرتی
دھند وکار ہويا کچھ مٹھا، دیو ہوا یوں ڈھٹھا
اُپرلا دھڑ سا اُس دا کافوری رنگ چٹا
نک و نچ ساس گھنے تے آکھے، واہ دلیر جوانا
میرے جیہا دلیر بہادر، دیوتیاں پر جھارا
اول ایسی جائے آدن ناپس کم انساناں
میرا تے کچھ زور نہ چلدا، مار گویا یوں مینوں
کرکلاں دم دیون لگا ایسا نعرہ مارے
کندیں ہبیٹ ہوتیاں ڈھڈا تے ترے چھ مئے سن
سیف ملوک شہزادہ پڑھدا ایہ حرف زبانون

یا تا دریا غالب، کہہ کے صندوقے نوں چایا
ہر موری دروازے سائے حکم بن کر آئے
ونچ کبوتر چٹا ڈٹھا، راہ نشن دی مارے
بچے مار کبوتر پھڑدا، جیوں کسرا مرغابی
جاں سرو کھتہ ہویا تاں دھڑ تھیں پھیریں کچھ کھدا
امیر دھرتی کچھ نہ دتے، دھند وکار چو فری
مت ڈرجا دے ملکہ خاتون اندراو لھے گھتی
وڈا بلند آوازہ ہويا، جیوں کر دھیندا کھٹا
لکوں ہبیٹ سیاہ تنہا، کیا نکلیاں کیا گرتا
تیرے جیہا دنیا تے ہے آج کون توانا
تد انسانے مار گویا، یں کوئی لوک نیارا
توں کوئی مرد کرامت والا، اڈدا پھریں جہاں ناں
باپ میرے تھیں کتوں نسیں، جان نہ دیسی تینوں
چھ مئے دریا تے وچوں لگے ترن کنارے
دیو ہویا شہزادے ہو ریں دئے خوش ہوئے سن
ہوری بحرے و نچ سناواں بیت بنا تسانوں

تَوَكَّلْتُ عَلَى رَبِّ السَّمَاءِ

وَسَلَّمْنَا بِأَسْبَابِ الْفَقَاءِ

روح شہزادہ دوشاہ مہرے صدق حجت بجائی
آز حرم دوشیرکلاں دے قفل دراں بد بختی
نفس اساڈا دیو مرلا، غفلت ندی ڈنگھیری
حرم ہوا دنی دا بنگلہ تن کوٹے دی مائی
ملکہ خاتون ایہہ دل ستا شہوت جادو تختی
جہل صندوق ہوئے در پکے گنجی اسم چنگیری

چُست گھڑ پھرے بیوں یوں پانی تر کھا بھوندا
 شاہزادے نے جھاگے آہے سفر اچھے اگتے
 رات ہنیری ندی جو نیرے نظر نہ پون کنکے
 اوڑک سفر دوہاں تے آئے مشکل دودھ سالوں
 سرگردان ندی دین رُڑھدے نہ کجھ پناشانی
 ہک تھیں ہک چڑھندی آئے عاشق نوں دیکیری
 چلتے وچوں لکڑ سڑدی، تے دین چراں دے
 عشقے دی ایہ رسم قدیمی، جلیاں نوں نت جالے
 تے آئے رُڑھدے جانکے ملکے شاہزادہ
 ظالم دا مخالف بھلی، جھکھڑ بھلے دیندا
 لٹکار تھاجیا یارو، کیہ گل کتھ سناواں
 بدل آکھے آجے برناں توڑے پھیر نہ دساں
 جھکھڑ آکھے زور تمامی لاسلق نوں دساں
 تارے چھوہے ٹھاٹھ ندی دے امیر نیک اچھلے
 نہ کوئی کندھی نظری آدے، نہ کوئی مایو بیلا
 جیا جون روئے دین آخر، سب سناں بلایں
 شور کارا امیر توڑی، تیکر کندے چڑھدے
 مڑ مڑ تے تائیں دیون گھمن گھیر کلا دے
 ہک اندر دین قید غماں دی ندیوں مون دھیری
 غونی لہر عشق دی وگتی بے کسار دُنگھیری
 شوکر شاہک ندی دی سُن کے سیر غاں تن کھنے
 لہراں تھراں دے موندھ ملا ڈوبن اُتے ہوندا
 ملکہ سی معصوم شہزادی، ڈر ڈوبن دا لگتے
 جانی توں ہتھ دھوتی بیٹھے، ایہہ بک کے مارے
 قدرت نال بچاندا جاندا مالک ہر گردا بول
 کدھروں آئے کدھر جانا، کدھر خلق جانی؟
 دن دن پیرا گیرے رکھے واہ شق دی شیری
 کولا ہویاں پھیر جلاکے آہرن زرگراں دے
 اگلا زخم نہ مومن دیندا مور اتوں چاڈا لے
 ہک دن کرنا رب دا ہویا، مشکل بنی زیادہ
 بدل پا عنباری آیا، مار و مار کریندا
 کتے جہازاں لاٹک نہ لگدی، کانگ پڑھی دیاواں
 کیتے شہر اجاڑ تھیرے واسیاں کوٹھاں کساں
 ہک ہک ندی سمندر ہوئی، ندیاں وانگر کساں
 نیناں بنجو مینہ دسائے، مارے موت اوئے
 کانگ طوفان غضب دا چڑھیا، قہر قیامت دیندا
 کجھ رُڑھدے کجھ کھاؤن آؤں شاہزادے تائیں
 زور پیا کوہ قاف ندی دین، سر بھرنے بو بھڑے
 تھانماں مارالار وکاؤن تاں پھر باہر آوے
 بدل دانگن بنجو دس، آہیں سرد ہنیری
 پھیر کراہ نکر دے پیندی ہمت صدق دلیری
 بتول نسں یانی دے اڈ اڈ کے یرا آئے

سچے مرد صفائی والے، بے کجھ کمزربانوں
 کم نہیں امیر کروا، برائے بدنامیں
 نیل ندی فرعون نہ کھا ہوا، نہ قارون زمیناں
 ہمت مرداں دی ہر جائے کردی کم ہزاراں
 ہر مشکل دی کجی یارو، مرداں دے ہتھ آئی
 قلم ربانی ہتھ ولی دے، لکھے جو من بھائے
 مرد امین دے مرد مندے، کرے مرد لویراں
 مرداں دے ہتھ کارج ساکے آپ خداوند ستے
 کدھرے پتلایج رلا دے، کدھرے کرے گھنیرا
 دانی تم کرے ہک رکھول جادوئے پر جوئے
 ہر ہر کچھے پانی پھیرے، ہر آڈے ہر بنے
 دنیا باغ امیر کھوہ و ہیندا، دینہ چن وانگن بیلان
 اتنے بھید پھولن جوگی دیلہ نہ دے کتالی
 ملکہ تے شاہزادے اتے آیا روز حشر دا
 جے ماں باپ میرے سنگ مینوں سچے رب ملانا
 ایو شگن و چارے دل و نوج، پاندا ایو خالان
 ساعت جھل ہوئی پھر مٹی، صاف ہو یا مگ سارا
 ایسی اودہ زمین عجب سی، ایسے رکھتے ہزاراں
 ہو راک قسم رکھاں دی آہی کہہ کجھ اکھ سناواں
 جہاں خرچنگ دوارے دیوں دن گل رنگ رنگیلا
 لاہور دی نمبو پٹے امیر دا جس ویلے

مولی پاک منیندا، ایو بکتی خبر اسانوں
 سمجھ کم کر دے مرد اندھے، حکم کریندا سائیں
 موٹی دی بددعا تے کیتا غرق دوہاں بیدیناں
 پھللاں بھوراں شمع پتنگاں، یار ملائے یاراں
 مرد دُعا کرن جس ویلے مشکل رہے نہ کافی
 مردے نوں رب قدرت بخشی، لکھے کچھ مٹا دے
 سیون مرد پو شاک بناؤن، شاد کرن دگیراں
 دنیا باغ ولی و نوج مالی، بوٹے لاوے پٹے
 کدھرے تھوڑا پانی لاوے، کدھرے دے دھیرا
 لا پیوند بناوے میوہ، آپے پھیر ترورے
 کہناں دے سر اس کریندا، کہناں دے گل بھنے
 مالی مرد اتے رب مالک بھور عاشق و نوج بیلان
 گل سنا محمد منشا، سیف ملو کے والی
 باپ اپنے دل ہو متوجہ شاہ دیلاں کرا
 تماں اس ویلے دسی کوئی ٹاپوچا لنگا
 اچن چیت وگی واو ایسی، پتر رہے نہ ڈالاں
 اچن چیتی نظری آیا ٹاپوچا ندی کسارہ
 گل پھل رنگ برنگی پھلے وانگ بہشت بہاراں
 واہ خالق بے انت محمد، خلقت انت نہ پاواں
 جھاتی پاوے تے سر کڈے سرخ کرے رنگیلا
 صادق صبح ستر حقیں اٹھ کے آفے باہر سویلے

بنوں دھوبانام دھرایا، کیچم دے سلطانے
 کام کر چھڈ گھر درٹیا، مرم کے جسد بچی
 بے نظیر و روگ و گایا قید اندر تن گاسے
 تیس عرب دارا جا آہا، بنیاں مجنوں جھبلا
 مجنوں نے ہک عورت ڈھکی، اک دن نال تھنلے
 مڑے دامونہ کالا کیتا، وال پے ونج گل دے
 جاں مجنوں دے کولوں لنگھے، پچھدا مردیکانہ
 بدھی کیا سمجھ جوانا، ایہ کم پیٹ کر اندا
 اس نول میں نچاندی پھر ساں ہر بوسے کپھیرا
 جے کچھ حاصل ہوئی سانوں، وند دے لکساں
 مجنوں کہندا، اس کم لائق میرے جیہا نہ کوئی
 گھر گھر ناچ کراں گا عمدے بغزلاں بول سناں
 جے کچھ حاصل ہوئی تینوں کچھ نہ دیویں مینوں
 مجنوں نے گل رستا پایا مونہ لب کر کالا
 شہر شریکاں دے گھر ڈھویا مجنوں عشق قلندر
 غزلاں جوڑے تارمی مارے ناچ کرے ننگ تالاں
 یلی دے گھر جا بیچارہ خوب سرود سناں
 ایہو کم عشق دے دائم، کرے اجیے کارے
 جے مجنوں دی گل تمامی ہو راگیرے کھر پیے
 ایہو گل محمد بخشا، ہے فرانش بھاری
 مولی پاک کرے میں یاری، توڑ چڑھے ایہہ قصہ

چاک کلا لاں داسد ویا عزت بیک جوانے
 پورن گھر گھر بھیکہ منگیندا پال محبت سبھی
 نجم نسا ربی بی بن جوگی بن بیسے کوہ بھلے
 شیراں تے بگھیاڑاں اندر ونج پساڑا کلا
 مردے دے گل رستا پایا، چلی نگرول جائے
 رہے قلندر وانگر دوتے اگے پچھے چلدے
 کس کارن ایہہ کارن کیتو، کیہہ ایہہ مکر بہانہ؟
 میں عورت اس مڑے تائیں، وند دے پھیرے پاندا
 خلقت ویکھ تعجب ہوئی، پیسی خیر و دھیرا
 ادھ ایہہ مرد کھرے گا گھرنوں، ادھ میں بھی کجاں
 پا میرے گل رستا مانی کھسٹ زیادہ ہوئی
 یلے دے گھر توڑی چلساں کھٹی ٹڈ کر اسان
 جے کچھ لہجسی توہیں کھائیں، ہوگ پنجال تینوں
 اُس عورت دے پچھے ٹریا، واہ عشق دا چالا
 رستا چھک نچا دے بدھی ہر ہر دیر طرے اندر
 ویکھ شریک مذاقاں کرے، بوہتے کدھن گالاں
 مونہ کالاتے گل ونج رستا مست دھالاں پاندا
 کیہہ بھلے چتے مارے سیف ملوک بیچارے
 اس قصے دار ہے نہ چیتا، ادے اگے ٹریے
 سیف ملوک دی پھر پچھتوں دس کمائی ساری
 اگوں پھر نیمبر دیوے گا جت دل ہو سی جتہ

آج راتے یار کساؤں، دعویٰ کرن پیاراں
 یاری لاؤں جان بچاؤں کرن کمال بے ترسی
 بھیناں وڑھیاں سیس گنداؤں، ہودن میکھڑا کے
 ناری اُتوں کرن خواری، بھنگ گھٹن وج یاری
 جے اک ہوئے انباراں والا، صاحبِ ملت زردا
 لکیاں دیراں بھیناں تائیں پیریں کاٹھ پوائے
 ماں بیو جاتے ویر پیائے، بھیناں آپ کُمائے
 جتھے سب اٹھو ہاں ہوئے یا کوئی آفت بھاری
 جے کئی گھر روٹی ہوئے، دکھ دوجے نوں لگے
 دیراں بھیناں تے بھر جاتیاں سبھاں دی گل بجائی
 پر ایہ پردہ ظاہر کرنا نہیں کم نفسیہ راں
 ہکو جی نہ کرے الٹی ہُن بھی بھیلے بھیلے
 سیف ملوک جگایا ناہیں ملکہ خاتون رانی
 چپ چاپتی منجو روندی، آہی بال ایانی
 جاگ لدھی شاہزادے تائیں، اٹھ کھلوتا بلدی
 دیر تیرے توں گھول گھمایا، توں کیوں رمویں بھینے
 ملکہ کندی، ایہہ تک ویرا ہے سنسار مریدا
 دیکھ سنسار شہزادے بلدی سار کمان تھک پڑی
 چلے چار کمان شتابی شیر جوان سپاہی
 نال اکھیں دے اکھ بھڑا کے سدھ تیر دگایا
 دُست تیر گیا بھن آما، پتی بجک سنسارے

اپنی خیر منگن تے مارن نال دسے فے یاراں
 ہک مرے ہک ہسداؤتے، ادھ جانے جے مری
 ویر ویری گل پچھدا ناہیں مرن لگے نوں جا کے
 یار یاراں دی رتو نہاؤں، مون زمانے ماری
 دوجا کول مرے جے ٹھکٹھا، نہیں مروت کردا
 عیب گناہ ڈٹھے بن اکھیں بھتیں سوئے لائے
 ناریں کنت اذائیں کیتے بھابیاں دیر کپائے
 سبھاں ٹورن آپ نہ جاؤں، واہ اجوکی یاری
 ہر تہمت بدنامی دے کے چنگلی مارن دگے
 ہو ہو دسالاں ساری درتی جس جس جانی
 کھڑی محبت رب محمد، ویر نہ بھاؤں دیراں
 پچھدا دھناں دی گل محمد، قلعہ ٹور اگیرے
 نہ سہتھ پیر ہلانڈی آہی، نیند مٹھی ایہہ مانی
 شاہزادے مے مونہ تے ڈھٹھا اتھرواں دلاپاتی
 ملکہ روندی مکے پچھدا، خبر دسیں اس گل دی
 دس شتابی کیہہ غم تینوں دکھ تیرے دند لینے
 اُساں دواں نوں کھاؤں آیا، دھککا آخرواں
 مار ہتھیار دودھ پار کریاں، کرے دلیری تکرپی
 کرڑی چھک کرڑا کے کدھے، کافی اُتوں داہی
 تیر انداز نہ گھتھا شستوں، اکھیں ونج لگایا
 ہوکانا پچھدا گیا ٹکانا، جل ونج چھٹی مارے

اکتان دے سر سو ہے آپ، اکتان رنگت سستی
 ببل کوئل خوش گفتاراں خمرے کرن آوانے
 ہو رہاڑی پنکھی بولن تھان تھان لا کچھری
 توہیں توہیں پکارے کوئی، کوئی کہے رب سچا
 ارہ ذکر کے دے سینے، مونہ نہ مول ہلاے
 آپ اپنی بولی اندر آپ ہے ورد کماندے
 واہ خالق بیچون پکارن، چون کیتی جس ظاہر
 ہک ہک بیچ نگاہ اسے دی، روزی نت پچاند
 چون ہزار اٹھاراں تائیں دے کے رزق سنبھالے
 ہکناں آس اُسے درتے، ہکناں تک کمائیاں
 ہک عالم ہک نسل ملاں، ہک حافظ ہک قاری
 ہک زاہد ہک صوفی مفتی بندے ہک نمازی
 شیخ شیوخ مربی مرشد پیر بنے ہک بھارے
 ہکناں مدد محبت والا پیتا پور پیالہ
 ہکناں او گنہار کمایا، پُر تقصیر گناہی
 چور اچکے ٹھگ اہمتر جوئے باز زناہی
 چوری یاری ٹھگی، موٹا بدن حرام کبابوں
 سبز باس فقیراں والا، سر ٹوپی گل الفی
 ہر صورت دل مائل ہوئے، غالب نفس اچھا
 جو جو عیب جگت وینج بھائے سجھیں در آئے
 او گنہار کچی کو بھی لونڈی لطف نسکاری
 اک سائے، اک سوسن رنگے، تو تے تم بے انتی
 جوڑی نال بیٹھے مل جوڑی نال محبت تازے
 سو ہے سائے چٹے کائے تتری رنگ سنہری
 کوئی پیراں نول یاد کریندا، کوئی بلاے بچہ
 ہر ہر پنکھی رب سچے دی حمد شمار آلاے
 اسماں صفتاں نال تمامی مٹھے بول سنانے
 رنگا رنگ پیدائش اُس دی انت حسابوں باہر
 ہر ہر دی اُس قسمت لکھی، لکھیا پاس نہ جاندا
 کیا بیکار اہمتر شہدے، کیا کمائیاں والے
 ہکناں بوہت کمائیاں کر کے آخر ان گوائیاں
 ہک قاضی ہک مفتی ہندے سردھر پیڑی بھاری
 ہکناں روزے دار کمایا، شیخی بے اندازی
 ہکناں طلب بہشت و نجن دی، ہک دفعہ دوائے
 مست بیہوش و تن وینج گلیاں نہ کچھ ہوش سنبھالا
 گل پلاتے گناہ موہیں وینج، مٹھے داغ سیاہی
 سبھناں آس تیرے درمائیاں، کرسی کرم المی
 کر کر تو بہ مکر مڑ بھنا، سستی چڑھی شرابوں
 باہر دے ویس اُجالا اندر کالا کلفی
 ہر دم تازہ چا برے دا، کدے نہ ہوندا بیہا
 کیڑے کیڑے گن گن دساں؟ انت نہ پایا جائے
 خاوند مل خریدی ستو، دے کے قیمت بھاری

اُس حوضے دے گِرمے آہے پنکھی ہو رقلم اور
 لاہور دی رنگ پنچے دا اکھیس بلن مثالان
 اُس حوضے تھیں روٹی ویلے قدرت ہندی ظاہر
 ہر ہر اوس انگیکھی اُتے اوہ پنکھی آہندے
 اُد ہوا وخن چڑھ سارے اُون پھیر وپراں
 داؤدی آواز سیلی سنگھ صفائی والے
 بولن عجب سُر اُن کڈھ اُچی، کوئی بیتار نہ ہووے
 جدوں سرودمکا ون لگن، بولن تمقہ کر کے
 پانی ونچ پئے اگ ساری، نہ ڈبدی نہ بچدی
 ملکہ تے شہزادہ دوئے دیکھ تعجب ہوندے
 سچے کہتے تکرے رُندے، سیر کرن ونچ بندر
 ہک پاسوں آواز شہزادے آدمیاں دا آیا
 دیکھیاں ہک نظری آئی قوم شہزادے تائیں
 سیف ملوک اوہناں ول ٹریا، جاسلام چکے
 یار و سچ دسا لوہینوں، کون تئیں کس شہروں؟
 یا کوئی وانگ اساڈے آئے وخت تھئے مارے
 اوہناں جواناں کیا اکوں سیف ملوکے تائیں
 سیر شکار کریندے پھر دے خوشی نندی کنارے
 سرانڈپ شہر دا ٹردا ایں ملک ونچ پیسا
 سیف ملوکے نول اس خبروں خوشی ہوئی بل بھاری
 سُن گال فرمایا اوہناں بے اہم سچ دہانی
 کالے بکرے وانگ بدن تے جت میری دہر
 صورت دوجی ہو طرح دی کس می شکل مسالاں
 اک ہزار انگیکھی اگ دی دندیوں نکلے باہر
 گو تگ چکن اگ تتی، جس ویلے رُج بہندے
 بہہ کے خوش آواز اپن، جیوں قانون منج لہراں
 مڑی تے شرناؤں چنگی بنسریاں تھیں نلے
 تان سین سُنے جے اوتھے، کھا غیرت بہہ دوسے
 اگ اوہناں دے موہوں ڈھیندی سُن چنچاں بھر کے
 اگو اگ دستے گل پانی، حوض انگیکھی سجھدی
 کئی تماشے ایہو جیسے تکرے وُتن بھوندے
 کئی عجائب دتن، جہڑے نہیں قیاساں اندر
 آہیں پاسیں تھن گھا کیہہ اسرار حرایا
 سیر کرن دریاں آئے آدم لوک گرائیں
 بعد سلاموں نال حلیمی چچھدا گل دوباہے
 کیہڑے ملک ولایت رہندے سیر کرداں لہروں؟
 یا ہوا ایں جگہ دے وطنی، کیہہ ناؤں دیں تھکے؟
 ایہہ ولایت وطن اسادا، وسدے شہر گرائیں
 واسط ایں ملک دانا داں روشن ونچ سنائے
 اوتھے شاہ تخت دا والی شان سکندر جیسا
 ملکہ والی گل اوہناں نول کھول دسالی ساری
 شاہ اسادا دے دی بھرتیجی، ملکہ خاتون رانی

چچے پچھے کیا شہزادہ ٹردا وانگ سر سیاں
 جادربان حضورے اندر اُس دی رپٹ پچائی
 سو سہنی شکل، ستارے والا، دانشمند بیگانہ
 جہاں شکل دی جھل نہ سکے، کانگ پھل جن دی
 انگلیاں ہتھ پیر آوازہ، بھنی وانگ ملوکاں
 ہے کوئی راجا دیس کسے دا، شاہاں ہار سرشتہ
 بوہتا در در بخانا دستے نالے بوہت سیانا
 تاج ملوک شلے نوں سُن کے صفت شمار جے دی
 حکم کیتا در بانے تائیں، واسط دے سلطانے
 سیف ملوک اجازت پائی، وڑیا جا کچھ سری
 کر کے شرط ادب دی پوری جا سلامی ہويا
 تاج ملوک دلا سا کر کے نیرے سد بہسایا
 سیف ملوک کہا سُن شاہاں سپا سُنن نبی دا
 تاج ملوک پچھے پھرا کیڑا دمن ولایت تیری؟
 سیف ملوک جواب سناندا، میں ہاں شہر مصر تھیں
 بنی مصیبت بھاری مینوں، کئی قصبے جھاگے
 ندیاں نیر سمندر ٹاپو، بیلے جنگل باراں
 سیف ملوک دی گل سُن کے شاہ لگا فرماؤں
 سر ایدپ شہر دا والی ہے اک بھائی میرا
 باراں برس ہوئے اُس چھپیاں چانی کسے ملانے
 نہ کوئی کھون نشانی لکھی ایسی آفت چسکی

جا کھلا دروازے اُتے، کردا عرض نقیباں
 ایسا شخص ملن نوں لوپے، ہے پردیسی کاٹی
 چہرے تے چمکائے مارے روپا قبال شہانہ
 نقش نگار شمار نہ آئے ہار ہسار جمن دی
 خوب ہتھیار سپاہی ریا یا خبر نہیں کہہ کوکاں
 یا کوئی نوری لوک بہشتوں آیا نکل فشتہ
 کہندا مطلب ہے سرکائے، ملن حضورے جانا
 لگی جھکت اندر ونج بوہتی خوبی روپ گھنے دی
 حاضر کرد حضور میرے دُش اوں غریب جو آنے
 سجد مجلس نوں تابش لگی، جیونکر دینہ دوپہری
 جیڑی طرح کھلونا آہا، ادسے وضع کھلویا
 کہندا مرد مسافر دیتیں دس کھاں کدھروں آیا
 اَلذَّيْءُ غَرِيبٌ اَمِيْقُوں اوڑک کوئج سمجی دا
 رکت سبب ہو یوں پردیسی، پوہتوں جانی میری
 قصہ میرا بوہت طیرانگل پیوس جیوں گھر تیں
 باراں برس ہوئے میں پھرے تال پوہتوں ہن جاگھے
 بوہیں تے کوہ قاف بلا میں ڈٹھی عجب ہزاراں
 سُن توں شیر جوان بہادر، سُن تیرے مَن بجاؤں
 اُس گھر دھی پیاری آہی، گورول سُن گھیرا
 اُس دا پتا نشانی کوئی آج دن تیک نہ آئے
 انکی خبر نہیں آج توڑی، زندگی یا مر گئی

کر عزت اکرام سبازاں، نال تمام آئینے
 تخت اُتے شترادی تائیں گھرے لوک بہان
 پچھن لگے گل سفر دی بی بی دست کہانی
 کیہ کجھ قید مصیبت جھانگی، کیڈک رنج سفرے؟
 اسیں فراق تیرے وچ رونے، نیناں نیند نہ پائی
 بابل مائی بھیناں بھائی رات دہاں تُو رونے
 لکھ مائی دی تیری جانی دُکھ بھرے کتھ بھاگے
 کھاؤں لاؤں بھاؤں ناہیں، جاؤں جوجیناں
 سٹیاں تُو بن کجھ گتیاں لڈیاں منجیاں بھکیاں
 اند داغ وچھوڑے والے کالے وانگن لالے
 سَن کھڈن سوہلے گاؤں، سیس گنڈاؤں بھٹے
 سُرمد پاؤں، ہندی لاؤں، وُنا تیل ملاؤں
 دین کرن دین دین غماں دے، جین گیا سبھ سنگوں
 تیر تیرے داچیر کیجے، ویر پسرں جیوں پھٹے
 درد فراق تیرے جو ملکہ کیتی بھا اساوے
 خبر نہیں بر تیرے اُتے، کسی کر کیوں وہانی؟
 ملکہ کھول سُنایا قصہ، دفتر پھول غماں دا
 ظالم دیو دے دی قید دل اس ویرے پھر لکائی
 جیہڑی نال میرے اس کیتی، جائدی نہیں مکائی
 سکے بھائی ماں بیو جائے نہیں مینوں اُس جیہ
 وال اہدے توں گھول گھائے سے بھائی کتھ بھان

ملکہ خاتون اند اندی، ٹھنڈی دھج سینے
 مُرد مر پھیر ہیٹھاں سی ڈھینڈی، بے سوچڑ اٹھال
 بالک برس ہوئے تہہ چھپیاں، کس کس طرح وہانی؟
 لیکر رب خلاصی بخشی، آئیں طرف اس گھرے؟
 رب معلم، کیہ جانے عالم، ظالم روگ جُدائی
 بے کجھ تپا دہناں نوں بھدا، سبھ تصدق ہوئے
 پٹا پونی رنگ ہو یا سو، سک ہوئی جیوں دھاگے
 ماپے کرن سیا پے دل وچ رہندے تلپے مانے
 اک مویاں اک مویاں خفتی، اک جوں دے وکیاں
 رنگ پہناواں وانگ پٹا کال، بگڑوچوں پرکالے
 جھڈیاں مویاں گتیاں اندر، چلیاں نے سر کھٹے
 ٹپکا دھڑی دنداسہ شیشہ ماسہ کے نہ بھاؤں
 جس گھر شمع نہیں کد ملکہ، مجلس ہوئی پتنگوں
 تنگ حیاتوں اکھن واتوں ملکہ خاتون پٹے
 گورگی جس ہونا آہا، مار سہائی ڈاڈے
 کت سبب خلاصی ہوئی، دسیں کھول بھسانی
 رب سبب بنایا، مینوں سیف ملو کے اندا
 حکم ربے دا ہمت اس دی، ہو رہب نہ کائی
 کرنی اس دی مینوں دس دی قیمت کون چیکائی
 جس نے میرے کارن کیتے کارن سخت اوہیے
 بر بھی کت تلی تے رکھاں بے اس ہوئے لیناں

راتیں دیہاں خوشیاں کرے ہر دم دل چاؤں
 شمع جلان، پلان پیالے، مجلس لان پیارے
 عود و جود جلانے آتش، بود نا بود بستائے
 تار تار، ست تار بجائے، واہ ستار چٹائے
 سازنگیاں سازنگ الاپن، ایسا رنگ بسنایا
 تارنی رات خوشی دی تارنی، مائے خوب پٹاکے
 ہر اک دے دل خوشیاں موحاں، غم نہ آہا ماسہ
 بین شراب شباب پیلے کر دے نقل کبابوں
 محلاں اندر دے شہزائے مان عیشاں موحاں
 ہے شراب کباب بایں دس دن تے دس سیلاں
 جاں کوئی روز گزشتہ ہوئے کر دے عیش جوانی
 سبھ فوجاں کروائیاں موحاں، عیداں خدمتگاراں
 لکھ خزانے بھرے دہانے زیور ہو شہزادے
 کوتل ہو رنجاہ دتے سن نال اسباب سنہری
 ساخت تخی لگام رکاباں، کتے رستے سائے
 دھتر ہو رلیوے والے کوٹ خچر اٹھ گھوڑے
 ہاتھی کئی عماری واسے بوہتے خونی جسنگی
 ہندی آن اداواں والے پتے لک جہیناندے
 سینے رنگتے انکچے سن سانوڑے رنگ سوہنے
 چینی لونڈے روپاں والے، لکھ سوہے گل لائے
 نفر خطائی نہ خط آئے، دس پاک خطائیوں

سیف ملوک شہزادے آتوں مدتے ہو موحاؤں
 عطر عبیر گلاب صندل دے بوہت کرن چھٹکائے
 دود اپنا دے سونو دے دا دل خوشنود کرائے
 کھول دتے رب باب کرم دے، چنگ باب پکڑے
 طبلے پر خوشبو خوشی تھیں، خالی پیٹ پھلایا
 چٹکے چٹکے چائے، کمندی پھلے، ہو رہا کے
 سیف ملوک دے دا دل گھائل، باہروں گورہا ماسہ
 دس راتیں دس روز گزارے خوشیاں باہر حسابوں
 آدھ بار تخت پر بندھے، کرن سلامی فوجاں
 بعد اس تھیں نت رہندے آہے منج خوشیاں سیلاں
 تاج ملوک خوشی کر اک دن کرن لگا مہمانی
 سیف ملوک کے نوں پھر دیندا دولت مال ہزاراں
 کئی پوشاکاں سچیاں پاکاں، زین اسباب تلے
 پوزی کلنی جھلم کر دی جیونکر دینہ دوپہری
 سونے موتی نال جڑاؤ کوتل خوب سنگارے
 جاسے بوہت دتے زرکاری زہاں کلنی توڑے
 چھوکریاں تے گولے دتے، رومی ختمی زنگی
 بولی خوب طبیعت ہوئی، لک ٹرن لکھاندے
 مور چکورتے ٹور کھکاں دی چور دلاں نوں مہنے
 بدن صفائی چین نہ کائی، چمکن چین پیالے
 ذرا خطائی کسے نہ جانی، راس سخن ہر جاتیوں

پھر کے اودہ رکھن والا، مینوں جس پچایا
 فتح نبی دا دین طونانے بیڑا ٹانگ لگا یوس
 ابراہیم خلیل پچاتے اک کوہاں وین گھتتی
 رب سچے نوں سبھ توفیقاً، جس لکھے سور ہندا
 یارب سائیاں، بھائی میرا، صاعد نام پیارا
 اودہ بھی کوئی دہار اہوسی، جس دن صاعد ملی
 دیکھاں گا دیدار پیارا صاعد اتے صسم دا
 گھوڑے جوئے دولت مایہ راج حکومت شاہی
 پیدا ہو یا تھینے ہوگا میں دکھیاں را جسم دا
 ظالم عشق پری دے سینے تیزا لنبو بالے
 جے اودہ یار پیارا بھائی کول میرے آج ہوندا
 جاں ہن رب کشاکش کیتی، میں پوہتا اس جانی
 مولی پاک وچھوڑا پایا، کون اسان ہن میلے؟
 میں آج موحاں عیشاں اندر عشقے باجھ نہ بھورا
 خبر نہیں اودہ صاعد جانی یار سپیارا بھائی
 ہے صاعد رب خیری مہری سانوں بھت ملے
 بڑا وراگ تیرے میں تاپا، مدت بوہت وہانی
 جے کجھ سر میرے تے درتے سفر تھینے بھارے
 دولت مایہ سبھ کجھ لکھا، کمی نہ رہی اکائی
 پر مینوں کجھ بھائے ناہیں دن دن ہاں دکھیاں را
 ایسے طرح شہزادے اوتھے کوئی دن بیٹھ گزراے

جے اُس نوں بھی رکھیا ہوس نہیں تعجب آیا
 یونس پیٹ نہی دے اندر امن امان پچا یوس
 رکھن والا رکھا ہو یا، سیک نہ لگا رتی
 توڑے سنے گزراں دے پانی تہے سرے توں وہندا
 جے ہک وار ملاویں خیریں، تیرا فضل نیارا
 بھلسی و امرا داں والی، کلی اُمید دی بھلسی
 یا ایویں مرجاساں سکدا، کبہ بھڑاسا دم دا
 سنگ بناں کوئی رنگ نہ لائے تنگ کسے گل پچا ہی
 کس دہارے نظرے پوسی ساتھی ذی سلم دا
 دوجا گھا دھوڑے والے صاعد جانی ڈالے
 دکھ تھینے دیکھ سجن دے ہنجو بھر بھر روندا
 عشرت عیش سکھاندی تاہیں جاں ل بندے بھائی
 پیرا دے درگاہ محمد، کرم کرے اس ویلے
 پیرا ہر راج حکومت خوشیاں لذت دین بھورا
 کس مصیبت بھاری اندر، ہو کی کھڑی جانی؟
 جس جانی میں اوتھے تیرا سکھیں وقت نگھائے
 درد فراق و ساری مینوں اپنی دکھ کہانی
 پر ہن غم فراق تیرے دے سبھو ہو درداں
 پیراں مہیٹھ شہزادے پھرے، خدمت کرے لوکائی
 رو رو عرض کراں، رب میلے صاعد یار پیارا
 لوکاں بھانے موحاں مانے، دل اُمدے دکھ بھارے

استقبال اوہرے نول چلے ملکہ دایو مائی
 واسطول روانہ ہوئے، قاصد گیا اگیرے
 ایہہ تک آیا بھائی تیرا شکر نال ہزاراں
 سیف ملکہ شہزادے تائیں استقبال کریندے
 تاج ملکہ شہزادہ ٹریا گوتی ملن اوہناں نول
 ہو روڑے امرار اکابر عزت والے سارے
 دوہاں ولال تھیں ٹردے آئے آن ملکہ اکائی
 ہک دوجے گل لال ملدے شاہ امیر تمامی
 ملکہ نول گل لاکے رتے مائی باپ ہسیرے
 خوش قبیلہ بھیناں بھائی، قوم رلی سی ساری
 شکر بجایا ول رب داء کندے حمد ثنائیں
 سیف ملکہ شہزادے اگے ہوئے پھر سلامی
 وارو وار ملن سر کر دے، سر کر دے مستربانی
 ملکہ خاتون دایو ملیا سیف ملکہ کے تائیں
 ملکہ خاتون دایو مائی چسر کے ملے وراگے
 ایسے وکے شہزادے اتے انت نہ کیتا جالے
 کہ عزت تعظیم ہزاراں جاہ حلال گھنیرا
 عشرت عیش فراغت اندر بیٹھے ہوشغولی
 تاج ملکہ کمائی ساری سیف ملکہ والی
 ہزم اوہری کہ نقطہ نقطہ پیش قبیضے شدال
 عشق بدیع جمال پری داء شاہ مہرے دی خوبی

نالے میر وزیر اکابر سارے ساک استثنائی
 تاج ملکہ تائیں جا کندا، سن شہنشاہ میرے
 حرم قبیلے نال تمامی انت نہ نالتے داراں
 سرانڈپ شہرے سارے آون صدقے دینے
 سیف ملکہ سخی تے ملکہ کھڑیا نال دوہاں نول
 میلے کارن چلے اگیرے، جاگے بھاگ نیارے
 خوشیں ملے دی گل ساری جاندی نہیں سنائی
 سرانڈپ شہر دوالی لے مبارک کامی
 مائی کندی اگھول گھائی سر چٹے ہتھ پھیرے
 ملکہ آون صدقے جاؤن مل مل وارو واری
 گئی گواتی جس ملائی، واہ اساداسائیں
 شاہ امیر کبیر تمامی کر کے رسم غلامی
 لکھ ہزار کرن اشاراں دیناں زار کانی
 گل لافے تے مونہہ سر چٹے لکھ لکھ فے محائیں
 خوشیوں دونے ہو ہو جاؤن متے طالع جاگے
 سرانڈپ شہر دے سارے پھر پھر ملین کلاوے
 تاج ملکہ دے گھر آیا سبھ اکٹھا ڈبرا
 بھین بھرا امرار اکابر کٹھی قوم سحوی
 الفوں لے لگ یائے توڑی زبروں زیر سالی
 پانی فتح غنیمت اوپر ضم عام دیاں تداں
 اول آخر تک سنایا غلبہ تے مغلوبی

کنجراتے کلونت میراثی، بھاٹ سجھو ہور ساری
 فوجاں لشکر بھانڈے سارے کرن تیار ایماں
 ہر بازگیر جھگتے سارے رنگارنگ تماشے
 عالم فاضل ملاں قاضی، مفتی قاری سارے
 جیونکر حکم شلمانہ آہا، سمجھ بجالیاں اندا
 ہاتھی لاسندھوہر بنائے کتنے اٹھ سنگارے
 گڈواں، بھلاں، پینس، ہونج، پالکیاں تے خاصے
 کھر کھڑیاں سے کھڑیاں اگے تیاگر ہویاں کھڑیاں
 میل کاٹھ تے بگھی رتھ سی سچ گڑی تے یکے
 فوجاں لشکر رنگ برنگی سمجھ اسوار پیادے
 سوہنے سندربانکے سارے لابس سنگارے
 زیور حسن اوہاں دے کولوں جھلک لگی اسماناں
 ہور زور آور کشتی والے بیٹھے مل اکھاڑے
 کلا جنگ ہک کرے نشتابی، خفائنگ ہک کردا
 دھوبی پیرا کر ہک سٹے، ہک بنگڑی کر بھتے
 تیر انداز سوار بہادر، نیزہ باز سپاہی
 سیف ملوک شہزادے کارن ہویا تیار ایماں
 سیف ملوک اگے ونج ہوئے حاضر سمجھ تماشے
 ملکہ تے شہزادے اتوں مدتے کرن نشاراں
 ایسے طرح نشاراں کر دے ٹردے نال بہاراں
 تخت اتے شہزادہ بیٹھا، خلقت جانی جاندی
 سوہنے ہور شہر دے سارے بانک بناؤں تازی
 سیف ملوک شہزادے اگے مل کرن تعظیمیاں
 ہور عجائب چیزاں نالے ملنے بے تماشے
 استقبال کرن آگے سیف ملوک پیارے
 ہر نعمہ ہر ساز ہر سوہنا، شہروں باہر آندا
 تازی زین مرصع کر کے کوتل آن کھلاے
 ہور چرخان، اوچھاڑ بناتی، پھتر سنہری خاصے
 کھینچے لاکر نچی جیونکر ساؤں ہاتھیاں چڑھیاں
 اُستر گاڑی تے بڑگاڑی ہور کی کم پکتے
 میر وزیر شہزادے کیتے خوب سوداگر زادے
 مارن اکھ رکھن ونج پڑے تک تک چھین شائے
 گاؤں ساز بجائوں سازی نعمہ نانج ترانہ
 ڈنڈ سرو تے کر دے پکڑاں، ہک دے تھیں چاڑے
 ہک چلے ہک اگے آنے، روم پھرے ہک مردا
 ہک گردن تے کرے سواری، دو جانو تھہر بھتے
 کرن قواعد آپو اپنی، جمع ہونی سمجھ شاہی
 کیہ حساب سناواں یارو، سے اسباب عظیمیاں
 ریلے سلامی میر شہزادے افسر بے تماشے
 چم چم برسن مچھے موتی، جیونکر مینہ بہاراں
 ملکہ تے شہزادے اگے مجرے ہون ہزاراں
 نغمے نانج اگے سے مجرے، چکے سونا چاندی

تہاں پھر ملکہ دا بیوہ ہتھوں شاہزادے تے وکھا
 ماڑی خاص شہانی جوسی اپنے بیٹھن والی
 دینح سونے دا تحت وچھایا لعل جواہر جڑیا
 ماڑی دی تعریف نہ ہوئے کیہ گل کراں بانوں
 چھت پرت کیتی اُستاداں ہر ہر تھاں ہزاراں
 شیشے لاؤں جھلک پوئیرے موتی لٹکن تہجھے
 سیف ملوکے دا اُس جانی خوب سہیا ڈیرا
 سرانید پنگر دا والی کول اوہرے بہت آوے
 چوٹ گنجے تے شطرنجوں ہس ہس کرے بازی
 پہلے ہتھ اٹھاراں اُٹھے، چھپکے ترے کانے
 ست ست واراں پن ستاراں دا سکھ جد اُندا
 تریرے دار کھاوے پاسا چھترے سنجو بھائی
 چھوئے چھ چار اٹھاوے، پون باراں تے تیراں
 پنجرے چھکے بے لاچاروں دار کھن ترے پنچے
 عاشق نرگوں پے پے کھلے کتنی کتنی واراں
 سنگ قبیلے رنگ اپنے بھیس ماری دا اٹھ کو دا
 کدھرے ہوندا قید نما نا، کدھرے دت مریدا
 کدے شہزادہ کدے مطالعہ دفتر علم کلاموں
 کدے ہکلا بیٹھ سکھلا کردا عیش اندرے
 ساتی وانگ شراب پیالے، مکھ وشن گل لالے
 عیش شربوں نقل کبابوں تار کھنکار رُبا بولوں

بخشی جا علیحدی، جتھے ہے سکھلا دیکھا
 او تھے فرش سنہری کیتے، مانجے دانگن تھالی
 مجلس کارن نرم غلیچے انت نہ آوے اڑیا
 دھرتی اُتے آہی یارو، مثل بنی آسمانوں
 بوٹے تے پھل کھیل زمکاں دے باغ بہشت ہاراں
 نقش نگار صفائی صفیاں دیرے رونق ریتے
 لدھاراج حکومت شاہی اگلیوں کجھ دھیرا
 بوہت خوشامد خاطر کردا، کھدیں چت بھلاوے
 بد رنگوں رب رنگ بنایا، برسا بولی تازی
 پنچے چھکے دئے ترے سجد آون من بھانے
 شاہزادے نول شہ نہ آوے نہ جنگ کھلے کُدا
 نالے پنچیں چوہیں او تھے بند نہ پوندی کائی
 کچے بھی ہو جاؤں کچے جگ میلن کھڈ جیراں
 بدھے باجھریاؤں ساراں سجدے کانے گنجے
 رنگوں چا بد رنگ بنائے چھٹکے کھر باراں
 ہر خانے ہر پاسے کرے دھکے کھانڈا پھروا
 جاں رب سچا کرے محمد پاک کے واصل تھیندا
 کدے کچھری لا عدالت کردا خاصوں عاموں
 گاندھی شیشے بھر لاون ہر ہر قسم عطر دے
 ہتھ صراحی نور صراحی، کاسے پور پیالے
 ساتی مطرب ہراک لونا خوشیوں ماہتا بولوں

یا میں تھیں گستاخی دُٹھی یا تیس کسے ہوڑے
 یا ہُن یا ملاؤ مینوں، قول مویں دا پالو
 تخت ولایت دولت عزت گھر میرے بھی آہی
 پھر تساں اس بادشاہی دُٹھ کیتا قید دھگانے
 موجاں مان نہ میں آیا، تخت تساڈے بہرے
 رخصت کروا تے ول مینوں جتول دس بجن دی
 صدقہ کر جو بیس بجن دیاں قدام و نچ نہ لایا
 یا مرساں یا ترساں کدھرے، کرساں سرقربانی
 ملکہ خاتون اکھر سانڈی، مہنت کرے پھر پیراں
 کیتوی صبر تحمل اگے، چوداں برس میرے
 صبر پیالہ زہر نوالہ اول مشکل بھارا
 کوڑا مونہ مصبر کدوا، دہن ہُبک ہر ٹیڑاں
 کوڑا کھاؤں سوکھ پاؤں، مٹھا کھاؤں ولے
 چوداں روز صبر کر بھائی، بھلیں درد جُبدائی
 اتنی مَن الرخنن تادل نہیں کری دی
 نور ظہور پری دے کولوں ہوسی دُور بھیرا
 ہوسی باغ اساڈے اندر آپری دا ڈیرا
 گھر دساڈے ہوگ بشتوں رولتی روپ سویا
 جس دیدار نہ دیکھن ہویا نال افسوس جلے گا
 توں ہیں عاشق خاصا اُساڈا، ایوں چھوڑ ولایت
 میں بھی تم خدا دی کر کے کیتی سطر پکیری

ضائع عمر ملے بن جاندی، مگن جیون کن تھوڑے
 یا کوئی طرف ولایت اُس دی رستہ بندھ دساو
 سمجھ کجھ چھوڑ پری نوں دیکھن ہویا سمندر اہی
 میں دلبر بن سولی اُتے، عیش تساڈے بھانے
 پری ملے تاں بہتر، نہیں تل کبہ لینا بہوں رہ کے
 پردیاں پردیاں کدھرے، وانگن کوہ کن دے
 بھارا بھار نکتا دھڑتے ایوں رکھیا چایا
 یا میلویا ٹور د ملکہ، جاندی مُغت بوانی
 کندی کر دتھ بھائی، جیوں دھیراں تیوں خیراں
 ہور ہن چودہ دن کر جگرا، اُسے بھلے دن تیرے
 اوڑک نفع اجیسا کدوا، جیوں تریاق پیارا
 پر جہاں نگھوں ہیٹھ لنگھائیے، دغ ہون کی پیراں
 خون غلیظ ہو دے تن روگی، تھوڑے دن سکھالے
 بیٹھانی شراب صبر دا، کف غماں دی جانی
 دم دم خبر اسانوں آئے عجب جمال پری دی
 سرانیدپ ملک و نچ ساڈے چانن ہوگ دھیرا
 مشتاقاں دے بھاگ سولے، جدوں کرے گھیرا
 ادہ بھی نور نور ہوئے گا، جس کس درشن پایا
 عشقے باجھ نہ دُٹھا جاسی، عاشق جہاں بھلے گا
 اُس تچھے تَد سرتے جھلی سختی بے نہایت
 عجب جمال پری دے اگے عرض کراں گی تیری

سرانید ملک دادالی سہا ہنشاہ وڈیرا
 سرانید نگر ونج پھرتے کوچے گلی بازاراں
 خلقت بھیج بھیج نکتہ اوسے سیف ملوک پیارا
 مانک موتی ہیرے پتے، مہراں ہور دیناراں
 میر وزیر امرا شہزادے، شاہ سوداگر زادے
 شاہزادے نوں دیکھن والے انت نہ رہیا کانی
 ہک چبکے وچوں دیکھن بھاک کھول شتابی
 سجدہ کے نوں مٹھا لگا ہر اک دے دل پڑدا
 ہک شاہزادہ دوجا سوہنا نالے سخی بہادر
 حسن جوانی مدھستانی، پھرے عشق نورانی
 دانشمند اکابر نالے عالم فاضل راگی
 ہر بندے نوں لگا پیارا، جس جس نے اوہ دیکھا
 سنے والے سُن سن صفتاں عاشق ہون تیرے
 جے اوہ قدم اکھیں تے رکھے، سجدہ اکھن بسم اللہ
 خلقت آکھے جو کجھ خوبی دنیا اُتے آئی
 جو بھلیاں ددھ شمار دل ونج کتاباں سُنیاں
 جو کجھ زینت زیب بدن دا، صورت حسن جوانی
 دیکھ حیران رہی سجدہ خلقت، تھاں بھٹاں کھلوی
 رکھ شکار بہانہ ٹریا ہون جنگل دا واسی
 پردی وٹوں کجھ ہوئی تسلی، وقت ملن دا آیا
 صاعدی ہن چھک سینے ونج لین آرام نہ دیدی
 اوہ بھی نال شہزادے چڑھیا، لشکر ہر تیرا
 ہر ہر قدم نال شہزادے لوک دے سرداراں
 مضر شہزاد والی کیسا دیوتیاں تے بھارا
 صدقے سٹ سٹ توڑے لگے پیراں ہیٹھ سولیاں
 پنج پنچایت اہل ولایت صدقے دین زیادے
 اک دُوبے تے دُوبے دُوبے مردے عورت مرد کانی
 گلیاں چھت بازار بنیرا، خلقت بے حسابی
 خلقت تک تک سبتے ناہیں، کوئی نہ تیکھے مڑدا
 نالے دور وطن تھیں آیا، سفر ڈھٹے اُس نادر
 عمر اوائل، ہوندا گھائل جو دیکھے اُس عانی
 خوش آواز کرے جس دیلے، پیڑ پریم دی جاگی
 جیڑے صفت زبانی کرے ہوئے دہناں ہونہ مٹھا
 شاہزادہ ونج شمع نورانی، خلق پتنگ پوخرے
 ہر کوئی دے دعائیں دل تھیں، کوئی نہ کردا بگدہ
 جو جو صفت صلاح والی خالق پاک بنائی
 سبھناں صفتاں ونج مٹھا، ہیو سچ مچ گُنیاں
 ایسے کارن سرجی خالق، دیو کس کر اندانی
 سیف ملوک دے دی اسواری شہزاد باہر ہوئی
 صاعدی اُس در دُسر اقوں ہو یا جیو ادا سی
 چوداں روزاں دا کر عمر صمد ملکہ دمر چایا
 ترقی سانگ کیلے اندر ہر دم رنک مدیدی

بوہت فصاحت نال بلاغت کرے کلام زبانوں
 وانگ وزیراں کرتدہ بیسوں خوب کرے تقریراں
 چال کمال وبال آلودے نال زوال ادبی
 عام تمام کلام ادہی سن کام سلام شہانے
 شاہزادے فرمایا اکوں، سن توں مرد غریبا
 کیہ مطلب، کیہ ناواں تیرا، دیس مرد بدیسی؟
 مصر شہر تھیں آیوس شاہا، ادہ میں وطن پیارا
 نام مصر داسن شاہزادے بھڑک لگی اک سینے
 پھر پچھے کیہ ناواں تیرا، سچ دسائیں بھائی
 صاعد داسن نام شاہزادہ تختوں اٹھ کھلویا
 جاں بیہوش ہویا شاہزادہ ڈٹھا نفر عسلاں
 جو جو ہے دانش واسے شاہزادے پر ڈھٹے
 کندر نماں نے معلم کیتا شاہزادے دا ویری
 اک دوسے قیں سرس ادہ ظالم ترس نہ کردا کوئی
 لٹاں لگی مار طمانچے نال تراڑاں وٹاں
 ماراں کھانڈا ڈھینڈا گڑا کر ہمت اٹھ نہٹھا
 سیف ملوک اتے چنکائے عطر گلاب امیراں
 جس ویلے شاہ ہوش سنبھالی، پھیوس صاعد کتھے
 ماریدا اٹھ نہٹھا صاعد، اسیں ہے دنج روے
 سیف ملوک کیا کبختو، بڑا ہنہر کیتوئے
 احمق سجن دی بھلیائی، ویر ہوندا ستراما
 خوش آوازہ سمجھ اندازہ بے سخن بیانوں
 سن تقریراں باتا شیراں لگی چپ امیراں
 حال مثال کنکال سودائیاں، قال مقال امی
 نام انعام حرام ہووئے دیکھ کام یگانے
 کتھوں آیوں، کتھے جاسیں، پھیرے کدھر نصیبا؟
 کیہوس مطلب پچھو ناہیں، کون سائیں بن دیسی؟
 جاوَن دا کجھ پتا نہ اکوں، کت ول رزق ہمارا؟
 آہ چلاوے تے فرماوے، سکھ دوس مصر زینے
 کیہوس نام میرا ہے صاعد رکھتیا مانی بابل
 ہو بیہوش ڈھٹھا کھا گردی، سہی ہوئے جیوں مویا
 بے عقلان کجھ سمجھ نہ کیتی پایا شور ہنگامہ
 صاعد نوں پھڑ مارن لگے ہو بے عقل اکٹھے
 سیف ملوک کیتا اس دکھتیا ایہ کیوں جاوے خیری
 اس عاجز دے ونڈے یارو، کیہ دساں جو ہوئی
 سوئے سے سولا کاں پائیاں، بھتیاں پٹیاں سٹاں
 ہک اکئی کوٹھی اندر چھپ کتے دنج ڈھٹھا
 پچھے جھلے تلیاں کلیاں، وانگن سکیاں ویراں
 سبھ حقیقت نفراں دسی، ایہ کجھ گزری اتھے
 خبر نہیں دنج پھپھیا کتھے، ہے بچیا کس ڈوے
 اپنے ولوں سجن بن کے میرا لہو پیتوئے
 تن دے سجن دل دے دشمن جہیناں زہد نہ بھانا

حال حقیقت اپنی ساری کھول سنا ہوا ناں
 صاعد دے دعا شہزادے، شالا لکھیا جیوں
 سر پر نقل الہی ہو دے قدماں و نوح دلایت
 شوکت شان عدالت عزت، راج حکومت پایا
 عاصم بن صفوان شہزادہ مہر شہر د والی
 صالح ابن حمید اودھاسی اک وزیر پیارا
 میرا اک شہزادہ آبا، بیٹا عاصم شاہ دا
 بھانارت دا ایویں ہویا، اٹھتیا دان پانی
 دیکھیں ساتھ کٹھا اُس مورت، جیو گیا ہور ہی
 ستر ہزار اُمرا سلامی دولت رخت ہوا ہر
 ہو اسوار جہازاں اُتے و نوح سمندر تیریا
 بیج جہاز ہوئے کی ٹوٹے، غرق ہویا سجدہ دیرا
 میں اک تختے اُتے رہا، مڑھیا و نوح جہلائی
 شاہزادے دے درد فراقوں بہتری ڈب مرنا
 چوداں برساں دے ہن نیڑے مدت ہوئی و چھتے
 سرگرداں رہیوس نت چھوڑا ہڑاپو ہر بندر
 پنجرے اندر پا ادھناں نے کیستائیں قیدی
 درواں نال ہویا پُرسینہ، خوب بلند آوازے
 نہ میں کل ادھناں دی سمجھاں، نہ اوہ سمجھن میری
 کچے دانے پاؤن مینوں، کھاؤن کارن چوگاں
 پنجرہ میرے والا ہوئے نال کتھاں دیاں ڈالاں
 کیونکر شہر مصر تھیں مڑ کے پوہتوں انہاں مکاناں
 دولت تخت اقبال لاں والا سدا زیادہ تھیں
 دشمن چور ہوؤں تے بجن مانن خوشی نہایت
 روز قیامت توڑی شاہا، دن دن ہوئے سوایا
 نوکر اُس دے تختاں والے ہو شہزادے چالی
 میں ہاں بیٹا اس دا شاہا کرماں دا ہتھیاں
 سیف ملوک آبا اُس ناواں، بھائی سورج ماہ دا
 کپڑے اُتے لکھتی ڈٹھیں مورت پری زنائی
 اٹھ پری دی لوڑے چڑھیا چھڈ ولایت شاہی
 مال خزانے تے سمیانے لے حسابوں باہر
 ہک دن و مخالف جھلی، مینہ غضب دا ہریا
 ہک دوتے دی سار نہ کوئی، آبا سخت ہنیرا
 قدرت پاک خدائے رکھیا، شاہوں پی جدائی
 ڈاڈے نال نہ زور محمد، جو بھائے اُس کرنا
 سنبھ گیا سجدہ آنسو پانی، دیدے اتنے رُتے
 نسا خاں دی قوس پہلاں پایوس قیدے اندر
 نال درخت رکھن لکائی نہ گل سمجھ کے دی
 غزلاں گاواں من پرچاواں، شعر پڑھاں ترانے
 مینوں جان پکھیر و لاؤن اگے دانے ڈھیری
 اوہ نہ کھاواں پیٹ سکاواں، رب دی قتی بھول
 موری و جوں حیلہ کر کے باہر ہتھ نکالاں

جس قوسے دین قیدی ہمایاں میں پر دیسی بندہ
 اوتھوں رب غلامی کیتی، نسس ٹریوس کربندی
 شتر سراں دا راجا جیہڑا گھر اُس دے سی بیٹی
 اُس بی بی نے میرے تائیں اپنے کول منگایا
 مدت پاس اپنے اُس رکھیا، لوٹے مطلب پایا
 گھنی گھنیری دیکھ مصیبت پوہتوس ایس نگر دین
 ہک نمازی بڈھا، اہا اُس مسجد دا بانگا
 اس جانی آبیٹھا شاہا، جس جاییوں تہ اندا
 شاہزادے ایہہ گلاں سُن کے صاعد پکت پچھتا
 صاعد تائیں سینے لایوس، نال پیار صفائی
 سیف ملوک میرے ناواں، عامم شاہ واجبایا
 اپنا آپ شہزادہ دے سے صاعد مول نہ مئے
 جیکر کدھرے رڑھ کھڑنگا، ہوسی حال نکستے
 دولت مند اقبال دا لالہ راج حکم اس بوہتا
 صورت جیسی صورت ہندی، وانگ آواز آوازے
 سیف ملوک نہیں توں بھائی، صاعد کرے نہ باور
 صاعد نے فرمایا اوڑک ہک نشانی بکئی
 سیف ملوک دے دین مئے آبا حلال نورانی
 شاہزادے دستار اٹھائی، متھا کیتا واندا
 ہوش عقل مدد بدھ نہ دیوس، مرنے وانگ پاسی
 لے کلاب مریندا چھٹے، سر مونہ سینے تائیں
 اُس قوسے دی سختی آئی، مار چکا یوس دھندا
 اگوں شتر سراں نے پھریا، لکھی ملی اول دی
 قوم اپنی دین صورت والی، زیور نال پیٹی
 قدرت نال اوہلا دل شاہا، دیکھن سات دکیا
 اوتھوں بھی پھرنس کھلو توس، مولی پاک بچایا
 ہک مسجد دین ڈیرا کیتا، بیٹھا ساں فکر دین
 اج اُس باہر آندا مینوں سیر کرن دی تہانگا
 سیف ملوک دے غم اندر بیٹھا ساں در ماندہ
 ہنجر ویا اٹھ کھلویا، فضل ربانا جاتا
 کھندا سیف ملوک شہزادہ، میں ہاں تیرا بھائی
 تینوں مینوں دین سمندر رب دھچھوڑا پایا
 خبر نہیں اوہ کتھے رڑھیا، کس نے لایا بنے؟
 ایہہ کوئی شاہ ولایت والا، فوجاں ملن رستے
 کیکر اوہ پر دیسی شہدا ایس مراتب پوہتا
 عاقل دانے سوہنے مند، بھلے بھلیرے تانے
 ہر ہر جان شانی دستا، سیف ملوک اکابر
 تدیقین لیاواں شاہا، جے اوہ جاوے تکی
 اوہو حال ہووے اُس سہلے معلم ہووے نشانی
 صاعد خال ڈھنچا جس ویلے دھنچا ہو دور ماندہ
 سیف ملوک میندا ملیاں، تن تھیں تران گیا سی
 عرض کریندا بار خدایا، اس نون پھیر بچائیں

پرے رود و خوشی دے گلن بجاؤن سازی
 حورن ہار بہار بنائے خدمت گار بریشاں
 چیرے کلنی توڑی چکن طے دار دوپٹے
 مارن پھیرے گرد چو فرے، روشن کرن ہنیرے
 زاہد صوفی دیکھ نہ سکدے اُس مجلس دل دُروں
 جاں عیشاں چڑھ سکھتے، دُور ہوئی دلگیری
 صاعد بیٹا دس اُسانوں حال حقیقت ساری
 صاعد کند اُس تون شاہا، میری درد کہانی
 چالی روز رہی سی جھلدی و مخالف ظالم
 سرگردان رہیا وہ تختہ اتنی مدت توڑی
 آفت ٹھاٹھال دین کلاوے گھن گھیر قہر دے
 ہک دن جھکھڑا کھلوتی، ہوئی دُور غباری
 ہک ٹاپو دے دندے اُتے جا صاحب نے لایا
 ٹاپو اند نظری آئی نعمت و دھ شماروں
 گفیاں چھاواں پُتیاں جائیں، سبزی دھرتی کچی
 کوئی مدت اُس بند راند کیستا وقت گزارا
 میوہ پانی اُتے اُتے پالسی کچھ حسرتی
 پھیرا وہ ٹلا پانی اُتے ٹریا چپار مینے
 ساری عمر ہاں جے گندا اوہ مصیبت بھاری
 مجھ کچھوے تے بلہناں تندھے، سپ سنا جاتوں
 مارو مارو کریندے آؤن، وڈے دانگت ہاڑاں
 پین شراب رباب سُنیدے مجلس ہوئی تازی
 گل مُنسا رمن برلائے سُنبل وال پریشاں
 گھیرے دار نرم پشو ازاں گورھے رنگ اُتے
 سُن آواز تازے تازے ہوندے قص گھنیرے
 جوئے سوجا نہ سکے تاب حُسن دے نوروں
 شاہ نگردا پچھن لگا کر کے جیسہ مٹھیری
 کس سبب بچایوں مولی، کیکر عمر گزارے؟
 جاں شاہنوازے نالوں کھڑیا، دُور دُرحالیا پانی
 تختے تے میں رڑھدار رہا، نہ دسیا کوئی عالم
 چاروں طرف سے بل مارو، زمین شہیدی توڑی
 دانہ پانی اُجے نہ سکے، لکھے سیکھ امر دے
 امیر دھرتی دس لگے، کیتی رست غفاری
 جان لبان پر آئی آہی، جھکھ پیاس رُلایا
 ٹٹھے میوے ٹھنڈے پانی، خوش ہوا بہاروں
 ہریاں شاخاں میوے بھریاں کوئی نہ سکی بھیجی
 اوڑک ٹریوس بھد کے مٹا ٹکڑیاں دا بھارا
 اوس وقت بدیسی جھکھتے آپ حکیم پورچی
 اُس سختی دیاں گلاں دساں، سڑبل اُٹھن سینے
 سیکڑیاں تھیں اک نہ مکدی ایسی رنج گزارے
 لڈھر کھتے اُتے جھوڑے ہو رہا رافاتاں
 ہر ہر دے مونہہ وچوں نکلیں دوزخ ہار ہلڑھاں

دانے گھاہ نہ کھا ہا جائے ٹھیکہ کیتی لا چاری
 خورش ادہنا ندی کھاؤں لگیوں بچھے میسے پکتے
 مینوں عجب پھیر جان کرن آپس دین گلاں
 ساری خورش اسادی کھا ہا ، دانے گھاہ کھاوے
 پھر مچھتی تے میسے مینوں دین خوراک نروئی
 تنگ پیادل میرا دتھے، چار کوئی نہ چلدا
 سیف ملوک پھیندا بھائی، شکل ادہنا ندی کیسی؟
 صاعد کندرا، سن شہزادہ، دساں کچھ نشانی
 اکیں ستر ڈاؤں دوروں، دند مثال پلنگاں
 صورت آدمیاں دی آپے دوویں ہتھ ادہنا ندی
 سیف ملوک پھیندا اکوٹ نال محبت خامی
 صاعد کندرا، سن شہزادہ، جو گل اکوٹ آئی
 پر کوئی روز حیات باقی دنیا اتے آہی
 تحفہ کر کے بھیجن لگے دوجے ملک کسے نوں
 جانڈے جانڈے نوں ہک جانی پانی اکوٹ آیا
 پانی کوں ڈر کے ہٹیا، ٹھلہ نہ سکیا موئے
 پتھرے تھیں میں باہر آیا چال ندی دینج ماری
 اگے رڑھدا جاندا آہا پانی تے اک تختہ
 پنج دھارے تے پنج راتیں گیوس ندی دینج رڑھدا
 زنگی آدم کھاؤں دے اگے سان بتیرے
 پھر کوئی بی دلیل ادہنا ندیوں کرن آپس دینج گلاں

پتھرے وچوں باہر آئوس کر کے بوہت ہشیاری
 دیکھ حیران ہوئے متعجب، ہتے جیکوئی تکتے
 ایسا پنکھی کدی نہ ڈٹھا دینج اُجاڑاں جھلاں
 خبر نہیں کیہ ذات ادہنا ندی کیڑے دیسوں آئے؟
 کھاؤں پیوں سبھ کچھ آہا، سکھ نہ آہا کوئی
 دیکھ کلو مہنی شکل ادہنا ندی دل سینے دینج گلاں
 کچھ نمونہ دس اسانوں، کیڑی چیزے جیسی؟
 سر ادہنا ندی نوکھاں وانگر، بانڈر وانگ پیشانی
 گور خراں دی دی ساری دسد ابھی میں سنگاں
 اُوٹھاں وانگر پیر بدن تے بوہتے وال دکھانڈے
 دس بھائی اُس قیدے وچوں، لیکر ہوئی خلاصی
 ہک دن مینوں مارن لگی اوہ نساں لوکاں
 مارن تھیں اوہ ہوئے پیشیاں کیستہ کرم الہی
 ہک جُنا پھر چاکنڈھاڑے لے ٹریا سی مینوں
 وہندی ندی ڈونگییری اندر پیر جدوں اُس پایا
 میں جاتا مین دیا ایو، نس پواں ات رولے
 دوتن باہاں مار ستابی دُور گیوس کرتاری
 ہو اسوار پیا اُس اتے، پھریا بچھا سختہ
 پھیر کنارے لگیوں اکوٹ، دیکھ سبب کیہ جڑوا؟
 مینوں پکڑ لیا پھر ادہنا ندی، کھان لگے کر بیرے
 مینوں سمجھ نہ آوے کوئی، نہ بولاں نہ ہلاں

کالے سپ پھڑی سی چڑیا، ساری مونہ منج پائی لگی سٹ ہو یا سپ گھائل نہ ثابت باہر آئی

حکایت بطریق تمثیل میگوید

ہک دن کرن شکا شکاری بارے اندر آیا
نامے باز ہو ایوں اڈوا، آبیٹھا اُس رکھتے
ہیٹھ شکاری باز اُتے سی دینج بیٹھی اک گھنگی
ہیٹھوں شست شکاری ہوئے، تیر گھنگی نوں لاواں
گھنگی جدوں اوہناں دل دُٹھا، کر دی منکر گھنیرا
بیٹھ رہاں تاں شست برابر لے تیر شکاری
تیر لگن دینج دھیر نہ کوئی کجھ تدبیر نہ چل دی
جاں رُت رکھن اُتے ہو یا، کیمہ سبب بنایا
پچھوں ناگ چلائے اُس نوں دند آؤد ہرے
گھنگی بیٹھی رہی اُتھا تیں چسنگی بھلی نرونی

مارن واسے موئے محمد قدرت رب دی ہوئی

قدرت قادر والی والی گنتر دینج نہ میوے
صاعد کنڈا، سُن توں شاہا، شہر عمان میں آیا
اوڑک ہو یوس اُداسی اوٹھوں، آئی دے نوں تنگی
نال اوہناں دے میں بھی ٹریا ایس ولایت آیا
دیکھ جمال کمال خصم دا دُور ہوئی غمت کی
تک دیدار بہار سُن دی یار یار سے والی
قصہ دس محمد بخشا، یار کھلوتے سیوے
اُس نگر دی دینج میں غریبے پورا برس لنگھایا
قافلہ اک ٹریا بجارا، سنگت سی اوہ چسنگی
رنج مصیبت بھٹے ساکے، جدوں شہزادہ پایا
اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ اَلْمُنْتِ لِلّٰہِ اوسے نوں سبھ پاکی
دکھ گئے، لکھ حاصل ہوئے، کرم کمایا والی

جو جو رخ مصیبت گزری، یاد کریدے آپ ہے
سیف ملوک دتی شکھ دولت، دکھ متاع خریدے
کدے سر ہانڈی کدے پوانڈی، بستر پاس نہ لاوے
شام ملے تاں کام سوارے، ہون درست شکستے
ظالم درد چھوڑے والا نام بیاں دل کتبے
موتوں سخت اڈیک سجن دی تلخی جان کندن تھیں
تلو پیلے سی شہزادہ آمد باجھ پرسی دی
صاعدتے شاہزادہ اندر بیٹھے رُوپ مہائے
ملکہ خاتون بدرہ خاتون نالے ماں او بنانڈی
تیک تک بوہت تعجب ہوؤں، جو بن لہراں چٹھیاں
شاہزادے سُن ڈٹھیاں ہوئیاں ادھ جو بن بیاں لٹاں
ہور کسے دی صورت اُسوں بیکر ہے دل پڑدی
صاعداد دل شہر بے راجا نہ ہا عمل شکل دا
شاہ زور آور فوجاں ملے ملے کھنچھ دے
ایسے شہر پیدائش ولے، وانگ نگر کشمیرے
صاعد پرت دٹھا جس ویلے ملکہ بدرہ تائیں
بدرہ خاتون صورت ایسی لازم کرے بدرہ نوں

بیٹھ پیارے لیکھا گندے، عشق منج دے لاپے
کھاؤں پیوں سون بھلایا، گرم اڈیک پری دے
شام فجر بن شام محسوس نہیند آرام نہ آوے
زین پلک بھرین نہ سوندے، پکن کھسے رستے
بری اڈیک جدائی نالوں، لوں لوں بلن الجتے
نیند بھگت قرار مبر نوں کدھ مار دطن تھیں
اگے چل فقیراناہیں متی گل کری دی
سو رچ پچن محسوس نہیند، اک بُرن دت آئے
باہرا دلھے کھلیاں نہیند صورت خوب ہانڈی
دوروں رہ نہ سکتیاں، اوڑک تریوے اندر دیاں
پراس دل سی عشق پری دا، مل بیٹھا سبھ داناں
مصری نال ہووے موندہ بھریا، ریجھ ہے کد کڑدی
ذوالقرنین سُن دا چڑھیا مارن کوٹ عقل دا
کرن سنبھالا، پر جا والا، اوڑک ہالہ کدھے
کیکر خالی رہن محسوس، باجھوں حکم امیرے
ڈٹھیوس بدرہ کاس سُن دا، کیہ گل اکھ سنائیں؟
میں بیدار، مینوں تک تینوں بکا داغ جگر نوں

وصف جمال بدرہ خاتون عاشق شدن صاعد برے

بدرہ زمین پر روشن بی بی بدرہ خاتون
ملک اسمانی تک نہ سکدے ڈرتے عشق آفاقوں

صورت بدرہ خاتون والی لاٹ شمع دی آہی
 پہلے جنگ خدنگ عشق دانگھ گیا دو پاسہ
 جادوگر دونین کڑی دسے پل ونج کیتا مائل
 کنڈا سخت محبت والا، آن حبگر ونج پڑیا
 بھاری بدر عشق دی لگی بدرہ خاتون تائیں
 صاعد دانگ اُچا آہا، وانگ انگشت شہادت
 ہک دوجے دی صورت تک کے، بیٹھے بھجن غرورت
 کوس کسے دل ویکھ نہ رچدے، صورت دے متوالے
 نین نیناں نوں بچ بچ ملدے، دوروں کر کردھائی
 نین رنگیلے آپ دیلے جیلے کرن تیرے
 رمزاں نال کریندے باتاں، رکھن جیہجہ چو پیتی
 صاعد شیر جوان سپاہی، بدرہ خاتون رانی
 رکھن شرم جیا تیرا، تکتن بھی شرم اندے
 جیوں زلیخا پہلی خوابوں نہ ہا شرم ونجایا
 ملکہ بدرہ اندر آسین، نال اوہنا ندی مائی
 جو جو ادب شہاں دے ہوندے بھج بھایا ندے
 صاعد کولوں ملکہ بچھدی حال احوال سفر دا
 ہے بی بی جو مہر تساڑی ہن احسان ہزاراں
 لکھاں شکر الہی اکھاں، کرم کیتا تیرے
 کالی رات ہجر دی اندر جن کڈھے چمکائے
 رنج مصیبت سہر گردانی، جو کچھ سی میں دھٹی

صاعد ویکھ ہو یا دل بریاں، وانگ تنگ سپاہی
 کاری سانگ پریم نے ماری، صبر نہ ریوس ماسہ
 مال دی کیسہ گل محبت ہو گیا دل گھائل
 بدرہ نوں بھی صاعد مٹھا، جوڑ دوہاں دا جڑیا
 کیتی قید زنجیر غماں دی، ہو یوس چیت اذائیں
 بدرہ داخل بدرے وانگن چریا نال اشارت
 صورت تے شانہ لڑے والی، ہوئی دوہاندی صورت
 سخت زنجیر محبت والی، رب دوہاں دل ڈالے
 نین نیناں دے دوست نالے نیناں نین قصائی
 آپ دیل دیل پچھانن، آپے پور ٹیرے
 نین نیناں دے محرم یارو، کھول دس جو بیتی
 ہک دوجے دے عاشق ہوئے، اکوئل دس کہانی
 پہلے درجے شرم نہ جاندا، بوہت عاشق فرمائے
 بھٹی ہوئی جد یوسف دوجی خوابے آیا
 صاعد اٹھ سلامی ہو یا، کر کے سیس نوائی
 خیراں سکھاں پچھن نالے صد تے ہتھ گھمائے
 نال آداب جواب سناے، صاحب علم ہنردا
 میں شہدے تھیں پچھو کر کے شفقت بشماراں
 ایس مقام پچا یوس اوڑک دس دس وقت تیرے
 سیف ملوک شہزادہ ملیا، بھل گئے غم سائے
 شاید رب سبب بنایا تاں ہن کھلی چھٹی

باپ اودا سلطان ملک دا، میں پردیسی بندہ
 جاں اکھیں تھیں اولھے ہوئی بدرہ خاتون رانی
 ایہہ گلّان کر مدون لگا، گریہ زاری کردا
 سیف ملوک کہے ہُن بھائی، کول اساڈے وکے
 درد منداں دی سنگت دل کے، کون ہے خوشحالی؟
 قتادہ درد خداوند تینوں، جانے قدر غماں دا
 صاعد رونوں چُپ نہ کردا، نہ کچھ صبر تسلی
 سیف ملوک مریندا طعنے، سُن توں بھائی مسیرا
 بدرہ خاتون دی تنک صورت، توں مُدھ بھلائی
 صاعد کندا، قم کراں میں سچے عشق تیرے دی
 ایسے تیرا نیناں دے لگے، چیر گئے دل مسیرا
 گھڑی گھڑی مینوں جو رقی قمرت لو غماں دی
 بدرہ نوں اک داری ڈھیاں، بہت میری بل اُٹھی
 شاہزادہ فرماوَن لگا، سُن توں میرے بھائی
 عاشق، گل کوہ قاف زیں دے ریتو دا گل کاہندے
 راہ عشق دے چلن والے سچے مرد سپاہی
 ادوہ بھی عشق ہوائے چائے اُدڑن ول یاراں
 فرماے آزادے لگا عشق شیریں دا شیریں
 جدول زینجا عشق ستانی، بیٹھی رستہ تل کے
 صاعد ناں کیتی شاہزادے جاں ایہہ بات پر دم دی
 آپس دھاپیں گھت کھائیں رُتنا درد رنجانا
 کد بدرہ ہتھ لکسی مینوں، اُس بن جیون مندا
 میری جان لباں پر آئی، جیون مچھتی بن پانی
 آپس دھاپیں چلن توپاں، ڈھٹھا کوٹ صبر دا
 کچرک توڑی رہیں سُکھالا، موبال مانے بہہ کے
 درد میرے داپیا پچھاواں، رہیوں نہ درد غالی
 عشق مُشک دی قیمت پاویں، جس نے سانوں آندا
 درد فراق سخن دے والی جھال نہ کیوس جھلی
 درد تھوڑا تے روون بوہتا، ڈٹھا دایہ تیرا
 یار جیناں دے کول وسندے، کاہدی اجناں جُداں
 عامم شاہ دے تاج تخت دی نلے باپ میرے دی
 بدرہ دے غم کیستا ایویں، جیوں سینجے پریرا
 پھوواں برساں دوج نہ ہوئی، ایسی باب تساندی
 ادوہ بھی عشق محبت میرے، بن تلواروں کُٹھی
 عشق کماون نہیں سُکھائے، ادوہ جانے جو لائی
 دھولے وانگر ہول نہ کرے، بھاراں لکھن کاہندے
 جان نہ کوہ قاف سمندر جھول ہوون راہی
 اُدون والے نوں کیہہ جنگل، کیہہ پانی کیہہ دھاراں؟
 بن ترکھان اُجاڑاں اندر جائے پہاڑاں چیریں
 سستی ہوئی شہید محمد راہ تھلاں دے چل کے
 لگی بھڑک بنو لاں تائیں آتش جسم کرم دی
 کون کوئی بس مٹاے لڑیا ظالم ناگ ایانا

دودھ بدیع جمال پری دی ماؤ داند پیتا
 بدرہ کندہ پائی مینوں بھاری قسم جوانا
 صاعد کندہ کیہ کیہ دس سال بوہتے سخن شماروں
 ماں تیرتی مکہ خاتون نلے توں ہتھیاری
 روپ انوپ تیرا جد دٹھا، صورت اپن اپاری
 نک بدیشک فولادی کھتاں واہد صفا مینے
 پلکاں تیر خدنگ نشانی، ابرو سخت کماناں
 چشمہ آب حیات سچے دامونہ مٹھا جد دٹھا
 روشن شمع متابی وانگر چہرہ تیرا تک کے
 لا علاج آزاروں بدرہ، جاں لباب پر آئی
 جے شاہزادہ آس نہ لاند اتناں میں ساں مر جاندا
 زرد کیتا رنگ درویرے نے، رت سڑی می دی
 مانا نگہ تیری دی ساہگ کلیجے دم دم اندر رڑ کے
 عشق تیرے دی ناز بھیری دوسخ دی اک نالوں
 اٹھی کلیجے پیراؤ لی، سیرسوس تن سارا
 بدرہ خاتون اکھڑاندی صاعد اگے روکے
 عشقے والی حال حقیقت جو تہ اکھڑاندی
 جس دم داتوں نظری آیا صورت و اشاہزادہ
 پھر دی کتدی ہتدی وندی چنگ پی وینچ پئے
 عشق قصائی چھری وگائی کو ہند دے دے کساں
 دچو وینچ جہاں سے پیراں کیہ کراں شہر مانڈی
 اوس دودھ دی قسم بے مینوں گل مری سُن مینا
 کن دے دے دھر کے سناں، جو تہ سخن سنانا
 فرصت قصوری کھلاں وافر اکھاں اک ہزاروں
 راتیں مینوں دیکھن آسیاں جاں تد پہلی واری
 اکھ تیری نے رکھ کلیجے ماری بُری کٹاری
 جھٹ نہ لایا، دیکھ دیاں ہی پھٹ کیتوس مچ سینے
 دل دل کند دوزلفاں بدھیوس کر سیاہاں
 خضر مثال ہنیرے اندر کھول دتاربت چھٹا
 بھج پینگ ہویا جیو میرا، مر مٹکا سڑپک کے
 مرفے جائے نوں شاہزادے آس ملن دی لائی
 پلک پلک اس درویرے تھیں برس مہاں لجا ہندا
 ایڈے سغرائند نہیں وکھی مشکل بُری اجھی
 ایہہ دل میرا گوشت بیرا، بولیا سینے چڑھ کے
 لنب بے ہر والوں بدرہ، کوئی نہ مخم حالوں
 تہ بن کس نوں نبض دساں، کون طلیب ہمارا؟
 دتاں با جھ تیری میں گولی، صدقے صدقے ہو کے
 سو لو جان میرے سرورقی، ہتھوں ہو رسوائی
 بھڑکی بھاہ پریم تیرے دی تہ تھیں کچھ زیادہ
 جھڑی تھے تھیں دھڑی خوشی دی زلفاں بنے پئے
 جگر کباب شراب لہودا، بول عذاب نہ دساں
 باہر روواں ظاہر ہوواں، کوئی پیش نہ جانڈی

چنگی بھلی تیرے بھانے، میں تن سول سمانے
 جے ہک روز نہ دیکھاں تینوں سوز کنوں سڑھاواں
 ڈیر تیرا تندی رہندی، محل آپے تے چڑھ کے
 اٹھے پر خیال تیرے دا دل دینع نقش پکایا
 ایہہ دکھ سندی ڈردی رہندی، گل کندی کے
 میں کواری نیونہ لگایا کپڑا تھسہ کسایا
 موہوں بولال تال ٹرن دھاراں بے لکے گل شاہی
 دوہاں دلوں رب پردہ، رکھے غشتے لچ نہ لگتے
 مانی دانی سنگ سیلی کانی بھین تے سکتی
 توں بھی لالہ رکھ سنبھالا، کریں نہیں گل واندی
 تڈ نالوں دس حصے مینوں حصر ہوا زیادہ
 ایہہ گلان کربدرہ پچھدی، میں ہن گھروں جاواں
 صاعد کنڈا بیٹھ ذرا ہک جاہ نہ اکھاں تینوں
 بہت نت ہے ہتھ لگدا کس نوں ایہہ کرناں دا دیلا
 باراں روز گز اسے اگے وانگن باراں برساں
 بدرہ کندی، پیر میرا بھی باہر دروں نہیں پونڈا
 کیہہ کراں کچھ دس نہ میرا، دس جانی کیہہ کریتے؟
 دنیا دا دھی دوتی دشمن، دوکھی لوک فساد
 سچوں کوڑ نکھیرن ناہیں، تہمت لان شتابی
 یار یاراں دل تھکے تھکن، نہ جبر سکت سامت
 پردہ پاڑن شرم ہرگاڑن، ساڑن طعنے دے کے
 من مویا تن ثابت دسرا، کون دلانڈیاں جانے؟
 پل پل دے دینع سے برساں دی مرمر گھڑی لنگھاواں
 جاں غم بو تہا کاہلی پاٹے، ررواں لندر وڑ کے
 صورت تیری حاضر رکھاں تاں کوئی روز لنگھایا
 مت معلوم ہوئے گل گھر دینع، مونہ تیرا نہیں دے تے
 گرم کچھری باپ میرے دی، رکھیں شرم خدایا
 چٹی چادر باپ میرے دی لگدا داغ سیاہی
 نال داغ نہ ہو دے پیو دی چٹی داڑھی پگتے
 نہ اس گل دی خسم کیتی، بھیت رکھاں ہو پکی
 بھید نہ دس شہزادے تائیں، میں اس قیس شرم اندی
 چتا چتا کریں نہ واقف اس گل دا شاہزادہ
 مت باہروں شاہزادہ آئے، بوہت اس نقش تالوں
 جو دم نال سجن دے گزے، سوئی حیاتی مینوں
 رت جانے پھر نال سبب دے کدوں ہوئے گا میلہ
 کیا جانا ہن پھیر ملن تک یا جو سال یا مرساں
 جان بدن دینع توہی سجن، چھڈ کے جان شہزادہ
 ایس دھچھوڑے کووں کیوں بیٹھ اکٹھے مریتے
 پیچھی دا چاکاں بناون، ہتھوں کچھ یاد دی
 پاک پلید پریت نہ لوڑن، جوڑن پا حسرتی
 فتنہ پاؤں شور مچاؤں گوشے کرن جماعت
 عاشق کارن پکڑاؤں مارن سہور سکے

یاد رکھیں ایہ سخن اسدا جان مذاق نہ بھینے
ساک بدیع جمال پری دامنگاں پاک املوں
مولیٰ اُس کرے گا پوری، سخنوں کرسی سچا
سیف ملو کے دی گل سُن کے دلوں ہوئی خوشحالی
ملکہ خاتون تے ماں اُس دی تاویاں پھر آسیاں
فوج بدیع جمال پری دی، موج جیویں دریائی
صدق ثبوت تے مشکل آساں، آئی آپری پیاری
ہے ساقی غم رہیا نہ باقی بوہت ڈھکی مشاکی
لال شراب پیال شتابی، کر میری دلدار ی
برکت پاک عشق دی کوں ساک اسان ایہ لینے
ناتائیر اصعد کارن منگ لیا درگا ہوں
درد جھلاں تے نرد نہ ہاراں، مرد نہیں میں کچا
چُپ چپاتی چلی بدرہ نہ کچھ بولی چالی
شاہزادے نوں یار ملن دیاں خبراں نیک سنایاں
ایہ تک آئی سیف ملو کا، ہو یا کرم حُدا فی
لکھ لکھ خوشی، مبارک تینوں پونچے سو سو واری
ہمداتے دل کھدا آویں اکھول دے دی تاکہ
ہوواں مست، نکست نہ کھاواں، یار ملن دی ماری

آمدن بدیع الجمال بہ شہر سراندر پ ملاقی شدن با ملکہ خاتون و شنیدن حال شہزادہ ملاقات نمودن بہزار حیلہ

واہ وا گھڑی مبارک والی، ساعت نیکت حیلہاں
جھندے ملدیاں پیارا، نکلے خال کست ابوں
سُن کلاں دل مستی پائے پیتے باجھ شہزادوں
ڈبا بیڑا باہر آوے بُری جھبہ دی ڈالوں
کڑھدے جانے نوں کوئی لاف نہی کنار پھڑکے
دوڑن اک غمان دی اندر خاک ہوئے جوڑکے
بھار بھار پریت لگی وا، سائیں توڑ پُچا دے
آوے واسجن دے پاسوں ہوئے کرم جنابوں
آیا یا محمد بخشا، چھٹی جان غدا بوں
ناریں تاراں گاؤں باراں بدن مثال بُبا بوں
باد شہانہ طے خزانہ، اچن چیت خرابوں
حاجی ادھڑ بھلے تائیں ج رلاوے کھڑکے
بخشش دا آوازہ آوے بہوشیتیں چڑھکے
واؤ فجر دی باغ ارم دی بو بہار لیا دے

ادہ بدیع جہاں پری ہے پریاں دی شانہزی
پریاں دیو آدم دے دشمن، ہوسن کمی فساد
چو داں برس گزائے سکدیاں، دکھ بھلائی آسوں
بابل نے شاہ مہرے دتے، نال خوشی دے سکے
دلبر غیبی دانیوں لایا، سولی تے جہنم چاڑھی
دینج ہوائے پچاہیاں لائیاں، اُچے نکتے پڑھ کے
شہر گزراں یار اشناواں، ہو یوس چھوڑ ہکلا
سیمرغے نوں جہاں لگایا ہتھ لگن دی آسے
گھر دھچھوڑ جنگل دینج ڈیوس میر شکاری بن کے
ہُن شاہ باز آیا کرتاری، توڑ جائے گا پٹی
جے شاہ باز میرے ہتھ آیا، ولی کرم جگے
مشکل وقت ایہو رب سچا کرم کرے اس ویلے
روح شانہزادہ منزل پوتہ تار کر بوہتے چلے
وقت تقار سجن دا آیا پنستا پئی گھنیری
مومن تلخی دیکھ نزع دی، تنگی ہو رتہری
ہو حساب عذاب تیرے بھل بہشتیں آیا
سرا ندپ بہشت، شہزادہ روح تیرا ہُن بھائی
ہراک نوں دیدار ہوئے گا کاسر مومن تائیں
مومن نوں دیدار ملے گا نال احسلاں پیاراں
ہریتے دینج رمز فقر دی، جے نڈ سمجھ اندری
بوہت ہو یا خوش وقت شہزادہ، صاعد کول بلایا
صاعد تائیں دے مبارک، کیا شہزادے، بھائی
حُسن جمال کمال جہانوں، ہوگ اُس خودی زیاد
میں عاجز پر دیسی بندہ، ہوگ اُس خدا دی
خبر نہیں ہُن پل بھل اندر کیمہ ہوندا اُت پاسوں؟
تکُن ساٹھ گئیاں بچ خوشیاں ہشت پلائے دھکے
اُس فضل دی کر کے دتا چھٹا لٹی باڑی
بھجکھاتے ترہا یا سو کیوس، غم دی کوٹھی وڑ کے
نئے ہما پکھیرو لہے، ہو جاوے سبھ بھلا
کچیاں خداں دینج محمد، کد ادہ پکھتی پچا سے
شاہانے نوں پٹی لائی، کچے دھلگے تن کے
جے آیا اٹھ گیا نہ کدھا، پوڑ ہوئی تڈ ترٹی
ہو ہزار شکار زیں دے سبھ پھڑے گھر آئے
دلبرے دل پامجت پھیر میرے سنگ میلے
دلبر لوریا ندا اکوئل کامل پیرو سیلے
بے پرواہ پیامت رَدے گھٹ مجت میری
مُشکل پندھ صراط پلے دا، گرمی سخت حشر دی
مہر محبت نال شتابی دَس تقار خدایا
اد تھے یار دیدار دوے گا، جس دی ترے کمائی
کافر دیکھ تقار دالین سخت سزائیں
باغ ارم دینج کول سجن دے کرسن بیٹھ بہاراں
گل سنا محمد نخواستہ، عاشق تے دلبری
اُس بن ہو رہا ہو کوئی کولوں دور کرایا
آج بدیع جمال بری ہے ایس نگر دینج آئی

ایسے طرح دہاڑ گزاری، شام پئی دِن لُٹتا
 صفائے تطاراں بچھ کھلوتے آدم و اہنگ ستارے
 دِن دُباتے پئی مناشاں، شاہ پری پھر آئی
 باغ محل تلاکارے، سارے صحن چہارے
 چکو چمک پوشاکاں سُتیاں اک تھیں اک پڑھائے
 کڑیاں پھرن ترنجن جڑیاں، بنیاں پہن پھریاں
 چمکن سالو لکھن واکاں، چمکن چوڑے سُتے
 معشوقاں دی صفیں آیوں تال گل دُڑے گی
 ہر ہرجائی کر تلخیغاں زور طبع دا دُسا
 جے ہر ویلے در دُپکاراں سُتیر دُکھے ہوندے
 بدرہ دے گھر شاہ پری دا ہو یا آن اُمارا
 بدرہ بلکہ ماں لہ ہنڈی، ہور تمامی ستیاں
 شاہ پری نے ملکہ خاتون مل اول گل لائی
 مائی اگے بیس نوایا، مٹھتے تے ہتھ دھر کے
 وارو وار ملن سبھ ستیاں اکھن صدقے گنیاں
 پیریاں نال ستیاں دامیلہ خوب طسج دا ہو یا
 ساو دیاں رنگ گوئے ستیاں اک کُٹے رنگ پچے
 ہکناں دے گل سوئے کُڑتے، ہر تے بھوچن گئے
 ہکناں دے سر سبز دُپٹے سوسن رنگی انگلی
 ہکناں سُرخ پوشاک تمامی پیراں تھیں لگ چوٹی
 ہکناں چھاپے دار پوشاکاں، جوڑے نال بناتی

شمس بدیع جمال پری دے کچ یا مونہہ مٹھا
 شاہ پری آسمانیں چھپی، پرے ونج کناں
 پیانگھنگھار ولایت اندر، رہیا شمار نہ کافی
 ہر ڈالی ہر پتر اُتے پریاں ڈیرے مارے
 ہر اک بدر منیر صُن دی خُسم نسکھاکے
 ہسن کھینڈن ماہنگے پاؤن، اُتر باراں دریاں
 جوڑ مرد دُکھن لک پتلے، لک ٹرن قد اُچے
 تھان گُتھان پچھان محمد، خلقت کیہ کہے گی؟
 درد فراق فقیر دُکھیندے، جو اندر ونج دُسا
 رنگارنگ کلام بیلیری بہتر مسدے دُندے
 موتی لعل جڑاؤ، تنبو سونے داسی سارا
 چامل چا مَحبت کولوں ملن پری نوں گنیاں
 بعد اُس تھیں پھر بدرہ خاتون، پھل ہنڈی مائی
 اُس نے اکوں سرمونہ پچھے بوہت محبت کر کے
 جیوں دیوے تے دُھین تنگے، تیوں دُھے دُھے پدیاں
 سرانڈپ بہشت برابر حوریں بھسرا گویا
 شرم حضور کوئی کوئی کر دی، ہس ہس اکھ نکلتے
 دھڑی سندھور لگے ونج شیشے، چمکائی نوں لگے
 گھیرے دار سُتھن چُن لائی سُرمائی کر رنگی
 باغ اندر جیوں گھاہ ہرے ونج ساؤن ہیج ہوئی
 پُت اٹھاؤن چال دکھاؤن، کدھ کدھ چلن چھاتی

حسن بیان نہ ہوندا اس دا، قصے دی فرمائش
 ویلہ ہوندا کتالی وچوں تال افسوس نہ رہندا
 جیوں شاعر پنجابی کر دے اوکھ اُترت کریدا
 اُجلا روپ پری دا بھائی، پھر طبیعت میری
 جیوں محبوباں دی گل دسدا نظمی مرد حسابی
 جو جریاں دی لذت بوہتی، نری سہکے ماسوں
 پر جہاں کٹ جگر دے بیرے میں کباب بناواں
 پر جس ویلے کھاؤن دالے، ادھ کھاہے کھٹوٹوں
 پر میں پن انصاف تال بھیس دام انعام نہ ملدا
 رستہ چھوڑ محمد بخشا، پھریں چریندا جھلاں
 اچا قد سفید ایتلا، سرو آزاد ہشتی
 گنڈل دار دوزخاں سرتے، کالے ناگ ڈنگلے
 دانشمند کند زلف دے بند ہوں دل بستے
 کنیں بُندیاں واگاں گُنڈیاں، کنج کواری کاکی
 نورانی دریا پیشانی نال صفائی چمکے
 بستییاں بھتییاں مشکیں رچیاں سیلریاں کروٹیاں
 فرقوں فرق بیا کستوری ہو یاد دھوکے اک دل
 واگاں مشکوں لاگاں لگیاں، جھولن سر لکایا
 ولول ول پنے دل والاں ول دل دے ولاوان
 پٹی صاف آہی خم والی، جیوں تلوار سرو ہی
 دس جمال اودے دی یڑھیں سورج امبر لکے

یک طبیعت اپنی والی کرساں کچھ آزمائش
 تھوڑی بومتی صفت شکل دی اوڑک میں بھی کندا
 پر اوہ صفت نہ لائق ایتھے، اُچاروپ پری دا
 پڑھنے والے کرو نہ طعنہ، ہوگ کلام اُچیری
 کچھ کچھ ڈول ہووے کی اوہو گھڑے ہوگ پنجابی
 لذت دار سلونا بھائی، لیو محمد پاسوں
 رت دے دی پانی پاکے غم دی اک پکاواں
 حاضر ہے نہ جی اسدا، خوشی دے دی توڑن
 کرو قبول گدائی مگر ا، یارو، ایس ملنگ دا
 کر کچھ صفت پری دی ایتھے دیا ہے ایہہ گلاں
 یا اوہ نخل مراد خداوند رحمت کنوں سرشتی
 ہر مینڈھی سر کڈھے جیو نوکرشیرِ جمیعہ نکالے
 بیجا تیج اوہ دے ونج پھاسن، نہ کلن دے ستے
 خوراں وانگ رنجوراں ہوؤں دیکھ لطافت پاکی
 واگاں وانگ رنجیری ہوئیاں، واوٹس جد متھے
 پھاہیاں عاشق جہاں کارن وٹ گلے ونج ستیاں
 مشکل قیس ونج نانے بنیاں مُشکے داکم مشکل
 پایا ناچ گلے تائیں سر پیراں تک سایا
 آب حیات مونہوں گھٹ ظلمت نہ لقرن بھلاؤں
 پھٹے کٹے تے راہیں عاشق دہین دھرو ہی
 متھا صاف روہیری تختی رکھن کمر کنارے

حسن بدیع جمال پری دا، وانگ بہار چمن دی
 نرگس مست بیمار پری دے نین گوڑھے متوارے
 پاڑتے پیرا ہن گل دے چسورہ ویکھ گلاباں
 لال گلال گکھان دل تک کے داغ لگا گل لائے
 بوٹس بخار عشق دے چڑھسے جاں نیناں دل کھدا
 ٹھوڑی دیکھ خبانی تائیں یک پی وچکاروں
 اُچا قدر نگیناں تک کے سرو آزاد پیارا
 پوویں دا چن داغی ہو یا مستھا ویکھ نورانی
 کالی میل زلف وچ آہا خوب سہیل مین دا
 آچا مستھا بوہت کشادہ، شیشے ہار چسکدا
 لاڈ مکتبروں بھر بھر دتے، بھر دتے ددکاے
 مستحاشی آسمان حسن دا، اوہ دنج توں قزح سن
 چہرہ صاف بہشتی صفہ ابرو طاق بنائے
 لکھ محبوباں دا بیت اللہ، اوہ محراب اُچیرے
 زور کمانا کم ہمیشہ ابرو سخت کساناں
 چمن کافی زہروں پانی تر کتھے تیر خندنگدے
 اکھتیں تیز گاراں وانگر کرن چوٹنی ماراں
 بیٹھے چھوہ دھروہ کر مارن برہی نیزے سانگیاں
 سیف ملوک جیہاں نوں لاؤن کس بندوق کیجے
 بجل دے چکارے وانگر اکھ پرت قمر دا
 داہست نگاہ پری دی، نگاہ کرے دنج سینے
 سنبھل وال مہین زنجیری، ہر مینڈھی دن دن دی
 چہرہ پھل گلاب بہاری، گل لائے رخسارے
 گلے گلے عرق سداے، دل گئے دنج آباں
 جی رت کیجے اُتے، پینڈا زہر پیالے
 نرگس نوں سرور دی لگے، اکھ ہکاڑن سکدا
 پستاناں دی غیرت کوں وکیا رنگ ناروں
 پیراں بھار جیراں کھلوتا ہو یا قسید بیچارا
 اکھ بھڑانہ نکن ہونڈی سورج ہار پیشانی
 عاشق دی بلغائے تائیں رنگ دیتے دن دن دا
 روپ انوپ خدائی دتے اوس اندر جو نکدا
 لالی اندر نظری آؤن چن مبارک والے
 شام زلف دی لالی اندر کالی گھاٹ طرح سن
 داہ نقاش محمد بخشا، جس اوہ رنگ لگائے
 کرن نماز نیازاں عاشق، سجدے دین پویرے
 رستم نین سپاہی ظالم، گھائل کرن جواناں
 بسے ناگ ایانے پوری دال دلال نوں دنگے
 اکھ مکے چور اُچکے چھپ چھپ کرے داراں
 لٹن لٹن سنن راہیں سنن نہ کوکاں چانگیاں
 دھوون آواز نہ نکالے کوئی، سل جاوے ہڈ بیجے
 جو تیکے سولس نہ سکے، بھیج اُتھائیوں مردا
 ڈوری بھوری نینڈ بھری سی، تیکدی طرف نہینے

خوب سبجاف چٹے تے سبے لکری چوٹی داراں
 توتے وانگن جیبھ مٹھی سی، مینا بولن والی
 ٹھوڈی سیو باغ ارم دا، بھی سی رس والی
 چوہا پاک آہا ونج ٹوآ، جو بن پانی بھسریا
 گردن مثل صراحی کچ دی، بوتل صاف بلوری
 یا ماہی دی مڑی آہی مائل کرے حیواناں
 شیریں شکر نرم آوازہ، رسے بول رنگیلے
 مٹھا ہاسہ ماسہ ماسہ، دندنہ کردی سنگے
 توتے قمری نالوں سوہنی، کوئل وانگن بولے
 باہاں لوہڑے رنگ رنگیلے، چن چہر بنائے
 انگلیاں دس پون سلاسیاں، چاندی کھری سلاہاں
 یا اودہ باغ حسن دے وچوں چنبے نویاں شاخاں
 یا اودہ کسکاں سوہیاں آہیاں گز بھریں لوکاں
 چھاتی تختی صاف چن دی خوب کر گیکھڑ کے
 شان گمان محول تکبر، لاڈتے بے پرواہی
 نازک جڑ پھل چنبے دا، آلا مکھن سیالا
 مٹی بچتی چال لڈکتی، ہنساں کہکساں جیسی
 ٹور ٹکدی وانگ بکدی، گردا لک مروڑے
 حورال نالوں حسن زیادہ، پریاں دی سرداری
 روپ بدیع جمال پری دا چودیں چن نورانی
 جے سورج ول دیکھے ساہواں بھیج ملیج وڑدا

گلیاں ہار محمد منشا، سرخ دس فدا ماراں
 آکھے مینا بولن والی، عاشق نال سکھالی
 بھلے لکھ آسب نہ پونچھے اُس دے کول سولی
 ٹھوڈی ہیٹھ سلاک جڑی سی، مچھ حسن دا تریا
 سرخ شراب لہو بھرتے، شیشے گہر دلاہوری
 یا کرنا آخند دی سن کے نکل پون جانناں
 تلخ جواب مٹھے مونہہ وچوں سن کیندے بیلے
 صاف ملی تے پتلی گوری گردن مثل کلنگے
 چھکے گل کٹوری جیسی، موتی بھر بھر تولے
 اُستا کارا زل دے یارو، جند چاڑھ مہائے
 نوہن مہندی بن بن ہندی، لہو ملے غنا کاں
 لچکن جوڑ مروڑ کریندے، چال مثل گستاخاں
 یا شاطر یا تیرا جل دے رت پیوں سبھ لوکاں
 چاندی دے دو پھل نکائے میخ لہے دی جڑ کے
 بے رچی تے ستم بے ترسی خوبے مہری آہی
 دھنی تیں خوشبوئی ہلہ، مشک تتاری دالا
 رنگ گلابی شکل متابی، پھلےں ٹکدی دیسی
 پب اٹھا دے رت بچا دے، کچی تندہ ترڑے
 یوسف ثانی روئے زمین تے ہوت بت اتاری
 دھاوس زہر کلیجے سکے جے زہرہ اسمانی
 تارہ دیکھہ کو چمکارا ہو بے چارہ جھڑدا

مست نگاہ پری دی اندر خونی نہیں بہا در
جاں چڑھ بیٹھی تخت پُستے تے ملکہ کول بہائی
ملکہ خاتون نوں فرماندی ہے سندرگھ بھینے
کیکر گزری حال حقیقت، کس قیدوں چھڑکائیں؟
کیہو صعب بنایا قاور کہہ کیہو قدرت ہوئی؟
ملکہ سی حیران نہایت ویکھ عنایت ذاتی
سماش جوش سُن دی کونوں رہے نہ ہوش کھلنے
واہ کاریگر سر جہنارا، سبھ قدرت د والی
مناؤں جت نہ جنتہ جامہ بے مانند الہی
آپ حکیم سبھ بدھ جانے، ہر کول رکھ بناندا
پانی دی ہک بوند بے قدری ہو جھڑی آسمانوں
شاخ سہری تھیں پھل نکالے، پھلے دچوں دانہ
پتھروں دے نور جن بول سورج کر چمکاندا
سا دریاں تھیں گورے کردا، گوڑے دچوں کالا
کردانی کفارال دچوں سر پر تاج ٹکاکے
دنیا داراں دے گھر دیندا بیٹے ولی، الہی
قدرت اس دی دا کجھ مینوں انت حساب آوے
سوہنی صورت سہرا الہی، عام نہ سمجھن ساسے
وقت نا وقت پہچان فقیرا، گجھی رمز نہ کوکھاں
ملکہ خاتون شکل پری دی ویکھ تعجب ہوئی
ایسی صورت، ایسی سیرت، ایسا روپ نورانی

مویاں دلال نوں زندہ کرے آب حیات برابر
نال پیار پھیندی گلّاں، جیوں ماو دی جانی
لکھے دھردگاہ سچے دے سُد آہے دکھ مینے
قلم دے شاہزادے کولوں کس بدھ نکل آئیں؟
ایسا کامل ملیا مینوں، کون موکل کوئی؟
تاب سُن بیتاب کیتی سی، بیٹھی چُپ چپاتی
پر پر تکتے بول نہ سکے، ایہہ دسیلاں آنے
چونوں اتے چکونوں دائم، پاک اُہل در عالی
لَمْ يَالِدُ وَلَمْ يُؤَلِّدْ ہے سدا اُسے دی شاہی
قطرے ہک مٹی دے دچوں خوب مُنکھ سُماندا
دُور تم بناوے اس تھیں معل پتھر دی کانوں
ہک رنگوں سے رنگ بنائے آپ حکیم سیانا
پانی دے ہک قطرے دچوں عرش مجید بناندا
سب سمندر دچوں موتی، کوہ قافاں ونب لالہ
ملکاں تھیں شیطان بنائے طوق گلے ونب پاکے
دیاں دے گھر پیدا کر دایرے وانگ گناہی
سُکئی لکڑا سہر حقانی بن رباب سُناوے
خاصاں باجھ محمد بخشا، کون کرے نتاسے؟
قعدہ تر دڑا پیرا ہوویں، بیٹھ نچلار ہوکھاں
دم مارن دی رہی نہ طاقت، گل نہ کر دی کوئی
دھن خالق، جس ایہہ بنائی مظهر سُن حقانی

دنیا تے جو کم نہ آیا دیکھے سوکھے دیئے
 شکستاں عیشاں موحاں اندر ہر کوئی یار کماندا
 کول ہوئے تان خیراں اندر یار آشنا کماوے
 ادڑک نفع ہوئے گاکھتوں ایسے سنگ درنگوں
 اک بیڑی پر موحاں مانے دیکھدیاں اک رُخدا
 کاہڑ سنگ، محبت کبھی، کیہ ایسی اشتنائی؟
 ماں میری دی دھی کماویں، بھینوں نال سہیلی
 تیرے جی سہیلی ہوئے، پری اصل شہزادی
 میں عاجز بیچاری ہوئی، رہی اچرو وچ قیدیاں
 قلم دے شہزادے مینوں رکھیا سی وچ بندی
 ماں بیو بھین بھرا دچھتے، سنگ ستیاں تہ جہاں
 ہک ہتکی سولیں سکی دچھڑی سنگ قطاروں
 ستیاں پھاٹاں ہتھ مروڑاں ہوئی جیراں نمائی
 تنگ پوس کوئی سنگ نہ ساتھی، پھاٹھی ہاکٹا پئی
 دس تیرے سی ادہ اپرا لا، جے توں آہر کریندی
 باپ تیرے واسکر بھارا، ودھ دس تھیں سوختہ
 باپ تیرے دے اگے بھینے آہی کل سبکھالی
 قلم دے دریائے توڑی فوجاں دے گھٹ بھجے
 پیاں دی گھنگھاری پیندی، دیو مرلیے گجے
 جس شہزادے مینوں کھڑیا، جہاں اوہ بازی ہردا
 تہاں اگے کچھ چہرہ نہ ہے دیو قلم دے سائے

اُس بے فیعی سنگی کولوں بہتر یار اکیلے
 سنگی سو جو سنگی تک کے بنے پنجبال دکھاندا
 دور محم پیاں دکھیاے، ختا منوں بھلاے
 سڑوایا رتکے سڑ جاے، سنگ زنگ پتنگوں
 اُس رُخدا دے نوں پھڑیوس ناہیں، داجس دای پڑدا
 مویاں گیاں تہ یاد نہ کیستا، خوشیں عمر نگھائی
 ادکھے ویلے کم نہ آئیں، ساڈا بھی رت بلی
 کیہ لائق اُس یونانی عدول بوہت زیادہ
 نہ کوئی بھائی چارا ڈٹھا، واقفیاں اُمیدیاں
 بندی دے سر برہی تہر دی سخت مصیبت مندی
 پیا دچھوڑا دل دا بھورا سے پیڑاں سر سہیاں
 کواں کوک تہر دی جیو کھڑی کوئی اڈا دل
 تلیاں وچ کڑاہ غماں دے، جیو پتھی بن پانی
 باپ میرے دی پیش نہ جان دی سو دے لائے بھائی
 قلم دے شہزادے تائیں فوجاں سنے مریندی
 تیس اسادی مدد کرے، جھب تک جاندا قہر
 جے بکوار تسیاری کروا دیواں پریاں والی
 دھونے شہزادی دھول نقارے، طرم طنبورے وچے
 قلم دے ہر کرے تک کے یا ندے یا بھجے
 بانہد میری پھڑویندا اوویں، ماریدا کیہ کردا
 مارندال اوہناں نوں کرے تئیں مرے چھٹکارے

ملکہ خاتون کے پری نوں، کیہ گل دساں مینوں؟
 پھر بدیل جمال پری نوں چمک لگی اس گلتوں
 غیرت غصہ کھا دے دنج پچھدی ملکہ تائیں
 پریاں تے عفریت مریلے راکش دیو بہادر
 آدمیاں تے جٹاں وچوں جو جو لوک قد آور
 باشک ناگ، منسا روڈیرے، مچھ سمندر واسے
 کیہ تم بنی شاہزادے ایسی جھاری کاٹی
 دھن دیری گھنی گھنیری سنی زبانی تیری
 ملکہ خاتون کندہی اکوں، دساں گی تک ویلا
 عامان بے اخلاصاں اندر خاصاں دی گل کرنی
 عاشق دی معشوقاں اگتے پوری عرض بچا پیے
 بھیر ہجوم ہو آئیں واسے دور کریں جس ویلے
 دوروں آیا یار ملے گا، جاں ہو ہمیں اکلا
 پیر پری نے مجلس ساری کو لوں تر ت اٹھائی
 سرداراں نوں نصرت دتی سرانید پو فیرو
 کچھ فوجاں جالو تلے دنج، اوتھے رہو مقامی
 جس دن پھر تیاری میری گھر دی طرف سے ہوئی
 سبھناں حکم بجایا ندا، وانگن خاص عنلاں
 چم زمین سلامی ہو کے اڈیاں بٹھ قطاراں
 کئی ہزاراں مڑ کے گتیاں باغ ارم دل گھرنوں
 ست سے سی سر کردار یہاں شکر نال تمامی

مصر شہر دا ہک شاہزادہ اوس پھڑایا مینوں
 کون کوئی شاہزادہ ایسا، آیا ہے کت وتوں
 کون شہزادہ کیسا، جیٹا گیا اجہاں جائیں؟
 اوس قلعے دنج جاؤں جو گا نہیں کسے دابار
 اُس گھرے دنج پونج نہ سکدے، جے سوہون آور
 اُس گھرے دنج پونج نہ سکدے، نہ پنکھی پروانے
 کس آفت نے جالیا ندا جاوڑیا اُس جانی
 ایسا مرد اپرا دھی کیٹرا، دس سیلی میری
 محرم گل دا محرم کرے، جس دم ملے اکیلا
 مٹھی کھیر پکا محمد، گتیاں اگے دھرنی
 باجھ پیاتھیں بھید سخن دا، ہوریاں نہیں سنا پیے
 ساجن دی گل کے وسیلہ، جد چاہے تدیلے
 رمز حقیقی کے محمد، پامبازی پلا
 ہک پری ہلکے خاتون ہور نہ ریا کاٹی
 باہر شہروں تھان بٹھائیں کرو قلعے دنج دیے
 کچھ جاوڑیاں باغ ارم نوں پریاں ہو سلامی
 اُس دن حاضر ہونا سبھناں، چتیار ہے نہ کوئی
 کس سنائیں، دین دعائیں، نیوں نیوں کر لاناں
 کونجاں ہار ہزاراں پریاں، جاؤں نال بہاراں
 سرانید اندر کچھ رہیاں سر پر من امر نوں
 ست ہزار پری ہور خاصاں پرت گئے سبھ عامی

اگے بھی سجھ کر افسے دے، اکوں بھی لکھ آساں
شاہ پری دا جوٹھا کھانا، ملکہ خاتون چایا
واہ واگوئی نازک ہولی پنجیں پھلیں تولی
چار کاب سرے تے چلی، کن کن پیر اٹھانڈی
سیف ملو کے داسی بھائی، جس بانے دنج ڈیرا
سیف ملو کے نے جد ڈھٹی ملکہ خاتون رانی
دیکھ دیاں کچھ دس رہیوس، جس گئی اک غم دی
نرگس دے پھل وچوں ڈھٹے قطرے اوس کھری دے
ڈبیاں لانگیاں تھیں ڈھٹے موتی ڈل کر دے
ملکہ روندا دیکھ شاہزادہ کندی نال دلا سے
آج ویلا خوشحالی دالا، روون دے دن گز سے
تیرے کارن دلبر دتوں اول دی مہمانی
ایس رکابی وچوں اُس بھی ہتھیں اپنی کھاہا
آپ بدیع جمال پری نے کیتا اذن زبانوں
سُن گلاں شہزادے تائیں بوہت ہوئی خوشحالی
کر کے ادب سلام ہزاراں دل دی نال دیلے
کرہم اللہ کھاہا کھانا، سیف ملو شہزادے
گل بدیع جمال پری دی پچھن لگا ساری
تساں سیاں کوئی ساعت ہوئی مجلس اُسدی کیتی
ملکہ خاتون نے سجھ گلاں خوب طرح کردیاں
جھٹوں شاہ پری سی پھیا، کیہہ بنی شاہزادے؟

مدد خاص ادھنڈی کولوں قہقہہ کھول سناساں
باہر گھر تھیں آکر اوہنے گولی نوں سپکویا
سوہنی صورت، سُندر صورت، ٹردی ٹور موملی
ملکہ اگے نال گماناں محبہ کے کردی جانڈی
خوشیں خوشیں اوس بیچھے آن کیتوں پھیرا
روکر دھرتی تے چھنکا یوس اتھرواں دا پانی
ہنجریاں کر پیاں جھولی، بوند جیوس شبنم دی
لاے وانگن داغ کیجے لایا سوز پری دے
یاڈل اندر نیاں واسے قطرے پئے ابر دے
سُن توں ویرا، ہوکھاں دھیرا، دیکھ رہائی پاسے
کم تیرے دے جیلے لگے، اسیں بندے بے عدسے
جوٹھا اُس دا کھانا آندا، دیکھ رکاب نشانی
پھر میں تیرے کارن منگیا، جو کچھ رہیا وادھا
تاں ایہہ کھانا چائیں چائیں دتا آن تسناں
کرن لگا تعظیماں اٹھ کے نال ادب دی چالی
بیٹھتاں پھر کھانا دھریا، ملکہ کڑی وکیلے
شکر بجا لیا نذر رب دا، حدوں بوہت زیادے
دس ملکہ کیہہ کُسن تسناں سنگ کیتے پری پیاری؟
کیکر حال حقیقت ساری اُس مجلس دنج بتی؟
مکے باغ مدت دے اُتے رحمت ہاراں میاں
کوہ قاناں دنج پھردا آیا، کیہے نال ارے؟

مجنوں نول جد باغے اندر سد گھتیا سی لیلان
 اس لیلی توں گھول گھمائیاں اگیاں سے لیلان
 تُرئی اُس نراس بندے دی، پاس نہ آیا جانی
 شعر میرے دی قیمت پاندا، سبھناں نالوں بھائی
 لعلان نالوں دُرودھلے، واہ پیا واہ بھارا
 حفظ مراتب ویکھ محمد، کردا ونج نہ پاے
 شاہ پری دے یاد کرن دی گل سُنی شاہراہے
 غفلت غم دی مرض نہجے گی، لوں لوں چہی شادی
 واہ و شاہنشاہ جیلانی، مظہر ذات ربانی
 غوثناں تھپاں تے ابدالان قدم جہنماں چائے
 دردے محتاج جہنماں دے مُرسل نبی پیارے
 دم دم صفت شاہاں دی کرے، اُس تھیں کجہر چنگا
 نام شریف اوہناں آیا، رہ نہ سکيا جگرا
 مت کوئی گل اولی نکلے، رد ہوئے اُس بابوں
 مثالیا دکرے یں بندے میراں صاحب والی
 ذکر سخن دا چھوڑ نہ سکاں، دس نہیں کجھ میرے
 سیف ملوک رہا ونج باغے، ملکہ خاتون چلی
 پری پچھندی دس توں ملکہ کتھے تیک گئی سیں
 ملکہ خاتون نے منہ مایا، بھید نہ دُستیں ہارا
 ویکھ جوم نہ پچھی اگوں شاہ پری گل کوئی
 مجلس تھیں پھرا کھلوتی شاہ پری من بھائی

خوشیاں کرو اکند پڑھیوس، اُج جنت دے لیلان
 گھڑیوں چوتھے بھاکلاے لیلان نول میں لیلان
 یار سنگار دیدار نہ دتا، مار کیتا غم فانی
 تینوں بھی ادھ خوشی محمد، دونی دینی آئی
 خوشی کرن دامت شتابی لے محمد یارا
 مے پہا لیں بیل قلم دے دے مُفت سرائے
 لے اُمید دی کجی خوشیوں کیتے درگشاے
 جس دم کرسی یاد محمد، حضرت شاہ بندادی
 سر پھتر محبوبی والا، ولیاں دی سُلطانی
 سے برے دے مئے جولے ایسے کرم کماے
 ایسے سید مرد سچے توں صفت کریندے وارے
 سخن تیرے کیہ لاتی او تھے، او گنہار ملنگا
 تھوڑے سخن کے، پر اگوں، ڈرکھان ناقص فکر
 بخشش دردنگ محمد، بے پروا بنالوں
 روڑے تھیں رب ساون لائے بوہت بھونے شمالی
 شاہراہے دی گل محمد، رہ گئی دُور پریرے
 مجلس خاص پری دی اندر جاشت تابی رتی
 ایس ترنج ساڈے دچوں اُٹھی کس لئی سیں؟
 باغے ونج گئی ساں بھینے، کم آہا اک بھارا
 کیہ کم سی مُد باغے اندر، پھیرا آپ کیتوی
 ملکہ بدرہ دی پھرا نکل بھوڑے ونج سدھانی

جیوں جیوں لکھیا وکھین بھائی، اکھڑو قلم دا
 باد کرو، یقین لیاؤ، گل اوہنا ندی اُتے
 ہائے ہائے گل پری دی بھائی پھر بڑی ہی ہے
 ڈھیاں سُناں گلاں اندر ہوندا مسرت قبر
 ملکہ خاتون بی بی بولی نال زبائے مٹھی
 بول رسیلے رنگ رنگیے، علم عقل چست لائی
 عاشق سچے دی پھر سچلی دردوں درد کہانی
 خوب بناتا کہانی ملکہ جددوں سُنا ندی
 شاہ پری نول اکھن لگی، کن دھر بھینے پرے
 ملک مصرے سی اک دسدا تاج تخت دا والی
 ہستیں بدھیں گوے اس دے چالی ہو شہزادے
 بہک روایت والا کندا، ستر تختاں واسے
 ہو روایت ایہہ بھی تریجی چارہائے شہزادہ
 حکم اوہدے دا طوق گلے وچ شوق مند کن بالا
 موحاں عیشاں خوشیاں طلباں جو جو سن مچ دنیا
 بہک جھوڑا اولادے والا، گھر وچ بالی کھیلے
 دوسری وار کراں گل کاہنوں قصہ کوتاہ ایہا
 شاہزادے دے جمن والا نالے علم پڑھن دا
 مورت اُتے عاشق ہونا شہزادے دا سارا
 گلے لفظ جوں خوش نقطے نال تلاز میاں دے
 نال ادا کلام رسیلی خوش خوش سخن الائے

واسے جتنا فرق نہ پاؤں، دین پتا ہر کم دا
 آیت وانگریج کر مَنوں توڑے بھجن سَے
 شاہ پری نے ملکہ تائیں، ایہو بات کہی ہے
 اکھیں ڈھکی کہیں کہانی، ایہو مطلب میرا
 اوہ فصاحت اُتے بلاغت پری نہ اگے ڈھکی
 مریٰ بنسریوں کچھ اُتے وچ آواز صغائی
 سُن کے پتھر چوں نکلے اُتھرواں دا پانی
 تیر جیہی تاثیر، کلیجا پیر دوسو جاندی
 عجب کہانی درد رنجانی تیرے اگے کرے
 عاصم بن صفوان شہزادہ، شان بیانوں عالی
 انت حساب شماروں حدوں لشکر ہو زیادے
 عاصم شاہ اگے دن راتیں خدمتگار سکھائے
 بدھے لک کریندے خدمت، وافر گنج آمادہ
 طلب حضور اوہدے دی خاطر کرن ضرور کشالا
 رب گھرے وچ دتیاں اُس نول، سجدہ ملاؤ دنیا
 دولت مال بھرے کد سوچن، مانی باپ اکیلے
 اول آخر توڑی ملکہ سجدہ قضیہ کیہا
 نالے صورت دی تک مورت غم دی اک مرن دا
 یک بیک سُنا یا ملکہ، سفر قضیہ بھارا
 ملکہ دُڈ پروتے، وانگن بھلیاں آدمیاں دے
 لعل زمر دس ل محمد، کن پری دے پاسے

سد نجومی مال حقیقت اوس پھٹے دل مردوں
 تڑپ بھی گل دہی آئی، نہیں تیرے قیں دھیسے
 سیف ملو کے می ٹھگ توئیں، لٹ لیا جس راہی
 ڈیرے تیرے دے دلتے دھٹھا اہل بدلیسی
 مورت تیری مکلا کیستا دانشمند سیانا
 اور دک آن تیرے دے دھٹھا کر کر بوستا ہیتا
 شاہ پری پھر اس کے کندی ہن ملکہ غنوارے
 اوہ کتھے میں کتھے آہی سے کوہاں دیاں و قن
 ناری نار پری میں بندی، اوہ ہے آدم خاگوں
 آدمیاں داکم ہمیشہ بے وفائی کر دے
 محبوباں دانیونہ بگاؤں، کر کر مکر بھلاؤں
 ٹھگی دے فریب تیرے کر دے نال سیاں دے
 پریاں نالوں ہو طرح داکم سیاں داجالا
 پریاں داکم لوک و فائی، پالن قول زبانی
 ساڈے بھانے، آدمیاں دی یاری بوہن نگاری
 جہاں معشوق پیارا کتھے، رنج رنج لین کلاوے
 ملکہ خاتوں، بدرہ خاتوں بدھے ہتھ شتابانی
 تیری ساڈی مہر محبت، گوڑھا بھائی چارا
 اسان شہزادے نال پکائے پکے قول گیرے
 ہتھ تیرے ہن لاج اسادی، بول کریں اوہ سچے
 اسیں ہی ایتھے شاہ ملک دے، اوہ شاہ مصر شہزاد

آج دن چھ لین مت بھلے مرد نہیں اس مردوں
 اُس مورت دی صورت توئیں میں بھینے شاہ پرے
 دُوروں بیٹھی نے چھک اندا گھٹ عشقوں گل بھاپی
 جہاں جہاں گھما سجن توں، سر قربان کر لسی
 شاہنشاہ مصر دا والی درد پھرے نمانا
 بھلا کرے رب تیرا بی بی سار شوہر دے دی یا
 اپنے موہوں بناوین گلاں، جوڑ مسودے سارے
 جوڑ مذاق ادا بیٹھنے، کرین حکمت اچھاں چھتاں
 میری اُس دی نسبت کیکر، نہ کر گل اس ساگوں
 اول لا پریت پیاری اکثر بازی ہرے
 جہاں دلدار ملے گل لادے، جھنڈے ہی جج جاؤں
 جہاں دل میں کر تال پاول بھٹس سروں پیماں دے
 ایہہ دو جہاں دکھو دکھی، رلا نہ نسبت والا
 جانی نالوں اتم جانن، جس نوں آکھن جانی
 عاشق بن بدنام کریندے وچ ولایت ساری
 اس نعمت و قدرت نہ جانن، کوئی در لائل پاوے
 منت کر کے شاہ پری دل ہوئیاں پھیر جواہی
 بوہن پیارا مٹھا کوئیے، حذوں بے شمارا
 اللہ بجاوے میل دیاں گے شاہ پری سنگ تیرے
 نہیں تال اسیں قیامت توڑی اُس دتوں ہاں کچے
 دوجا اُس دویائی کیتی، جیسی کوئی نہ کردا

عیشاں سٹیاں، قیدیاں کٹیاں چوڑ ترٹیاں
 باپ تیرے تھیں باپ اوہ بھی گھٹ نہیں شہزادہ
 لائق قدر تیرے دے کیڑا اُس تھیں مور اُچیرا
 کیہ ہو یا ان عشق تیرے نے ہوا کیتا لکھنوں
 ہک واری دیدار دس تھیں شان کریں شرمندی
 دیہ دیدار ہک وار تنہا دے، پال اقرار اسٹے
 جو اُس نال اسٹے کیتی، کسے طرح نہیں مگدی
 شاہ پری فرماندی ماسے، کیہ تساوی مرضی؟
 بیٹی تیری ہلی گھٹن، آدمیاں مونہہ لاندی
 جاں شاہپال سنے کل ایسی، بھڑک گوس اک سینے
 یا مجھ قید رکھے دین گھر دے، بند کرے ہسپروں
 موتے نالوں نہٹ چھوڑا، بن بدرہ کد جالاں
 پریاں نال میرے جو آئیاں بھنگ پی جے ایناں
 لہو میرے نہاؤ ناہیں، ملکہ بدرہ، مانی
 مانی کندی، سُن فی دھئے، باپ تیرے شاہپالے
 لکھے اپنے دین اوہناں نے ایہ کل ڈھٹی ہوئی
 لیکھ اول دے وانج دھک لے بھڑکیوں غصہ کھائی
 پھیر بدیع جمال پری نے کیتی چُپ جو ابوں
 جاں کوئی ساعت گزری ابوں، شاہ پری پھر اٹھی
 آیا رب کری اُتے، پی قبول تیبی
 جس ویلے رب مہر آئے، ڈھل نہ لگدی ماسر

تد پچھے ایہہ پربت کچھے واہ دیاں دھکٹیاں
 کیوں اپنا مل باویں دھئے، اُس تھیں بوہت نیادہ؟
 اوہ شاہاں دا شاہ ہے دھئے، ہر کوئی اُسدا چیرا
 باپ اوہ دے تھیں منگیا نوریں، وال دیوے لکھنوں
 رب ڈھاسا ہک آئیں دھئے، لکھی کیہہ کلاں دی
 بولن جو گئے تاہیں مویہ، لہن اُدھار اسٹے
 تول ہک واری مکھ دکھاوین تاں ایہ چٹا چکدی
 پریاں خبر ہوئی تاں لکھن باپ میرے ل عرضی
 مرد بیگانے نال یرانے، عشق کماؤن جانڈی
 جلدی مینوں مار گوائے نالے اوہس میکنے
 نال تساؤ دے ملن نہ دیوے، فلن بُرے دوسلوں
 اید قہقہے بھجڑے مانے، کیہ مکھ دسالاں؟
 پیل دین سانوں کرن اڈائیں غصب تہر دلچار،
 بابل باپ بُرا کر ماسے، جے ایہہ سنے خطا؟
 علم کلام کتاباں پڑھیاں، غبی خبر دسالے
 آدیں سنگ دھی میری دی قسمت اُگھر کھلوی
 کیہ دھردوس تیرے سر ٹی، مندا حال کراسی
 ماؤ دھیاں چُپ ہونیاں سبھو، گل پٹی اس باتوں
 جاگے طالع نیت پیادے عاشق دے دل ترٹھی
 بے مہراں دل مہراں پایاں واہ داصفت جمی
 وَتَعَزُّ مِنْ تَشَاءِ واہ وا اُس دا پاسہ

کھلے بٹنگ بٹنگ کناے پک ہوئے س دئے
 مچے موتی دل دل کر دے کچھے بھرے انگور اں
 لال گلنل ہوئے رنگ ستے دانے پک انا دوں
 نرم انجیری پکیر ہشتی، لذت دار آلوچے
 توت شتوت بھر مہیاں سو مہیاں، گوشے بگو پیلے
 جانوراں دے نگر لائے کوہاں دینچ لگوہاں
 رونبل گچھے چھپدے کچھے، پری نہ پچھے سانوں
 باغ بہار بازاروں رونق، ہر ہر دینچ چور ہے
 رت بسنت بہار پھلاں دی، نویاں شانناں سرواں
 ارہ ذکر کبوتر کرے نیویں اُپتے ہو کے
 بن بن کے بن کمر دیوں بانگے دانگن بانگن
 عید پڑھن جیوں ملّاں آؤن، نیلا بانا تو تے
 مینا حمد شاپکاے شکر گزارن گھنگیاں
 کالے بھور پھلاں پر پھر دے، کان خوشی دیاں بال
 عجب سماں لگا دینچ بانے، چکین کھو جھلاں
 بندّاں بھر بھر پانی ڈوٹھن، دانگن دکھیاں نیناں
 ہنیاں ہو چلے سرگرداں پانی آڈی والا
 کھوہ دینچ پانی بولے بولے، جیوں پُت پھڑے بال
 اوس کھوہوں سی پانی پیندا عاشق مردے چاہ
 شاہ پری تے ملکہ خاتون باغ اندر سیلانی
 سیف ملوک شہزادے والا، جس پاسے سی ڈیرا

شاہ پری دل دگ دگ پیندے، مت سانوں کھو ڈالے
 دا کھاں مل مل باکھاں جھو جھن، آسے دین کھجور اں
 اکھن شاہ پری مونہہ پا دے ہر پوے سرکاروں
 لغو ک کھوڑ بلام چھوہاے لٹک ہے ہر کوچے
 سیوہیر چو فیچن مے، میوے رنگ رنگیے
 ہر ہر پیکھی چاہے، شالا پری کسے میں کوہاں
 مت چھتر تک غصتے ہوئے، ہا ہر کڈے بُتانوں
 ابلتے پھلیاں لٹکن، چور لگے جیوں پھلے ہے
 اہلیاں پر بستر کیتے با آرام تدر واں
 کوئل نقل قرارت پڑھدی، قاضی ہار کھلو کے
 بیج بیج رولہ سے صفیں جموئے، سُن سُن کوکلیں چانگن
 پڑھ بکیراں ہو متوجہ، کرن قیام کھلو تے
 شاہ پری دینچ بانے آئی، آج مراد اں پگیاں
 دائم رہے بہار چمن دی کرن دعا ہزاراں
 بوڑھے کتے گل لگ ملدے جیویں بھر بھراواں
 مڑ جاؤں جیوں ٹور بھراواں، گھر دل جاؤں پھنیاں
 جیوں شہروں شاہزادہ ٹردائے کے دیں نکالا
 پانی ہر کیلے پھردا، جیوں ہر بوسے راول
 سیف ملوک دے غم کوں، کھوہ گھنیاں دکھیارا
 حوراں نالوں سرس جوانی، چلن چال گُمانی
 اولھے اولھے اوس بیچے آن کیتو نے پھیرا

غزل رباعی ریختیاں نوں گاؤں دینج سروے
 اُتیاں اٹھاں گاؤں دوہڑے دینج جگرے
 جھٹی واسجن دے پاروں، چاہے جت اُداسی
 من سوال میرا کہ بھلا ہے خوش واؤ فخر دی
 میں عاشق بے صبر بندے نوں جت نیسے لاندرا
 پھیر گئیں تاں چایا دیں دھوڑاؤ نہاں دے نردی
 جاں ہو جاویں میرے دتوں پیریا دے جائیں
 ایس نہیں تچ سکدے اتھے جس ننگ پرتیاں لائیاں
 درد فراق سجن دے کیستیاں ہولاک لکھنوں
 نیس اڈا مینوں بھی ایتھوں اندر دھوڑاں گوداں
 تنہوں چا پیا دی نگری، جاگیاں دینج سٹیں
 نو نہ لگایا تے دکھ پایا، اپنا حسب مگوایا
 زہر پیالہ عشقے والا، پیتا کس پچایا
 عشق قصافی چھری وگائی، کوہنڈا دے دے تیاں
 عاقل تھیں بے عقل سدا، بھل گئیاں سجد گتاں

ویلاں دیندے نین شستابی دُستیں مچ گودے
 زہر آلودی کافی وانگر گھاہ کیلجے کر دے
 ہیناں ہو کر نیدا عرضاں واؤ دل اروا سی
 جے ادہ آپ نہیں مونہہ دسد، بوچھا دلبر دی
 آپ کُٹھے دے سرتے ناہیں قدم مابک پاؤدا
 سرمرہ پاواں نین شہاواں، لایق ہوواں بصر دی
 خدمت کریں سلام پُچھائیں، اکھیں مے دعائیں
 یار پیاسے ٹوریا دیں کول اسادے سائیاں
 لکھتاں لکھ اڈا دیں واؤ، ایہہ بھی جان اک لکھوں
 لکھ کوہاں دے کھڑیں مریدا کر کے سرگرداں
 بھلا کریں ایہہ نال غریباں، اجر الہوں دٹیں
 ایہہ دل میرا گوشت بیرا سیخاں دے مونہہ لایا
 نیک دینج آسے ساس محمد، آس سجن دی تیاں
 پوہیں گٹھیں حکم ادسے داکت پاسے نس دتاں
 ننگ ناموس سنبھال محمد، دین سیانے تیاں

غزلیات

تختی دل دی اُتے لکھی صورت نقش سجن دے
 یاد میری تھیں بھل دی ناہیں ہرگز زلف پری دی
 دھوتے دور نہ ہونڈے ہرگز دنگے اکھر من دے
 سخت کند گتھے جس وانگر رستم تے بہن دے
 توئے ظلم عذاب میرے تے آؤں زمین زمیں دے
 جس جمال اودے دا دل توں مول خیال نہاؤدا

چڑھ چتا تے کُرشنائی، کالی رات جبردی
دلبر دے در جانہ سکدے حوراں ملکِ اسمانی
سوہنی صورت ویکھ بال توں واری جان پیاری
کندا پھر خیال زلف دا جان نہ جان پیارے
نا اُمید سخن دے در تھیں، نہ ہوساں نہ مڑساں
خاک اوہدے در والی والا، جس دم میں ماراں
ہے واو اس عشق میرے دی رمزِ پیا کن پائیں
جے اوہ ایہہ گل مٹے ناہیں، صاف جواب سُنا دے
کہہ اگوں ہے شاہ حُسن دے، بادشاہاں در منگتے
کرن گدا سخن دے کو پے بادشاہی تھیں چنگا

جے اوہ پا دے آپ محمد خیر و مال اسا دے

موتے نالوں بُری حُسدانی مینوں یار سہانی
ڈیر یار میرے دا اُچا، عالی شان جاناں
باجھوں اکھر عشقے واسے ہور نہ سب توں پڑھایوں
سوہنی صورت ویکھن کولوں منع نہ کریو بجائی
ہے خوش واو فجر دی جاویں اندر باغ سخن دے
باجھ دیدار تیرے تھیں سبنا، خوشی نہ دے نہ خالے
ہے واو، جا آکھ سخن نئیں نک باغ ابرم دے
آپ سیال وِج رُل کے کھدیں، ماریں موجِ نصیب
شکر دیکھن والا بنیاں، شالا جگ جگ جیوے
مان حُسن دا اٹھا کے مینوں، ہے پھل شاخ گللابی

لُطفِ خدائی لیسے بدلہ، ہور نہ مسیرا کائی
کر فریاد اُچیری ساری ہے جند درد و دکھائی
رب اُستاد میرے نول دیوے نیکی تے وڈیائی
جمدڑیاں ایہہ عادت مینوں پاؤن واسے پائی
سروازا میرے نول آکھیں کر کے سیس نوائی
لکھ دکھاویں نہ چرلاویں، آویں برائے خدائی
کیوں تہ سرگردانی مینوں وِج اُجاراں پائی
کدے تے پچھ غریباں تائیں، جو ہوئے صحرانی
کیوں نہیں پچھدا صلح کداہیں طوطی بھکھ سکائی
پچھ نہیں گل بُبل کولوں، جو تہ کمان سودائی

سدا نہ رسد باز ایں کسی، سدا نہ رونق شہراں
سدا نہ تابش سوچ والی، جیو کر وقت دو پہراں
سدا نہ لاٹ چراغاں والی، سدا نہ سوز پتنگاں
سدا نہیں ہتھ مہندی رتے، سدا نہ چھکنی فنگاں
حسنِ حمان نہیں گھر باری، کیہ اس دافرمانا
نگہ سے ساتھی لہی جانے سے اسان بھی لٹھ لہانا
سدا نہیں مرغایاں بہنا، سدا نہیں سربانی
لکھ نہزار بہار حسن دی خاک و دیش سمانی
مگر شکاری کرے تیاری، بار چیریندیا ہرنا
کچھ وساہ نہ ساه آئے دا، مان کہا پھر کرنا

لوٹوئے بھرے کڑیے، جے تھہ بھانڈا بھسنا

شام پی بن شام محمد، گھر جاندی نے ڈرنا

سیف ملوک شہزادہ ایویں راگ و راگوں گاندا
ہر ہر بول اوہدا دکھیا را، نہ ہر آلودی کافی
دردوں آہیں مار شہزادے پر کر سانگاں لایاں
ماری آہ زینجا بی بی دردوں بال مواسا
ستی نول اک روز پٹوں نے طعنہ بولی لائی
ستی چمک لگی اُس گلوں، اک دی چر بھروائی
ماہی دردوں و غلی واپسی، ہوندا شوق میں نول
راہ کھلندے آہ چلائے جاں روڈا دکھیا را
ابریم چنچا پر کدھیاں آہیں درد و ہزاروں
اڈھے نیکھی ڈھین اسمانوں، سُن کے کوئی نہ جاندا
دو جا مدتے ہو ہو حباؤن حوراں دیکھ جوانی
آہ عاشق دی کوئی نہ بھلدا، جذبہ جہنماں دکایاں
بھڑک لگی اک چابک سٹریاں تاں یوسف سج جاتا
سچے عشق تیرے دانی بی، مینوں پتا نہ کافی
نال افسوس اوساس چلایا، آتش سرد کرائی
مجنوں داسن بول دیندے، آؤن چل زمینوں
جلدی آہرن کارن کردا، ٹھنڈا دیکھ لوہارا
باغ بہار ہویاں گلزاراں آتش شونخ انگاروں

تُردی مُردی گل محمدؐ پھوڑ چلی اُو رستہ
 جے سجدہ گلاں لکھیں لگیں، جو جو ہادی گھلدا
 عشق بدیع جمال پری نون آ پایا سہتہ پکا
 مان گمان گئے بھیج سارے، دل امان نہ رتی
 دِک گیا جی، چھٹ سجن دی، ہک اندر سہتہ پایا
 صبر قرار آرام نہ رہیا، شام ڈٹھا جس دیلے
 ہاتھی عشق مہادت سوہنا، مر مڑ کے پھر پیلے
 نظام عشق شہزادے دالے بن تلواروں کٹھی
 دُکھ دی دانی پکڑ منائی، پھر دی سی ہو رٹھی
 اوڑک جاں جی رہ نہ سکیو س، کیوس مکہ تائیں
 مکہ نے فرمایا اگوں، بِسْمِ اللہ بِسْمِ اللہ
 ادلھے ادلھے تریاں دوئے، اکھلیاں پھر نیڑے
 پھر ادھ مورت شاہ پری دی کڈھکے باہر حجابوں
 مورت دے دو پیر چنیدا، پھیر اکھتیں تے ملدا
 دھواں دھاری دُکھ غباری، سوز فراق تھاری
 وانگ کباب بھجے تن سارا، سیخ لگایا بیرا
 سیف ملوک شہزادہ درواں گھیر کیتا دُکھیا را
 شاہ پری تے مکہ خاتون چھپ نیڑے دُکھیاں
 سوہنی صورت نظری آئی، جاں ڈٹھا دل نقشاں
 جیوں کاغذ کشمیری اتے خوش خط حرف قرآنی
 نویں جوانی حُسن اِزدانی، ہر ہر نقش گمانی

تنگ پیاد دل دس کمائی، مکدا ہوئے فستہ
 ہو رول ہو رپون ونج رمزناں تھہ صاف نہ چلدا
 جس نون پھڑ دا ہے بخت کھڑا، نہیں کسے داسکا
 سُر دی گل نہ کردی موہوں، وانگ دیئے دی بتی
 گنڈی لگی، مچھلی والا حال پری پر آیا
 شام ملک دل جردانا ہیں، اکھے ہن کوئی میلے
 اچن چیت محمدؐ، لگے سے برچھے سے سیلے
 آن پئی از غیبوں گولی، مار منانی مٹھی
 بیدن جانے کون محمدؐ لگی مرض اپھی
 آ اگیرے چلے بھینے، تک یئے ایہہ جائیں
 لگی آس ہو یاں دل خوشیاں، شکر اُلٹھ لڈ
 شاہزادے نون خبر نہ کوئی، تار غماندی پھیرے
 چم اکھتیں مونہہ متھے لادے، بوئے وُدھ حسابوں
 آہیں درد الفے نکلن، ہن جو پانی چلدا
 بھڑکن بجا ہیں واہو واہی، مالے دین نہ واری
 پانی چوندا ہن جو روند، آتش ونج ویرا
 گن گن موتی دے عشق نون، سولال دا بنجارا
 پری دُرسٹ ڈٹھا شاہزادہ، رکھ ننگا ہاں بھلیاں
 دیکھ بے آب ہوؤن شرمندے، نانک لعل نشاں
 تیویں ہی مٹس ہُردی کالی یا سبزہ بُستانِ
 سُندر روپ دیوے چمکائے، جیو کر جن اسمانی

بدن شریف اوہدے منج دس دی بوتعرف انسانانی
سرو آزاد ہستی باغوں نازک قد نورانی

وصف جمال با کمال شانہزادہ سیف الملوک عاشق شبن بدیع الجمال بروے

چہرے اُتے تاب حُسن دا وودھ آہامتاہوں
گنڈ لاں والے سوہے سرتے، بھنڈ معنیر کالی
لاہ لاہ کرے شمع مٹھے دا جوہن جوت متابی
متھاماف بھنڈ حُسن دا، جوہن چڑھیاں لہراں
طاق ہستی دو بھروٹے یا محسب مسیتوں
ابرو مثل ہلال درخشاں یا ادہ سخت کماناں
تیز کمر سوار بہادر ظالم نین سپاہی
کتنے تیر کمان کٹاں چمک کڈھی ہتھیاں
یوسف ثانی چن اسمانی، نعل مثل رخسارے
چہرے تے چمکار حُسن دا تاباش وودھ انگاروں
صورت سیف ملو کے والی، اُجلی باغ بہاروں
سوہنا ویکھ جو ان فرشتے ہو حیراں کھلوندے
ہر ہر نقش شکل دے وچوں لاٹ شمع دی بلدی
نوناں حُسن دے باغوں گلب دین سی سادہ
سہرا تے کستوری بھتی، بھنڈ لوبی نشخامی
رُوپ انوپ بھرے خُصلے جیوں گل وقت بہاراں
دند سفید ہرے دیاں کنیاں، دُر تھیوں لڑباں

جُتھے تھیں خوشبوئی تپے، وافر عطر گلابوں
ہر ہر وال دلاں دی پچا ہی، وودھ دی گھت پالی
مرگ جنگل دے ہار سنگاے گورھے نین شرابی
تاب بیتاب کرے جیوں سورن روشن وقت پہلاں
نوعی نین دس متوائے، گورھے رنگ پرتوں
پلساں تیر خدنگ نشانی، سل جاوے دل جاناں
نک کھنڈا فولادی ترکھا، دھار سنواری آہی
پریاں حوراں ویکھ شہزادہ جان کرن سرواراں
روپ اوہدے تھیں باغے اندر زور بھرے رکھائے
سُند بدن پھلاں دادستہ، دانہ سُرخ اناروں
دیکھن ساٹھ کھڑے دل کھس کے شاہ جمال ہزاروں
تکدے رہن اسمانی تارے، ساری رات نہ سوئے
جلدی حور پری دی تک کے جند نمائی جلدی
بدر منیر چمکدا چہرے بے نظیر شہزادہ
نین متے بیمار عشق دے، زگرست اداسی
نوری ناری خاکی بادی، تک تک ٹھیں ہزاراں
سُرخ عقیق اندر دند لہراں خوب کر گیکڑیاں

چہرے تے پر سیوں قطرے جوش بخار اُم دے
 سیو بیسی جیہی ٹھوڈی ہوئی گرد آلودی
 چکڑی سرو جیہا قد بانکا، سوہنا ہر باہر
 جس ویلے کوئی غزل رباعی دوہڑہ بیت اللہ
 سیف ملوک پری دی مورت رکھی آہی اگتے
 اپنا آپ نہ یاد شہزادے، مورت و نوح سمانا
 ہو یا فنا فی الشیخ ایہ طالب مُرشد و نوح سما یا
 توں کیہ جانے رمز فقر دی بے سلمانا دانا
 شاہ پری دی مورت اندر شاہزادہ سی رچیا
 صورت ویکھ ہوئی دل گھائل شاہ پری مستانی
 دوزخ بجاہ پرم دی سینے بھرک لگی بھڑکارے
 سڑگے تھم تھل دالے، ڈھٹھے صبر چارے
 شاہزادے دل دیکھ نہ سکتی، مڑ ڈیرے نوں چلی
 جا اگیرے ملکہ تائیں، کیہا بدیع جملے
 جا ملکہ و نوح اکھ شہزادے، جے ادہ مورت دے
 دیکھ ایسں ہی معلوم کریے، ہے ادہ موت کس دی؟
 ملکہ کندی سُن فی بھینے، محبوباں و نوح اُچھی
 چند ادہ ہی نوں ملیا لوڑیں، کیوں بھڑیں تن نوں؟
 شاہ پری نے کیا، ملکہ، میں کُنساں گل تیری
 دیکھ رتے دیاں کماں و نوں، کمری کیڑے کم کھاں
 ملکہ، ہکے گل خوشی دی جھبڈے جھبڈے آئی

جیو کر پھل گلاباں اُتے سے موتی شبنم دے
 درووں درو رسیلانکے آوازہ داو دی
 چھک غماں دی مار اُڑایا، سردھرتی پردھریا
 اُدے پنکھی ڈھین اسمانوں، ہوش موجود جانے
 جیوں جیوں تیکے اگت بھڑکے، نیر اکھیں تیں دگتے
 سرور تے تال ایہ گل جا پے ہے کیہ سمجھ ایا نا
 لا الا دی پھیر ہساری، الا اللہ کھر آیا
 قصہ دس شہزادے والا، بھیت چھپا جونا
 حال ادہ ایک دلبر تائیں اندر بھانبر چیتا
 دل و نوح داغ، موہیں پر لالی، جیوں لالہ بُستانی
 دھواں دھاری انت غباری پانی عشق ہتھیارے
 سوہنیاں کول محمد و منشا، کس نہیں پڑا ہے
 تالیش کھاسن دی ننھی، جھال نہ گیوس جھلی
 مینوں بھی ادہ مورت، کیوں سیف ملوک دسے؟
 پل جھل تک کے موڑ دیاں گی، قدر نہیں کوئی کسے
 ایسی جو بن متی کوئی، دھوم پی جگ جس دی
 شاہزادے دے جُتے اندر جاں ادہ مورت پُنتی
 چند و تنے سمیت بُلانے عاشق بیوطن نوں
 پرتوں اے نہیں کر کھیڑا، ہو دے حرص گھنیری
 اُس نوں بھی مت سد ملاں گی، ہو کوئی دن جھکار
 جو گزری، شاہزادے اگتے ساری اکھ سُنانی

شاہ پری داؤن جاؤن، جو کچھ بولی ہستی
 شاہزادے فرمایا ملکہ، مورت تیرے بھانے
 جے اکھیں تھیں اوکھے ہوئے، نیر نہ ٹھکن دیئے
 اوہ داؤھی میں بسا، جسک مورت موڑ نہ دیئے
 صورت تے ہتھ لگے ناہیں، مورت کیوں کھڑاؤں؟
 ہو کر کے نوں ہے کیہ مرنہ دیکھے جو میرے دا؟
 ملکہ خاتون کندی دیرا، خطہ رکھ نہ بھورا
 مطلب تیرے کارن میں بھی مڑ مڑ عرضاں کردی
 وال ادہ کوئی ڈنگا چاہے، تاں میں کر ساں ڈنگا
 انشا اللہ مورت تائیں کچھ ارگاہ نہ لگسی
 دوئے شکلاں دیکھ برابر جب اوہرے تن رسی
 القصد شاہزادے تائیں ملکہ گل منائی
 کر لا چاری گریہ زاری، کہیا ملکہ تائیں
 ملکہ خاتون نے مورت جا پری نوں دستی
 کر کر نظر بچھاتی مورت، ہر ہر جاسنجالی
 حسن جمال کمال دوہاں تے انت حساب آئے
 کتب گیا جی جتہ جامہ، مغز سرے دا پھریا
 عطر گلاب لگے چھنکاؤن، تاں پھر ہوش سنجالی
 کس ایہہ نقش نگار مہمانے، صورت نگ صفا
 ملکہ خاتون کندی بھینے، مورت دی گل ساری
 جیونکر سنی زبانی اُس دی، تیویں اکھ سنداواں
 نامے مورت منگن والی خواہش بھاری ہستی
 اک اک وال اوہرے مل جانی، میں تن نہ جانے
 واکھ اکھ دے اکھت رہندے، ہنودر دیلے
 گھڑی نہ جرساں تے سڑ مرساں، جیوں تیلے بن دیکو
 جے اک وال ادہ کوئی توڑے، دیکھدیاں مرجواں
 جے نقصان ہوئے اک ذرہ، کیہ پچھل کھڑے تیرید؟
 کون کھے ایہہ مورت میں تھیں نہیں کسے داؤرا؟
 مت مورت تک شاہ پری نوں جاگے حرص اندری
 نال ادب دے مورت تائیں تہ تھیں کھساں چنگا
 شاہ مہرے دی جوڑی تک کے گرد پڑی لگسی
 میں بھی قولوں سچی ہوساں، مت تینوں نوں نہ رسی
 حرص امید بن دی اُتے مورت ہتھ پھڑائی
 کیوں جلدی اس جانی نوں میرے کول چچاپن
 دیکھ ہوئی حیران پری بھی، تاب شکل دی بھستی
 اپنی صورت نظری آئی، ہو ر شہزادے والی
 اوویں اکھیں ٹڈیاں رہیاں، نہ کچھ آئے جلدے
 ہوش طبیعت تھاں نہ رہیوس، آن کلیجا کریا
 ملکہ نوں فرماندی بھینے، دیہہ کل مورت والی
 کیوں کر لعلائی ہی ایہہ جوڑی شاہزادے ہتھ آئی؟
 سیف ملوک شہزادے مینوں، دسی سی اک واری
 اک دن نبی سلیمان ہو راق بھیا سبتہ اُمر واں

پریاں دیوال آدمیاں دے حاضر سن بر کر دے
 کیوس یارو، دستونوں سپو سچ زبانوں
 اوس جیہا کوئی صورت والا دنیا اُتے ہوسی
 سبھناں عرض گزار سی، حضرت کوئی نہ دھٹا گئے
 کیہہ جا پے مت ہوئے کوئی، اس صوت اتانی
 چالی روز ہوئی تہ ملت، دھوڈ زمین زمین نوں
 محبوباں مقبولان واسے ڈٹھے حُسن تیرے
 ساری دھرتی پھر کے تھکے، آبادی دیرانی
 جاسیماں اگے سبھناں چچی زمیں ادب دی
 ایں تدا دے محکمے اُتے پھر آئے سجد عالم
 ہو رہجائب مُندر سوہنے ڈٹھے سُنے گھنیرے
 پر کوئی لکھی دھٹی ایت وینج کلام الہی
 وینج زبور داؤد نبی دے جو ہے نور پسیمی
 جو بن حُسن ادا صفائی، نقش نگار شکل دے
 مہتر یوسف نال برابریا اُس حقین کجھ کستی
 نبی سلیمان چھیا اگوں، دستو کھاں گل ساری
 دانشمند پری پھر لوبی، پکا پست دسالے
 ادہ اگوں شاہ رُخ دا جابا، ادہ اولاد تدا دی
 دتا حکم نبی نے، اگوں صورت نقش بن او
 پری عجا ئز صورت کارن، کیتا فکر اندر دا
 ہو رکئی تارنیاں واسے، دین جو غیبوں خبراں

جے کجھ حکم پیغمبر کردا سہرا کھتیں پر دھر دے
 مہتر یوسف بھائی میرا، جو ہے سی کتنا نوں
 ا کھتیں ڈٹھیاں کنیں سُنیاں دستو پندت جوسی
 پر جے ہُن کجھ مہلت بخشو، ہر کوئی کوئل گئے
 بھلی بھلی سی ہے خلق اللہ، کندے لوک زبانی
 پریاں دیو تکیہ نہ پھر دے، ہر جتن ہزل نوں
 گزر گیاں دے روپ جمانوں، تھئے سُنے گھنیرے
 مہتر یوسف جیہا نہ لدھا، سوہنام دزنانی
 دین دعا میں، شاہ پر ہوئے دلم رحمت ب دی
 اُس صورت دانانی کدھرے نہ کوئی حق نہ آدم
 یوسف نانی مرد زبانی نہ کوئی جگ چو نیرے
 وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عَلِمًا ایہہ سفیدی آئی
 لکھیا ڈٹھانسل تیری تھیں پیدا ہو سی بیٹی
 شوخی تے مرغوبی خوبی، بشیر زلف کُنڈل دی
 وینج کلام الہی ایہو پتے اسانوں دسی
 بیٹی کس دی، کس نگر وینج، کیہہ ناداں اُس نای؟
 نام بدیع جمال پری دا بیٹی شاہ شاہپالے
 اگوں آپ سیانے صاحب، حاجت کیہہ ساوی؟
 تماں میرے دل ہوئے تسلی، کر تصویر دکھاؤ
 ترے سُنے ہو حکیم سیانا، ہر اک اہل ہنر دا
 کرن لگے تدریک شکل دی تک تک زبیراں

شکھاں دے لٹ یے ذخیرے، دکھ دی کھٹی پانی
 درداں درد دیتے رخصائے، دیہی ہویا رنگت سیلا
 وچو وچ کلیجا کٹے ڈائن عشق بزم دی
 تروڑے طاقت تران وجود دل ہشتیخ لم دی
 گنجی سانگ اندرون رڑکے تا نگہ سچے دلبری
 ماں پیو بھیناں بھائیاں نالوں حرص چڑھی اوردی
 مونہہ بولے تاں ٹرن وچاراں، شرم نہ بندھاتی
 سڑدی رہندی گل نہ کردی، وانگ دیوے دی بیتی
 بال ایانی درد رنجانی، پگڑی قسیر زولال
 پھرنے گھوٹ تے ہول دے سی، پائے سول ڈنڈوال
 موموں ہس ہس کلال کردی، اندر گریہ زاری
 اکھ سجن دی رکھ کیلجے ماری چھری کٹاری
 مٹھی کس اندر ہڈ بھٹے، تن من اپویں پالا
 بھیت نہ ددی تے جند بھندی، کردی ابھے بھجالا
 آلی بھولی نوں از غیبوں چنگ پی وچ بھولی
 کیکر نال سجن دے ملساں؟ کر کر چنٹا ڈوے
 آپے پھیر تھل کردی، دل نول دے دلیری
 صورت ویکھ نہ لائے والی کردی صفت دھیری
 اول جس دم بلنے اندر شاہزادہ سی دھٹھا
 مغز اندر سودا عشق دا وڑیا سی اس دیلے
 باز عشق دے سینھے مارے، عاجز کیتی پھڑکے

عشق دے سلطان محمد پھری شہر دہانی
 باہرول چیت مرتا کوڑا، بُرا اندر داحیلا
 لاوے سیخ پکاوے بیرے، بال انگٹھی غم دی
 صم صم بکھم، ہونی محمد، صورت ویکھ صنم دی
 بھل گئے سبھ باغ ارم دے، لگی چھک مصر دی
 ٹرے زور محمد و بخشا، نہ جیوے نہ مردی
 عالم سارا کھاوون دھاکے، کتول جابے ستی
 درداں ماری چند محمد، انگڑی نیندر مستی
 دل نول طلب سجن دی سائے جیوگا بنبولاں
 کھلے وال بے حال محمد، دسے وانگ بنبولاں
 باہرول نابز نال سیال دے، دلوں نکائے یاری
 کٹھی مٹھی فوج آپھٹی، جیو کر مرگ شکاری
 کھاوون بیون نیندر تائیں ملیا دیس نکالا
 ظالم عشق محمد و بخشا، پرے پارن والا
 گدیں کھڈ ڈری سکھ سوندی، اڈکھاں ہن دلی
 درد ابال نہ مٹے محمد، ایہہ ماری بے بولے
 کردی تے رب ملاسی سانول، رکھ اڈے دی ٹھیری
 ویکھو بھیناں، کیسی صورت؟ روشن کرے بھیری
 وکیا جیو، کیتا دل سودا، کھول دتا غم چھٹا
 مورت ویکھ دو بائے پالیوس بلدی اُپر تیلے
 پکڑن ساتھ نہ طاقت چھڑی، بولے یا مڑ پھڑکے

شاہزادے دے تل دانے تے مرغ دے دا آیا
 گنبل وال پریشاں آپے سیف ملوک جو آنے
 دردال مارنمانی کیتی، بھیج گئے سبھ چارے
 اندر و اندر جردی آہی، گھٹ لہو دے بھردی
 وچو وچ افسوس کریندی، ہائے ہائے کی کہہ کیتا
 اوہو اس وارم پیارا، لگن جس دی آہی
 آخر تیک نہ چھین ہوگا، جو پھانسا اس پیاہی
 واہ و ابھاگ نصیب نہا ندے یا پھنساں تو کیا
 عاشق اتے عاشق ہووے جو محبوب ہستیارا
 عاشق کندے عشق محبت شیشہ ہے روحانی
 عاشق نوں از غیبوں دسد اسد روپ گمانی
 جاں جاں توڑی دھرتی امبر، کرسی عرش منارے
 سناں تاں تیک نکاح عشق دے نیں ترن ہارے
 بدرہ خاتون ملکہ خاتون، کیہ دیکھن مڑسیاں؟
 مونہہ کلانا حال پریشاں، شوخیاں بھیج گئیاں
 شاید عشق شہزادے والا چڑھیا گھٹاں بنا کے
 ہو لیں ہو لیں ملکہ خاتون چھن لگی جا کے
 جے مضمون چھٹکارا چاہیں، دیہہ بیدل ہتھ باہاں
 وار وچ سیانا دیوے، نہ کرو ات پچھا ہاں
 پیر طبیب ایس بھڑوگی، غفلت مرض لٹائے
 نشتر مار محبت والی ہفت اندام چھڈائے
 کندلاں والی جھنڈ شتابی پیاہیاں لا پھیا
 دیکھ پری چپت ہو یا پریشاں، جیوں قیدی بند خانے
 چلے طرفاں کھاؤں لگیاں، اک لگی جگ سارے
 دردی سیاں بیدن پچھن، بھید نہ دے ڈردی
 محبوبے داسن دتھاسی، جیوں عشقے کس لینا
 رام دتھا آرام گویا، دڑھی کلام الہی
 دھار و عشق محمد منشا، لٹے پاندھی راہی
 سچے عشق عاشق دے دل نوں پاٹھاں پھکیا
 اورنگ بدلے لیے محمد، پر جے کرے سہارا
 حال عاشق دیوں دلبر تائیں دسد اکھول نشانی
 کون مجاز محمد منشا، ہراک برتر حقانی
 لوح قلم تے جنت دوزخ، حور فرشتے سارے
 عاشق تے معشوق محمد، داعم نوں پیارے
 کیسردار رنگ پری دا، زلفاں گل وچ پیٹیاں
 محرم بر محمد، مریض ویکھیاں بھج لگیاں
 لٹ لیوس دل شاہ پری دا، بدھوس ننگل پا کے
 بیٹنے، روگ طبیاں کوں رکھنے نہیں چھپا کے
 بیدن دس اندر دی ساری، دردوں ننگ نہاں
 شالا پھرے علائی محمد، نیر تیری میں چاہاں
 او سے دے ہتھ دھینے باہاں، دیکھ نہی دکھ پائے
 کڑھے سو غلیظ بدن حقیر، ہتھ صاف میلے

کام کرو دھوں، لوجہ ہنکاروں مٹیوں رکھ کرائے
 نامردی دی پھٹ پھٹی، کرنا جو سرمائے
 ملکہ خاتون ایس طرح دے حق کسی کر تھکی
 غدر بہانے بھیکھ زمانے کر کے گل مہلائی
 ہر کوئی آپو اپنی جانی حساب آرامی ہویا
 کر کٹیاں دے تر بن سکے، جیوں لگاؤں گڑیاں
 ڈولی رُئی پختہ دی بن کے، گاؤں دیاں سنگ چلیاں
 قطب مہراج کھلوتا قائم، دام درم ورتاؤں
 تر گئے تارا، دے چکارا، خوب کرے پشکارا
 دا ج کھلار دتا اسمانے، پڑھا پلنگ کو ہندا
 آب حیات خضر دا چشمہ پڑھیا پختہ نورانی
 تر تر سکدے ہمدے روندے اسمان دے تلے
 نرم ہوا معطر مچھلی ہر اک کان سکھائی
 با آرام ستا ہر کوئی آپو اپنے ڈیرے
 لگن بنال کد جا گے کوئی، مستی چڑھی دماغاں
 گھکیاں تے کلچٹیاں بولن، سنواں گکچ باغاں
 لٹ لٹ کر دی لاٹ شمع دی نور بھری کافوری
 شاہ پری دے ہیٹھ دھچائی نازک سیج پھلانڈی
 سردانی دی جھولی دھر کے شاہ پری ہنگلائی
 ستیاں سنگ تمامی متا، مرگ تنگل دے سستے
 بوڑے نال ستارل جوڑا انسانی حیوانی
 پھلکا دال، غذا اونی ادھ بھی گھٹ کھلائے
 بلیاں کامل بید محمد، خیر ہوتی دکھ جائے
 شاہ پری نے بھید نہ دسیا، مار پھڑی چپ پکی
 اتنے دنج غاشاں ہوئیاں، رات پون تے آئی
 صاعد چن کھلوتا پاہرو، شاہ سورج گف ہویا
 کھر کھر ہست تے دل کھست، چلن جڑاں جڑیاں
 تر نکو دستہ قطار کھلوتے، دف جاون ٹلیاں
 دو قطبین دو آرسے اُتے گن گن خیر دواؤں
 تالیش دیون ہو محمد، واہ واچست سوارا
 ایو جیہے دان ایہناں دے کر داکھا ماواہا
 گرد و گردے سبزہ سوہنا، نیلارنگ آسمانی
 شبنم دے لاموتی، جیونکر ساوے کھیت سنواری
 چوکیداراں شب بیداراں نیندر مٹھی آئی
 مست پیالہ لے ہر مجلس نیندر بھری چوہرے
 آئی موت تپنگاں والی، کدھی لاٹ چراغاں
 رکھ دی چھاویں شیشے لائے، چانینا ندے داغاں
 ڈولھے عطر، گلاب کھلڈے، خوش نالے کستوری
 ستیاں داسیاں بستر لائے مل پواند سرماندی
 سستی دیکھ تمامی ستیاں نالے سستی دانی
 آہلیاں ونج پنکھی سستے، گلیاں اندر گتے
 ہر اک سنگ سہاگ سکھایا، مانی عیش جوانی

بے آرامی تے عننا کی ہوئی دُور ہمدان
 رات برات خوشی دی آہی، بہتری شہبازوں
 نیندر مست پی ہر زندے خوشبودار ہواؤں
 سنگ سہیلی کوئی نہ جاگے، بے مدھوئی غلوں
 گھجاسول کلیجے وڑیا، ڈنگی ناگ ایانے
 خار و خار ہوئیاں دیکھ سولاں شیم سچ پھلانڈی
 نیندر حرام آرام نہ رتی، شام پی بن شاموں
 عشق زور آورے مونہہ تانا گھوڑا باجھ کلاموں
 شاہ پری دل چاہ سجن دی کیست کاہ بھلیرا
 چھک پیادی سولن نہ دیندی، پی کلیجے گھنڈی
 جیوں کر سستی کیج نگر وں سکری تھل و تھل دھانی
 نرم سرھانڈی سچ پھلانڈی روڑاں وانگر پڑدی
 پینگ پینگ تے سیر وں شیر وں دکن کھاؤں دے
 داؤں تھیں غم دھاؤں بوہتے، اٹھے ہوا کھٹے
 سینے اُتے زلف پریشاں، ناگنیاں جیوٹی نگری
 غلام چھک اندر و تھ گئی، پیک آرام نہ دیندی
 کاری سانگ سجن نے ماری، گھجی رگ میندی
 اورک سیجوں چھک اٹھانی، عشقے پکڑ بلاکوں
 غلام عشق بے ترس قصائی، رحم نہیں اس آوے
 نازک بیر رکابوں دُکھدے بادشاہے بیٹے
 یوسف نال کسی اس کیتی، جانے سبھ لوکانی

جھل جہان ہویا خوش قسمتی بن عاشق دی جانوں
 رونق تے رشتائی وافر پودیں بے چن بدوں
 جیوں پھلپ ہوئے مستانہ نرم پئے دی داؤں
 شاہ پری دی اکھ نہ لگدی برہمنوں بے غلابوں
 لوں لوں بس پریم دی رچی، کون اندری جانے؟
 کدے سرھانڈی کدے پوانڈی، بے مدھو پھلانڈی
 منکا منکا ہویا شکستہ، کدے بے بن شاموں
 راہ کراہ نہ دیکھ محمدؐ بھجدا جام مقاموں
 پرتے پاس اوساس میندی چت اُداس دھیرا
 شاہزادے دل جایا لوڑے، لاه دے دی گھنڈی
 یار ملے بن صبر نہ آوے مشکل سمن جبرانی
 سول نزول اندر و تھ چھکناں، ہرگز اکھ نہ جھڑی
 پاوے لاکش کھلے چوگٹھے، باہیاں ناگ ڈنگاے
 کدے کم اٹھوہیاں والا، دُکھ آئے کھٹے نھتے
 ہارسنگار نہ بھاوے کوئی خوشی نہ رہیوس انگری
 شرم حیا تیرا ٹھاکے، پر حُبت زور کد میندی
 ڈل ڈل کر دے نین محمدؐ سرداوساس بھرنڈی
 نئے مہارچمن ول ٹریا، نکل گیا جیو باکوں
 نازک بدنیاں مار لاند، سم نہیں اس آوے
 جنگل باریں پھرن اواہنے مارے عشق ایسٹے
 پھیر لینا نام شہزادی تختوں سٹ رُلانی

باران کوہ گھراں تھیں باہر یوسف دابند خانہ
 کیچ نگر داراج بھلایا، کئے کے دیں نکالے
 سستی نازک بدن تنہا دی قتل مار و فتح و دوی
 کام کنورنوں تخت چھڑا یوس ہو یا جگل و اسی
 بے نظیر وطن تھیں کھڑیا، قید دیواں دی پایا
 نونہال حسن دے باغوں خوب جوان پٹوئی
 پورن بھگت ملک داراجا، بھوئے اندر پلایا
 گوپی چند گیا چھڈ دولت، مایا مال خزانے
 خوب شکل فرما دے شہزادہ، والی چین شہر دا
 عزت بیگ سوداگر لاکھی دانشمند وزیروں
 اک اکل ناری بیچاری سو سہنی تری جھناواں
 رانجا تخت ہزارے والا، مائی باپ لڈکا
 جاسالیس چاک سدایا، چالیا دکھ کھارا
 ہیر سیالی لاڈیں پالی، چوچک باپ امیرے
 ریشم پیر سلن بھٹولاں، بیویں سوئی پٹ میرے
 ہوراں دی کہہ گنتر کرنی سیف ملو کے ہوندے
 ادھو عشق پری دل آیا لے ہمتیار تسمی
 چوری اٹھڑی ول باغے، کیڑ نہ کیتی کتے
 پیر پیادی چپ چاپتی باغے اندر آئی
 کہہ مکدی شہزادہ اگے بیٹھا اک اکلا
 پیندا بیٹھ شراب شہزادہ، پھڑیا ہتھ پیالہ

پیر پیادی راتو راتیں کھڑا عشق دیوانہ
 کیڑ نہ پڑپڑ ہر چاند، ہتھیں پیندے چھالے
 اس غلام نون ترس نہ آیا، دیکھ بیاسی مردی
 سر پیراں تک حال شکستہ، ابھی جیت اسی
 نجم ساربنکے جوگی جنگل قاف دکھایا
 منگدا خیر سخن دے نگرول، لہ شہم دی لونی
 رنگ کپائے، کن پڑوائے، بھکھ ننگیندا چلیا
 پکڑ مال گدا کریندا ہر بوسے ہر خانے
 تیشہ پکڑ پہاڑ کیندا، دھن اوئے عشقا مردا
 مال چکاندا، بالن چاندا، کرے کباب سریوں
 رڑھدی دیکھ اس ترس نہ آیا، پڑ کے بنے لاواں
 بھائیاں داسر وار سپارا، چودھریاں دا ککا
 دھپاں پالے کتر جالے، کردا سخت سہارا
 راتیں کالی ماہی بھالے، بن جنگل بھل چیرے
 رانجھے پارے کن محمد، ناگ لڑیا ہیرے
 کہہ کچھ عشق سہایا اس نون پتھر ہی سن روندے
 کیڑ سیج اتے انگ لائے، چائی بے آرامی
 عشقے صبر چلایا کمندی، کیویں دلبر دے
 چھپ نظارہ کرے حسن دا، چوری دی انسانی
 بلدی شمع تینگ جلیں دے، عشق کھڑی کر ہلا
 لوہو دل دے دانگر سوہا صاف شراب اجالا

پھڑقانوں الاپن لگا، خوب سرود مسراتی
 غزلاں دوہڑے ریختیاں دی لذت غب بنائی
 سُن آواز ملائک نوری لمہ آؤن اسمانوں
 نیک ایک سُران کرگاوسے، پند احال اماماں
 تیز روی پھڈ نیرندی دا، سُن کے اٹک کھلنڈا
 ہو حیران پشیمیاں بیٹھے سچہ پنکھی چپ کر کے
 ہر تیر ہر ڈال چمن دی حالت مستناں والی
 بدھیں سچیں سرود کھلوتے غیروں پکڑ آزادی
 سبزہ زار و زاری روند، شبنم ہنچو بھر کے
 حرص ہوا چنار ڈلائی، پٹن جاں گل جباتی
 کیلے دوسرے ہو ہو جھولن، حال لپے جیوں ہشتی
 نرگس مست دیوانہ ہویا، نین گئے دنج خواہاں
 ست برگے مکھ زردی آئی، دماغ نگا گل لاسے
 سیف ملوک شرابی ہویا، آیا دنج خیا لال
 آسنا مونہ دس کر آئیں، جاتی یے توں واری
 سوراں تے غلمان ہشتی چاہے خلقت ساری
 سرور برابر تیرے دے مول کھلون سکدا
 یاسمین ہووے شرمندہ بدن صفائی نکدا
 کستوری نے زلف تیری تھیں بو عجاب پانی
 مہر تیری دی گرمی کو لوں سورج تریلی آئی
 دم دم جان لباباں یر آدے چھوڑ سویلی تن دی

عجی تازی اتے حجازی، ہندی رہی نہ باقی
 راگاں راگیاں دے نچے گاوسے نال صفائی
 حوراں چت اُداسی ہوون شانز دے دی تانوں
 سرود لال نوں گرمی آدے، جاں منی پئے گولیاں
 جگر کباب مچھاں داسُن کے، دریاواں مچ ہوندا
 راگ وراگ بھر دے سُن کے سوئے آہیں بھر کے
 سر مونہ بھرنے ہو ہو دھینڈے، گلبن چنبے ڈالی
 سرے ہتھ کھجورال شوکن، رب اکے فریادی
 بیدے نوں تھر کنبا لگا، خوف خدا دیوں دے
 مونہ پٹاں پر مارن پنچے، کدے لگا دن چھاتی
 دنیا تھیں دل کھٹا ہویا، نمبو، گلگل ہشتی
 پارٹے پیرا بن گل دے، جاگے شوق گلاباں
 کیہ کچھ اکھاں دا کھاں، شناخاں سر دھرتی پڑے
 دوہڑے غزلاں بیت محمد، اک کچھ لکھ دسالاں
 توں میں جان ایمان دے دائند ین میں کس کاری؟
 تیرے باجھ محمد مینوں نہ کوئی چسیند پاری
 پھل گلاب تے باغ ارم داصوت تک تک چھکدا
 ارغوان ڈبا دنج لو ہو چوسہ دیکھ چھکدا
 مونہ تیرے تھیں پھل گلاباں لہا رنگ صفائی
 رستا ہویا چن محمد، سُن عجب لائی
 کھلی آؤ کیے مت ہُن آدے کدھروں دا جی دی

آویں آویں نہ چرلاویں، دسیں بھات جُن دی
 طلب تیری تھیں مڑساں نایں، جب گنگ مطلب بھدا
 قبر میری پٹ دیکھیں سبنا، جامر جیٹوس بھوندا
 لمی رات دھپوڑے والی، عاشق دیکھے بھلنے
 جے ہُن دلبر نظریں آوے دھچی صبح دھکھلنے
 ہے محبوب میرے مطلوبہا، توں سردار کھایا
 اک دیدار تیرے نوں سکدا روح بباں پر آیا
 اک تنگدا عشق تیرے دا، دوجی بُری جُدائی
 وِس نہیں ہُن رہیا جھوڑا، درداں ہوش بھلائی
 درد فراق تیرے دا مینوں تاپ ہے نت چڑھیا
 منجی نامرادی والی، جس دن دائیں چڑھیا
 گل میری ہتھ تیرے سبنا، اُچا ساہ نہ بھرنا
 نہ مصلاحت اپنی کوئی، نہ کوئی تکلیف ہرنا
 سدا نہ روپ گلاباں اُتے، سدا نہ باغ بہاراں
 چار دھارے حُسن جوانی، مان کیہا دلداراں
 رہا کس نوں پھول سناواں درد دے داسارا
 جس نال محبت لائی چا لیا عسّم کھارا

اُسے بھور محمد نختشا، کر کے آس چن دی
 یاتن نال تساڈے مہی یا روح تڑسی روندا
 کوئے ہوی کفن محمد عشق ہوی اک دھوندا
 قیمت جانن مین اسدا دے، نکھیا قدر نہ جانے
 دھپڑے یا محمد نختشا، رب کوں آج آنے
 میں فریادی تیں تے آیا، درد فراق ستایا
 اہل یار محمد تائیں، جاندا وقت دہایا
 دُور وسیندا سبنا، مینوں سخت مصیبت پائی
 ہتھوں پھٹی دُور محمد گڈی دا واڈائی
 ادھو دردوا اسدا، ہور نہیں کوئی اڑیا
 شربت تیرا نام محمد، پیستا جاں جی سڑیا
 جو کجھ چاہیں سو لیو چنگا، جو اکھیں سو کرنا
 دین عشق دے کفر محمد، آپے نوں چت مھرنا
 سدا نہ بھج بھج پھیرے کرسن، تو تے بھور ہزاراں
 سکدے ایس محمد نختشا، کیوں پردا نہ یاراں؟
 کون ہووے آج ساتھی میرا، دکھ دنداؤن ہارا
 سو مونہہ دسدانہیں محمد، کیہ میرا ہُن چارا؟

غزل

دلبر دے دھپوڑے اندر بے رہیا میں زندہ   اس گناہوں آخر توڑی سدا رہاں شرمندہ

اک واری دیدار نہ دُعا، کیے پیار نہ موہوں
گھر تیرے کئی نوکر چاکر، در تیرے سے کُتے
درد فراق تیرے دی لذت، جس دن میں کبھی
زور زیب پوشا کی توڑے ناہیں باد شہمانے
چاہ میری پی چاہ محمد، گل میری گل گنیا
توڑے طلب اُسے دی اندر موچکا بے جندہ
نفرانِ دایں گولا سبنا، گتیاں دا پھر بندہ
خوشیاں کر دی دیکھ لکائی مَن وینج اُسے خندہ
گوڈریاں سروپا سانوں، ایہو لباس پسندہ
مَن کیے میں بول سخن دے، جے لکھ لکھ بندہ

دوہڑہ جات

کر کر یاد سخن نوں روواں، مول آرام نہ ڈھونئی
رُٹھیا رنواوے میرا، کون وسیلہ ہوئی؟
ڈھونڈ تھکا جگ دیں تمامی، رہیا مقام نہ کوئی
لاصبون محبت والا، داغ غماں دا ڈھونئی

جگ پر جیون باجھ پیارے ہو یا محال سانوں
باغ تماشے، کھیدن ہسں، خواب خیال سانوں
بُھل گئی سُدھ بُدھ لگا جانا عشق کمال سانوں
جاؤں دُکھ محمد، جس دن ہوئے جمال سانوں

کیہہ گل اکھ سناواں سبنا، درد فراق ستم دی
چٹا کاغذ داغی ہو یا، پھری سیاہی غم دی
آیا حرفِ لبّاں پر جس دم پھٹ گئی جیجھ قلم دی
دُکھاں کیتا زور محمد، لیں خبر اس دم دی

پرے خوف خدا دیوں ڈیسے، کرے مان نہ ہاسہ
ایہناں موہاں تے مٹی پوسی، خاک غمانی واسہ
جو بن سُن نہ توڑ نبھا ہو، کیہہ اس دا بھواسہ
میں مرچیکا، تیرے بھانے اجے محمد ہاسہ

غزلیات

کیہ کچھ گل سخن دل بیٹھی، چت میرے تھیں چایا
حد دل بوہت جدائی گزری، یار نہ مکھ دکھایا
اگے اُس نے مرن شہادت، جے دے سے اکواری
لیہ ہند جے دلبر میرا ہس کے مکھ دکھاندا؟
راہ تکیندیاں اکھیں پکیاں، کن پیغام سنیدے
رات دہاں نہ پھیانایاں درد منداں واجیلہ
جے کوئی سوہنی ہور زمین تے، نہ میں جُکے دی
نہ میں لائق صل تیرے دے نہیں فراق جھلندا

دکھ تھیں میرے سُن کے ہر اک دا دل سڑدا
تد نہ نکاسیک محمدؐ میں تن عشق جلایا

عشق محبت تیری اندر میں مشہور جہانی
نیند ملک نہ لاؤں دیندے، نین جدو کے لائے
بن روشن دیدار تیرے تھیں جگ نہیر مینوں
کالی رات، بھر دی اندر نہ کوئی سکھ سینہا
بے قراری تے عنخواری سول فراق تیرے دا
دل پر بھار پہاڑ غماں دے، سینے داغ بھر دا
جاندی چلی بہار خوشی دی، بھرم ہے گا بھوراں
حرم ہوا تیری دی آتش تن مَن چھوک جلا یا

راتیں جاگاں تے سر ساراں، دانگت چرخ نورانی
آتش بھریاں، بنو برسن، روشن شمع نشانی
نال کمال محبت تیری ہو چکیوس نقصانی
نہ قاصد نہ کاغذ رقعہ، نہ کوئی گل زبانی
رحم کریں مونہ دس پیارے، ضائع چلی جوانی
بے دفائی تیری تریجی کردی مینوں فانی
سدانہ رہی رنگ گلآبی، سدانہ چال دیوانی
بھر مشکاں دونیں ہشتی، ڈولہ سبے نت یانی

کالی رات جوانی والی، لو ہوؤں پر آئی
مکھ دتیں تال مثل چراغاں، جان کراں قربانی
ہوئے موم پہاڑ صبر سے ہتھ غماں جد پایا
اگ پانی وفتح جلد اچھوڑا، شمع جیوس مستانی
جے ہن کریں غریب نوازی عیب نہیں کچھ نہیںوں
میں ول آویں مکھ دکھاویں، سیج سہاویں جانی
صادق صبح منند میرا ہی رہ گیا دم باقی
دیہ دیدار محمد تال پھر دیئے جان آسانی

ہے معشوق میں مڑچکا، اگوں دیر نہ لاویں
آیا سخت نزع دا ویلا، مہر دے وفتح پاویں
بہت جبرے دکھ رہی نہ طاقت، اگوں ہجر نہ دی
آسے آسے عمر گزاری، آس میری دریاویں
آپ رہیں خوشحال ہمیشہ، نہ تندر دکھ نہ جھوڑا
سانوں بھی بیدرد پچھانے، اس حق چت نہ پاویں
قدم تیرے پھر سوچند واراں، پھر بھی غدر نیساں
خدمت تیری میں حق سبحا، ہوئی نہ ماسے ساویں
تلخ جواب تیرے میں سٹھے نہ ہوساں دل کھٹا
شور عشق دے پھکی کیتی غیر دل جند تھاویں
من وفتح ویتس تے دل کھتیں کیوں موندتیں ناہیں
درد درنجانا میں غمانا، نہ ہن ہورستاویں
بھلی میرے سنگ کیتی سبحا، جھڑیاں دکھ لائے
ہو یا انت فراق محمد کرے تے پچھن آدیں

برے نچتر جسم یا سی، میں دکھیا راجمدا
درد وچھوڑا تے سکھ تھوڑا، جوڑا میرے دم دا
نہ دل ویت نہ دسبر ملدا، ہائے ربا کیہ کر ساں؟
کس سنگ بھولال بیدن ل دی، کون پنہل اس غم دا؟
پیلے دن دی بھجھدی آہی، جدوں پریت لگانی
شیریں جان مثل فرماں مے مقدر ہوگ پریم دا
شاہ پری دانیو نہ بگایا خاکی بندہ ہو کے
کد میرے سنگ اُلفت کر سی، کہہ میں اسدے کم دا؟
وطنوں چھوڑ ہو یوس پردیسی، پاڑن پاڑاوتے
دکھ سے سکھ پایا ناہیں اسٹیا میں کرم دا
بس دی یاری تے جند واری، نہ کدی لڈری
مگر میری حکم سبحن دا حاکم آپ انیاہیں
کس اگے فریادی جائے، کرے نیاں تم دا
بیدوسے نوں سولی دے کے، ہسدا وکھیرلم دا
ہائے افسوس نہ دوس کسے تے کسے کرم کر آیا
اکھ محمد کون مٹا دے لکھا لوح مسلم دا

ایں تسانوں سکدے سبنا، ند نہیں دل سکدا
 جے تلوار میرے سر ماریں، دھال نہ رکھساں اگے
 جس دے عشق لست اڑ گویا، خاک و نال دلایا
 میں ادھ عاشق کچا ناہیں، ظلم نکال بھیج جاواں
 خوش بخش رہاں جے رکھیں، کدی بیزار نہ تھیندا
 اس بھی نت فکر اندیشہ، مت کوئی بُرا دلوہنا
 عشق نہیں ہو چکا تھوڑا، سہیا چھوٹا
 ہر کوئی عیش عسردی کردا، اپو اپنی جانی
 جاں ایہ بول غماں دے بولے سیف ملوک تیرے
 پھر نہ کریا تے سر پھریا، جوش طبیعت چایا
 کھا گئے ادھ بول کلیجا، ڈوے مول نہ بولی
 طاقت تران نہ رہیا جتے، مٹھی مٹھی نہ مٹھی
 ساس اُداس اُڑن پر آئے، ہوش گئی اُداسی
 دھوڑو دھوڑو ہوئے خساے، نہ بھیجے سنگ مٹی
 کانی زلف ملی مچ گھٹے، ناگ جویں اُدھویا
 کٹھے دانگ کبوتر پیا، سرت سنبھال نہ کوئی
 مہل گئے ادھ شان تکبر، جان چلی ہو راہی
 آب گئی، کھڑتاب نہ رہیوس، زرد ہویا رنگ پیلا
 عاشق کامل مرد اللہ دے، خامے لوگ حضورِ
 دل مومن دیشہ بنیا اک دوجے دے کارن
 نور یقینوں روشن ہوئے، جیکے نال صفائی
 آن کھلے دتیرے اُتے، کیوں خالی مڑ چکا؟
 مت تیرے اعمالنے ونج نام مسیرا بھی لگے
 قدم اُچھاں گا، غدر کران گا، جے ادھ نظری آیا
 جان نکلیں تاں حاضر کرماں، نہ کبھ عذر دیاواں
 دتیرے دی جاک نماں، پیراں مہیٹھ ملیندا
 چا ایتھوں کھڑے کدھرے، پھر اُسدا کیہوہنا
 دیہ دیدار تے پال بندے نوں، چاکر باں بنن
 میں دکھیا راکھاں جوگا، دامن بھاجا دانی
 شاہ پری نوں رہی نہ طاقت، پرت پرتی لڑیے
 پرت پرتے گھر پہنچاں کیوں؟ رکھیں شرم خدایا
 شاہزادے دی صورت مٹھی، اُدکھاں چندرولی
 اورک گردی کھا اگیرے، باغ اوسے ونج دھتھی
 اکھیں تارے لگیاں رہیاں نظر سجن مل دھاری
 ساوی پہلی ہو یا دیہی، چنبے کلیوں چٹی
 لوہو پانی ریا ملیا، نسیر اکھیں تھیں چویا
 نازک دیہی ترف ترف کے زخمی زخمی ہوئی
 دانگ شہید رہی ونج پڑے، تیغ عشق تن واہی
 شاہزادے نوں خبر پچا وں، آیا عشق وسیلہ
 ظاہر اکھ سناندے بھائی، ایہہ گل پکی پوری
 پر جے سان عشق دی دھر کے خوب نکار اُتارن
 مقل ہوئے تاں سمجھ کجھ دتے، نظر کرے ہر جانی

دند سپاں نے کھنڈھے ہوئے، نکلی دس زبانوں
 دور ہوا کل عالم اُتوں عسّم اندوہ حیرانی
 بھیناں دے گھر آندے مولیٰ ویر گئے پردیس
 بھائیائیں نال ملے سُن بھائی عمراں پا دُچھتے
 یاراں یار ملے اُس راتیں، بھوراں نوں گھڑاں
 علم یقینوں حاصل ہوا رتبہ عین یقینوں
 جیونکر مہتر موسیٰ ڈٹھا طور اُتے چمکھارا
 آتش چمک لگی از غیبوں ہویا اُتے دل رہی
 سورج دانگ چمکھارا چہرہ، چتوں جوت نورانی
 دُرِ تیم کتاں ونج لڑیاں، سونے تار پروتے
 زلف سیاہ کستوری بھتی، گل ونج پئی رنگری
 رُوپ انوپ حسابوں باہر، صفت نکیتی جاوے
 آبجیات بہاں ونج چشمہ، گنج سہرِ حسانی
 ہیرے موتی محل جو اہر ہو رُچے فیروزے
 صورت تاب وڈا متابوں جھلک لگے اسمان
 لہ لہ کرے شعاع حُسن دا ہر پاسے ہرجانی
 ہر میندھی سنگ لنگن سُچیاں مروریدوں لڑیاں
 شاہزادے نوں نظری آئی جاں اوہ صوت والی
 دیکھدیاں شاہزادے تائیں ہوئی خوشی نہایت
 موجیں آئی ندی خوشی دی، روح لہر ونج تر دا
 دھرتِ اسمان نہ دسد اکدھرے، جان جہان نہ سُچھے

دھرتی گھر گئے اُٹھویں پوئے کھا جہانوں
 شمع نال ملے پروانے، ہرجانی نوں جانی
 نوشہ کنت ملے سن ناریں عطر ملائے کیسیں
 ٹھکر گزار ہوئے پھر اول گل باہاں گھٹ اُتے
 کامل مُرشد ملے مُریداں کر محرم اسراں
 غفلت ہوئی دُور محمد عالم زَمَن مینوں
 تیوں سیف ملوک کے لگا اک پاسوں لشکارا
 کیہہ ٹکڑا اک نار پئی ہے، صورت صفت الہی
 گل لعل دے ہار ٹکڑے، جیوں تلے اسمانی
 داؤ نال پریشاں ہوئے وال معبر دھوتے
 زیور زیب پوشاکی سارے جھلمل کرے چمکدی
 اُس دریا حُسن دے دچوں قطرہ چن دکھاوے
 خضر ایساں ہوؤں دل گھائل دیکھ سُن نورانی
 گلہا دامن کنیں پلے جڑت ہوئے زرد فونے
 انت حساب نہ آوے کوئی، زیور زیب نہانہ
 ہر پتر ہر ڈالی اُتے او سے دی رشتنائی
 ہتھیں چھاپاں باہیں کڑیاں ستجہ زمر دھڑیاں
 صورت دانگ پئی ہکلی ہوش سنبھالوں خالی
 روح بدن ونج میوسے ناپیں وافر دیکھ غنایت
 بھل گیا جیو جُستہ اپنا، رُوپ دُٹھا دہر دا
 کیہہ کُجھ ظاہر کہاں محمد سہر عشق دے گُچھے

جہنم دے دل عشق سمانار وون کم انا ہاں
 وصل فراق نہیں چیت آنن کمال عشق سنگاے
 لبک سکیندیاں عمر گزاری، موٹے یار ملایا
 بوسے لیندا، بل بل پیندا، سر پیراں تک تنکدا
 گل پھل جیسے جھٹے جاسے، دوہاں نازک یاں
 روندے روندے اک قطرہ، اتھرواں داپانی
 نالے بوشنرادے والی اُس دے مغز گئی سی
 رُوح نکھٹے قوت پانی، آئی ہوش سکنے
 سوہنی صورت مثل فرشتہ، چنوں پُپ زیادہ
 لے پیار پری دے موبوں سبھ جھٹے ہتھ پیرے
 شاہزادے ول ویکھدیاں ہی شاہ پری شڑائی
 سر پیراں تک چادر تانی، اٹکل رہی نہ باندی
 کون کوئی توں، کتھوں آلوں، صورت مند جوانا؟
 کیسہ شنائی تیری میری، بیٹھول آن سر ہاندی؟
 لیس پیار پری دے موبوں ہو کے آدم زادہ
 سر میرا تہ جھولی دھریا، لیس کلاوے دیہی
 نہ تہ خوف خلوا آوے، نہ کجھ سسم شہاں دا
 جے اک ذرہ خبر اس گل دی دیو پری کوئی پاوے
 جھڑک پری دی سُن شاہزادہ، بزم کرید اےو کے
 ہے محبوب میرے دل جانی، کھتیں دی رشنائی
 اُن قرار دے دا توہیں، عمر حیاتی میری

چھڑے روندے، مڈے روندے، روندے روندے راہاں
 محبوباں دا راضی نامہ لوڑن سدا بے چارے
 تنکدا تنکدا رجدا ناہیں، صورت دا ہسٹیا
 شاہ پری دے چہرے وولوں کھتیں جھکٹ سکدا
 کر کر پین پو شاہ کے اُتے، ہنجو مینہ بہاراں
 شاہ پری دے مکھ پر ڈھٹھا، گرم گٹا اُس رانی
 موٹی گئی نوں نویں سرے ہی آپھر چند پی سی
 اکھ اکھار ڈٹھا کیسہ تنکدی، بیٹھا یار سر ہلنے
 سر جھولی وچ دھر کے بیٹھا، سیف ملوک شاہزادہ
 مونہ اوہرے دل تک تک روند، ہنجو بھر بھرے
 مونہ پر پلا لے شتابی، صورت پاک چھپائی
 شرم کنوں پس پرے ہو کے، عاشق نوں فرمادی
 شیر دلیر بہادر سوہنا، دسیں روپ یگانا؟
 نامحرم نوں ہتھ لگا دیں، اُنت کسی تہ آندی
 کتھوں شوخی تے گستاخی سکتی آئیڈ زیادہ
 انگ ملا تہ سنگیں ناہیں، اید بے شرمی کسی
 باپ میرا سلطان دیواں دا، شاہنشاہ کھلدا
 بوٹی بوٹی کر کے تینوں، وانگ کباباں کھاوے
 بوہت نما نادرد رنجانا، ہینا جیہا ہو کے
 دل جانی دا جان دے دی تہ بن ہو رہ کوئی
 توہیں موج جوانی والی، عیش خوشی سبھ تیری

تو ہیں دین ایمان بندے دا، تو ہیں طُفّ الہی
ہوش سنبھالا، عقل دانائی، فہم طبیعت میری
گھنڈا تاریں، درشن دوستیں، مکھ توں پلا لاپیں
شاہ پری نے کیا اگوں، نہ کر ایڈر دلسیری
نا محرم نوں مونہ نہ دساں، ہوش سنبھالے ہونڈے
جنس رلی رل گلاں کر دی، نا جنساں کہہ گلاں؟
سیف ملوک کہیا نہیں کیتی، میں کوئی مفت دلسیری
شرم حیا پر سبز نہ رحیم، نہ کوئی خوف کہیندا
آدم پر یاں کس بساے، ہکو سمر جہارا
محبوبان دی صورت اتے اوسے دا چکارا
جو باطن اُس نام محبت، ظاہر حسن کماوے
محرم نال ملے جد محرم، انگ ننگ بکاوے
کون کہے نا جنس اومہ نانوں، اکسے مایو جانے
اک کالے اک سبز کبوتر، اک چٹے بن آئے
حسن محبت سجدہ ذاتاں تھیں اچھی ذات نیاری
حسن محبت ذات الہی، کیا چہیہ، چھیاری؟
جنس گجنس محبت میلے، نہیں سیانپ کر دی
چن چکوراں دی کہہ یاری، انک تہکے لہو خوش
بلبل نال گلے اشنائی، خاروں مول نہ دردی
حسن عشق دا قول پکیرا ہو یا روز ازل دے
گھنڈا اوتار دیلار دکھائیں، عشق نہ پچھدا تاں

تو ہیں طاقت نین پراناں، تو ہیں دنیا شاہی
صورت پاک تیری ہے بی بی، سخن جمعیت میری
تاں میں نال تیرے دو باتاں کرساں جے اوہ چاہیں
میں پری توں آدم زادہ، کہہ گل میری تیری؟
نال میرے کہہ مطلب تیرا؟ نین دسالیں رونڈے
میں ناری توں خاکی بندہ، نال تیکے کیوں رلاں؟
جس دم جان باباں پر آئی نال محبت تیسری
سرور قی تاں جلنے بی بی، کیونکر دکھ سہیندا
حسن عشق دو نام لکھا یوس، نور اکو منڈھو سارا
عاشق دے دل عشق محمدؐ او ہو ستر نیارا
حسن محبت محرم توڑوں، کیوں محرم شرمکے؟
حسن عشق اک ذات محمدؐ توڑے کوئی سداے
اکو ذات اومہ ناندی توڑوں، اکوں رنگ ڈٹائے
چٹے کالے ملن محمدؐ نہ بن بہن پرانے
نہ ایہہ آبی نہ ایہہ بادی، نہ خاکی نہ ناری
عشق بے شرم محمدؐ بخشا، پچھ نہ لاندیا یاری
سورج نال لگائی یاری، کرت گن نیلو فردی
شمع تینکاں دی کہہ نسبت! اوہ کیرے اوہ آتش
جنس گجنس محمدؐ کتھے عاشق تے دلبر دی
آدم پر یاں کہہ تفاوت؟ اکو جیہے شکل دے
رؤ برو سخن دے ہو کے کر لے دو باتاں

اوہ فرماندی کیوں مونہہ دساں، توں راہی راہ جاندا
 سیف ملوک کیا میں راہی اس دین کوڑ نہ ذرہ
 ستر ہو دے نا محرم کو لوں، محرم تھیں کیہہ پڑوا
 پری کہے، میں دیکھوں ناہیں، محرم ہنیوں کتھے؟
 سیف ملوک کہے، تہ اول آپے نیونہ لگایا
 آپے باغ ارم دا چھڈ کے، ہر شہر دین گئیں
 پری کہیں کنج کواری، دامن پاک گناہوں
 شاہ کہے مونہہ لگن والا ایہو ویلا تیرا
 پری کہے، نیونہ لاؤں اوکھا، پر مائل نال تسانوں
 شاہ کہے، نیونہ اچھی جانی لاندے نہ شرمائے
 پری کہے چھڈ کھیرا میرا اٹھ جابدھروں آئیوں
 شامت عشق تیرے دی چایا، تاں اس جانی آیا
 جو ملکہ دی مائی تینوں مٹھا ددھ پلایا
 گل میری سُن ساری پوری کت دے دے دھر کے
 کیا بدیع جمال پری نے، قسم کیتی تہ بھاری
 شاہزادے پھر حال حقیقت مڈھوں پکڑ کمانی
 سُن کیفیت شاہ پری نے صاف جواب سُنلایا
 میں پری، توں آدم زادہ، کدا ایہہ نسبت ہوئی
 جیڑے ساک نہ ہونے اگے، اج کوئی کد کروا؟
 نگ لوکیک سبھتے کوئی رکھدا چوٹھا، موچی، تامل
 کئی اتے کنکال کینے، ایہہ گل کہیں نہ بھاوے

میں شاہزادی سترال والی، تقدیرے پھڑ اندا
 پرونج راہ عشق دے ٹریا، عاشق ملے مقررہ
 میں محرم اُس دن دا، جس دن ناہا لند چڑھا
 خبر نہیں کس دخت قہقہے، آن پہنچا یوں ایسے؟
 رہیں نیس اگلی، مسیر نقشہ نال لکھایا
 تاں میں گھرتیرے ول ٹریا، اس جانی بھجی نہیں
 لیکر مونہہ مرداویں لگائیں، شرم تروڑاں راہوں
 دامن پاک سجن سنگ ملے، لگے نیونہ پکیرا
 اڈ جاسیے پھر سبھتہ نہ آئیے، کون ملے مڑسانوں؟
 جے ملایاں واہ بھلیرا، نہیں بکدے مر جاسیے
 پردہ ستر اٹھایا لوڑیں کس شامت نے چائیوں
 کتوں جاواں تیرے پچھے، پچھلا جسم گویا
 قسم تینوں اُس ددھ دی بی بی، سُن میرا فرمایا
 نہیں رہیا ہُن زور جرن دا، بول پیا تدمر کے
 دس اسانوں کیہہ گل تیری، چائناں اکواری
 آخر توڑی سبھتہ سُنائی، جو اس نال دہانی
 تیرا میرا ملنا مشکل، کس روم سربایا؟
 اگلی مدت دین اوہنا دے ساک نہ ہويا کوئی
 قوموں باہر نہ نانا دیندا، خواہ ہوئے کوئی مردا
 سبے گئے نوں ہر کوئی جانے، سبھ لوئے حق باطل
 دھی چوڑھے دی سید ملے، پھر دیندا شرمائے

اندر عشق شہزادے والا پیا وگا وے پھر میاں
 دل و بیخ صبر قرار نہ آپوں شاہزادے پر مردی
 کئی طرح دے بولی طعنے شاہزادے نوں مارے
 چاٹ سلونی عشق چٹائے، دلوں شہزادہ مٹھا
 شاہ پری ایہہ گلاں کر دی، سیف ملوک حیرانی
 دھرت پھر وے موہوں نہ بولے، نیو پھر بھر روے
 دیدے گریاں تے دل بریاں، مونہ پھیجی جھجھکتی
 دلبر مینوں مونہ نہ لاند، عشق پسند نہ کدا
 آپ و لوں میں پورے کیتے حق محبت وائے
 آسے آسے عمر گزاری، جھلے خار ہزاراں
 روڑا قہر فلور سرے تے سہری بیج رُلایا
 ایہہ دیلاں کر شاہزادے، اوڑک آسہر چایا
 شاہ پری نوں آکھن لگا، رتو پھر بھر روکے
 ہے محبوب میرے دل جانی، نہ کراڈ بے ترسی
 میں عاجز نا طاقت بندہ، وانگن حال خراباں
 مورت ویکھ اندر و بیخ پیا عشق تیر پدا آہرن
 دولت مال خزانے چھڑے تاج تخت سلطانی
 عشق تیرے وے سے اُتے ثابت قدم ٹکایا
 بن دیدار تیرے تھیں مینوں حرص نہیں کوئی آہی
 شکر احمد شماروں باہر پاک خداوند تائیں
 رڑھے جہاز سمندر اندر، ڈبا مسیر ڈیرا
 عشق اوہلا زما یا لوڑے کر کر دزاں بریاں
 عشق چھپائے یا آزمائے، دھن ناری میڑی
 شربت نیونہ پکایا لوڑے، ماری عشق ازکے
 تلخ جواب ترش رو کر دی پھککا جاوے دُٹھا
 نموجہان زمین ول دیکھے، فکر پیا دل جانی
 اکھ چڑا پری ول نکلے، جاں کوئی دیلا ہووے
 شاید جیڑی سچھدی آہی، آن اوہو گل دھکتی
 کھوہ پئی سچھد کیتی کتری، سکے بنیا زردا
 لکھتھ میری اک لکھتھ نہ لکھتی، لعل بنے فٹ سائے
 مالی باغ نہ دیکھن دیندا آئیاں جدوں بہاراں
 گڑے گویا کھیت محمد، جس دن ساوَن آیا
 نا امید جہانوں ہو کے مرن اُتے دل لایا
 ہو بے آس اُساس چلا کے، جیون تھیں تھہر دھو کے
 اے محبت میری بندیں، رب عدالت کر سی
 ڈاڈھے نال سلوتر کھی، لائق نہیں جواباں
 پو دال برس ہوئے گھر چھڑے صوت دیکھن کارن
 ماپے شکر بھیناں بھائی دوست یار جہانی
 دنیا تے مافیہا کو لوں چت چسڑکا چایا
 شمع جمال تیرے پر پوہتا مثل پتنگ سپاہی
 صورت تیری دے باجھوں جان نہ کدھی سائیں
 او تھوں بھی رب رکھیا مینوں ہنگامی مونہ ترا

پھر زنگیاں دی قیدوں کڈھیا آپ خاند پتے
پانی وچوں کتنی واری رڑھدا بنے لایوس
یاراں سنے ملے پر بیٹھا جاں آفت چاکھڑیا
پھیر جتھے سن چھنگلے راتیں باہر نکل کے
مائے گئے تمامی اوتھے ہو میرے ہمراہی
پھر جو بانک ناگ پہاڑوں پانی اُتے آیا
پھر جو اوتھوں کیڑے نکلے، وڈے کھلون ہاے
جاں اوہ پنکھی اُڈن لگا، پیرا دہرے میں کپڑے
اُس تھیں بچوس تاں اک آفت ہو ویری آئی
اُس تھیں بھی رب ثابت رکھیا سیک نہ نگامہ
ہر دندے تھیں رب رکھیا، ہر سون ہر شیریں
پھیر اک جو ہے واسا آیا، گرم مثل کرل دے
ظالم بھکھ پیاس ستایا جان لبساں پر آئی
نہ کوئی دس نہ بچھٹا ڈی، نہ سبھے کوئی پاسہ
اوتھوں بھی رب رکھ لیا سی، اُس ملن دی لاکے
پھر مکہ دی قیدے واسے کوٹ اندر ونج وریوس
ظالم دیو بریلے کولوں آپ بچا یا سائیں
نہ رڑھوس نہ دُبیوس اوتھے، رہیوس وچ امانے
ہر ہر جامرن دی آہی، کوئی نہ جیون والی
جان بندے دی لیوس نایں، پن دیدار دسائے
جے سبھناں توں ہس ہس ملوں، ہو جائڈن اتفاقی

سگسارل دی شامت کولوں صبح سلامت بچے
بھکھتا آتے ترہایا، رحمت نال بچا یوس
آچن چیت ہو آول اُڈوا، پھیر ندی ونج بھڑیا
اُس جانی کجھ سنگی مارے، آپوں بچوس چلکے
اوس مصیبت بھاری وچوں رکھیا آپ الہی
دُنب اُس دا پھڑ پھڑھیا اُتے، پھر بھی رب پچایا
میں بچیا اک ہو رجنارہ اوہ کیڑے چن مارے
سے کوہاں دے پیڈے توڑے پھڑ رکھے تکڑے
باشک ناگ اجیا، جس نے جنگل جوہ جلائی
پھیر بلائیں شیراں اندر رہیا جنگل دا واسہ
کھنٹی جائیں مارن والے کتنے ملے پکھیروں
پانی چھاں نہ بھٹے لوڑی دا لنگ سسی دے قیل دے
نہ مراں نہ جیواں پیاسا تنگ پیوس اس جانی
کھا کڑی مرن لگا ساں، جاں ہو یا بے آسا
ہاتف آن پلایا پانی، اعظم ہم پڑھا کے
قادر پاک دتی سی قوت، نال دیوے دے لڑیوس
ملکہ سنے ندی ونج ٹھیلیس، کانگ پئی دریا میں
پھر سنسار لگا جد کھاؤن، جسٹیا تیر کمانے
ہو ر بغیر ادھناں تھیں کتنے وقت کسائے والی
ہُن دیدار سجن دا کیستا، سُخن کیتے کجھ نالے
تاں مینوں بھی چھنگا لگدا، جگ پر جیون باقی

توں مونہ کج اساں تیں سُنوں، نیس پے پرتوں
 ناقص عشق بندے داتینوں دراپسند نہ آیا
 اساں جیہاں دے مونہ لگن تیں تینوں شہرت آکے
 مورت ویکھ و فایرانہ ایہہ کجھ میں تیں ہویا
 دنیا اُتے جیون میرا، ہرگز کسے نہ کاری
 یاری عمر سنواری میری، آپ پریت نہ ہاری
 لے یا جو لینا آہا لکھیا و حق نصیبان
 دنیا اُتے آؤن مسیرا، یاری کارن تیری
 یاری اندر عمر گزاری، ویکھ لیں اک واری
 درشن لے کے جان وُجھتی پئی آس ہماری
 آخر تیکہ ٹٹسی تاں بھی عشق میرے دارشتہ
 جاں رب سچا قاضی ہوی، آپ عدالت کرسی
 جُمل جہان سُنے کا قصہ، عشق ہووے گا ثابت
 اِس دنیا پر چار دہاڑے کوئی، سسی کوئی دسی
 ایہہ گلاں کر کج کسٹاری مارن اُتے ہویا
 وال اوہا نقصانی ہویا، جان میری ٹٹ جاسی
 غلام عشق میرے تک آندا، متے گاری کھای
 ایہہ مویا تاں میرے بھانے پیسی جگ بنھیرا
 شاہ پری نے معلّم کیستہ، ہے ایہہ یار موافق
 عشق محبت سیری اندر صادق مرد بھلیرا
 شاہ پری نے نال شستا بی ہتھوں خنجر پھیرا
 مینوں مرن بھلا اِس عمروں، شالا بھگت جیو توں
 بے اعتبار نام دھرایا، بے وفا کھایا
 ایو جیہاں بت بنایا، چنگا کون بنکے؟
 صورت ویکھ نہ کرساں اکوں کیہہ تہہ ہتھو دھویا
 توں مطلوب دے داہیںس تہہ نہ کیتی یاری
 جس نیتے سنگ نیتی آہی، اوہو نما گزاری
 بے پردا ہاں نال محمد زور نہ اساں غریباں
 جس کم آہوں ہوندا ناہیں، اِس تیں قبر بھلیری
 اینہیں اکھیں تینوں دتھا، ہووے ویکھن کاری
 تیرے کول محمد و خٹا سراں کھا لای
 دفتر تیرے وِج لکھے گا گردن خون فرشتہ
 اُس دن اُٹھ تیرا لکھ پھڑساں، عشق میرا تدرسی
 شاہنشاہ عدالت والا، کرسی آپ عدالت
 اوس جہان اسا دی یاری، اللہ بھائے ہوسی
 شاہ پری نے معلّم کیستہ، ایہہ مویا کہ مویا
 میرے کارن بھاگ قہقہے آیا ہو اُداسی
 عاشق باجھ محمد و خٹا، کیکر حُسن سہاسی؟
 اِس تیں باجھ اک پاک بگت تے مُشکل رہنا میرا
 روتے زین تے اِس دے جیہا، نہ کوئی دُوجا عاشق
 ایسا سوہنا یار مویا تاں پیسی جگ بنھیرا
 کہن لگی شاہزادے تائیں، گل نہیں اک اڑیا

جس جھکڑے دا شاہد نہ ہوئے قسموں سچا کردا
 سچا کوڑا مسلم ہووے، قسموں دا شہنشاہ
 جے کوئی کوڑی قسم اٹھاوے، سو ایمان کھڑا
 آدمیاں تے چال سبھ نوں دین ایمان خزانہ
 جے تہ سچ دے دین ایہو، جے کجھ کیں زبانوں
 جے توں سچا عاشق نکلیں، ہماں مینوں جی بھادیں
 ایہ کوئی شرط عشق دی ناہیں مرنا کھا کٹاراں
 سیف ملوک کہا بی بی، توں ہیں بوہت پیاری
 پر جے ہو کر اوں قسماں، تاں ادہ بھی میں کرساں
 دھوڑ مبارک قدم تیرے دی، جو ہے سرمہ میرا
 نبیاں ولیاں دی جو بیعت، قسم اوہدی پھر چاواں
 پھر کہاں میں قسم رہے دی، جس سبھ عالم پایا
 دینہ چن جس نے روشن کیتے آپنیوں خود نوروں
 بے پرواہی لاڈ بکتر محسوباں سنگ لایا
 جو میں حال حقیقت اپنی تینوں اکھ سنانی
 سفر قیضے جتنے جھاگے، سبھ جھاگے تہ کارن
 تیرے ملنے ہا جھوں دوئی غرض مراد نہ آہی
 اس گلے دینج جیکر ہووے تنک شبہ اک ذرہ
 پا کاں مرداں دا جو قبضہ ہتھ میرے دینج پھڑپھا
 کاتر گل دا کر لکے دی، جو بدھے دل جانوں
 جب لگ جان مجھے ونج میہیے، ایہ میڈاں ساں

کرتوں قسم یقین یاواں، خون کریں کیوں سردا؟
 مسلمان یقین یاواں، کرلی جدوں سوگندلاں
 قسم کرا جو مئے ناہیں دین اوہدا بھی جاندا
 جو ہارے سو خوار ہمیشہ اندر دوہاں جہاناں
 کر کے قسم منامن میرا، مرداں کیوں جانوں؟
 مویا ہو یا مڑ جیویں ناہیں، داغ میرے دل لاویں
 کر کے ضد کرن کم ایسے بھدریاں چھری ماراں
 تیری قسم اسٹوے بھلنے، سبھ قسماں تھیں بھاری
 سچ کسماں تے قدم تیرے تے ہتھ دے چا دھرساں
 پہلاں قسم اسے دی بی بی، عشق کما ساں تیسرا
 پھیر پیو دا محتاجی بی، عاصم شاہ جس ناواں
 واحد لا شریک ہمیشہ، نہ جمیت نہ جایا
 حسن محبت تینوں مینوں کیتی بخش حضوروں
 منت داری گریہ زاری عاشق دے بھاپایا
 سچو سچ الویں ہی گوزری، نہ ونج ذرا خطائی
 در و فراق تیرے داسینے ہر دم پیدا آہرن
 چایا عسم دا بھار بے تے، سٹ مینا دی شاہی
 حیف مینوں ایہ پگ مرداں دی سر پھرن مقوہ
 نامردی ونج گنتیں بی بی، جس دن کوئی لڑپا
 مرداں اندر لکھن ہووے ہاسے تے نادانوں
 قدم تیرے پر مدتے کرساں، پکا عشق کما ساں

نامے جو دودھ ماؤ مینوں کچھسٹرونیج پلایا
 جد تک ہوگ جاتی میری، تندر دل کڈ نہ پھیراں
 مفت نعمت جس نون لہجے، اوہ نہ تڑپھانے
 دوزخ تھیں جو جنت جاوے، تارک نہیں شکر دا
 سیف ملو کے قساں چائیاں، شاہ پرہی ل لایاں
 اکھن لگی اے عسبوا، تون مقصود جہانی
 یار اے غم خوار غماں دا، میں دلدا سپارا
 میں بھی اکھاں قسم اٹھا کے قادر جل جلالوں
 سبھ خلقت دے معلم اُس نون گلاں کم، دیلاں
 باغ ہمار کتابوں پڑھ کھاں، بادشاہاں دے جائے
 جس داکم غریب نوازی نامے بے پرواہی
 تن حویلی تون ونج بسیلی، جان مکان تھارا
 سختی رنج مصیبت جالی، دکھ قہقہے بھارے
 اگے کے نہ بھلے ہوسن اتنے ظلم پر دم دے
 شاہ پری پھر رہ نہ سکی، عشقے صبر تر وڑے
 شاہزادے دے موہیں تون لے پیار نہ بعدی
 پھیر پری فرماؤن لگی، قسم مینوں اُس ذاتوں
 جتنی تندر ظہیری گئی نال محبت مسیری
 نون لول اندرتوں ہی تو ہیں، دل بھی تیرا خانہ
 جو دن باجھ تیرے قہقہے گزے، یا جڈن اوہ اول
 اگلے روز حیاتی واسے مشکل دسدے مینوں

اس دی بھی سوکند اٹھاواں، چاہساں عشق کیا
 چاہ محبت گھٹ نہ کر ساں نوایاں نت ہو سیراں
 مر مر کے ہتھ آدے جس نون، داکم قیمت جانے
 دوزخ بھا دھپوڑے والی یاد کرے نت ڈورا
 بچتی ہوئی پریت پیاری، اُس بھی قساں چائیاں
 دلبر اتے آرام رو سے دا، خامداں اجانی
 دارو درد دھلے دا تو میں دکھ دند اول ہارا
 ظاہر باطن دا جو سائیں، واقف ہر ہر حالوں
 ٹکھیاں تائیں دکھ ٹھہارے، پاوے نہخت اھیلان
 لاکے داغ محبت والا چادر ویش بنائے
 معشوقاں تھیں عاشق کردا، ہیر ڈھونڈی مہی
 میں مرجکیاں سچ کر متیں سیف ملو کا یارا
 سفر عشق دے اندر جھلے بوہتے تندر بیچاے
 توڑے ہو ہو گئے تیرے صاحب دودم دے
 سیف ملو کے دے گل لگے، مونہ میلے لگے جوڑے
 دل مل یاے شکر گزائے، گھڑی غنیمت اجدی
 جس ونج غلط نہیں اک ذرہ، قدرت اہم صفا لول
 اُس نالوں بھی بوہت اسانوں طلب محبت تیری
 جس دم دا تون ملیا بسیلی، کیتا لکھ شکرانہ
 سے افسوس اہساندا مینوں، تندرہن کیوں ہاؤن
 نشالا یار نبا ہو دیں، میں وریا وال تینوں

ایسے طرح کریندی باتاں درووں لاڈ پیاروں
 غم اندوہ جو گزے آسے، کدھن باہر میروں
 حرص محبت بوہت ودھائی، ہتھ مارے دل کچھوں
 سیف ملوک کریندا رماں، کیسے بول عجائب
 شاہ پری بھی کرے مذاقاں، عاشق دِل لیندی
 شہر زماں دی بی بی جیڑی، ادوہ بھی بیکم تیری
 ہو جیناں توں ڈٹھوں اکھیں نام تیرا لے جوں
 اک تھیں اک چڑھندیاں سبھو، صورت مند جوانا
 سیف ملوکے ہس کے کہا، ہن بی بی شاہ پرے
 جے ہر جوں ہزار اٹھاراں خوب شکل بن آون
 ہار سنگار پوشا کال سچیاں، بُنت بنا بنا کے
 قسم رے دی وال تیرے توں سبھو گھول گھاواں
 سچ پچھیں تاں دساں تینوں، اصلی گل اندر دی
 رتبا وعدہ نال آساڈے، تہ دیدار دسن دا
 ایہناں گلاں نال شہزادے ٹھگیا جیوہری دا
 اُس ویلے فرماون لگی، اسے دلبر شاہزادہ
 شاہزادے فرمایا، بی بی کھول دسو گل کر کے
 میرے نال کریں تو گلاں، ہور اس تھیں کیہ لوڑاں
 ایہناں گلاں دا بھکھا تارڑھیا اندر نیسراں
 آب حیات برابر مینوں بات تساڈی مٹھی
 کیتا رب نصیبامیرا، وانگ ایاس خضر دے

اک دُوبے واسر مونہ چن، کون غاندا واروں
 کوس کے نوں دین ملاسے، دکھ وڈن دلیروں
 بعضے ہور مجاہد بھائی، دُور ہوئے سن وچوں
 جاں ادوہ موہوں کدھن لگیے، دل مچھنے غائب
 کندری بوہتیاں ناریں وچوں حرص گھنی تہ کیندی؟
 ہور زنگن شاہزادی نالے رکھدی حرص گھنیری
 سبھو مدھ محبت والا یاد تینوں کر پیوں
 حرص ادھنا ندی ترور کریں گا، یں اک نال یرانا
 حُسن تیرے دا کوئی نہ نانا، جے جگ تھاکرے
 سبھو ہوون محبوباں ناریں، حُوراں وانگ دکھاوَن
 سبھو مینوں بخشے سائیں، حاضر ہون آکے
 تیرے باجھ نہ ہور کے دل پک اک لکھ لکھاواں
 حال میرے دی جھہ ہمیشہ، ایہ دعائیں کردی
 یار میرے دی صورت بن کے، دتیں تال مَن مندا
 حُب محبت ہوئی زیادہ کدھن عشق جبری دا
 یں اک گل کراں جے بھٹیں دل دا دکھ ارادہ
 کون ہوواں، جے سُنساں ناہیں کن ولیدے دھر کے
 ایس مُراد لئی یں مردا، بھلاں دکھ کروڑاں
 بادشاہی مئی دولت سٹکے، ریا وین فقیراں
 تھکن ڈھونڈ سکندریجے، کدھلے بن چھٹی
 آچن چیت لکھا ایہ چشمہ، بھٹے رنج سفرے

بات کہو آج رات خوشی دی، بجات تسان جد پائی
 شاہ پری فرماندی، لالہ، تول جانی دا جانی
 جو تہ جو داں برسال اندر رخ مصیبت پائے
 صورت سخن آواز تیرے نے نال میرے جو بیتی
 بِسْمِ اللّٰهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰہ کیہا سیف ملوکے
 عشق میرے داہرن بھکیا، چنگ اٹھی چکاوں
 یاری نے لگ گئی اساڈی پکی کھسری پیاری
 میں تیرا تول میری ہووے، جان چھٹے اس غموں
 دیواں پریاں نال نہ چلدا میں آدم دا چارہ
 شاہ پری نے کیہا، میاں، کیہہ چار میں کمرساں
 ترے لکھ پری میری سنگ آئی نہ میں اک اگلی
 تیرا میرا ایہہ رل بہنا، جے اک ذرہ جان
 یا مال باپ میرے نول دست تان اوہ غم کھاوَن
 آوَن دین نہ ایتھے مینوں، وُت نہ ہوئے میلہ
 مینوں داغ فراق تیرے دا دھوتا مول نہ جاسی
 سیف ملوک کیہا سُن بی بی، اکھیں دی رشنائی
 آدمیاں دے کم نہ چھپدے، ہونڈے باندے باہر
 سیف ملوک دے دامنہ چم کے شاہ پری فرماوے
 شارستلے سیس اندر رہندی پھسھی میری
 دو راوی فرماندے پھسھی، اک کمند اسی داوی
 مہر فرزاو ہلا ہے ناواں، ایہہ راوی فرماندا

داد دتی فریاد میری دی، رب مراد پچائی
 اکھیں دی رشنائی نالے جو بن دی زندگانی
 مینوں اک دیدار تیرے ونج ملے دینے آئے
 چو داں برسال ونج نہ تسان اتنی ہو سکیستی
 آتش شوق میری دی تہ وُل بھکھ پی سنگت کے
 اپن چیت تیرے گھر اندر جاپی ونج داروں
 پرہن کر کچھ حسیہ سازی، ملے سہاگ کواری
 میں عاجز پردیسی ایتھے عاری ایسے کموں
 جتول جانیے پھین نہ دیندے، اُدھو تِلین جک سا
 جے کچھ پتا دیواں نول نگاہدی تیری لے رساں
 جے کچھ معلوم ہوئے دہنا نول، ایہہ آدم سنگ آئی
 دوہاں تائیں مار گواوَن، رتی جسم نہ آنن
 بی بی لیلے وانگر مینوں گھر ونج قید کراوَن
 مجنوں ہار اُجڑاں اندر مریں اک اکیلا
 میرا تیرا محسوس ہو کے کون پیغام پچاسی
 پھر بھی ہتھ تیرے تدبیراں، میرے وس نہ کافی
 پریاں جی کرن کم جیڑے، کوئی نہ تکتا باہر
 اک تدبیر میرے دل آئی، جے اوہ مینوں بھلاوے
 سر دباو اُس نام، میرے تے کردی حرص گھیری
 شہرستان کمن اُس جائے، بعت باز اوہ وادی
 کس دی گل تے ہیرا سیے، دل نکوال ونج جاڈا

اوہ دُور اوی ایہہ اکلا، کس دی کراں حمایت ؟
 کیا پری نے پتے پھڑاواں، سیف ملوکا مردا
 رہندے ہن ہمیشہ او تھے غول ڈٹے دو بھائے
 راکھش آدم کھاؤں والے ہو غفریت بلائیں
 پیڑا دُور دراز مصیبت مُشکل راہ اُجاڑاں
 دریا جوشاں نلے اگے شہرِ گلیم گوشاں دا
 جے ایہہ رستہ پندھ چلیں تے پہنچیں اوس مکانے
 رستم سام کندروالی جے توں کریں دلیری
 دیو سفید سیاہ ہک رستے خوف نہ لگتی رتی
 سیف ملوک کیا، ایہہ رستہ مُشکل پندھ سُنیدا
 کیا پھیر بدیع جمالے، نہ کہ خطرہ مجھورا
 اللہ بھارے ونج پچاسی صحیح سلامت تینوں
 اگے دانشمند اکابر، عاقل سگھر سبانی
 آپوں جی اوہ آدم زادی، بھاس آدم زادہ
 تہ جے ایدھ تھینے جھاگے، سفر مصیبت سگے
 صورت سیرت تیری تکی سُنسی ات صفاتاں
 ایہہ مُشکل رتب اُسے پیروں، متے آسان کریسی
 شاہ شاہپال اودھی گل مندا، نلے میری مانی
 پھیر بدیع جمالے کیا، سُن توں پیارے مینا
 پر جے سارے عالم لوڑیں تہک تکی سبھ جائیں
 لیکن رستہ خطرے والا، سختوں سخت مہیماں

بجلا اکٹے دا اُپر لہ، اُس دی لاں روایت
 شارتان ملک نول کندے ناؤں دم غول شہر دا
 پانی وانگن پیون اگے، آدم مارن ہارے
 رستہ مارو دوزخ وانگر، آتش گرم ہوائیں
 آتشیں پہاڑ ہے دنیج، کردا ساڑاں ساڑاں
 ایسا پندھ نہ چلیا جاوے، مارے تخم جوشاں دا
 جاکر دادی میری اگے عسمرن اپنی گزراں
 زال مثال بجال نہ ہوویں، دیکھ زوال بھیری
 آتشیں پہاڑوں نگھیں، دیسی غول کر تتی
 بن ساتھی ہمراہ بندے تھیں، کیونکہ آسان تھیندا
 نال تیرے غفریت دیاں گی، چاکھر سی کر زورا
 دادی میری خاطر کر سی، ہے توقع مینوں
 آدم بچیاں نال محبت بوہت کرے اوہ لرنی
 تیرے نال بھتوں اوہ کر سی حُب احسان زیادہ
 عشق تیرے مارے ہوئے دُور دکھاہے ڈھکے
 جھگڑاں مہر آوے، جاں تہ کیاں باتاں
 ماں پو میرے سُنس اُس دی، جو فرمان کر سی
 مت تیرے تے راضی ہو کے چاکرے کڑمانی
 کتنے تھاں ڈٹھے تہ اگے، سیر عجائب کیتا
 شارتان جیہیاں کد لُھن تھاں مکان ہوائیں
 کیہہ کچھ حد سناواں موبوں مُشکل پندھ عظیماں

دریا جوشاں ٹھاٹھاں ماسے، حال ادھر کیا تھاں؛
 موج طوفان اوہدے بیج ڈبک، گھرے نظر نہ آؤں
 آتشیں پہاڑ جو اگے، اُس دی حد نہ کافی
 تالاش سخت اوہدی تھیں سڑکے ہونڈا نل کباباں
 کیمہ کل کراں گلیم گوشاں دی، اوہ لایت بھاری
 جو کوئی اوس ولایت مُسدے سجدے دراون والے
 سوتلایچ اُچے قد، بعضے دو دوسے قلاباں
 نہ کوئی کپڑا لیڑا اُتے، نہ کوئی پینگ چٹائی
 اوہ دھنناں داسھر ولایت، چالی دن دارستہ
 آتشیں پہاڑ اگیرے، پسند اک مہینا
 ترہیں مہاں دا پینڈا اگے، جو دریا جوشدہ
 غول اُجاری، دیو مرے، راکش بشیر کاے
 جے سومر زور آور ہوئے، بوہت دلیر بہادر
 سیف ملوک ہو یا سُن حیراں، بوہت اندیشہ کردا
 اگے بھی میں ڈھیر بلائیں، گاہ ایٹھے تک آیا
 کیمہ علاج ہوئے اس کم داء، بُری مہم ایہہ آئی
 ساہن کام پہاڑ اگے داء غصہ دریا جوشاں
 بھکھہ نیندر دو غول ڈوبے، آتش یون ہاے
 جے سجنائے سرتوں نگہ چڑھ دیوے دے کاہندے
 دستاویز سجن دی کے کے لوہے کول وسیلے
 پھیر پری نے کیا اکوں، چنستانہ کراشاہا

کالے پربت مئے زمیں دے، اِس بیج پین جے لکھاں
 ماسے گل کے مٹی ہوؤں، ریت نل ٹڑھ جاؤں
 جے سیمرخ اُڈے ہو اُچا ناں اسماناں جانی
 اُچے ہونگھن اُس راہوں نہیں مجال عقاباں
 ذوالقرنین سکدر نے بھی کر کر زور نہ ماری
 وڈے قد حسابوں باہر بوہت زور آور ناے
 بوہتا چھوٹا قد دھنناں دا چالی گز میں جا پاں
 اک کئی ہیٹھ گھٹن اک اُتے، سونے میندر آئی
 کوئی نگہ نہ سکدا او تھوں، مارن کرن ٹکستہ
 جتوں تکے اوہ دوسرا نظر نہ پون زمیناں
 جو حیوان اوہدے بیج آئے، کوئی نہ رہند زندہ
 دیکھن سا تھ نہ رہندی باقی، دہشت ہند نکالے
 ہیبت کھا رہے مُرناہت، نہیں کسے دا بار
 سب دا دنگیا اکھ محلہ، رستے کولوں ڈردا
 پراگوں دس پالیوی جیہڑی، اُس نے بوہت بُرا یا
 آخر منزل سخت محمد رخ کے نکلے کافی
 حرص ہوا ہمیشہ ننگے، دانگ گلیم گوشاں
 ہوو بلائیں شرفسانی، سمجھو رمز پیاے
 دیو طبع ہوئے جس ویلے کھل دینج سجد باہندے
 واصل کرے محمد بخشا، تاں اوہ کر کر چلے
 جو عفریت تیرے سنگ لاساں، اُس اگے کیمہ راہا

اوہ بھی اک پری پر عاشق، دیساں اُس دالارا
 دادی بھی نہیں ایسی اگے کوڑی پھسکی کھٹتی
 میں بھی چھٹی اپنی تینوں لکھ بھاساں پلے
 سیف ملوک کہاں بی بی، جے جاکشمن ہوئے
 آکھے باجہ سمندر گاہے، جنگل پر بت کالے
 اک اک قدم اُتے جے ہوون سو سو بشیر کالے
 عاشق موتوں ڈردے ناہیں، پتا اوہناں نون لگا
 کہا پھر پری نے شاما، کراں ضرور اُن تینوں
 عکہ بدرہ ماؤ اوہناں دی اگے کتنی ویری
 خوبی صفت تاثیر تے ناے عشق تیرے دی
 پان سوال ارزونی ایہو، کر کر منت زاری
 گل اوہناں دی بے نہ ممتی، موموں نہ کیتی آرے
 توں بھی پھیر اوہناں نوں آکھیں، کیوں پری ساو
 جیوں جیوں توں کر سیں تنگی، تیوں تیوں نہناں کسن
 مت کوئی بھیت اوہناں دیں، میرا بھانہ رہندا
 بلا بلا شاہزادے کہا، بھیت نہ کدھال درہ
 قول قرار کیتے پھسڑ پنچے، قسماں عہد پکائے
 ڈیرے نالوں دکھرا تمبو شاہزادے سی لایا
 اس تنو ونج دوہاں جیاں کھٹیاں رات گزارے
 قول قرار یرانے والے کیتی حنا ص تسلانی
 گل باباں گھٹ ملے پیارے ہر مڑ وادع کریندے

چائیں چائیں کھڑی تینوں، پندھ سکھا لاسارا
 مٹھی اتے سکونی ہوئی، جاں دسیں رنج کئی
 کول او سے مے جا پیارے مت اہ کوئی چلے
 توں سخن تاں خوف نہ کوئی، عاشق اٹھ کھلوے
 ہن تہ آپ زبانوں کہا، ٹرسن یار سکھالے
 جتول یار کے میں ٹرساں، مول نہ کرساں ملے
 موت نہیں اکوار مویاں نوں بھل آفت دا آگا
 چیتا چیتا بھیت اسادا، دسیں نہیں کے نوں
 میرے اگے کر کر تھکیاں بوہت سفارش تیری
 درد کہانی دس دس رہیاں کامل صدق تیرے می
 سیف ملوک کے نوں شاہ پر سہے، دیہیدار اکواری
 نہ نہ کردی ہاں آج توڑی، بھار گھٹاں نت بھلے
 جانی نال ملاؤ حبابی، قول زبانی پالو
 چارھا احسان اوہناں تے دساں غلام ہر کے کرسن
 میں شرمندی ہو ساں توں بھی پچھوں تا میں کنڈا
 جو تساں فرمایا، اُس تے کرساں عمل مقررہ
 شاہ پری تے سیف ملوک کے پکے منونہ لگائے
 ہو الگ اوتھے سی بہندا، درد فراق ستایا
 غم دی تھاں تکی سکھ صواواں رحم ہو یا سرکاری
 صادق صبح دھمن پر آئی، شاہ پری اٹھ چلی
 مونہ مٹھے ہنچن دوویں، دل ملے کرویندے

جھبڈے جھبڈے پھیرٹی آس دھواں دل آہی
 شاہ پری مڑ چوری چوری سیج اُتے آسوی
 وچو ونج کلیا کھائے، اُچا ساہ نہ بھسری
 پلا تان نہجو بھر روئے، نظر کریندی سارے
 لوکاں بھانے نیند مٹھی ہوئی بے موش اوہ تتی
 طاقت تران نہ رہیوس ماسہ جے چکت لکے تہا سا
 بھگل اندر کرے نگاہاں، تنکے گرد چو فیرے
 اکھیں میٹ سویں، مت میرا میت دے ونج خوابے
 نہ اوہ دے نہ دل دے، خبر نہ دھبے کے
 تہر قلوز نزول اندر ونج سول ڈنڈ دل وچھوڑا
 ثابت نیت پریت نگائی موج گھڑی دی مانی
 مونہہ پر پلا، محسّم اللہ، اندر درد اولّا
 ساری رین پیاسا گزری، کردی چین سوئی
 ربا، یار ملا لوی مینوں، صورت چن آسمانی
 سوہنا متھارنج نہ دٹھا، پیافراق شتابی
 ساعت سال برابر ہوئی، نگھسی کد دہاڑی
 روشن روز جکت دے بھانے مینوں ل نہ بھاوے
 کدی حیا کھلن پر آوے، کدی کرے ستاری
 موبوں چپ اکھیں پر پردہ، بے طاقت نن سارا
 کھلے وال بیجاں پی سی، سخت غماں دی ماری
 سیاں بھانے سیج خوشی دی، سستی سکھ کواری

تہاں کجھ رہیا لغافہ اوتھے صبر نہ ہو یا راہی
 دل ونج یار مڑ نہیں پر پلا نیند کیہہ جانے کوئی؟
 اکھیں میٹ دراز ہوئی سی، ایہہ مودی کمر مڑی
 جاں اوہ دلبر نظر نہ آوے، بھڑکے بجا دو باے
 غیراں عقیں مونہہ کجیا ہو یا، دلوں آرام نہ رتی
 جان لباں پر بھج بھج آوے، موڑ کھڑے مڑا سا
 یار تو کا نظر نہ آوے، چھپ گئے نین لہیرے
 نینیں نیند نہ آوے موئے، پکڑی جند عذابے
 نہجو مینہ دستن، پر دل دا بھانڑ مول نہ ہتے
 نویں محبت ہڑدا پانی، زور نہ کردا تھوڑا
 چھپیا نگھ لکے دکھ بھائے، نازک بال ایانی
 ایہہ تن نال سجن دے آہا، ہُن کیوں پیا اکلا
 میٹے نین ہُن، دین کریندی ایہہ کیہہ غرق ہوئی
 صدق و صا محبت والا، عاشق مرد حقانی
 خبر نہیں پھر کد ملا سیں، رہی جند عذابی
 جند غمانی درد وچھوڑے سولی اُتے چاڑھی
 کیوں رات پوسے اس وزوں، شوہ ل تتی جاوے
 سیف ملوک ملے، جند چھٹے، جاوے رد تھاری
 توں توں اک پریم دی بھڑکی، دل ونج یاد پیا را
 بے دل دا کس بیدن پایا، جڑیوں بُری بیماری
 باہر دل با آرام محمد اندھ چڑھی غباری

عاشق نیند بھری کد سونے، میونہر جہانے پکتے
 فجرے نین خار آلودے ڈورے بھورے ہوتے
 ہنودھلکے اٹھیں مل کے بیٹھی کر ہمش یاری
 موہوں ہتے بھیت نہ دتے، پون کلچے چھریاں
 اودھر سیف ملوک شہزادہ رو رو آہیں بھردا
 کیتا وضو شہزادے اٹھ کے، لگا پڑھن دوکانہ
 طاعت رب دی زور سرے دے، خوب کیا باندی
 ورداں بھیس جاں فارغ ہو یا، دھپ لگی نوزانی
 سیف ملوک تخت تے بیٹھا، صاعد کول بہایا
 اجراں توڑی باہر باغوں لٹھی آن سواری
 ہر دروازے کرن آوازے کوئل ترکی تانے
 سرانیدپ شہزادہ والی، ملکہ دا پیو راجا
 چھتر نشان سرے پر بھلے نال اکابر خامے
 امیر وزیر کبیر شہزادے، رار امرار تمسامی
 سیف ملوک شہزادے اگے سارے حاضر ہوئے
 شہزادے فرمایا، جلدی حاضر ہووَن کھانے
 آن رکاب کھائے اگے، قسم قسم داکھانا
 شہزادہ تے شاہ نگر دا، تخت اکی پر آپے
 کھانا کھا ہوئے جدویلیے، حکم ہو یا درگا ہوں
 ساعت گھڑی گزار خوشی دی، اٹھیا شاہ نگر دا
 رخصت کر کے میہر شہزادہ ڈیرے سینے آیا

بیٹے نین موہوں پر پلا، کیہہ ہو یا جگ سکے
 کھول ڈٹھے تال یار نہ ڈٹھا، اندر اندر سنے
 موہوں ہاسہ خوشی نہ ماسہ، دل ہی دل میج ساری
 نال سیاں دے کرے زبانوں ہو کچھ کلاں تریاں
 اکثر اس ربے دی اُتے، پھیر تھل کر دا
 اکھے بانگ، نماز گزارے، پھیر پڑھے شکرانہ
 جھٹے ورد و وظیفہ کر دا، دھرتی پی سہاندی
 شاہ غور شید خاورد چڑھ کے تخت بٹھا سلطانی
 جھٹے تاب تران زیادہ، چہرے روپ سوایا
 دھوئوں دھوم مچی نر گتے، چکی فیل عماری
 پوشو پوش نقیب کریدے، ساز و جاوَن سانے
 شہزادے دے ڈیرے آیا نال وجے ہر بابا
 خاطر ٹوپ جڑاوسر پر، مہتہ سنہری عاصی
 آئے نال شہزادہ و بھین، کیا خامی کیا عامی
 جس جس جانی ہنا آہا، بیٹھے کچھ کھلوئے
 نئے کے حکم باورچی سارے، اٹھ نگر دل دھانے
 جو جو طلب کسے نوں آہی، کھا یا مَن بھانا
 کُل کے کھانا کھا ہدا دوہاں نال دے دی چاہے
 بھر بھر دیون ساقی سوہنے، پین پیلے چاہوں
 سیف ملوک اگیرے آیا، رخصت کر دا کر دا
 ملکہ، بدرہ، مال اوہناں دی، اُمڑ پھیرا پایا

شاہزادہ معیناں کر کے، نیوں نیوں ہو یا سلامی
 ملکہ نے فرمایا شاہا، جانہیس ایہ عم دی
 ایہہ جاگہ خوش حالی والی، چھڑ اندیشہ بھارا
 چوداں برسوں اندر جو تہ پیتے نہریاے
 آہوراہ عشق دے اندر ناہیں نا اُمیدی
 شاہزادے نے بیدل ہو کے کر کے موندہ کرمانا
 کیہہ تکرار میرے رنگ کر کے دیوتاں مروایا
 کچرک توڑی جھوٹھدارا، کچرک ٹرسی ٹھکٹی
 آج کل پری تہا دے گھر دینچ بھیڑی قول نہ پاو
 پھیر تیں ہو بسوس پچھاں، صبر کر اسو مینوں
 بس میرا کچھ دس نہ چلدا، کیہہ تہ ڈاکھونا
 اٹھ کھلیاں اوہ سبھو جنیاں کر کے گرم تیاری
 ملکہ بدرہ منت زاری، ترے بے شمارے
 ماں اوہنا ندی سڑ کے بولی ہے دیہے شاہ پیے
 رب تکبر بھاوے ناہیں، چور کرے مغروراں
 جس ول نال حقارت تیکے، کر کے کبر اندر دا
 اورک دودھ میرا تہ پتیا حد دھاندی بھاری
 سانوں ایہہ جوان شہزادہ بوہتا ہے دل پڑیا
 پری کیا، کیہہ ہو یا مانی، جے چیت تیرے گھا
 راہیاں راہ چلیندیاں تہا تیں مفت دیدار نہ دیاں
 سبھناں کیا ساڈے پچھے دیہہ دیدار ک اری

موندہ کل دینچ لے کے بیٹھا، جیوں غمناک نغما
 گئی ہجری رات ہن ایہہ تک صبح دھلدی دھلدی
 تھوڑا جیسا صبر کریں تاں ملیسی یا رسیارا
 صبر کریں تاں وٹن ہوسن شربت شہدے دے
 کالی راتے وچوں نکلے اورک روز سفیدی
 ملکہ نوں فرمایا بی بی، قول تیرے کیہہ جانا؟
 دن دن صبر دسا لوگوں، جاں اوہ ویلا آیا
 اورک تیں جواب دیو گے، پری نہ آکھے لگتی
 جاں اڈ باغ ادم دینچ جاسی، کیکر مینوں دساو
 مڑاؤن دے شاہ پری نوں، درشن دیسی تینوں
 سنے داکہہ زور محمد، نس جانا یا رونا
 جا بدیع جمال پری نوں، آکھن وار وادی
 کر کے تھکیاں شاہ پری نے مول نہ کیتی آرے
 ایڈا مان گمان نہ کرے، ڈاڈھے کولوں ڈریے
 جادوگر آسمان چسروکا، لاہ چکا کئی اوہراں
 چاہے تاں دس پاوے اسلے، لاڈ کیہہ زور اودا
 میری بھی اک کل نہ مٹی، لوک تسی ہتھیاری
 شالا تیرا اس دا ہووے لیکھ دھراؤں جھڑیا
 پر میرے ایہہ لائق ناہیں، نہ کوئی پچھا اگا
 ہو کوئی فرمائش کر سو، سر پرچم منیاں
 رکھ اُمید راتے پت ساڈی، کریں مروت جری

ملکہ خاتون منت کردی، مڑٹھوڑی ہتھ لائے
 قسم مینوں اُس دودھ دی، ہیرا پتیو ماں میری دا
 سختی سفر مصیبت بھاری محض جھلی تہ کارن
 شاہ پری مونہ پکا کر کے مٹھے نوں دسٹ پایا
 ملکہ خاتون رووون لگی، میں ہُن جھوٹی ہوئی
 اس گھر آون نالوں مینوں قید آہی اوہ چنگی
 گل اساڈی تہ نہ مٹی، قیمت قدر نہ پایا
 شان تیرے واکہ گھٹ جاندا، صوت اکہ گھسدا؟
 کیہہ ہویا اک واری توں بھی ساڈی گل منیدی
 غصے ہو پری بھی کہندی، لوک تیں ہتھیاے
 ایسے کارن مائی مینوں بن کے ماں دھرم دی
 مائی بھلی اساڈی مائی، بدرہ بھلی سہیلی
 جیکر ماں پیو میرے جانن، ایہ منصوبہ بازی
 جے اک واری پرے کجے، بلخ ارم ورنج جاواں
 لا جواب ہونیاں اس سٹخنوں، ماواں ہیاں ترائے
 ملکہ روندی وکھر مائی نوں بوہت لگا دل مندا
 اکھیں لال رتو بھرا تیاں، مارے نیرا پھلے
 دل ورنج کیا بدیع جمائے، انت نہیں ایہہ چنگی
 راتیں اوہ دے ایہہ کارن، دیکھو کہ نہاں دے
 نوب کیا دانا کے نے، سچ اکھان پڑانا
 رتاں چنچل ہار ہمیشہ چنچل کم کر مین

مَن سوال اساڈا بھینے، فکر دے دا جائے
 دیہہ دیدار اوہنوں، اوہ پکا عاشق شکل تیری دا
 نا اُمید ہویا مرجاسی، بھلا نہ عاجز مارن
 نا محرم نوں مونہ نہ دساں کیوں تہ جی اکایا
 ایجھے اوٹھے ہاں شرمندی کسے جہان نہ دھوئی
 یاد ریا اندر دُب مردی موت بے اُج منگی
 ٹر ٹر کر و تیں ہم سُنتے، اوہو کیہا آیا
 جو بن حسن تیرے نوں بی بی، کوئی نہ اکا گھسدا
 مائی بھی تہ نہی ہوندی، اے اک درشن دیندی
 مرد بیگانے دیو کواری، ایہو بھائی چاے
 گھر اپنے سد وندی رہندی، خبر نہ ایس بھرم دی
 گھر ورنج سد کر وایہہ دل پھل، خوب تیاں گل ملی
 پھر ضرور تیاں دل لورن نال محبت تازی
 ایس تہاڈی نیتی پچھے کاہنوں مڑ کے آواں
 مدت دی گل رکھی جاگی ترور نہ رب کرائے
 غصہ گج اندر ورنج آیا، ہو چکا مَن دھندا
 غضب اُلٹے تن مَن کٹے رُس گھرے دل چلے
 ماں کیا، دودھ پتا اُندا، رس چلی کر تنگی
 مائیاں دائیاں سنگ تیاں نوں دین نہایت نال دے
 دوجے بحر وچوں اُٹا کے آیا بیت سنانا
 دیہیں دِلن پچھا دیں کولوں، راتیں ندی تریں

دینِ قرآن کے رب سچا، مکرزناں مے بجائے
 ت کوئی نارٹے کھا غصہ، کرے چلتر کائی
 ہونیں کوئی زور دہناں سنگ، ہادی فے پناہاں
 دیکھ بدیل جمال اہناں دل اکھن لگی ہنس کے
 کیہ کراں، میں کت دل جاواں ہتساں رچھکائی
 اچھی سہی تساں منائی، میں راضی ہو متی
 خاطر لو بہت تڑائی آہی، وڈی زمین اہناں
 مائی نے فرمایا، دھئے جیوں توں راضی رہیں
 ایہ گل شاہ پری دی سن کے سبھناں ہوتی شادی
 خوشیں خوشیں، چاہیں چاہیں، ملکہ آئی بھتی
 درشن تینوں دینا کیتوس کرا حسان اہناں تے
 اس گلے دین بل بل پوون، پھلی خبر نہ کائی
 اُس ویلے پھر ملکہ خاتوں بہت توں خوش ہو کے
 خوب لباس نفیس پوشاکی، مشک معطر رنگی
 لال جڑاؤ تاج سرے مے گوہر قیمت داراں
 موتی مروارید زرد مسلاں نال لپیٹی
 کیتا زیور زیب شہانہ، جے کچھ ہوندا سارا
 عقل علم، ادراک، صفائی، صفتاں سبھ کمالاں
 بیٹھی پری اٹھی جانی کر کے خفاں آمادہ
 جیڑے رنگ محل اندر سی دلبر پلنگ پھایا
 کر تیلیاں تے تعظیماں، جو کچھ حد ادب دی
 گن گن کے لکھ دستے ناپیں میں بھیڑے مارے
 گھن گھیر کے دین پاڑے، دُوب دیوے دانائی
 چھڈ کراں دی گل محمد، جھبڈے چل اکاہاں
 مایے بھینوا خضاند ہوڈ چا جاساں موزہ س کے
 ہو گل تساں نکالی موہوں، سو سو مننی آئی
 پر جے میں بھی پکڑی کوئی ہون نہ دیساں کئی
 خواہ خواہ مئی گل تاپیں، جانوں دلوں زبانون
 کون تیرے تھیں چھکاساںوں، کرساں جیکھ گھیس
 جھبڈے جاشا ہڑائے تاپیں دہین مبارکبادی
 سیف ملوکا ہو دی مبارک شاہ پری گل متی
 دکھ گئے سکھ بچنے مولی، کیتا کرم تساں تے
 ساری راتیں رہے اکٹھے، یاری پرت پکائی
 شاہزائے نوں جوڑا آندا، لایا سر موند دھو کے
 جے لکھ کراں بیان صفت دا، پھر بھی اس تھیں چنگی
 دل دے دیے بھی تک ساہواں جھلن نہ چھکاراں
 شاہزائے مے لک بھنائی خوب جڑاؤ پیٹی
 زینت حسن اوہنوں بس آہی نہ کر بہت ککار
 خوب پوشاک نورانی صورت، ہویا شاہ جلالاں
 ملکہ بدرہ، ماں دہناں دی، نال دیا شہزادہ
 سیف ملوکے نوں اُس جانی دین حضور پکایا
 عاشق جاسلامی ہویا، اُس لگی مطلب دی

بھلیا اٹھ سلام پری نے کر عزت تے پایا
 میں صدقے، میں صدقے کیتی، نال تواضع بولی
 نہ ملے تال ملے نائیں، جے ملے تان مں کے
 پچھوں جے کچھ کرنا ہوئے، کرے اپنا کر کے
 نال تواضع کراشت نائی، جیو جدوں وں کرے
 جاں اس روز شہزادے دھٹی، سند شکل پری ہی
 خوبی حُسن شماروں باہر گل نہ کیتی جا دے
 گڑھی کواری نظری آئی، نازک پھل گلابوں
 چہرہ سورج ہار نورانی، ابرو مثل ہلالاں
 آب حیات مویں داپشتمہ، عظمت نلفوں سایا
 دندنیہ چنبیاں کلیاں، سچے موتی لڑیاں
 غلام نین کٹاراں والے مار گواؤں جانوں
 پلکاں تیر کماناں، ابرو غمزہ، دانگ بندھے
 شانزادے جنین پری دے دھٹے نین لگا کے
 پیر دیری ہمت کر کے ہوش رکھی دنج جانی
 جاں اوہ شکل شہزادے دھٹی، حُسن بھری موالی
 جو بن دی اک پتلی سوہنی، وانگر پھل بہاری
 سرو آزاد سفید نازک نال لگے انب پکتے
 صورت تک بکے دوناترینا مائل ہو یا شہزادہ
 ملکہ بدرہ ماں ادہا ندی بوہست ہوئی دلشادی
 اُس دیلے پھر مجلس تازی کیتی خاص شرابوں

بسم اللہ بسم اللہ کندی، جیو آیا جیو آیا
 جس رستے توں رُکے آیوں، اُس رُہے توں گھولی
 مٹھا بول، اندر دلیئے عاشق دا دل کھس کے
 اول نال محبت رہیئے اگے اس دے رُکے
 لاڈ مخول تکبر جھلے جو اُس دے سر دھریئے
 چو دیں دا چن پُھل گلابی، اہلوں نقل پری دی
 جو بن روپ ادا یوں بھریا، ہر ہر نقش سہا دے
 عمر اوائل، شکل شامل، وافر انت حسابوں
 دور رخسارے رب سنو اسے جھکن وانگر لعلان
 خال مثال نصیر دی سو جھے سبز پیرا ہن لایا
 ندی سمند حقانی وچوں جو بن کانگاں چڑھیاں
 نمک کھٹاں سی سان چڑھایا، دھریا باہر میانوں
 گولی وانگر خال محمد، لگد اسیف ملو کے
 بیدل کیتا جوش حُسن دے، دھین لگانے کھا کے
 نال عشق دی برکت پچیا، ہور مہال نہ کافی
 بوہست پسندی آئی، کندا بنجھے آپ دوالی
 گلے وال معبر سوہنے، جیو نکر مشک تتاری
 صورت گر کوئی چین چگل دانقش نہیں کر کے
 دس حصے اُس راتی نالوں آہا حُسن زیادہ
 توں پاک کیتا رب سچے شکل ہوئی کشادی
 بین پیالے تھین سکھائے، چھڑن تار بابوں

سیف ملوک جیہا بن لوڑے، لوڑا دہری تدبکتی
شاہ پری نے شار ت کیتی، بدرہ خاتون تائیں
جیو بخور کریندرا پاتل، سوہنے پر ہلائے
جلوہ حُن گھنے داد سدا، ہر دینج ہر دا پھیرا
جیکر صورت دینج نہ ہوندا، لاک آپ دلاں دا
ہر ہر دینج نہ ہوؤن جیکر ہر دے رپ ستانے
کر تعظیماں بدرہ خاتون لاک لشکری آئی
ادہ بھی سیف ملوک کے پیتا، مونہ تھیں اکھ سنایا
مدت دیہہ برس میں گزری مدھ عشق دایوواں
لنگے سر ہوئے مڑتاؤ، مینہ کرم داؤٹھا
پی شراب ہوئے جد تازے، پانی خوشی تھماں
ہن قانون لیاؤ، بنیاں جو لکڑ شمشادوں
قانون دھریا آن غلاماں، چکڑی داسی بنیاں
لے قانون کیتا سترادوں جھولی اندر دھریا
کر تحریر حوین وجایا، لحن کیستا خرگاہی

اللہ چاہے مڑے نہ خالی مطلب دامونہ کتی
بدرہ اٹھی نال گماناں، کیہہ گلی اکھ سنائیں
گردن کلنی راس بنا کے، گن گن پب اٹھائے
ایویں نہیں محمد و نجشہا، دل داجن لڑیا
غیبوں چھک مہار دلاں دی کیڑا جیو ملاندا
دانشمنداں دادل ٹھکن، کد معشوق ایانے
کاسہ ہوو پری دے ہتھوں شاہزادے الیائی
شکر الحمد خداوند تائیں، جس ایہہ کرم کمایا
آئی آج نشے دی مستی، شکر کراں جد جیواں
پیتی آس مراد دے دی، میں پر رب ترٹھا
نال اشارت شاہ پری نے، کیتا حکم غلاماں
سیف ملوک مہا دے، گا دے، نیسے عیش مرادوں
شاہزادے نے حکم سجن داسرا کھتیں پر منیاں
لگن نال وجاؤن لگا، تار سداں دا پھڑپھا
اس مضمونوں غزل محمد عاشق گا دی اہی

غزل

اول شکر خدا داکر نیسے، دسبر مکھ دکھایا
کر کے پندھ سفر دایوں، دھوڑ پی مت ہوئی
پیچ بر پیچ کند زلف دے، جے گل ڈالیں ایویں
مٹھے مونہ تیرے تھیں سبنا، توٹ میری جھپٹا
چاکر ہو دیں دا چشمہ چاہیے مونہ دھوایا
ہر اک گردن کش ملک دا ہو سی قید کرایا

دیر سے تیرے دے پو فیرو، کیہ کم چو کیداراں؟
 توڑے سورج دانگر مینوں اندر جانہ بچتے
 آہ میری دے بن ابنے، رکھن چانن لایا
 در دیوار تیرے دی پیریں دھیسال جنو کرسایا
 شکر ہزار خداوند تائیں، پھری ہمار چمن دی
 حاصل ہوئی مراد محمد، دلبر کول بہایا

خیر القصد، اوس دہاڑے شام ملک مدھ پیتا
 سورج بار کیتی زرخشی، جال پدیاں تر کلاں
 سیف ملو کے خوشی خوشی سارا دن مدھ پیتا
 خوب آواز ہو یا سی سوہنا، سناں سناں صفائی
 حدوں بوہت اگے بھی آہی چہرے تے دشمنائی
 ہو کوئی مدھ پیوے جیوں جیوں کھڑا ہوش دماغوں
 دلبر کول تے مہر آیا نالے نشہ شہزادوں
 مجلس خالی نا محرم بتیں، نغمے چنگ رہا بولوں
 صاعد بدرہ بھی سن اوتھے عشق کما دن چوری
 صاعد بدرہ دے دل تک جھکھڑ آہیں بھروا
 کندا سی شہزادہ اُس نوں، نہ کر بے تسلری
 اگ سلگی نوں مار نہ پچو کماں، مت دیوے بھڑکے
 عشق پار سکھلا ناہیں، ہُن سکھتیوں بنجارا
 سودا کر کے سودا کرے، تھو دا ہے کیہ لیکسا
 سجن کول نہ دور کوہاں تے، کیہ ایسی بے صبری؟
 صاعد کندا سُن شہزادہ، قول ایہ کم از مائے
 پھیر جواب شہزادے دتا، نال سیلی نرمی

گلاؤں گلے سازو جائے، جشن خوشی داکیتا
 بل اٹھیاں کا فوری شمعیاں، نالے ہور مشالاں
 نالے رگ خیال الاپے، مول نہ سی چپ کیتا
 تین گرام محمد منجشا، رے جابجائی
 نال تراوت مدھ دے ہوئی اگیوں ہور سوانی
 عاشق دا بھی ہوئے زیادہ روشن عقل چراغوں
 ساقی سجن دے پیلے ہتھیں نقل کبابوں
 سبھی سیج محمد منجشا، رنگی عطر کلابوں
 نیوی نظر کن اک دوجے ساور ڈاتے گوری
 پتر رکھ صبر دے واسے زیر برسی کردا
 رکھ تھل صاعد بھائی، پکن دیہ کھاں یاری
 لگی اگے مینہ نہ برہدے، پیش نہ جاد نچاے
 اس سو دے وضع عطر و نجاندا، جس نے سود پیا
 لکھ سودا لے دے ہوشاں سردی بھی کر کھا
 حرص تیری دا اثر اوہنوں بھی، نہ بدرہ بے خبری
 ترہائے نوں پانی تک کے صبر نہ کیتا جائے
 ستا جاگے تڑا آدے، جتنے ہو دس گرمی

جلدی جان ندی تکت ملے، جلدی پیسے نہ ملے
 بھارا مغز اتے سر در دی، نک اکھیں جل گدا
 پنجیاں، کھنگ ہلاے چھاتی، پیرے جو کجاری
 سینڈھ، کھنگار چویرے کردی، ہر جانی تر کیرا
 مونہ پر سجدہ مریدے تھکن، بکھیاں دے بھنگاوں
 شربت مٹھے دین نہ لذت، نہیں صوابطعاملوں
 رحمت تھیں نامید نہ ہوئے، تتے تانہ کرے
 شاہزادے دے نال دلاے صاعد ہو یا آرامی
 سیف ملوکے دے دل آیا، دیکھاں حب پر دی
 ملکہ دل اشارت کیتی، رخصت لے دیہہ منوں
 ملکہ ماں اپنی نون کیا، عرض پر دی دل کھان
 سیف ملوک منگیند رخصت، جا کر تخت سہاڑے
 پری پیاری گڑی کواری، عشق گڑی کٹھی
 اج مہمان میرا شاہزادہ، کولوں ہن نہ دیال
 شاہزادہ اس گلوں ہو یا ایسا خوش نہایت
 مسد ملی فریدوں والی، جھنڈا چھتر تم سامی
 مہراگوٹھی حاصل ہوئی، تخت لدھا سلیمانی
 جام بھانجیخسرو والا، سرعام داپایا
 پھر اک ہور ہے دل بیٹھے سچی، سیج سکھانی
 سیاں سنگ سبھو جاسے آپو اپنے دیرے
 شاہزادے نے بدرہ تائیں سد نیڑے فرمایا
 مغز زکام، اندامی سستی تندرستی جاوے
 چروا سنگھ آواز نہ پھردا، اچھی پالا لگدا
 بوسے وانگ کھنگار نکلدے، رنگ کیتے نسواری
 مونہ کھراتے کناری وانگر رلیوں ماے دیرا
 گوشت پوست دا ایہہ دشمن، ایہو اس داوں
 عطران دی خوشبو نہ آوے، رکھتے رب زکاموں
 عشق خزانہ دوہاں جہاناں، بے بختیاں جریے
 مجلس خاص رہی کچھ فقوڑی، اٹھ گئیاں بھو عامی
 ہے اس سہل جدائی میری یا کہ نہیں جری دی
 گستاخی دی طاقت ناہیں قدر اس کل داتینوں
 ماں اہنہ ندی کیا پرے، دھیتے، تول کن دھکھاں
 کہہ کچھ حکم اوہنوں فرمانا، کول ہے کہ جاوے
 سمجھ گئی اس رمز کجھی نوں، کندہ ہلے میں مٹھی
 خبر نہیں پھر کدوں محمد، نال نصیب ملیاں
 گویا لبتہ گئی سجدہ اس نون شاہی سنت ولایت
 حکم لدھا جمشیدے والا، عیش لدھی بہرامی
 ذوالقرنین سکندر والی، لبتہ گئی سلطان
 رستم، بہمن، سام جہاں دا زور تمام تھہ آیا
 شاہ پری نون نال لذت دے نیندر مٹھی آئی
 صاعد تے شاہزادہ نالے بدرہ تے پھیرے
 صاعد نون آج رات تیس بھی رکھو کول سوایا

بدرہ کندری، سرنے نمایاں جو تیرا سر مانا
 بدرہ خاتون صاعدتائیں ڈیرے اپنے کھڑیا
 عاشق تے معشوق اکٹھے بیٹھے نال پیاراں
 صاعد بدرہ دامونہ تکتے، بدرہ اس دل دیکھے
 سو سہی سورت سُن نرالا، جو بن دے متوڑے
 چودیں واپس رہیا کھلوتا بدرہ دامونہ تہ کے
 راتیں لوتیے دی اندر روپ زیادہ دسدا
 ناگ ڈنگا لے زلفاں دے، بوسہ دس کٹ کالے
 نہ گور نہ کالا چہرہ، دس رنگ گلانی
 وانگ کبوتر چوک ٹاؤں، پھر پھر صدقے ہونے
 لاڈ پیار محبت کر کے پاؤں ٹھنڈ جگر نوں
 سیف ملوک اکلا رہیا، مجلس اٹھ کھلوی
 عاشق ویدلا کرے نظارہ، تہدا حسن پری دا
 باغ بہار حسن دی اندر بہر نیناں دے چرے
 اچن چیت بدیع جمالے نین متے نیند راتے
 ڈٹھیا یار سربانڈی بیٹھا، کر دار روپ نظارہ
 ناز نیاز رے اُس دیے، رنگ عجائب بنیا
 مثل گلاب پری دا چہرہ جھنے وال پھیلیوں
 جدوں بدیع جمال پری نے حال ڈٹھا دکھارا
 سینے ٹھنڈ مینوں شد ڈٹھیاں سکدی جیوں ملیا
 قسم کراں میں روح نبی دی، نام سلیمان جس دا
 خواہ مخواہ کراں گی اوہو، ذرہ عذر نہ آنا
 اوہ بھی جا اک بھوڑے اندر سچ سخن دی چڑیا
 پین شراب کریدے موحاں، یار ملے گل یاراں
 لین پیار کرن جو باتاں، کدا دن دج دیکھے
 دونا روپ دیتے دی لوئے کجلا لہراں ماسے
 دھرتی ہپیڈ گیا چٹپ سورج صاعدیں شرمکے
 دیہیں نالوں ودھ صفائی، وکھو سہنے جس دا
 بن پیتے متوڑے دیدے، ہونٹیں سُرخی نالے
 راتیں دارل بہنا یاراں نعمت بے حسابی
 مٹھیاں گلآں سنجن ناپیں، کر دے خوشی نہ ہونے
 کرن دعائیں جے آج سائیں سکھے دفع فخر نوں
 سر عاشق دی جھولی دھر کے شاہ پری بھیجی
 نال ادب دے لئے نہ بوسہ، نہ جولاڈ کری دا
 رجن کد محمد و نوحشا، بھکتے سان عمر دے
 نیند مٹھی مٹیں باہر آندے، عاشق نال بھڑائے
 حسن اندر حیران شیمان، روند زار بیچارہ
 جیونکر وقت بہار چمن تے بدل تہا کنیا
 آنسو نال شہزادے کیتا، جیونکر پھل تربیوں
 عاشق تائیں دے دلا سے، ہے جانی دلدارا
 توں مسیر تعویذ لگے دامنکا ہول ولیدا
 پیر سوگند ہو دی چاوال، جے توں گھڑی دسدا

جان کندن دی تلخی وانگر روح ہے دنج تنگی
 دل اندر دسواس نہ رکھیں، نہ کچھ خفگی تنگی
 نہ کر غم اندیشہ کوئی، سبے چاہیا رب والی
 خواہش طلب مراد دے دامقصد ہوئی حاصل
 کر دسواس ہراس نہ کائی، آس سائیں دیاسی
 پُر کر پھر شراب سپا لہ کچھ پری نے پیتا
 عاشق تے معشوق دوہاں نے نال پیارا لافاقتے
 عاشق ہو کے خوشیاں کر دے، مانو موج وصل دی
 دھمی صبح ہو یا خوش ویلا، جھٹکی واو صبا دی
 باغیں پنکھی، مجلسیں گگڑ کر دے کوکاں چانکھاں
 کمرال کس پدیاں نوں اٹھے راہ پتے کر داناں
 زاہد صوفی پاک نمازی خوش ہو ڈاہن مٹھلے
 عاشق دا دل کھسدا جاندا، رور و کرن نیازاں
 کیوں رات گھڑی کوئی دوسے، دن ہوئے تھوڑا
 خبر نہیں پھر کد ملے گی رات ابو کی بیستی
 اس صادق تھیں کا ذبائے ندی، ہو رہنڈا رل ہنا
 سک لیکن دیاں یاراں تائیں دے وچھوڑ ملا کے
 چھوٹی رات، نہ پھولن دتے لے بھت ملاندے
 شاہ پری نے دین کیتا سیف ملوک شہزادہ
 لین پیار سخن دے موہوں اس دیلے کیہ لایا
 دے آدھ شہزادے صاعد بٹھا گئے

دو جگ اندر چیز تیرے تھیں کوئی نہ دوسری چنی
 جے میں پریاں دے دس آئی، کار ہوئی کد چنگی
 ہوگ مہم آسان ملاں گے کر عشرت خوشحالی
 جاسی فکر دھچھوڑے والا، جاں رب کر سی وصل
 لنگھی عمر دھچھوڑے والی، جھب ہن رب ملا سی
 کچھ شہزادے دے مونہ لایا، کمندی پی لے میتا
 ساری رات لنگھائی خوشیں، چرخیار دہ فرقتے
 سخت سزائیں نوں دیاں، کرکٹنوں گلگی
 نیندر مست جواناں لذت، پیراں ذکر عبادی
 گئی نوبت باد شہانی، مسجد ملیاں بانکھاں
 کالی رات گئی لو لگی، سوہیا جگت زمانہ
 محشر عبادت پوری کر کے اسی گھراں ول چلے
 پل بھل گزری رات وصل دی، لگے سان لڑاں
 لوکاں لو لگی تے ایہناں پیہا ہنیر دھچھوڑا
 ہائے ہائے ربا صبح نکاری کاہنوں پیدا کیتی
 جس سچوں دل جانی دھچھوڑ بھٹھ پیا ادہ کنا
 صبح نہیں ایہہ ظالم آیا لا سفید پوشا کے
 عاشق دین ہوئے محمد صبح ہوئی جد بانڈے
 گل لگی تے سرمونہ چھتے، لایا برم زیادہ
 ملدا ہی چارخصت کیتا، برم نہ لٹھا آہا
 آہ یلا دے تے دکھ کا دے، ہنجر بھر دگے

طاقت تاب تے آب نہ دی، ہو یا بے ترانا
دس مینوں کیہ ہو یا مینوں، کس تھیں گریہ زاری؟
صاعد نے فرمایا اگوں، اے صاحب شانزادہ
یا رنگوں ایہ ہُن ساں کریا، وچھڑن دی حیرانی
صاعد درد رنجانے تائیں شاہ دتیاں دبریاں
اوہ جے ناری لوک نیاے آدم نال نہ ملدے
یاری تیری مال انسانے، جنس جنس نوں چاہے
میں جس بجاری مشکل سرتے، اوہ بھی جھٹ گناراں
کیونکر میرا پنچن اونھے کسیکر پھیر ملیساں!
صاعد نوں پکڑا دیریں کر کے خوب تسلی
آکھی بانگ، نماز گزاری دوہاں یا راں ل کے
ملکہ خاتون، بدرہ خاتون نالے ماں اوہنا ندی
سُرخ و کیتارت سانوں سیف ملو کے دتوں
شانزادے دی ثرموں چھٹیاں تالیاں پرتیاں
جانوں دلوں بہوں خوش ہو یا شاہ پری دے طنوں
سنت دن گور سبے جد پوئے کیتی پری تیاری
ہوئے تغیر خوشی دے تھانے کوٹ دے واسٹ کے
پری شہزادہ کوں بلایا، جبر نہ ہووے پریاں
ملکہ بدرہ ماں اوہنا ندی، اوہ بھی سد بہا یاں
چاے رل مصلحت بیٹھے، پری تیچھے بے ماتاں
سیف ملو شہزادے تائیں میرے نال ملایا

سیف ملو کے چھیا بھائی، کیہ تہ حال دہانا؟
راتیں خیری مہرں گھٹلیوں، ہُن دسیں آزاری
ساری رات پیانگ گزری اُفت نال زیادہ
صبح نہیں کوئی ظالم آیا، کیتوس کشہ ویرانی
رکھ دھیان میرے دل بھائی، جس سودا سنگتیاں
آس بے دی سفر سدھاواں، رکھ تل دل دے
نالے گھر جن دے بیٹھوں، مل رہی ہر رہے
آج جھکے اُد جاسن پریاں، جالسن گھر باراں
باجھ دیریں سادھن اوکھا دیو پریاں دے دیاں
کیتا وضو شہزادے سوہنے، جانا ز اٹھ ملے
درد و طیفے پورے کیتے، مسند بیس مل کے
اوہ بھی بوہت حدوں خوش ہو یاں بچت ہی نہی
قول قرار میں پورا ہو یا، سچیاں اپنی گتوں
داصل ہو یا روح محمدا، دل نے خوشیاں پاتیاں
دوم دوم حمد شہزادے، دے ولاہیاں دل نوں
باخ ارم ول ٹرنا آیا، بنی مصیبت بجاری
مارے دھونے دھول وچھوٹے چڑھا یا لے ککے
غور دلا سا کرے مدارا، دین لگی دبریاں
نا محرم کوئی رہا نہ او تھے، سنگ سیاں تے دایاں
لے ملکہ لے بدرہ خاتون، تئساں تئساں کے باتاں
صورت سیرت ذات معفا توں بوہت پسندے آیا

عقلوں علموں، ہر ہر سہروں، خوب طرح ازیلیا
 رات دیوار اکٹھیاں گوری، جی ایسا ہن ریا
 میرے آن ہوئے دن پورے، کونج کریاں تھیں
 عشقے جوڑوئے دل سیتے لئے قدرت ہی سوتی
 اک پل سیف ملو کے باجھوں جیوں مشکل ہویا
 میرے نال نہ جادوں اس دا نہیں چھپا یا پچھا
 شکھاں نال نگائی یاری، کر کے پریت پیاری
 سنت ہارے ایتھے گزے، اوہ بھی موج نہ مانی
 اتنے دن اک گھر ونج بیٹھی سینے لاندہ سستی
 لاؤں سوکھی، پالن ادھی، آنکراں جند گیری
 عقل نکرے لشکر ٹھٹھے، مارے ڈھول چھوڑے
 سیف ملو کے باجھوں مینوں فونج باغ ارم دا
 کیونکر پیرا گیرے رکھاں چھوڑ و چھوڑ پیارا
 توں مائی ابہہ بھیناں دے، سبج کون اجیا
 سیف ملو کے باجھ نہ نگھدی ساعت اک شکلی
 کرو کوئی تدبیرا جی ملے اس دا جوڑا
 سبجناں ہتھ کتاں پر رکھے، کہہ مقدور اس دا؟
 تیری کجھ صلاح ٹرے گی، توں اتھ اسروں
 نومزاج طریقہ چالا بھا کھانڈ اوہناں دا
 جو کجھ عقل تیری ونج آوے کھول سال سانوں
 توڑے کم تساڈے لگن جانی سہر کھر ساڈے

عشق و فاشرافت تاک کے نمونہ ایہدائیں لایا
 موتوں بُرا دھچھوڑا سچھا، کسکرجا سی جھلیا؟
 چھاتی داغ سخن دا لکسی، پوسن لمیاں دتھوں
 اکو جند اکو دل بنیا، دُور ہوئی سمجھ دوتی
 ایدھروں دھونسے مار دھچھوڑا سر پر آن کھلویا
 کیوں میل اس اڈے ہوندے، جیو غزلوں بچا؟
 فوج دکھاں ہی جن آئی، ماری جان بیجاری
 دردال آن دکھالی دتی، دھچھوڑن لگا مانی
 یار نکھیر پیا ہن جانا، کا ہنوں آئی بگتی
 ملنے ساتھ دھچھوڑا آیا، ہوئی تیار میری
 پورا ہویا قرار رہن دا، کون چھڑے نہ تھوڑے؟
 ایتھے بھی کوئی رہن نہ دیندا، مشکل سنی محمدا
 مڑاؤں ونج دتھ مینا، ایڈا نہیں سہارا
 بنو طلبیب کرد کوئی کاری، روگ اپنائیں کہا
 پیا دھچھوڑا دل دا چوڑا، میں ہن گھرنوں چلی
 ساری عمر اکٹھے رہیے، پورے نہ مَوں دھچھوڑا
 اس تدبیر دل عقل بیچارہ ہیگا دُور اس دا
 دیو پریاں دی مرضی اُتے تد معلم کوئی داؤں
 عقل ہنسر کجھ آدمیاں دا ایتھے پیش نہ جاندا
 جو کم ساڈے دتا ہوسی کرساں دین ایمانوں
 واے جتنا غدر نہ کرے مطلب ہوں تساڈے

ایہ صلاح میرے دل آئی، شاہ پری فرمادی
سیمیں شارتانے اندر رہندی دادی میری
پاس اوہدے شاہزادہ جانے کرہمت ہوشیاری
عرضی پڑھ کے معلم کرسی خواہش میری ساری
ہے امیدینوں رب سچا مہر اوہدے دل پائے
دادی دل فریادی گھٹلاں داد مراد چچائے
ہے توقع بوہتی ساری، اکھ نہیں کچھ سکدی
ایت سبب ہوئے کا مطلب، مصلح نہ پھنڈی
اک حضرت اعتباری اپنا میت جس دی بھلی
ایتھوں چا او تھے کھڑی ہن امان سکھالا
رکھ توکل اس بے دی بھیج دیئے شاہزادہ
ایہ صلاح پسندی آئی، سبھناں جیاں تائیں
پھیر پری فرماون لگی سیف ملوک صنم نوں
تینوں رب سکھالا رکھے، روگ میرے تن لایو
گھڑی آرام نہ تیرے باجھوں، زندگی ہوندی ہن
پل پل دے مچ سے برساں دے نگہن آہیں ٹھہا ہیں
دوم دوم نام تیرا میں لیاں صورت حاضر کر کے
اچی چڑھ کر ودیج مینوں رہیں مہیاں کھلویا
اسے جانی، روحانی میرے، اکھیں دی رشت نانی
تیرا میرا اللہ بلی، سونپ دتوں اس تائیں
رکھ دلیری کر نہ جھوڑا، مت قوت گھٹ جائے

کر ساں عمل اسے پر، جیکر تہاں پسند یادی
شفقت اتے محبت میں پر کر دی بوہت دھیری
میں دادی دل عرضی لکھاں کر کرمت زاری
نالے صورت سیرت اس دی لگی بوہت پیاری
باپ میرا گل مندا اسدی، جو موہوں فرماوے
عاشق تے معشوق دوہاں دی بوڑی اس نالے
اللہ بھلاوے آہر کرے گی عرضی میری تنکدی
سیف ملوک روانہ کرے آس پکی کر رب دی
حکم اوہدے دی تابع کر ساں یکے قسم تسلی
اگوں بھی اوہ مولیٰ حافظ، پچھوں آن والا
اگوں قسمت دیہ ملے گی، جے کچھ رب ارادہ
اسے اتے ختم کیتو نے، کہہ کے خیر دعائیں
لے سبھناں میں ودیج منکدی، چلی باخرام نوں
اچن چیت پر دم دا بھانڑ سینے بال جلاو
وانگ نہیجا طلب یوسف دی ہو سوداں ہساں
توں بھی یاد اسانوں رکھیں، منوں مساریں ناہیں
کر کے سانگ، جگر دی سینے تری نمانی مر کے
پچھوں مڑ مڑ تنکدی جاساں، جے دم باقی ہو یا
نال ضرورت اسان تہاں ونج لگی پون جدائی
صحیح سلامت مینوں تینوں پھیر ملے سائیں
مرداں دے سر بن قیضے، اوڑک پہنچن جائے

جھوٹا نگر کھٹا نڈا، قوت نالے نور عقل دا
 باز ہوائے اُڈن والا، جدوں پٹی ونج اُڑدا
 باہاں جھنگاں بھن نالے شاہرہ سائے سیرن
 دے جگراتے نو دس ساٹے پلکے لاؤن دیندے
 رہے دلیر نہ محبت ہائے نابہ نہیں شکار دں
 پیریں گھنگرو، گل حائل سر پر تاج شہانہ
 مرداں دا کر جگڑا دایا ہسٹر مول نہ جائیں
 شاہزائے فرمایا روکے، اول ٹورو مینوں
 ہو رہا لیں سر پر سیاں، خطرہ نہیں کسے دا
 جس دا خوف میرے دل آہا، او ہوشمن آیا
 ملکہ، بدرہ، ماں او ہنڈی بابل شاہ نگر دا
 صاعدی پھڑ بانہ شہزادے تھڑا نڈے پانی
 اکھیں دی رُشنائی وانگر رکھنا بوہت پیارا
 ایہہ وزیر میرا دل جانی، دوست بھائی چاہ
 بوہت اصریل شریف سیانا، صاحب دانائی
 پروکھو بے عیب خدا ہے، بندہ او گنہارا
 میرے عقیں کچھ گھٹ نہ جانو ہے ایہہ میرا بھائی
 مال اسباب ملازم سائے، نقد جنس جو آہی
 اکدو بے گل لا دتھئے، صاعدے شہزادہ
 روندو دیل ہو یا جانی لے کے دیں نکالے
 سیتے مول نہ سیتے جاؤں کھاہ وچھوٹے والے

تندر پر کم اسے کئی بھاسے، ہار نہ جادیں چلدا
 سنے کوہاں دی تاری کر دا آن منجی تے چڑھدا
 سیر اکھیں گل پان جگولی جھکھٹاں نال پیڑن
 کدھن تڑا، نگاہ نہ آؤن، ہسٹاں سخت مریندے
 بادشاہاں دے تھہر بر بندہ بعد رنجوں بیادیں
 گوشت کھا دے پٹ ہنڈا دے بیٹھ کرے شکرانہ
 عشقوں لکھ بلائیں پیاسے، ہرگز خوف کھائیں
 پچھوں آپ ٹرو، نہیں ویکھاں میں جاندی تینوں
 اک وچھوڑا جھٹلن اوکھا، دالم خوف اسے دا
 کرم کریں تے پھیر ملاویں رکھیں شہر مندایا
 شاہزائے نوں ٹورن لگے کر سامان سفردا
 کیتی بوہت سپردتساں نوں، ہے ایہہ میری جانی
 خشخشی جتنی خار نہ پہنچے، تاں احسان تمہارا
 کسے گلؤں دگیر نہ ہوئے کرنا بوہت مدارا
 اول رب کرادیں ناہیں اس عقیں عیب خطائی
 جے کوئی عیب تگوتال پھر بھی کرنا لطف سہارا
 خاطر داری خدمت اس دی کرنی میری جانی
 صاعدے حوالے کیتی، آپ ہو یا اٹھ راہی
 آہیں ڈھاپیں، روؤں نالے، ہو یا شور زیادہ
 گریہ زاری بے شماری، چھٹے آہیں نالے
 سبحناں باجھوں پینے آہے بھر بھر زہریاے

اک دھوڑا مال پیو والا، ہوا فوسوس وطن دا
 دو جا پری وچھتی مل کے، ملنوں بعد جڈائی
 ونج کلیمے رڑ کے سُنبا، جڑی دھوڑے کافی
 ملکہ، بدرہ سجد وچھتیاں ٹڑیا اک اکلا
 ننگھنے پتے پہاڑ اگی دے، چائیاں سخت میماں
 سجد دکھاں دی سر پر چائی عاشق نے بھکاری
 اتنے روگ مٹائے جتنے نہ مٹدے ونج طباق
 آس ملاپ سخن دی اتے ذرا ہراس نہ کرے
 صاعد بھائی نوں فرماندا پھیر شمنزادہ روکے
 پریاں دیوانے دے وس پیوس، خبر نہیں کیہہ کرسن؟
 آدمیاں دے دشمن داعم پریاں دیو مریلے
 اک دُوبے نوں روپٹ بیٹھے، اکھ دُرد دعائیں
 صاعد نالوں رخصت ہو یا جاں سردار مصر دا
 صاعد دھائیں دے دے رُنا لاه شرم دا پلا
 اس پردیس وطن ونج میرا تڈ بن کیہہ کم آہا؟
 یں ہاں تیری خدمت والا، نال نہیں کیوں کھڑا؟
 جتے پلے اکٹھے آہے، مصروف ٹرے اکٹھے
 یں ہن مجلس کس دی ہساں، سنگ کسے ملے چسپاں؟
 کون میری دلدار کیسی، کون سنے گا خبراں؟
 کس دی انگلی پھر کے رُساں، کون سناںی باتاں؟
 کس اگے احوال کہاں گا، کون کرے غمخواری؟

پندھ بڑا دس پیارے، خطرہ راہ چسلن دا
 جس سرور تے سوو جانے، سجد دراندی مانی
 پھیر وچھتا توڑوں ساتھی صاعد دل دا جانی
 سجدہ بیگانی، کوئی نہ محرم، نہ کوئی خرچے پلا
 عاجز بندہ وس پیاسی راکش دیو غنیمیاں
 یار ملے بن ہن نچلے، کیہہ اوہناں دی یاری؟
 لوں لوں جھلن تیر محمد، دمن سر رحمتاں
 سپاں شیراں دے موندہ اندر پیر دھکانے دھردے
 حق میرے ونج کریں دعائیں پنجے وقت کھلوکے
 جیون دیاں مڑاؤں دیوں یا کدھرے کھڑ دھرسن
 یا ہن جان گئی اس منزل یا جانی رب میلے
 جیون دے سال آن ملائے، پھیر میلے اوہ سائیں
 اوہ دن دوہاں دلاں دے سرتے آیا رزخ شردا
 ہائے ہائے ایہہ کیہہ کیتو شاہا، ٹریوں چھوڑا کلا؟
 اوکھی گھائی منزل اندر پیوں اکلا، شاہا
 اک فراق تیری دے اندر کچرک جالاں سڑدا
 کیوں موت اکھٹیاں ہندی چھوڑتیں کیوں نچھے
 تڈ بن سیف ملوک پیاسے، کس نوں مکت کجیاں؟
 کس نوں دکھڑے پھول سناںاں پڑھڑیراں؟
 روز قیامت نالوں غینوں آسیاں تمیاں رتاں
 کون کرے سی شفق خدمت داری؟

جوڑی ساڈی ربت ترودی، دوس میاں سرکدے؟
اکھیں ونج بنبول جبرے سوتیاں وانگر پڑسن
کیہ احوال بندے دا ہوسی باجھ تیرے، دلدارا
سنگ بناں دلتنگ ہوئے گا، دانگ لنگ اکلے
کس پیغام اساڈے کھڑنے، کون یاسی تیرے؟
صاعدے سُن ہائے ترے شاہزادے دل سڑیا
ترنا خواہ خواہ سفر نوں ہرگز رہن نہ ہوندا
صاعد نوں فرماندا، بجائی، بلیاں نوں کیوں جالیں
اک مینوں بھاپیا دھپوڑا، دو جا سفر اولّا
مشکل سخت میرے سرائی، سفر پیا جس بھارا
ہر کوئی جان میری داویری، کوئی نہ چاہن ہارا
اک سجنوٹ اُسیدی اُتے ٹرئوس رکھ دیری
ملکہ بدرہ رو رو دیون، رونق چلی اساڈی
کون رہول اساڈی ہوسی، کس سنگت جھبلاساں؟
خار و خارتساں بن ہوئی اِج گلزار اساڈی
نال تِساڈے دیں عیدال، راتیں سن شہبِ راں
شاہ پری شانہزادہ چلے سانوں چھوڑ اکلیاں
ملکہ بدرہ، مال اوہنا ندی نلے شاہ نگر دا
جاں توں آیوں سیف ملوکا، خوشی کیتوئی آکے
سرانڈیپ ہویا تڈ آیاں سارا گمب گمبا!
عام شاہ مصرے تائیں آیوں تخت چھداکے

ٹریا لکھت فراق عمدا، بس بن گھڑی نہ وسدے
چت اُداس تیرے دل رہی، پلکاں پلک بُوس
رکھیں یاد محمد بخشا، چلیوں چھوڑ پیا
سیف ملوک گوک سُنے گا، پھاتھی جان کوئے
سیف ملوک پیارا ٹریا، بھاگ ڈُبتے اِج میرے
دوہاں لال تھیں مشکل دھکی جیو غضب نوں پھریا
نوں نوں لب غماں دی لگی، دیکھ پیارا رفندا
چھریں چھلیں گھاہ اندرے نون پٹھاں پڑالیں
تیر جادو رو تئیں ستاؤ، کرن لگے کیوں جھلا
نہ محرم ہمارہ، نہ اگے ٹریا اک اکارا
دو کھی لکھ محمد بخشا، ساجن اک پیارا
نیں تاں ادس مکان بھن دی، کیہ ہے تدرت میری؟
شاہزادے بن سنجیں دُسی کوچر گلی اساڈی
کس آسے تے بانے اندر خوشی خوشی جاساں
دل ونج لکھ افسوس ہزاراں چلی بہار اساڈی
لا افسوس چلے لد سونے، مُول نہ لتھیاں سدرال
ہائے ہائے عیش خوشی یاں جائیں آن غماں ہن ملیاں
رکھ رومال اکھیں پر روون بھانڈا بھن صبر دا
اِج اساں تھیں کوئی نہ پچھدا، ٹریوں برم نکاکے
تیرے باجھ اجاڑو سیدگا، سٹ چلیوں بے رحما!
سانوں بھی ہن اوہو جیسا ٹریوں دا غنکاکے

اولھے بیٹھ بدیعِ حملے رور و نین سُبجائے
 ٹریا شاہِ سخن مے اکھے سنگِ مسارِ تسمی
 سنگِ دیلے رہن اُربیرے جاں نزدیکِ بلند
 سیفِ ملوکِ بدیعِ حملے بارِ دونی گُل لایا
 شاہِ پری نے سر اپنے مے وال پئے کچھ کالے
 اوہناں والاں دنج پر تے پونچی وانگر کر کے
 تاں غفریت تے غول کسے مے شتر مکر نوں ٹالے
 پھر اک قسم دیواں دی وچوں سد غفریت وڈیرا
 بوہتی دولت دنیا دتی خلعت تے وڈیائی
 غفریتے ہتھ بدھے، کردا بندگیاںِ عظیماں
 جیکر حکمِ خدا ہویا، سبیاں مدد پہنچائی
 شاہِ پری نے کیا اُس نوں، سُن فرمانِ اسادا
 ہر ہر وال اوہدے بیج میری ہے جند جان پر وئی
 خیر خواہی دامن تیرے تے، توں جاتوں اعتباری
 نبی سلیمان جی دی تینوں قسم کھتاں سوواری
 والے جتنا فرق نہ کرنا میں جے کچھ فساداں
 اٹھے پر حکمِ وح رہنا، وانگ غلامِ حلالی
 سمیں شاستانی اندر چا اس نوں لیجانا
 جاں جان پھیرے تک پُجدا ایہہ آدمِ داجایا
 بدھا مک حکمِ وح رہنا، درد اس دابھوں کونا
 جاں ایہہ پھیرے سنگِ ملیا صحیح سلامتِ خیر

کانگ لودی اندر ٹبے اوہ معصوم سُبجائے
 خاص سخن مے خانے اندر نال نہ جانے عامی
 صاعد حبسِ محرم جانی، سو بھی نال نہ جاندا
 لے پیلر موہوں اک موبے الوداعِ بُلایا
 نالے جیہوں منگے کڈھے، دوہاں رنگاں لالے
 شاہزادے مے ڈوبے بدھے اپنی ہمتیں دھر کے
 لے شاہا، ایہہ پونچی میری رکھیں نال سنبھالے
 مے انعام اُس نوں فرمایا، کم کریں اک میرا
 نالے اکوں ہو ردیون دی اُس ہندے دل لائی
 عرض کرے فرماؤ خدمت، کرسال سر میماں
 مشرقِ مغرب توڑی پُجساں اکھو جیڑی جانی
 بوہت مٹھا ایہہ آدمِ زادہ، ہے مہمانِ اسادا
 درشن اُسدے جی میرے دل ہو مراد نہ کوئی
 تاں ایہہ کم تیرے پرشیا، چھڈ لکائی ساوی
 دغا فریب نہ کرنا کوئی، کرنی خدمت داری
 شاہزادے نوں پیارا جانی سکیاں وانگ بھڑاں
 آپوں اوکھا ہو کے رکھیں اس دی جان سکھالی
 دادی میری کول شستابی امن امان پہنچانا
 خدمت اس دی حاضر رہنا بن کے گولا دایا
 دیو پریاں دے شرال کو لوں راکھی کرنی ڈونا
 اس خدمت دابدلہ تیرے دور کر لیاں دیری

جس پری پرتوں میں عاشق نہیں تینوں تھ لگدی
ایہو شرط اساڈی تیری، ایہو عہدِ مسلم
عسرتیے ایہہ گلاں سُن کے لگی اُس مُرادوں
شاہ پری دل سیس نواسے، اکھے حکم قبولے
ساہ و ساہ نہ بھتا بی بی، کیتے قول نہ ہاراں
جاں جاں ساس بدن و بیج ہوسن غلام ہاں گا
دیوے تم تسلی دے کے کیستی دل جمائی
عاماں دچوں بیٹھ کنا سے خط دادی دل کیستا
آہو خاٹف نام دیوے دا، نال کیتا ہمراہی
دیوے شاہ کندھاڑے چایا، کیہوس میٹ آھیں
پک تو کل رب دی رکھیں، سوریں نام الہی
اوپیا دیو آہو خاٹف شاہزادے نوں چاکے
جاں جاں بچ نظر دا آہا نین رہے سن ٹکے
کوکن کو نجاں دانگ کھلوتے، پچھے بھر پیارے
ہائے ہائے باز قضا قدر دے او جی گونج آواڑوں
جدول شہزادہ اوٹھے ہویا، پری گئی مُڑڈیرے
محل چبارے دوزخ دسن، گھنے ڈنگن والے
باغ ہوئے سجد داغ برابر چشم چراغ نہ دسدا
داروں اوپر پین موٹے تک تک تھان سکائے
بلبل بھور اُدا سی ہوئے، پھل گئے جد باغوں
کوئی دن موجاں و بیج کڑاے کر خوشیاں جس جانی

اوہ ہوائے تیرے کمر سال جلدی و ہندی و گدی
آنی کھڑیں سکھلا رکھیں، ایہہ اساڈا آدم
دھرتی اُتے بل بل پوندا، خوشیوں تے دشا دوں
شاہزادے دی خدمت اندر کمر سال فرق نہ موے
اک اک وال اوہدے دی جانی توڑے سر دھڑواں
جے ایہہ کھلا سکائے سکساں، حکمے نال بہاں گا
اُس ویلے پھر شاہ پری نے کاغذ مسلم سنگائی
سیف ملوک دے ہتھ دتا، دیویں جا چو پیتا
عسقریتاں پر کرے سواری عشق دلیر سپاہی
سر میرے دے وال سہتاں و بیج حکم کو پھر رکھیں
شاہزادے نے اوہو کہتی، جو اُس دسی آہی
نظروں اوٹھے ہویا شتابی زور پراں دالاکے
شاہ پری دے اُتوں اٹکے، مول نہ رہنے ہٹکے
گردن اُچی کر کر دیکھیں درد و چھوڑے مارے
اچن چیت محمد نختشا، پکڑ کھڑی و چکاڑوں
جنتول دیکھے یار نہ دستے، پسانبار چو فیرے
سب اُٹھو میں ہار حمیلاں کن کر لان جیوں والے
جس باغوں دلدار سدھا دن چیت لگے پھر کسدا
سیجاں سیخاں ہوں محمد، درد مند اندھے بھانے
کد تنگ ہے پھر جھتھوں، بھجی لاٹ چاغوں
اوہ جائیں مَن دلبر با بھوں کھاؤں آؤں، بھائی

جہیناں گھراں وقع عیش کیتے سن ل کے نال پیارے
 جھتوں کوچ کر نیوے سہنے، لگیاں چھوڑ سرائیں
 شاہ پری شاہ پیاد چھوڑا، زیر کیتی رل دگھال
 جنہیں جائیں دسد آہا پھر داسیر کر سیندا
 تخت تکے غم سخت مریندا، لٹی رخت صبر دی
 جت ول دیکھے نظر نہ آوے محرم یار یگانہ
 سنگ سیاں دی گل نہ بھائے تنگ پی گھڑائے
 چت دھیان آرام خوشی نوں گھٹیا مگر سخن دے
 باغ ارم وج آکے تھی بہہ کے سیج سہائی
 اکھیں مٹ شراباں والے، جگر مثل کباباں
 مائی دیکھ لگی فرماؤں، ہائے لوکا میں پٹی
 لاٹ حسن دی مات ہوئی ہے چاٹ لگی کیہ تینوں؟
 پھل گلاب گھلی سین ایتھوں، آسیں کیسر ہو کے
 کھلے وال سنبھال رکھیں، چال تیری کوئی وئی
 نہ سہتھ تیرے جندی رنگے، نہ سرمہ وج نیناں
 مائی نہ کر کھیڑا میرا، کیسا بدیع جمالے
 جندی لاؤں سرمہ پاؤں، سحرے سیس گنداؤں
 حال میرا ج پچھ نہ مائی، ہون دیو گل بیسی
 جو ہونا سو ہویا مائے، جو ہوسی سو دسی
 بیٹی دی سن گل نمائی چپ رہی کر مائی
 حلت اداس یری دارمندا، نین حیران ڈلانے

اوہ گھر خالی کیوں کر بھاؤں، کھاؤں طرفاں چارے
 عاشق تائیں نظری آؤں بھریاں نال بلائیں
 اپنے آپ پیارے تائیں سوپ دتے پنڈ گھٹاں
 جاں اوہ جائیں سنجیاں دتن غم اُبال مریندا
 ڈیرا دیکھ سہیرا اکھیں تاب نہ رہس نظر دی
 سرانڈپ پری دے بھانے ہویا بستری خانہ
 خفا ہوئے جس میلے کوئی لوڑی گل کرائے
 س کے داغ محلہ نجشہ، آئی وج وطن دے
 باہروں بل بل کلاں کر دی، اندر دے دہائی
 دل عاجز پر دیسی چپکے بیٹھی وانگ نواباں
 رنگ تنگ ہویا، دس دھیس، کیہ کر آسیں کھٹی؟
 دل ڈل نین کرن دل ڈلے دل دی کوکھیاں مینوں
 ریشم بدن کیتا جیوں پوئی، کس دھوبی نے دھو کے؟
 چڑھیا چرخ دماغ دسیوے، ہوئی طبیعت کٹھی
 سحر اسیں نہیں گند گھٹیا، ملکہ بدرہ بھیناں
 میں تاں آپ پندیاں سر بھکے یاد ہے کس چارے؟
 گنگھاں اندر موندے مائے، دگھال وج نہ بھاؤں
 پاج اسادے کھیں ناہیں، تاں توں ماں کو ہی
 توں ہیں درد میرے دی ضامن تھہر جی نہ کوسی
 جا گھراں وج داخل ہوئیاں بھید نہ بھاکائی
 اٹھے پیر دھیان سخن دل، ہوسی کس ٹکانے

سنگ سیاں دے ہن کھین، چین کے محل سے
 کھاؤں تھیں ہتھ چاؤں لگی، چھٹ گیا سکھ سونا
 نیلی پیلی تیلی ہوئی، دن دن سکدی جانڈی
 چپ چپاتی وانگر باقی راتیں سڑدی رہندی
 نیند حرام اکھیں نوں ہوئی، چت آرام نہ آکا
 دھوکن دھول نہ دسن بانے، اندر بجانر سٹکے
 زیور کننا کجھ نہ بھاوے، رہندی ساد مرادی
 جاں دل غدرے غوطے جاوے غش اچھلی ماسے
 ایویں گھت موہیں پر پلا سچ اتے چڑھ سوندی
 نہ اوہ رنگے روپ رہیاسی، نہ اوہ سوہا بانا
 وایں تیل پھیل نہ لایا، وٹنا انگ نہ ملیا
 دھرے بہانہ مانڈیاں دا، اندر مرض پر م دی
 توڑے ہے عنناک پری بھی نال دکھانے مادی
 نلے سیف ملوک بیچارہ او دھس گیا اکلا
 اٹھ شتاب محمد و نختشا، شاہزادے ول چلیے
 اوکھی منزل ایو بھاری، نہیں بھلاہٹ رہنا
 نالے ایسے دار و کنوں مرض پری دی جانڈی
 سیف ملوک وچھٹا سنگوں، چالیا عفریتے
 ہو یا بوہت زمینوں اچا پوہتا کول اسماناں
 گرمی سورج دی سر سائے، جیوں خیرے پر ہوندا
 اگیر گرمی سورج والی، بیٹھ ہسار اگتی دا
 گھریاں گندی دا دن گزے، رات گیندیاں تارے
 سونا چاندی چاندی ناہیں چاندی چھپکے رونا
 پایا عشق پچھاواں داٹھارہن لگی نت ماندی
 دیں گھٹ بھلاوہ کڈا وچ سیاں رل رہندی
 وچوں وچ سٹرن ہڈ بھجے جیونگر بالی سٹکا
 خوشیاں سکھ سواد و بھوڑے ساڑے پہلے بھلکے
 بیٹھ اگلی فاللاں پاوے، دن دن چھک زیاد دی
 کسے بہانے رخصت کسے ڈھینڈی جاکناں
 سستی دیکھ و نجن سبھرتیاں اتناں رتو بھر روندی
 جھلی خزاں وچھوڑے والی، باغ حسن کھلانا
 سنگی رت محمد و نختشا، زور و جودوں چلیا
 لیکن بھیت چھپانی رکھدی، گل نہ دے غم دی
 ماندی نوں چھڈ جان نہ چنگا، بہتر رہن سر بلانڈی
 خبر ضرور اوہدی بھی یعنی بیٹھن کدوں سکھا
 توڑوں نالو نال لیاندا، ہن کیوں پچھا ملیے
 ہوئی گرم اڈیک شہزادے، لازم کجھ نہ بہنا
 پھیریا شاہزادے تائیں، ول ہوئے ایہہ ماندی
 دیوے کار بیگار نہ جاتی، ٹریا نال پریتے
 شاہزادے نوں دسوں رہیا ایہہ سنسار زمانہ
 آہو خاطر دے پر پڑے، جسے اک پلک کھلن
 دے بھلے جان محمد، صدقہ چٹک لگی

آہو خاطر اوس دہاڑے نور تسمی لایا
 آتشیں پہاڑوں اُچا دُور کیا سی بوہتا
 نہ کوہ قاف سمندر دمدے، نہ کوئی نصرت نشانی
 تسبیحاں تہلیلان مُندے جو کچھ کہن فرشتے
 ملکاں کول پہنچا یا کھڑکے خاکی آدم زادہ
 ملک عبادت خاصی اندر دائم رہن کھلوتے
 بھار عشق داکے نہ چایا، ہر ہر غدر بہانے
 شان انسان جو ان بھلے داملکاں نالوں لگے
 جدوں پیارا مہر آئے، آپ آپے دل بھٹکے
 نفسِ عنقریب کندھاٹے چاہے بن بے غدر لگوا
 آتشیں پہاڑ غصے دا، شہوت دریا جوشاں
 ماروغول شہرے دے تے استریاں تے مایا
 سمجھن والے سمجھ لین گے، ستر گجھا وچ پُتلی
 آتشیں پہاڑوں لنگھے، شہرِ کلیم گوشاں توں
 رسیں شارتانے اندر جا پوہتا جس ویلے
 شاہزادے نوں کیوس شاہا، اکھیں کھول تباہی
 اکھیں کھول ڈٹھا شہزادے شہرِ زمین دیواراں
 مرجان تے یا قوت از مرد، گھر کوٹھے ہٹ سارے
 ہریاں شاخاں رنگ برنگی میوے مشک معطر
 بولن خوش آواز تمامی، اکھیں اک نیارا
 ٹھنڈیاں چھاواں ہیٹھ درختاں یانی دگن نالوں
 یار ملن دی آسے اتے کبیتا قصد سوایا
 نازک بدن شہزادہ مری سیک زورہ جے پوہتا
 کن آواز پئے جیوں پڑھدی خلق اللہ اسمانی
 کھٹوں چا پہنچائے کھٹے عشقے خوب سرشتے
 عاشق اے نہ سرچے لورے رتبہ ہو زیادہ
 پر عشقے دی لہرے اندر مار نہ سکدے غوطے
 اکھ بلی بلا سہیڑی انسانے نادانے
 کھول نہیں ایہہ گل محمد، مت کوئی بھگڑا لگے
 ویری بھی تدگو تے بندے، ہر اک دل دے
 فرماندار چلے ہو دردی، پندھ نہ کروا حقوڑا
 حرص ہو اکلم گوشاں تھیں لنگھے کر کے ہوشاں
 بازو بند پناہ سجن دی ہون نہ دینے ضائع
 پھول نہ رمز محمد و نمشا، دس حقیقت اتلی
 برکت نال عشق دے گورے بھی دریا جوشاں توں
 مہر افروز دے شہر باغیچے، لہٹھا دیو سویلے
 لعبت باز جگہ وچ پوہتے، ویکھ زمین جوشابی
 چاندی خالص داسجھ بنیا باغ تلا کناراں
 چکڑی چنن عود صندل سن سجتور کھ سنگارے
 ہر ڈالی تے پنکھی سوہنے بوہت عجائب شاہ پر
 ویکھ ہو یا حیران شہزادہ، واہ واسر جہنارا
 دودھوں چٹے شہر دل مٹھے، دکن مانی نہ لا

خوشبودار چنگے حقیں چنگے گھاہ عجائب سارے
ایہ سب گھاہ محمد و نوحشا، ہو ہزاراں گل پھل
چو باں کچے سبھ سنہری، تھاں عجب بڑے
ایڈ تھل ویکھ شہزادے لگی بوہت حیرانی
موتے باجھ نہ حاصل ہوئدا، سرگ مکان نیارا
خبر نہیں کس سہر الہی جنت وچ پونچیا
میں تے پری اکٹھے آہے، خبر ہو سی جد مر سال
نہ ایہ خواب خیال نہ مولوس، سرگن نام اس تھاں
سے کوہانے پینڈے اُتے اُن تھاں ایہ اجے
شاہزادے نوں اکھن لگا، ہے آدم دا جایا
شہر کئی کوہ قاف سمندر منگھ آئرس اکواری
بوہتے زخم ہوئے وچ جُتے آگئی ہُن نرمی
پر ہُن مڑ کے پونچن اوکھا، بوہت ایہو دلنگی
مطلب اپنے دی گل کرینے، جے اُس تے کائے
بنگلے اندر بنگلہ سوہنا، انت نہ جاندا پایا
زنکارنگ جڑاویا، نظر نہ آیا اگتے
آتشینوں معلوں گھڑیا، گوہر سی یک دانہ
تخت اُتے اک پری پراتم، شان رکھے سلطانی
جا پری دل ہو یا سلامی، سجدے اندر جھڑیا
مہر افروز اگے عفریتے سبھے وچ گزائے
اشرفانی تے وڈیائی، دانش بے شماری

اس گردے دی ساری جوہے، نہراں باغ کنارے
کیسرتے گلبرگ، بنفشہ، ریحماں، نسریں، سنبھل
تنبو وچ قماش نفیسوں ریشم سچا رستے
تنبونلے خوب قناتاں، تھاں بنے سلطانی
دل وچ فکر دلیلاں کردا، ایہ بہشت پسارا
مت دنیا توں مویا ہوواں تاں اس جانی آیا
پھیر دلیل کرے، اج رتیں سرانڈیپ اندر ساں
حکم پری دے نال عفریتے اُس جانویں چاند
پرست ڈٹھا عفریتے وتوں، پر اس دے کچھ بھجے
کچھ ثابت، کچھ پھٹیا ہویا، تھکاتے کسلا
شاہ پری دے حکمے اُتے کیتی تیسر اڈاری
شاہ پر بوہت میرے سڑتے کھا سوچ دی گرمی
مطلب اپنے پیچھے جھستلی، جو گزری سوچنگی
لیکن آگیرے چلیے، ملے جس دل آئے
جاں باغ وچ گئے آگیرے بنگلہ نظری آیا
لا جو ردوں تے یا قوتوں اٹ وٹے سبھ لگے
اندر اُس دے ویکھ یونے سندر تخت شہانہ
ہو جو اہر نال ملکہے شب چہراغ نورانی
سیف ملوک کھلوتا باہر، دیو اندرون وڈیا
شاہ پری جو دتے آہے سکھ سینہ سارے
شاہزادے دی لائق داری قوت سپہ سالاری

حسن جوانی، عقل نورانی، خوئیں نیک انسانی
 علم آداب جواب سچا، وہیں خوب آواز صفائی
 ہتھ سخاوت، مغز تراوت، شیریں زور دلیری
 اید سپورن مرد جنگت تے لوٹن گیاں نہ لہجدا
 سیف ملوک تے شاہ پری دی کھری حجت پیری
 ایویں حکم پری نے کیتا، نہیں خطا اسان تھیں
 نال بدیع جمال پری دے، اُس نے نیونہ نگایا
 مینوں بھی فرمایا اس نے، تاں میں چا سیا نہ
 بی بی غصتے ہو کے بولی، اسے بد معاش پلینتا
 آدمیاں دی قدرت ناہیں پیر اس پاسے پاؤں
 مہر افروز گئی تد مہروں، غضب النبا بلبا
 ناجنساں دی پریت لگائی، ہائے بدیع جلاے
 بیباکی بے شرمی شوخی، ایسی بے حیائی
 ناجنساں سنگ آپ ہماے، لاندی چمے یانے
 جے اُس اید قیامت چائی، باجھوروں نہیں ہندی
 آدمیاں دے کرے یانے دیکھ جوان تو نے
 باپ اوہدا شاہ پال بہادر، افسر بادشاہاں دا
 نہ ڈٹھیںوس بگ ڈرھی اُسدی ایسی رتھی چائی
 ہرگز کوئی نہ سجد اُسوں، آپ پھرے خود طوری
 دُور گئی جے نیڑے ہوندی اوہ لست ایدہ تھی
 عشقے دا کوئی ناؤں نہ کھنڈے، نہ کوئی نیونہ لگانے

عالی ہمت بھلیاں صفتاں، پچھلے گھر سلطانی
 صفت شنار سپاہ گری دی رستم نال پوچھائی
 مہر افروز اگے اُس دتی کر کے صفت تیری
 ایسا کہتے نہ ڈٹھا، جیسا کرم اوہرے پر رب دا
 آہو خاطف نے سجد دتی، سُن بی بی گل ساری
 آدم زادہ ہے اک آیا، لین مُراد تاں بھتیں
 گھلایا اس دا تُد ول آیا، چاہے مطلب پایا
 ایلچی کون مرثیابی بی، کان رُسوئی پاندا
 ایسے سخن او تے کرنوں ڈر دا نہیں عفریتا
 دم پیواں تے مارگو واں، جس دم نظری آؤں
 پٹاں تے ہتھ مارن لگی، ہائے نصیب جلیا
 ابہد کہہ کیتوت پلینتے، نام اسادے گالے
 ماں بابل دا شرم نہ آئوس، نہیں لوک لکائی
 کچ کواری کیوں اوہ ڈاری دیکھے مرد بیگانے؟
 جنس اپنی وچ لُہیے جلدی، چا اسانوں کندی
 ننگ ناموس نہ تھکدی تھی، نچ جتے اس خانے
 اچ سلیمان نبی دی جائے شاہنشاہ کساندا
 پریاں چھوڑ کریندی پھر دی، آدم دی آشنائی
 خیر نہ منگدی، مول نہ سنگدی، نیونہ لگاندی چوری
 ایسی کراں جیہی جگ جانے، کھان عشق دی کھٹی
 دُور گئی ہُن دس نہ چلدا، کیہہ سردوس پائے

پُت بیکانہ کا ہنوں ماراں بیٹی اپنی بگڑی
کر کے ادب سلام تمامی دیوے عرض گزار
ڈٹھے باجھ کریں چترائی، سُن توں بی بی رانی
نہ اودہ آدم ایسا ویسا، جھبڑے مار گواہیں
خاطر خدمت لکھ لکھ واری اپنے آپ کر لیں
گلوں بند زبان ہوئیگی، مرسی نہ چترائی
لاڈ گمان جھلیں گی اُس دے، کر میں آپ لڈ کا
جے کر بیٹھ تارے اکھیں مَول نہ لگسی مندا
مہر افروزے نوں سُن گلاں حُب محبت اُٹھی
بی بی کیا، ہے اودہ کیسا اید کرامت والا
آہو خاطف نے اُکیہا سیف ملوکے تائیں
سیف ملوک دیر کر کے کول بی بی دے آیا
باجھ بلائے بولن ناہیں مجلس وچ سیانے
کر تعظیم چو پیتا بیٹھا، نہ کوئی گل زبانی
ہر پیراں تک تگدی جاندی، دیکھ تعجب ہوئی
چہرے اُتے اقبال دا نور دیوے چھکے
نیویں نظر سمجھ دی ہوئی، کوئی نہا ہوا دیکھے
دیکھ دیاں ہی مہر افروزے مہر پی وچ سینے
جھل سلام لگی فرماؤں نال زبان رسیلی
پریاں دا ایہہ ملک تمامی، سہے کوہانے توڑے
نبی سلیمان جی تھیں بچھوئے اندر ایساں مکاناں

چور کے نوں کیسے ناہیں، سانجھی رکھے تگڑی
ہوئے معاف بے ادبی میری، سچ کہاں اس واری
اُچھل اُچھل بُوہ نہ اتنی، بن کے بیٹھ سیانی
جس ویلے تُو اکھیں دُٹھا صدقہ صدقے جاسیں
پھیر بدیع جملے تائیں طعنہ مَول نہ دیسیں
دیکھن ساتھ مٹے کا غصہ، بھلسی عیب خطائی
تُرت تَساڑے اندر وُرسی، جیو نکریسٹا اُکا
جیو جیو کردی رحیم ناہیں، فرزند فرزند
کیوں نظر پوے اودہ بندہ، شاہ پری جس کٹھی
حاضر کر کھاں دیکھ لوں گی ایہہ دیر چالا
حاضر ہو بلا یوں بی بی، تکررا ہو کے جائیں
کیتے ادب سلام تمامی دیکھ قدر تے پایا
ناہیں قرب ادھناں نوں، جیڑے سخن کرن اُٹھانے
مہر افروز شہزادہ دُٹھا صورت چن اسمانی
سوہنی بھنی نقش شکل دے، جو بن انت کوئی
مجلس اُتے سایہ پھریا کوئی نہیں دم مارے
عجب سرشتے خل فرشتے، پتیا سی ہر دیکھے
ایسا آدم زادہ ہوی گھٹ گھٹ وچ زمینے
کون کوئی سچ کہو کھاں میاں، جالیوں کس مہلی
آدم زاد نہیں اس دھرتی، ہرگز بھدے توڑے
آدم زاد نہ آیا کوئی تیرے باجھ جونا

کھتھوں ہیں توں مرد سپاہی کس مطلب نوں آئیوں؟
سیف ملوک رہیا چُپ کیتا پوند نہ ہو یا جوابی
کس آفت نے چایا ندوں، ایس مکان پہنچا یوں؟
مہر افروزا گے چا دھریا، رقعہ کھول تستا بی
داوی دے ول پوتی لکھیا جو جواب کرمی دا
نشتی کھول رقعہ ہتھ پھڑپھڑیا پڑھ بیان سنا دے
میں گھٹ جاناں کم خطاں ڈامولی اس سدا دے

نامہ بدیع الجمال

سزنا مے دا نام اُسے دا، جو دیندا انعاماں
جے کجھ رزق خلق دا کیتوس اتوں ماسول کاہوں
روز بروز پہنچا مے رُزی، کیا خاصاں کیا عامان
تسمت جوڑ بناندا آئیوں، جو جوڑی اُس جوڑی
ہر ہر جانی آپ پہنچاندا، بند نہ ہوندا راہوں
فوز ظہور گلاں دا کر کے رونق دے بہاراں
توڑے لکھ کرے چترانی، ہر گز کے نہ توڑی
دیوے تائیں دیوے راتیں اگے دی وشنائی
مست محبت نال کریندا تو تے بھور ہزاراں
دیوے تائیں دیوے راتیں اگے دی وشنائی
سوز تپنگاں دے دل پاندا، ملے کر کر دھائی
چوہاں طبعال دی توں گھنائی وکھ کیتے پھیرے
مڈھوں اکو جنس محمد، اکو فرق نکھیرے
اکناں ناری نام دھرایا، اک سدا کر خاکِ
عاشق تے معشوق بنائے، دکھ پنڈاں مھر پیاں
جس دی خاطر پیدا کیتا آدم تے سبھ پریاں
عاشق دے دل چھک گایوس بھج بھج آؤں رُویں
خوب حسن محبوباں تائیں دتوس اپنے نوروں
معشوقاں دے پتھر دل نوں چور کرن گتاں
سچے عشق اوہنا مے اندر پادتیاں تاشیراں
مہور کے عقیں ہو رہ نہ ہونکے اکثر اوہ پکے
جس نے قدرت دی پھڑکائی لیکھ لکھ ہر کسے
معشوقاں عقیں عاشق کر داکتھن مار کلاماں
بادشاہاں نوں تختوں سٹے، دیندا تاج غلاماں
دانشمند اقبال والی، روشن داگوں مہے
بعد اس دے ہن عرض گزاراں دی دی دیکھہے
شرف اقبال اسانوں لکھا اوں شریف جوڑوں
پرہہ دار عقیفہ دائم، دامن پاک آلودوں

اسے دادی فریادے جو کی جانیں کوئی مینوں
 تندرے میرا صرفہ دادی، توں دکھ ٹالوں والی
 طوبے رکھ تیرے دی چھاویں ریوس میں ہشتی
 جس دن دی میں پیدا ہوئی تھی وانہ لگی
 ایہ جوان شہزادہ سُچا، مصر شہر دا والی
 کئی قیصے سر پر سہمہ کے آن میرے تکتے بھتا
 منت اس گلوں غیرت آئے، غصہ چٹھے تسانوں
 بھاری مرض محبت والی، لگیم نال تھنائے
 لوں لوں گھاہ تتی نوں ہويا، بنی مصیبت ڈاڈی
 جیکر حال اندر دا دیکھیں، جو میرے پر ہوندا
 جے کچھ حال بیچارہ نکدا حال اندر وچ جاندا
 شاہزادے دے درد چھوٹے کیتی جان انہیں
 کٹھی وانگ کبوتر چھٹکاں، طاقت تاب نہ رہیا
 توں بلائیں لیندی آہیں، جدوں بلانہ آہی
 اک اک ال میرے داصرہ کردی سین توں اگتے
 ماوال والی مہر محبت جے توں آج نہ کریں
 آج علاج کریں کچھ میرا، دیاں سدا دعائیں
 درد دھیاں مال ماسی ونڈے یا پھر نانی دادی
 چیتا چیتا بھل نہ جائیں، کریں ملاپ اساڈا
 چٹی چادر داغ لگے گا، شہرت تے بدنائیں
 پیو دلے دا نام گئے گا، دشمن خوشیاں کریں

سر میرے تے جو دکھ ملتے تے تندرے کھال کینوں
 سر میرے تے ہے ہتھ تیرا، تندرے لڈکی پالی
 ہن بھی ندی غماں دی اندرتوں میں میری کشتی
 ہن از غیبوں بھانڈا بلایا، ساڑھی اس اگتی
 صورت میری دی تک صورت چالیس خستہ حالی
 مینوں بھی تک صورت اس دی عشق نگاہ لوہتا
 کرنی رت سچے دی ہوئی، دوس نہیں کچھ سناں
 اتوں ضرباں مارو چھوڑا دم دم ہرج پہنچائے
 مرمم ہے ہتھ تیرے دادی اتوں میری پھیلاڈی
 ہوئے محبت اگلی میں تے پیش کھل پروندا
 جال سٹے غم ماچھی تائیں جے اوہ نکتے واندا
 نک وچ آئے ساس پیارے جھبڈے پھیلاڈیں
 تندرے ہوندی میں کیوں دکھ روندی حال خراب اچھا
 ہن بلا لگی، بن دردی کر مسیری ہمارا ہی
 آج نہیں آنکھ دی مینوں، اگ بلی وچ بھگتے
 میں مرال تال نال افسوساں روروا میں بھریں
 ہو نہیں کوئی دارو چلدا، سیف بلوک بلائیں
 تاں میں ظلم ہجری ماری تندرے دل ہاں فریادی
 نہیں تاں کھا کھاری مرال، ہسی نگ تندا
 گھر گھر اندر قصہ پوسی ملکیں شہر گرائیں
 ساک شریک مرال تارے، خونوں مول تدریں

وکیا چیت رہاں نت مانی اوس نہیں کجھ میرا
 جنس ناجنس نکھیریں ناہیں، کفو نا کفو نہ جانی
 نا محرم اغیار نہ جانی سیف ملوک کے تائیں
 مینوں نک نکیل اچھی عشق اوہرے نے پائی
 ایہو عرض سوال بندی دا، ایہو خواہش شادی
 نہیں تاں بوہت افسوس کریں، روئیں تلپاں ملیں
 مہر افروزے رقعے وچوں جاں سنیا ایہ قصہ
 حیدر عشق زور آور سبھ تھیں، قتل کریندا اڑیاں
 چھن نسن جان نہ دیندا، ہرگز اگے چڑھیاں
 غدر بہانہ ڈراناہیں، جو آکھے سو کرے
 جے اوہ جان مگے تاں جلدی سراگے چا دھریے
 عشق بہادر کے نہ دلیا، نہ بچیا کوئی لڑکے
 عشقے دا پیوند نہ ٹنڈا جے جگ چھلکے پھر کے
 کرے چھڑ، کھیر کریندا، عشقے چال چڑھدا
 مہر افروزے سد شہزادہ اپنے پاس بہایا
 نرمی نال پچھے گل ساری، دس بچے جو ورتی
 شاہزادے نے حال حقیقت اول آخر توڑی
 بی بی بچیا، ہے اوہ مورت پاس تھے اس جانی
 بی بی کیہا دس اسانوں، اکھیں دیکھ نہ جاپے
 سیف ملوک حائل وچوں مورت باہر نکالی
 دیکھ ہوئی حیران یریشاں بوہت شعاع حسن دا
 رکھ اُمسید توقع بوہتی، پھڑپھا پلاتیرا
 مذہب پاک عشق دے اندر کیا چوہڑا کیا رانی
 نال حقارت دیکھیں ناہیں ڈاڈھلے رب سائیں
 سے برساں دی قیدے وانگہر سدھی پک جگانی
 آس مراد نہ توڑیں میری، دتیں ایہو ورتی
 ایہہ ویلا پھر بھسی ناہیں، پچھوں تاندی چلیں
 دل وچ کندی نال عشق دے پیش نہ جاندا غصہ
 جے کوئی صلح کرے سوچھے کوئی نہ بچدا اڑیاں
 من رضا محمد بخشا، بچے قدماں بھڑیاں
 ڈگر نوں جے ڈھینا ہووے کاہنوں گھل گھل کرے
 سو سیاہا تے مت اکو، ڈاڈھے کوں ڈریے
 شاہ منصور انا الحق کہنوں رہیا نہ سولی پڑھ کے
 ڈاڈھے نال محمد بخشا، کس پھل پایا لڑکے
 پڑدہ پاتے، یار ملائیے، مت رہ اے پڑدا
 خلعت تے وڈیاں بخشا، قرب عزت تے پایا
 کس حیلے رنگ پوہتوں ایتھے، کتے تری مہرتی؟
 بی بی اگے اکھ سٹائی، پڑے وچ نہ چھوڑی
 کیہو کول رکھاں ہر ویلے اکدم نہیں جلدی
 جھوٹا سچا معلم ہووے عشق تیرا تہر جا پے
 مہر افروزے اگے رکھی، ظاہر کھول دسالی
 دل وچ کندی، نقش باہیا ایوں کدے نہ بندا

معجزات نبیؐ سے وچوں ایہ بھی ہے کوئی کارا
سیریاں تک تکیہ باندی، ویچھ لگی حیرانی
شاہزادے نوں کہندی، بیٹا دانشمند سیانے
سیف ملوک کیا پڑھ دساں سب کچھ لکھیا ہوئے
بی بی نے فرمایا، بیٹا، آپڑھ کھاں ایہ ناویں
کیہوس، ایہو لکھیا ایتھے، جس دی ہے ایہ بڑت
شاہ پالے دی بیٹی ہوسی، اوہ شاہ رخ دایا
تخت بدیع جمال پری دا باغ ارم و قح ہوسی
دو جی مورت جو مرداویں اُسے حرف سناواں
عاصم بن صفوان ہوئے گا والی تخت مصر دا
جاں ایہہ گل سکی اُس بی بی، کیتوس ہتھ اتیرے
اوتھوں اک کتاب مزعم، کڈھ بی بی نے پھولی
سیف ملوکے سی اوہ اگے یاد صحیح زبانی
احمد مرسل ختم بنیاں دو جگ دی جس شاہی
مکی مدنی، قرشی، جیلی باعث خلق تماں
بنیاں داسرتاج ہوئے گا، آخر وق زمانے
جاں دنیا تے پیدا ہوئی بھجی کفر کفاراں
عالم تے وشنائی ہوئی، نور ہدایت کولوں
غفلت جہل مہیرے جاس شمس شریعت چڑھی
دسی شہر حقیقت والا، جاسی ظلم مجازی
دوہاں جہانناں وق دھروئی اوس نبی دی پیری
مورت اتے کد اجیہا قدرت دا چکارا
کیہہ تکیہ اک پاپے لکھے خوشخط حرف نورانی
علم کلام ہوئے کا پڑھیا، ایہہ اکھر پڑھ جانے
سر لوبی سہ خط دا اکھر میں تھیں اُٹھ کھلوے
شاہزادہ ونج بیٹھا اگے، پڑھد احرف پچاویں
نام بدیع جمال پری دا، ہوسی سند صورت
شاہ رخ دایو بی سلیمان، ایہو لکھیا آیا
اک شاہزادہ عاشق ہو کے لڑے چڑھ کھلوسی
عاصم شاہ دا بیٹا ہوئی سیف ملوک اس ناول
چار اکسے شاہزادہ ہوسی اگے اُسے بردا
سرا تے کوئی جانی سی، اُس اندر ہتھ پھیرے
سیف ملوکے دے ہتھ دتی، پڑھ سمجھائیں بولی
پھولدیاں ہی نکلی اکوٹ صفت شمار نورانی
صلی اللہ علیہ وسلم، ہوگ حبیب الہی
آل اولاد سمیت ادھناں تے ہون روڈ لاماں
نام محمد عربی، جسی عبداللہ دے خانے
کسری دے گھر کسر پورے گی، کنبن کوہ یوراں
جمل جہان ہوئے کا تازہ عدل رعایت کولوں
گھلسن راہ طریقت والے، ہر کوئی اندر وڈی
معرفت بازار محمد، رونق لائی نازی
جو کوئی اُس داکٹر پڑھی دوزخیاں تھیں کرسی

مائی جی دے شکمے اندر ہوگے اے پس پردہ
 اے وجود شریف اہنا ندائیوں ہوگے نہ ظاہر
 اوہ محبوب الہی خاصہ سراسر لولاکی
 سائے اُسکے پیٹھ ہوون گے دھرت لبھکے
 لکھ یوسف اُس وال نہ جیہا، ہوگے ان اہیہا
 سحر فرشتے عاشق ہوسن صورت دیکھ پیاری
 سورج سا ہواں مول نہ بکھی بس نوا کے چلی
 اللہ اُس نوں کول بلاسی، عرشوں چاڑھ گھرے
 متھے داغ غلامی والا چو دیں دا چن لاسی
 دوہیں جہانیں خوشیاں ہوسن، حوراں منگل گاسن
 باغ بہار ہوئی گل عالم و سس جھت باراں
 ہو کوئی تابعداری چاسی سو مقبول ہوئے گا
 دوہیں جہانیں نامی کرسی چارے یار پیارے
 اک صدیق، اک عادل ہوئی، اک سخی لکھ داتا
 غالب شیر اللہ دا ہوئی، بھائی پاک نبی دا
 نام اوہا سُن زور گھٹے گا دیو تیاں عفریتاں
 دُل دُل دا اسوار ہوئے گا، خیر دُل دُل کرسی
 چوٹ اوہدی کوئی کوٹ نہ جھلسی دشمن منجا
 زور اوہدا کوئی مور نہ جھلسی، فتحیا ہر میدانوں
 حیدر صفدر شیر بہادر، شاہ دلیر سپاہی
 زمیاں تے اسماناں اُتے نوبت اُسدی کھرسی

دین اپنے توں ظاہر کرسی زور تر و کفر دا
 مائی دانی نام اوہدے دا پڑھسن کلمہ طاہر
 قدم مبارک اُس دے چُن نوری ناری خاکی
 سایہ نال شریکٹ ہوئی نوری بدن پیارے
 دن دن روپ زیادہ پڑھسی، کسے نہ تھیں یہا
 سبھ تھیں بے پرواہ ہوئے گا، نال تے دی باری
 بدلی دتے گئے چھپیا، ہرگز جھال نہ جھلسی
 یاراں ہار کلام کرے گا تم میرے ہم تیرے
 اُلسی دو ٹکڑے لے کے، خدمت کار کھاسی
 کرسن ملک مبارک بادی، صدقے ہو ہو جاسن
 سبھ پیدائش اُس نعمت دا، کرسن شکر نہراں
 جو منکر اُس پاک جنابوں سو مقبول ہوئے گا
 پنج جتنے اک جنڈوں ہوسن رحمت نال سنو اے
 چوتھا شاہ مرداں دا ہوئی، نال عشق مدھ ماتا
 گنتر وچ نہ آوے ہرگز رتبہ شاہ علی دا
 نعرہ سُن کے کوٹ گرن گے، پوسی بھانج پلپتاں
 دُل دُل سخی لکھ کفاراں، جنت پاپے مونہ دھری
 لے رستم لکھ بہمن ثانی جھل نہ سکے پنجہ
 دین اسلام کرے گا پکا، کدھسی کفر جہانوں
 سے سورج تھیں روشن ہوئی، کرسی دوسرا ہی
 حوراں ملک نقیب ہوون گے جس بابے اُٹھ کرسی

نوکر جس دے لیے ہوس، واہ سلطان ہنسوں
 آدم جن ملائک حورائ سمجھ طفیل ادہندانہی
 آدم اچے نہ ہویا آہا، جاں اُس نبیؑ کہایا
 مہتر نوح، سیماں، موسیٰ جھنڈا اس دا چاندے
 کرسی عرش نہ لوح قلم سی، نہ سورج چن تارے
 گل نبیؑ محتاج ہنہاندے، اوہ سرتاج تماں
 آفریش حضرت جی دا کھلا ذکر کت ابوں
 خوب آوازہ تن من صافی عشقوں روشن چھاتی
 سبجہ صفات تھیں صفت وڈیری ہويا افضل حضور
 جیوں جیوں پڑے شہزادہ اچا نال ادا صفائی
 ہر پتر ہر ڈالی کھیتی، ہر ہر محل چبارے
 شاہزادے دے سرتے کیتا لکھ پریاں آسایا
 مرگاں مرگاں دا غم چھڈیا شیراں زور آوریال
 سُن کلام کڈھے ہر باہر مچھہ سنسار ندی دا
 شور شہر وچ ظاہر ہويا، اُٹھیا شعلہ نوروں
 حالت وچ بیہوش ہوئے سن ہیر جوان ایانے
 حورائ دور بہشتوں آسایاں، جیوں ڈولی مچ سیال
 چھوڑا سمان فرشتے آئے، سُن سُن ہوئے دیوانے
 کوہ قافاں دے نچکھی آئے ہور حیوان چرندے
 رووَن تے کُراوَن سارے شوق کنوئل پتے
 جن دیواں عفریتاں ملی کئی کوہاں تک دھرتی

نوری بدن مبارک ہوئی سرور شاہ تہاں دا
 اوہ سلطان نبیاں سندا، ہور پٹیل ادہندانہی
 ابر دھرتی دوزخ جنت خاطر اُس دی پایا
 اوس عزیز اگے ہو برے یوسف جیہ دکانے
 تاں بھی نور محمد والا دین اسی چمکے
 آل سمیت محمدؐ تختا، ہون دُر دسلاں
 خوش آوازے نال شہزادہ پڑھدا جگر کبابوں
 نالے دکھیا پڑھنے والا، ہور عنایت ذاتی
 کھلی عالی صفت مبارک پاک نبیؑ دے نوروں
 یمن نبیؑ دا اثر کیندا ہر سینے ہر جانی
 ہر ذرے نوں قص عشق دا چمکَن اُنگ تارے
 جتھے تیک آوازہ پوہتا، جیو جنتر تر آیا
 تتر باز سچورل آئے کٹھیاں ہتیاں پریاں
 مجلس اندر ظاہر ہويا معجز پاک نبیؑ دا
 توفراٹ پیا وچ خلقاں، کیا نیرے کیا دوروں
 اک دجے پڑھیندے اُٹھکے، جیوں بھٹی وچ دانے
 صفت نبیؑ دی سُن سُن روَن اکھن صدقے گتیاں
 شاہزادے پڑھیندے ہر کو شمع اُتے پروانے
 سُنن کلام، زمین تھیں باہر نکلے سبجہ خندے
 پڑھن دُر دس شہزادہ جس دم نام نبیؑ دا جتے
 ہوئے ہجوم اچھے گویا روز قیامت ورتی

و سچ ہوا نہ ملدے پنکھی، ترف ترف کی مڑے
 غل پیا اسماناں توڑی دھردھر کچھ نہ رہا
 اول آخر تک ہمیں ادا شان نہ تھیندا یہا
 جیوں جیوں پڑھنا نام نبی داسیف ملوک شہزادہ
 جیوں جیوں کرے آواز پھر تینوں سکھ صفائی
 صفت نبی دی پڑھے شہزادہ دھر کے خاص ارادہ
 پریاں، جن، پکھرو وحشی سبھ اکٹھے ہوئے
 چھجیت کھاریں رُنی بی بی، ہنچو جھولیں پھریاں
 جاں پھر سیف ملوک شہزادے کیتی چپ کلاموں
 بی بی نے فرمایا بیٹا، غرض تیری ہن ایسا؟
 ایہ ہم نہیں سر ہوندی، ہے کم مشکل بھارا
 پریاں ناری لوک نیا سے، پوسے قول قراروں
 مکر فریب بہانے کر کے پری کے نوں ٹھگو
 صاف جواب شہزادے سُنیا، لگ گیا غم کاری
 راوی کنڈا مہر افروزے عشق اودا ازبایا
 ہو غفریت بدیع جمالے گعلیا آہا اگیرے
 حال احوال شہزادے والا نالے اپنا سارا
 ایں میرے پر عاشق ہو کے جھلے تہر زوللاں
 جوڑی ساڈی جھب لائیں، میں مردی دتج سوللاں
 چیتا دتیں جواب نہ اسنوں، جے تولں دادی میری
 اگے ہی ایہ دُکھیا را، پڑ پڑ سکتا درواں
 جنت دے دروازے کھلے، دوزخ ہوئے سرے
 حضرت دی سُن صفت مبارک ہر کوئی اکھے ایہا
 صلے اللہ علیہ وسلم، دھن حبیب اجیہا
 تینوں تیوں ہوئے آواز صفائی جوش خروش یادہ
 دم دم نال نبی دی برکت ہو دے کلام سوانی
 ہونڈے جاؤں بول رسیلے روشن صاف یادہ
 کیتا اثر کلام تماں ہنچو بھر بھر روئے
 ہائے ہائے کر کے رُنیاں اوتھے ہو رہاں پریاں
 ہراک دا جیو جائی آیا، کیا خاصوں کیا عاموں
 شاہ پری ہتھ لگے کیوں، بنے سبب اجیہا؟
 تولں آدم اوہ پری شہزادی وڈی بلند ستارہ
 بے وفائیاں گندے، بھج و نجن تکراروں
 ہتھ لگے تاں ایوں کیوں چھوڑ کتے دل دگو
 دندکن وٹ ڈھٹا کھا گردی، ہوش گئی بھل ساری
 اگتے اسی پیغام اس گل دابی بی دل سی آیا
 سبھ حقیقت لکھ پہنچا یوس کم دادی ہتھ کسے
 دادی اگتے ظاہر کیتا، کریں اساڈا چارا
 مینوں بھی ہن عشق اس دے نے کیتا وانگ نچلاں
 جے ایہ ورنہ دیو مینوں ہتھیں موت قبولاں
 جے اکو اور جواب دتوئی، مر کے ہوسی ڈھیری
 اندر اس دا پڑے پڑے، باہر دایا مرداں

اُتوں توں نہ بلدی اُتے پائیں تسیل جوالوں
 ایہہ مویاں تاں میں بھی مرساں، گھڑی نہ پچھے ہساں
 کر کے آس تیرے درگھیا، موڑیں نہیں زرا سا
 جاں جاں جان میری تن ایہو خا صا دل اجانی
 اکھیں ڈٹھے باجھوں اس نے کیتی اید اشنائی
 آدم جن پری وج کیٹرا اتنی ہمت والا
 نام نشان مقام ذریت صورت رنگ جوانی
 بی بی سبھ حقیقت سمجھی، گل نہیں ایہہ کچھی
 جیوں جیوں شاہ پری نے لکھی، تیوں ڈٹھی ساری
 جے اس غش بیوشی وچوں بچ کے باہر آے
 عنبر اشہب آن تثنائی مغز اوہرے تے ملیا
 شکر گزار ہوئی اوہ بی بی، کرن لگی دلداری
 اکھن لگی اے شاہزادہ، نہ کر عنسم نہ جھورا
 نال عنایت رب سچے دی مشکل حل کر اسال
 جے کچھ زور میرے وج ہوئی لاساں جاں جاں سارل
 سیف ملوک ایہہ گلاں سُن کے ہتھ بٹھ اُکھلویا
 بی بی تائیں دے دعائیں، دیوے رب جزائیں
 بی بی نے فرمایا ایا و مجب باورچی کھانے
 کھاہد کچھ طعام شہزادے لائق قدر طلب دے
 جاں کچھ ہو یا آسودہ راہی، پچھیدی بی بی رانی
 سیف ملوکے مجلس اندر پھول دئی سبھ ورتی
 بہرے دے مارن والا، ملکہ دا جھٹکارا

ساعت ڈھل نہ لگی اوویں، مری ایس غلاں
 جے تہد ایہہ احسان نہ کیتا، مہر تیری کیہہ کھساں
 بیدل نوں دلبری نبھائیں دے کے غور دلا سا
 جے جھڑکیں مہر جاسی عاشق، میں بھی ہوساں فانی
 دنیا اُتے کوئی کوئی ہوئی ایسا مرد و فانی
 جو اُس سفر قیصے کئے، پین پرنگت شالا
 کھتیاں لکھہ بدیع جمالے صفات نیک انسانی
 شاہ پری دے سخن از مایوس، گوڑ لکھے یا سچی
 فکر پیوس ہُن جے مر جائے ہوئی وڈی تھاری
 دیاں دلاسا، لاواں آسا، ساک کراں لب بھائے
 سیف ملوکے ہوش سنبھالی، اُٹھیا خاکوریا
 غور دلا سا بے وسواسہ، خاطر بے شماری
 کم تیرے وج ہمت کر ساں، قیمت نال زورا
 مطلب تیرے کارن ہننے باغ ارم وج جاں ساں
 اللہ بھائے نا تا تیرا شاہپالے گھر کر ساں
 جھک کے ست سلام کریندا، جیو پیاسی مویا
 جے تول بھلا میرے سنگ کر سیں اجرو دیگلاریا
 پور رکاب کماندے جاندے خدمت کار سارے
 رکھ اُمید پیالے پیتے فضل نیاے رب دے
 دس زبانیاں اپنی سانوں ساری سفر کھسانی
 دریاواں وج جو کچھ ورتی جو گزری وج ورتی
 واسطے سرائند بن کن واجال سُنایا سارا

صاعدا رملن واقصہ، ہو مصیبت اُس دی
 زار و زار رُنا سبھ کوئی، نا سے بی بی روئی
 خدمتیاں نول کیہا بی بی بھب بھب کر دیتی
 ہو یا تیار اسباب تمامی، پھر عفریت بُلایا
 بی بی حکم کیتا عفریتے، شاہرا دے دے تائیں
 میں بھی ایہہ تک آئی جانو، ڈھل نہ لاساں مئے
 اڈیا دیو محبت چایا، اک بیل کتے نہ اُڑیا
 باغوں باہری اک چشمہ، جا لٹھا اُس اُتے
 تاناہیں جے پھر آیا پچھوں اس بی بی دا ڈیرا
 باغ ارم دے گرد چو فیروے ہو گئے دُئیے دُئیے
 پریاں زیور گئے بھریاں، جیونکر ہریاں شاخاں
 آدن ساتھ لکے بنو باغ ارم وچ ستھے
 سچا سانبان شتابی شاہرا دے پر لایا
 شاہرا دے دے میلے کارن ہو رگے اُٹھ مارے
 خاطر جمع تسلی کر کے آہو خاطر فـ آیا
 اُس جانی کچھ پریاں آہیاں، ہو رگی طرفینی
 کہہ کے گئے اوہنا نول، چیتا، دیکھ اوم دا جابا
 اوہناں نول کیہہ صرفہ آہا، گتیاں جنت دل جابا
 سیف ملوک اکلا رہیا، پاس نہ رہیوس کافی
 گل پھل رنگارنگ دے تکرانیکھی خوب ہزاراں
 دم دم شکر تبا نا آکھے، حمد ثنا کروڑاں

سجھو اس براس سُنائی، مجلس سُن سُن کُندی
 تئیاں دی سُن گل محمد، مجلس تہی ہوئی
 باغ ارم دل مئے شہزادہ، خراج دیو جو کاری
 اوہو آہو خاطر ف جیٹرا، گے چالیسا
 صحیح سلامت باغ ارم وچ اگے چل پہنچاں
 عفریتے شاہ کاندھے چایا، سر پر حکم قبولے
 سیف ملوک اُس پھرے اندر باغ ارم تک کھڑیا
 ساعت گھڑی آرام کیتونے، بیٹھ ہے یا تے
 لشکر فوج نشان نقاے شوکت شان وڈیرا
 شارتان سنہری اندر فوجاں پائے گھیرے
 سیف ملوکے نال محمد، ہس ہس کرن مذاقاں
 رملن چلے شاہرا ل شہزادے نول، دھوک پڑے نہ مٹھے
 بستر لائے گاؤ تیکھے، عزت نال بہایا
 آفے جدول قضا محمد، دانا واں مت مائے
 دیواں خبر پری نول خیری سیف ملوک پہنچایا
 گئے شہزادہ سوہنے ہونا نول، سجھو واقف عینی
 شر مکر کوئی کریوناہیں، ایہہ گھر ساڈے آیا
 خوف خردی جانی رہیا سستا بال ایانا
 بستر توں اُٹھ سیر کریندا باغ اندر ہر جانی
 بھلے بھلیرے رکھ نورانی، انت نہ میویداراں
 جیونڈیاں وچ جنت آندوس، ہیک گتیاں سچ ٹوڑاں

پریاں باپ میرے دکھیاے، چمچم ہونے
 پر میری کینہ خیر بہانوں جا پوہتا کس جانی
 ادھناں، سیکھی لاہی ہوئی، ہوگ کتے مر رہیا
 بابل میرا رندا ہوئی وانگ نئی کنعانی
 میں ارج باغ ارم وچ پھر دا بن پریاں دالارا
 ماپے غم میرے وچ ہوسن کر دے نت سیاپے
 رورو کے ہن ہویا ہوئی پیو مسیہ نابینا
 اُس دے ونڈے دایں ہوساں مر کے خاکوریا
 مینوں رب دتی وڈیائی، موج ہشتیں مانا
 ایناں خوشیاں اندر آبا، خوشی نہ پجدی کتے
 بوہتے ساک راہ چلیندے خوشیاں مانن لگے
 خوشیں خوشیں سیر کرینا نظر چو فیرے پھیرے
 لکھ ہزار درخت پہاڑی، بوہت بلند شادوں
 سبز شعاع ادھناں دی کیتا امبر دانگ نیلا
 بنگلے، محل، چبارے، دھولہ باغ اندر خوش جایتیں
 نقش نکار عجائب سوہنے ہر ہر طرح نیارے
 تک معمار ادر کے والا کُن ہو یا تدبیروں
 ہر حیوان انسان پری دی صورت نقش بنائے
 ہر پاسے خوشبو پھلاں دی مغز معطر کر دی
 شاہزادہ تک باغ ارم دا ہو تعجب رہیا
 بندرتے کوہ قافاں اندر باغیں تے صحرائیں
 لوں لوں ٹھنڈا دھناں نوں پوندی، جے آج تکے ہوندے
 کر داسیر ہشتاں اندر مولی اس پُجائی
 اتنی مدت پانہ آیا، نہ کوئی خبر سنیا
 نہ اُس معلم یوسف والی پت لدھی سلطانی
 ناری لوک میرا تن خاک چا وں رکھ کندھاڑا
 خاکو اندر سوئدے ہوسن، جیونکر ہالی تاپے
 آتش غم میری دی اُس دا ہوگ جلا یا سینا
 یا وچ وخت قیضے بھارے پاکڑا ہی تلیا
 پیو بہار میری ہن ویکھے، سبز ہوئے کدلانا
 توڑے کول سخن دے پوہتا، توڑ پڑھتاں متے
 ہوئے بند نہ پوہتے کدھرے، نہ پچھے نہ اگے
 دریاتے کوہ قاف اس تھاویوں مسکے آتے گے
 نال اسمان چہناندی چوٹی، دس قاف کناروں
 رنگ برنگی میوے دس، کوئی سوہا کوئی پیلا
 رُسنے، مدرس، مجلس خانے، مسجد، ہٹ، ہرائیں
 دیکھ نقاش خیال اوہدے دے ہوش گئے بھلے
 حکمت کاریگری دے چہتر کار میروں
 بوہت کمال نہایت سوہنی زیور لاٹھمائے
 ہر میوے تھیں یاس ہشتی قوت دے جگر دی
 دل وچ کبہ ہشت اصلیا ہوئی کداجیہا!
 ایہ عجائب رکھ نہ ڈٹھے، نہ خوش آب ہوائیں

جنت اعلیٰ کندے جس نوں ہوگ متے اوہ یا
کر کے سیر بہار چمن دا پھیر جھٹھے پر آیا
خوش ہوا نہایت مٹھی بوہت سکھاؤں والی
وگن لہراں لہر بہ لہراں، سُچھے تھال کنڈے
نارونی دار کھ گھنیرا چشمے اُتے میسی
جھلّی دا، ہن وینج شاخاں، کرن اشارت لہیاں
چشمے وچوں آپیا سے ٹھسٹ ٹاپانی پیتو
نارونی دی چھاویں جل کے ہویا دراز شہزادہ
مُدت داندر لایا آہا نسیندر گھل مل آئی
سے برساں دی زہدی کر کے جاں روح منزل لگھتا
نفس موئے واسگی شیطان آن کرے اُپرے
سٹوں سخت ہوؤں پھر مہٹاں کہن حکیم سیانے
ویری دشمن موئے گئے داساہ و ساہ نہ کرے
کر کو زہد ریاضت بھاتی جاں میلے پر آیا
تنگ پیادل آہن ساقی بھر کے دیہہ پیالہ
قیدے اندر ہاں امید پی کے جام صبر دا

دنیا اُتے کتھوں ہووے سندر باخ اجیا
جس پر آ ہو خاٹف آہا اول آن بہایا
سے برساں دا مانوہ ماڑا کرے نروا حالی
ٹھنڈیاں چھاواں کوئے کوئے سنے فٹن کھلاے
دربانی دی چھتری ساوی ہوگ نہ سوہنی اسی
آہو ہن تسکے کارن خوب چھائیاں ڈاہیاں
چھاں گھنی آرام کرو تے گھڑی آسو تھینو
باغ ارم دی واؤ سکھائی، مستی چڑھی زیادہ
سُتا ہو بے ہوش شہزادہ، دشمن وار چلائی
اک گھڑی دی غفلت خوشیوں دُور ہے مڑ بھرتا
باغ حقیقی وچوں پھر کے قید مجازی ڈالے
اُس قیدوں چھٹکارا دکھا، کدھے یار دھکانے
سپ موئے دا کنڈا چھبھے پھر بھی در دی میئے
خوشی غرورت غفلت کیتی، روح بندی مڑ پایا
دشمن دے وس پیوس اکلا، ہے تیر اپرالا
مَن رضا محمد، ڈاڈھا جو چلے سوکودا

خبر شدن دیواں از گشتن دیو فتح کردن قلعه اسفندباش
و بستن ایشان سیف الملوك و یافتن و قید کردن اُورا

راوی ایس قے دے مینوں ہووے صلاح دسالی پھر بچھوں چل پکو محمد، گل شہزادے والی

قلم و دانش ہر ادہ جس دن کٹھا سیف ملو کے
 بعد اُس تھیں ماں باپ دیوئے نے خبر ہوئی گلی
 ماتم بوہست کیتا سجد، سوگ و ڈاوت دھرتی
 ہوئے بوجے ہوئے سیا پے، ہائے شیرا، ہائے شیرا
 کون بجک پئی اسمانوں کر گئی ایسے کلا
 رولے دھولے تے کر لاندے تے اس جہانناں
 جہاں اُس سوگول باہر آیا، کند شاہ دیواناں
 آدمیاں بن کے نہ کٹھا مسیر اشیر رنگیل
 ایسا دیو زور آور مائے آدم دی کہہ طاقت
 اسفند باش قلعه وچ کیکر آدم ہے جاسکدا؟
 پھر بہرام تساد بیٹا، جو مویا اُس جانی
 آدم شہدے دی کہہ طاقت، نہ کوئی دیو اچالا
 ایویں نال غمی دے تیرا منکر ہو یا سودانی
 ہاشم نام آہا اُس دیوے قلم دی جس شاہی
 پکتا پتا کت ابول آہا، لکھیا وچ کلاے
 آدمیں بن کے نہ کٹھا، لور و جا جگ سارا
 پریاں دیو اکابر دانے، عاقل سکھر ملیانے
 اُس آدم نول لور کیا، خون کیتا جس میرا
 مٹا پوتے کوہ قاف سمندر، جنگل بار اُجاڑاں
 لور ہے ویرانے سجھے، نوئی ہمت نہ آیا
 شہر ولایت چوہ پو پھرے، چشمے فوض سرائیں
 جہرہ جس جانی سجھا، آہا آدمیاں دا واسا
 چالی روز گزشتہ ہوئے بن فریادے کو کے
 اسفند باش قلعه وچ کٹھا بیٹا تیخ اجل دی
 اوہ مینا قلم اندر روز قیامت درتی
 مائی باپ پٹن سردارھی، مونہ نہ دٹھا تیرا
 دیو بری کوئی مار نہ سکدا ساڈا لال پیارا
 کوئی نہ کٹھا مارن والا ایڈ دلسیر جو انال
 کر کے دغا دیواں نلارن ہے ایہ کم انساناں
 مشرق مغرب توڑی لور و کر کے وڈا حمید
 عرض کیتی امراواں شاہا، پئی اسمانی آقت
 سو عفریت بہادر اُتول جاؤں کوں جھکدا
 اُس داثانی ہور زور آور کھڑا وچ لوکاں؟
 اُس بہرام بہادر اگے ہتھ اٹھاؤں والا
 آدم عاجز کٹھ مٹی دی کرسی کہہ کئی
 امراواں نوں اکھن لگا خبر مینوں ایہ آہی
 آدمیاں دے ہتھوں ہوئی موت میرے برائے
 سخت سزا دیاں، جد بچے اوہ دشمن ہتھیارا
 چھ ہزار روانے کیتے ہر پاسے ہر تھانے
 مندے چڑھدے دکھن پررت لورن چڑھے پو پھیرا
 ندیاں بیلے خبر غاراں وچ پنجال پہاڑاں
 پھر آبادی بھالیں لگے، ملکیں پھیرا پایا
 رکھ بیچے کھوہ بنھوڑے ڈھوکاں کھیت گرائیں
 برہاں دیو لگے سجھ لورن، بل ماسر پاسا

کوئی گدگد کوئی کھڑکھڑے، کڑک دیواں نول بھاری
 باغ ارم دے اتوں مسگھیاں نال تھزار الہی
 اوس درخت اتے لہ آسیاں، گو مگو چپائی
 کن آواز اوہناں دا آیا جاگ پیا اوہ راہی
 کون کوئی تول کھول آئیوں تہ معلوم نہ ہويا؟
 احمق ہیں یا خطی بھلا، یا معسر ورجوانی
 سیف ملوک دلیر ہونے خوب جواب سنایا
 جدول قضا الہی اسی مول نہ رہی دکتی
 بے گناہ میرے دل جھڑے بریاں کھیں کرسن
 پریاں نے تہ معلوم کیتا، ایڈ دلیری جس دی
 شانہ زائے حقین پچھن لگیاں بن کے وانگ علماں
 قلزم و شانہ زادہ اوتھے تہ ہی مار گویا
 جے اوہ شیر بہادر تو ہیں سندر شکل سپاہی
 سیف ملوک کے ایہہ گل گھبی، یہن ایہہ پریاں اتھوں
 جیکوئی دور ملک حقین ہوون، کد واقف دستانوں؟
 آہو ہمیں گٹھا آہا، شاہزادے مسرلایا
 اوہے دل نول بہت دتی، اوہے یاری کیتی
 پریاں کیہا دس اسانوں، کیکر گٹھا آہی؟
 دیکھ اقبال دلیری اُس دی ہتھ نہ پاؤں پریاں
 حکمت مکر فریبی کر کے قلزم کھڑیا لوڑن
 شارتان سنہری وچوں کمں اسیں ہن آسیاں
 اوس دہاٹے چابی پریاں آسیاں مچ اڈاری
 ہیٹھ درخت ڈٹھونے ستا آدم راو سپاہی
 ویہہ سوسے ایہہ خونی ساڈا، ہور نہ ہو سی کاٹی
 سبھو پریاں دہکا دے کے پچھن، اوہے سپاہی
 پریاں دیواں دے ایہہ تھانے، کیوں اس جانی سویا؟
 کیڑی جانی آکے کُستوں، مار کرے کوئی فانی
 باجھ رضا ربے دے، کیڑا مارن والا جابا؟
 حکے باجھ نہ مراں کے قیس معلوم ہے گل پکی
 ہتھوں ہوگ جہنا ندی آئی میرے ہتھوں مر سن
 قلزم رندی ایسے کیتی، سچ ایہو گل دسری
 اسفند باش جزیرے تہے کیتیاں سر مہیاں
 سراندیپے دی شانہ زادی توں چھڑ کا لیا
 تاں سو شکر اسان بھی ڈٹھوں، چاہن دی آہی
 سراندیپوں سنیاں گلاں، رہ رہ آسیاں جتھوں
 باغ ارم وچ آسیاں ہوسن زریں شارتانوں
 ملکہ خاتون قیدول کدھی، جاں رب کرم کمایا
 نہیں تاں ایویں کد مریدا ایسا دیو جمعیتی
 جیوں جیوں گزری سبھ دسالی، سیف ملوک سپاہی
 ایڈ بہادر دیواں مارے، زور اوہلا سن ڈریاں
 سیف ملوک بھلاؤن کارن جھوٹھ مسودہ جوڑن
 شاہ شاہیال تیرے دل گھتیاں، خوشین خوشین جیاں

شاہزادے نوں چا لیاؤ، حکم کیستہ شاہزادے
 شاہزادے شکر نہ پڑھیا بوبہت دلوں خوش ہو یا
 پریاں نوں فرما یوس بھدے چلے چلو مینوں
 ست دن تے ست راتیں اڈیاں کر کے تیر اڈاری
 آن ہجوم اکٹھے ہوئے پریاں دیو مریلے
 ہُن جاسیں تال پچستاں ایٹھوں آئی شامت تیری
 قلم دے دریاؤں آئے اسیں لڑاؤ تیرے
 ڈھونڈ تھکے کل عالم تینوں مسال مسال ہتھ آئوں
 بے گناہ شاہزادہ ساڈا کیوں تڈ مار گوا لیا؟
 سُن کلاں شاہزادے تائیں بوبہت آئی عنان کی
 کیہہ ہو یا مرویاں شہدا، کیہہ جیوں دا جھورا؟
 اک تے مائی بابل سنگیاں مرویاں مونہ نہ ڈٹھا
 اوڑک اک دن مزنا بندے، کیا پچھے کیا اگے
 جان ہووے قربان سچ توں، عشق ایمان ہاراں
 سیف ملوک اینہاں پھر کھڑیا سنگلیہ شہر وچ
 جو دیکھن سوہائے ہلے کرے ہتھ مروڑن ساے
 اوڑک کوٹ اندر پھر کھڑیا، وچ حضور شہانے
 سُچے فرش فروش دچھائے، کُرسی سے سُنہری
 سیف ملوک نظری آیا تخت اتے اک تودہ
 سیف ملوک سلام پہنچایا، جیونکر رسم شہانی
 توہن میرا بیٹا کٹھا اسفند باش جزیرے

جے اکھیں تال چلے چلے کول بدیع جمائے
 پہن لے ہتھیاں پو شاک، اول مونہ ہتھ دھویا
 نال نشانی چایا پریاں ایہہ ہُن کھڑاں تینوں
 اکس پہاڑ اُچھے تے تھیاں، کلکائے ہناں شامی
 اکھن نٹ ڈٹھوئی شخصہ، اگے ہی بہوں ویلے
 مدت ہوئی آساں بھی پڑھیاں، کمی توڑ تیری
 اس سلطانے کھلیا سانوں، پکڑو دشمن میرے
 چڑھیا خون اکھیں وچ تینوں، او سے آن بہا یوں
 مارا زائیں کر ساں تینوں، آج بدلہ ہتھ آ یا
 کندا ہے کیہہ مارن میرا، عاجز بندہ خاکی
 دو افسوس رہے دل اندر دا ڈھلے نڈورا
 دو جا پھیکڑ وار نہ ملیا یار پیارا مٹھا
 نیت پریت تیری وچ مویا پتا سچن نوں لگے
 اپنی توڑ نبھا محمد کچھ پروا نہ یاراں
 پریاں دیو عفریت تیرے دیکھن آئے در وچ
 ایہہ جوان نہ مارن جوگا، کیہہ کر سن ہتھیاے
 سیف ملوک کے ڈٹھے اگے بادشاہی سیمانے
 تخت جڑاوتے شاہ بیٹھا، دیواں بھری کچھری
 سٹھ گز لمبا دیوے دا، چہرہ غضب آلودہ
 جھل سلام تخت پر گتیا، کندا ہے نقصانی
 گھائل کریں جوان اچھے، چایا سیں تقصیرے

تینوں کچھ نہ سجد آہا، اس دا بھی کوئی ہوسی
سیف ملو کے جھڑکاں سن کے رت گئی ٹرک ساری
دے دعائیں کرے سنائیں، دلوج اوٹ اللہ دی
پھر اُس اگے چھو یا قصہ اپنے حال احوالوں
سفر سندر فوج ڈن دا، ذکرہ رنگی دا آندا
ہو رقصے جانوراں دے، بھی گل تھی قتل دی
ملکہ دی بیوشی والی ساری گل سمنائی
واسطہ سرانڈیپ ورن دا سارا حال سنایا
شفقت اُلفت شاہ پری دی قول قرار زبانی
مہر افروزی دے جانابا رخ ارم ورج جانا
سچو سچ سالیوس سارا، جھوٹ نہ کیوس ماسہ
شاہزادے نوں تچھن لگا ہاشم شاہ غم بھریا
بھیڈاں وانگ حلیم دکھاویں، نیت دے بگھیاڑا
ناحق خون کیتا تہ کا مہنوں، بیگناہاں ماریں
سیف ملو کے کیا اگوں اکھ سلام دوبارے
متھے میرے جو اُس نکھے عیب اکناہ خطائی
ایہہ مکا لکھ لکھی آہی، لکھی دھسہ دگا ہوں
توڑے لکھ افسوس بندے نوں لگے کم دہایاں
صورت شیر جوان تیریدی ویکھ لگا عسقمین
ہتھوں چٹا باز نہ مڑیا نال افسوساں گھنڈیاں
کیتی اپنی وادل اندر بوجھت افسوس کیتا میں

بیونکر میں اوہدے غم رتنا باپ تیرا، بن روسی
نال دلیری اٹھ سلامی کردا دوجی واری
نال فصاحت عقل بلا غت صفت کیتی اُس شاہ دی
اوس جامے اُس مورت والا، عشق بدیع جالوں
بوزنیاں تے سگساراں دا قصہ شہر زناں دا
اسفند باش جزمیرے والی گل دستی پل پل دی
موت دستی بہرام دیوے دی ہیوں میانگ آئی
ہو ربدیع جمال پری دا، جیوں جیوں رشن پایا
مہر افروزی دے گھر دوی دی گل نشانی
پھر پریاں دا نال بہانے سنگلا دیپ پہنچانا
سچے ناپیں آنج محمد، کہہ سچ بے وسواسہ
متھے وٹ اکھیں پر لالی، ڈھیر بچارا جریا
مثل فرشتے صورت دے باطن دیو اوارا
روز قیامت تچھ ہوئے گی، من وچ خون نہھیاں
لکھن ہار ازل دے، شاہا، جو نقش اُتے
کرتد بیرون مصوون ہونے پکے لیکھ خدائی
دوس دیو کہہ مینوں شاہا، ورھی تقنا الھوں
ترقا لعل نہ جڑیا مڑ کے ہرگز پچھوں تیاں
ہونی ہونی نہ مڑدی آہی، کہہ سن اکھا تینوں
کچھ نہ حاصل ہو یا شاہا، پٹ پٹ موندہ سر بھنڈیاں
ظلم بُرا ایہہ متھے لگا، ہتھیں نہ ہر پیتا میں

ہائے دُباؤ و دُباؤ، نچ آیا اس سے
 ڈاڈھی ہے تقدیر الہی، مونہ مارے تدبیراں
 کیتا غدر خطائی متی، سیف ملوک شہزادے
 گنتریاں وچ آیا، کندا مارشاں کدھڑاں
 کدی کسے چاقید کراہیے، کدی کسے جے ماراں
 یا ایہہ خون پتر دا بخشاں، مت میں بھی بخشواں
 رہ کے پھر نہ سکیا، کیتوس حکم قتل دا
 ہاشم شاہ فرمایا اوڑک، معسّم ہو یا مینوں
 جلا دے ول شارت کیتی، تروت اوہ حاضر ہویا
 بتیاں اکھیں تے مونہ کالا، گلتیاں داڑھی مچھاں
 پھکی خورش روہیے، تلخ زبان رنجانی
 رنگ دیدار رحتے والا، وانگ مرغ صلابت
 خونی سُرخ پوشاک رگانی، باہر تیغ میانوں
 مرتیخے دل ہوئے شکستہ تیغ اوہدے تھیں ٹیکے
 دہشت دس البرز کنبائے، پئے پہاڑ تریلی
 توہرہ رتو بھر یا گل وچ، خونی نطع بغل وچ
 رقی رحم تے سم دے نوں، ترس نہ وچ سرشتے
 اول نطع زمیں پر دھریا، اُپر ریت کھلاری
 شاہزادے نوں باہوں پھڑکے سیتے وچ بہایا
 قدرت دیکھ خداوند والی، کردا کیڈ تماشے
 مارن لگے شیر دہنے نوں، گرک کرے اپرالا

ٹٹا شیشہ پھیر نہ جڑیا مال کچے بند بستے
 کس سر دوس محمد، پھڑیوس اپنیاں تقصیراں
 ہاشم دا کجھ غصہ گھٹیا رہیا کمی زیادے
 اوڑک ورم پتر دا آکھتے، بہتر جے سرو ڈھال
 کدی کسے بہرام نہ مڑواناں اجیہاں کاراں
 گرم پیالہ غصے والا اندرو اندر بیواں
 کچ پچا وے کون غصے دا، اُچا بھانبر بلدا
 توں دلبند اسادا اکٹھا، قتل کراواں تینوں
 جیوں بدکاراں دے سرائے ملک الموت کھلویا
 چٹے دندباں تھیں باہر وال موہیں پر پچھاں
 کیتوں کھاؤں کر دا بجھے چہرہ مثل شہانی
 دیکھن ساتھ دلیری مجھے، کھاؤں آئی آفت
 تیز آتے خونریز زیادہ باشک ناگ زبانوں
 جوزا بُرج کرے دو پھاڑاں سرخیے تے دھکے
 لڑھپے زمیناں تائیں، جاں اس نوں شاہ پیلی
 سینکڑیاں نوں ذبح کریندا وانگ قسلیاں پل وچ
 خونی کم ہمیشہ وانگر ملک الموت فرشتے
 پریاں دیو و دیویاں نٹھے دیکھ اوہدی ہتھاری
 اُگھرتیخ سرے تے آندی، مارن اُتے آیا
 پنچے وچوں تتر چھڑے، رحم کیتے جد باشتے
 بے چڑی دار اکھا بن کے باشک ناگ ڈنگالا

کھاؤں لگا باز کبوتر پنخہ مار غضب دا
ہاشم شاہ اگے جلا دے اُس دم عرض پکاری
ہمت تیری نال روا زور مینوں وچ باباں
اج دن نیکن پچا کوئی جو میرے تک پوہتے
شالاخیر تساوی دالم، مانو خوشیاں لاکھاں
ہاشم کہا کہوتوں بیشک جو تیرے دل آئی
نیک نصیحت ہر دی نیئے، عار نہ کرے ماسہ
ہاشم شاہ اگے جلا دے، عرض بنا سنائی
خویش قبیلے اُس دے سارے، میر وزیر تسمی
سبھناں رل صلاح پکائی، ایہہ شاہزادہ کافی
سرد بانو ہمیشہ شاہ دی، مانی مہرا فروئے
ناتاکرں اوہلا اوہ گتیاں، شاہپالے دے گھروں
ڈرکھاں روج نبی دے کوں ہمت کوئی غیر تھے
تیرے تے شاہپالے اندر ویر پوے گا بھارا
خون اڈھالے کیر پچدے، ایڈجیناں پرالے
تد جوئی اُس دا کٹھا، کداوہ کرسی تھوڑی؟
آدمیاں دے ملے اندر باب اہدے دی شاہی
دیو پریاں دے ملے اندر کد پچیس شاہپالوں؟
ایس جوانے خون تساڈا کیستنا نال نادانی
زوری خون کرایا اس بھیں، چا چکا زبانی
جٹ فقیر مقدم ہویا موضع وچ پلا کے

لگو اُس بھیں چھڑکا کے رکھے، فضل پچانوں رب دا
شاہ تیز تیرے اقبالوں واڈھ میری تلواری
دوجا دم نہ لیندے مڑ کے تیغ جیناں تے واہاں
کرگ شفاعت کون بندے دی پاپ کماے بوہتے
دو تن سخن میرے دل آئے، جند بخشو ناں اکھاں
نیک صلاح سبھس دی مینے، کھائیے نہیں خطائی
جو آمتا دے گھر آیا، ہویا بے وسواسہ
شاہ وڈا شاہپال اچیرا بنی سلیمان جانی
بھیناں بھائی ساک اثنا تیاں، کیا خامی کیا عافی
شاہپالے دی بیٹی دے کے، کرنا خاص جوئی
دیکھ پسند کیتا ایہہ لڑکا اندر پہلے روزے
بنی سلیمان ایہہ کڑمائی کیستی دیکھ امرنوں
اٹھے فتنہ شتر اجیا، ایہہ کم مشکل پاوے
ایہناں معاملیاں بھیں پچھوں ڈھکڑا مندا کارا
شہر ولایت اندر شاہا، ہسو نہیں سکھالے
ایہہ کم کر کے پھیس کتھے، ہے کوئی جاگہ لڑی؟
چاراک سے شہزادہ اس دا خد متکار سپاہی
اُدھر ٹھوں اوہ مرلیسی، ڈاڈھے تیرے نالوں
عشتے سی مت ماری اس دی، کر بیٹھا دیوانی
موت ادھدی ہی اس دے بھتوں لکھی قلم ربانی
کمندے بھینوں قتل کرایا دیری جیا چکا کے

دیری کو لوں دیر کماؤں، بُرے تالے کا لے
 کد کے دی سکتی ہوئی، جس نے نار سدایا
 نور حیا ہدایت والا برقعہ گرد پہناں دے
 کیہہ ہویا جے چہرہ ساڈا ہو گسیا مردواں
 ناریں سو جو شہوت بھریاں تارن دُندھواناں
 کھیکھن تھیں کر خوف محمدؐ، باہر نکل اس گلیوں
 ایہناں گلاں تھیں ہے کیہہ بھدا، عیب کے واکرنا
 عرض کرے جلا دیچار اُمر مڑ نال تاکیاں
 کندا آہی خبر تسانوں بھی بہرام جو آنے
 جیونکر توڑوں لکھی آہی، سر پر او ہو ہوئی
 ایسا رستم دستان آہا دیو پریاں وچ نادر
 دس ہزار زہ دیو جنگی، چہل ہزار عفریتے
 ایہہ کمزور جوان بیچارا، کیہہ آہا اُس اگے؟
 کرو قیاس دے وچ آپے کیہہ کچھ اس دابدار
 جو کچھ وچ کتاباں لکھی، ہونی سی سو ہوئی
 دوجا ہو رسنو گل میری، ترکھے کم شیطانی
 جیوں جیوں دنیا تے اوہ درتے، سودرت بھیرے
 طوق سنگل جمشید بنائے چھوڑ گیا اس گلے
 زندہ مارن پھر بھی سوکھا، جاں چاہیے مروایا
 ہاشم شاہ جلا دوں سُن کے گل پسند لیاندی
 جوتوں دیں سو لو کرے، گل کھی تَد خاصی
 ہتھیں زہر پلا کھپاؤں، خاوند یار پیاسے
 سے برساں اگ پو جے کوئی پھر ساٹے ہتھ لایا
 سو کیوں ناریں گئیے بھائی، مردایاں نہانے
 جس دی نیت مرداں والی، سو یو مرد سچاواں
 اک چکھن پھر دوجا کھن، لکھن بُرا زنا ناں
 بُریاں تھیں بُریائی نکلے، ہے بھلیائی بھلیوں
 اپنا آپ سنبھال محمدؐ، جو کرنا سو بھرنا
 نام جلا دتے کم شفاعت، راہ دے بیدیاں
 آدمیاں دے ہتھوں مرنا، اوڑک اکس زمانے
 نہیں تال اوں بہادر دیوے مارن سکدا کوئی
 جیوں اجڑ وچ شیر، تیوں سی لشکر وچ بہادر
 اکے حملے نال ہلائے مار گوا پڑ جیتے
 پر جاں گھڑی برابر ہووے، ساعت دھلن لگے
 نال اوہدے کیہہ قدرت دھروا توڑے لکھ بہادر
 سر پر مَن رضا تے دی، دوس نہیں اس کوئی
 اگے بھی تَد نالوں وڈے ہوئے شاہ جہانی
 جے چلیں پھر چال ادب ناندی، ایہہ بہتر حق تیرے
 بند خانہ اسکندر کیتا، تقصیری دکھ جھلے
 مویا گیا مڑ کیکر لہجسی، جس دن دینا آیا
 کندا اُسوں توہیں دیں، ایہہ صلح اساندی
 یراک بھادے ناہیں اُس دی مڈھوں کرن خلاصی

عوض کیتی جلا دے شاہا، اس نوں قید کراؤ
 جے اُس کچھ اپا نہ کیتا، بانہہ اسدی نہ لوڑی
 جے اوہ زور کر کے منگے، دیہہ جوانی میرا
 ہاشم شاہ جلا دے تائیں آنس پکاری
 جلا دے نوں خلعت دے کے کیا وجہ میراں
 قلم کوٹ اندری کھوہا، ڈوٹکھاؤ دھشماں
 یا اوہ روز حشرے والی آہی رات ہنیری
 کیہہ کچھ اکھاں تھلا اُس وا دھول چھی تک ہوتا
 جیکر تھیر اتوں سٹئے، سہے برس تک راہی
 جے سورج وچ بھاتی پائے ویکھ ہنیر اندا
 بُرا دوک دیوال دا آہا دوزخ دنیا اتے
 پیریں سنگل طوق گلے وچ شاہزادے نوں پلے
 صورت سیرت وٹوں آہا مہتر یوسف ثانی
 بے نظیر شہزادہ آہا عشق پری دے پھٹیا
 پٹ پہاڑ دتا چا اتے، مونہہ کھوپے دا کجیا
 دیوال قتل کرن تھیں چھڈیا، قید بُری وچ پایا
 اوس پُڑے وچ موری کیتی، وانگ چکی دے گالے
 کدی کدی کچھ روٹی پانی مقصوڑا بوہتا کھانا
 جاں شاہ مہرے باہر کدھے روشن وانگر گتے
 سب اٹھویں ہوز خزندے نس چھے مسج دھرتی
 پیریں سنگل بیڑی بدھی، کن جانپے گلے کو لے

شاہپالے دی جاں جاں توڑی مرضی نہ ازماؤ
 اُس ویلے ہراسے بابت مارٹن گل تھوڑی
 قیدوں کدھ کر لیس حاضر، تاں کم چنگا تیرا
 ایہہ صلاح پسندیا ندی، نالے مجلس ساری
 خونی قید کراؤن کارن کرن لگتے تدبیراں
 بوہت لٹا تے باطن وچوں کال تازناں
 ویکھن سا تھہ کنارہ اُس دا جانڈی بھج دیری
 پیرول ہرانہ نظری آوے، جے سوئیے بوہتا
 جیاجون اوہدی وچ مرے گندی ترکی آہی
 کالکھ بُری اوہرے وچ آسیاں نور دین دکھدا
 سب اٹھویں ہوز خزندے، وانگر گالے کتے
 اوس دروگے وچ وگایا، بیٹھا تھلے جا کے
 تدے ملی میرات اوہنا ندی، کھوہ پیاز زانی
 تاہیں قید دیوال دی اندر جا بیچارہ جھڑیا
 ویکھ عاشق دی بھکھ محمد، اے دے عشق سب جیا
 بھکھتے ترہا یا مری، سہم اوہناں کچھ آیا
 اتی پانی ملکاون اوٹھوں پا کے وچ پیلے
 سیف ملو کے دل چچاؤن کر کے خوف ربانا
 اعظم ام زبانوں پڑھیا لو کھوپے وچ لگے
 مہتر یوسف والی حالت سبھ اتھے وچ ورتی
 ہتھ ہتھوڑی سنگل نہلے، کچھ بھلے کچھ ہوئے

آب حیات کھری دا چشمہ سیف ملوک شہزادہ
نال افسوس اوہدے کر بیٹھا ابر بانا نیلا
سینے دا رخ چنے نول نگا، تک کے شاہ دارولا
کرتول نس و نجاں اسمانوں، دھارا لکود دھارا
یوسف ثانی ویکھ جوائی ترس نہ آوے تینوں
پیا خیال اسٹوے ویری ہس نول گوگ کُٹیاے؟
اول لا امید بھلے دی قید بُری وچ پاندا
دن دن واہد گھٹ چنے دا کر چو دیں نل پورا
گوگ دہانی کرے لوکانی دولابی اسمانوں
باغ دلال مے اندر چر دا بک لڈکا پھڑکے
نگے سر پہاڑ پھلکے، جہنناں پھل نہ چایا
باغیں سیر کریندی بلبل پکڑ پنجبہ وچ پامے
جاں اُس جتے باز اسمانے سٹیا درگ شہزادہ
زار و زار روئے وچ درگے، رتو نیر اچھلے
رین دناں کچھ چین نہ رہیا، دین کرے دُکھیاے
ایہ کہہ سخت زمانہ آیا، ہلے ہلے وے اسماناں
مینوں دن دن دُکھ زیادہ ہو روں ہو ریا پے
کتنے صاعدا کتنے ملکہ، کتنے باغ ازم دا؟
نال میرے کہہ نالش تیری، ہے اسمان بلند؟
میں شہدے پر دیسی بندے، کہہ گویا تیرا؟
ملکوں دیسوں باہر ہو کے مگر میرے کیوں لگوں؟

وچ ہنیکھو ہے مے بیٹھا رب دا ویکھ ارادہ
سورج دا غمناکی کولوں ہو گیا رنگ پیلا
نت دہارے گھنڈا جاندا، کندا ہائے مقبول
دند تیرے کسے تیز اسالتے، ہے بڈھیا بکھیاڑا
خوب جوان اجیا پکڑیں عالم ویکھے جہنمیں
ظالم تم ہمیشہ کروا، کت پاسے نس جانیے؟
کھڑ غور شید و سپراں اُتے دھرتی وٹ باندا
پھیر اٹھائیں راتیں توڑی کر چھڈ دابے نورا
نت کھو ہے وچ سڈا پھڑکے روشن چن جہانوں
بکھیاڑا ندے ہتھ پھڑاندا، دند وند کھا و کھڑکے
دیکھو پھل کلاب چو طرفوں، سیخاں مے مونہ آیا
سیف ملوک جیسے تن نازک ایسے دُکھ سہاے
تُرے پھٹ پُرانے مڑکے ہویا درد زیادہ
بھارے سنگل کاٹھ پے سن، کچھ ہتھ پیر نہ ہلے
فکر دھیان نہ جان اپنی دا، دل وچ سان پایے
قدر بقدری ہو جاں مانے ہر کوئی وچ جہاناں
کتھے وطن، کتنے سنگ ساتھی، کتنے دیکھے ماپے؟
کون کرے اج بھال محمد ہوئے پھال اس غم دا؟
میں کہہ شرکت سادھن جوگا، عاجز خاکی بندہ؟
نہ کوئی تیر اتارا لاہیا، نہ چن چایا تیرا
اے میرے پر تھوڑی ہوئی، کہہ کچھ کر سیں اگوں؟

شوق سخن دے والی مینوں مشکل آہی تھوڑی
 اگے بھار غماں دے میرے چور کیتے ہڈ سائے
 ایسے پاپ کماؤں وچوں، کیہہ تینوں مہتھ لکدا؟
 اے اُتے زور لگاؤں کم نہ زور آور دا
 میں تے اگے عشق پری دے، مار کیتا سترانا
 اگے ہی میں درواں والا، سانگیاں سار پروتا
 جھڑیاں بھاپے قہقہے، سکھ نہ ڈٹھا کھائی
 یا پھر زہر آلود گھلوتی اُس دم دیندی دلتی
 وقت جوانی عیش جہانی پنج ست روز عمر دے
 پکھڑا جیسے پینڈے بھل بھل روز حشر دے
 موج غماں دی اندر آئی رُڑھدی جان نہانی
 دُوروں نظر پی اک بیڑی پانی اُتے تر دی
 نیڑے آئی کھاؤں دھانی بن سنسار مرلا
 تنی ریت دکھاں دی اندر میں تر ہایا سڑدا
 نیڑے جا ڈٹھا جس ویلے، اوہ آہے بھٹھلے
 سراندہ پول آندوئی پرے ہیکھی لا وصل دی
 شاہ بدیع جمال پری دی صورت حاضر کر کے
 بھل گیا نڈ اوہ رُل بہنا قول تسلیر زبانی
 یاری لا پریت پکائی، بے وفانہ رہیں
 گیا وفا ساڈے دل بھیس، بھلی محبت گھولی
 میری حان محبت تیری نڈ نہ وچ دیساں
 بیدادی انیاں راجا، بھلی عدالت لوڑی
 ہو راتوں دس حصے پالو، ہے غلام ہتھائے
 کیہہ سچا پس دنیا اتوں، پھریں غریباں ٹھکدا؟
 مویاں مویاں نول پھر کیہہ ماریں؟ بے انصاف مر دا
 مُردے تے کیہہ زور لگاویں ہو ایسا سترانا
 اُٹھدا بہندا روندا رہندا، روندا پیسا کھلوتا
 عمراں دے دکھیا رے تائیں پنج جنیدی مانی
 میرے تھاں کتے دکھ کیڑا، تھتھے دی لکھوائی
 ایویں دکھاں وچ ننگھائے، رور و آہیں بھرے
 باغ ارم وچ پوہتا، ہیسال کول اپنے دلبر دے
 نہ کندھی نہ پل بریتی، جل تھل دس اپانی
 پکی اُس لگی وچ دل دے، ہوئی تھر خضر دی
 یار ملن دی، ہیکھی ہو یا دشمن دے رنگ میل
 پانی دا ڈل نظری آیا، ٹریو س اُٹھدا جھڑا
 ٹرئی اُس پیاس تپایا، ہڈ کلیجا جلد دے
 راہی قید کرا یو مینوں، خبر نہ سی اس گل دی
 غم دے گلے آلا ہے کردا، اور آہیں بھر کے
 اول لا امید وصل دی ہُن ہوئیوں بیگانی
 ہُن کیوں ٹھسے باجھ گناہوں، چھپ کتے دل گتیں
 کار میری جند وارن تہ توں، کم تیرا بد قولی
 ایسے کم نہ لاتی پرے تیرے جیہاں اسیلاں

کھوہ پیامیں تیرے چھپے ہتھ مونہہ دھوتے جانوں
شاید یاد نہیں تُو کیتا مینوں کدے زبانوں

یاری لاکے چالیونی اول سیونی وچ خواری
دیکھاں کید سو گنداں چائیاں، کیسے نیونہ نگائے
توڑے عاشق کچھ نہ کسی تینوں عیبے لاسی
طعنے لوک دیوے کا سارا، کچرک اندر ورسیں
کسں واہ یرانا تیرا، یاد نہ کیتونی جانی
توڑے میں نہ نکساں جا کے خلقت ہو تکیسی
کس مذہب وچ جائز آیا بھجن قول اقراں
دیکھاں یار قرار چمن دا، کیہہ گلاں پھل پائے؟
دیکھ شراب شرابی تائیں سٹ سٹ کے مونہہ بند
دیکھاں رات پیالہ چن دا، جس ڈیلے بھن سڈی
کیہہ اُمید تیرے رنگ کھاں کس کیے خوش ہوں؟
ایسا مرد نہیں یس کچا، تیری بے پرواہیوں
عشق تیرے دے رستے اندر جے لکھتے سہا
کون تنکے اس ویلے اُکے حالت میری مندی
نہ مونہہ یار کماؤں ہوگا، کراں سنگار جے لاکھاں
عاجز کیتا تیرے نام تیرا کیہہ دھریے؟
جے لکھ ظلم کرو، پھر کھساں جانی نال تسالوں
نوب شکل محبوب اجیہا مشکل تر ورن یاری
گلے اُلا ہے اکھ شہزادہ مڑ کے پچھو تا دے
کندا ہے بدیع جمالے، میں تُو پیا وچھوڑا

ایہہ بدظن نہ آہند تے جاں میں لائی یاری
ہن تُو منوں بھلا یا مینوں، اوہ دن یاد نہ آئے
ہو رہی خلقت دنیا اتے، کد ایہہ گل پچاسی؟
بیوفا کے کی خلقت، کس کس دامونہ پھریس؟
یار بنا مڑ سار نہ لیتو، مار کرالیونی فانی
جگ بدنام کرے گاتینوں، بولی لوک مریسی
اُفوا بے ہدی پریتے، مکھ نہ موڑیں یاروں
نازک بدن اتے اُٹھ خاراں نیزے اُن نگائے
تائیں نام حرام دھرا یوس، پاک شیش دا بسترا
عالم تے مونہہ کا لکھ لندی، کیہہ روشنائی گھنڈی
عمر چلی تُو قول نہ پالے، پیا نصیبے ررواں
یاد تیری تھیں غافل ہوواں، نساں تیغوں اہیوں
رنج ہو کے اک قدم نہ ہٹساں، پھرتے لٹھیاں
اک فراق دوجاں گھائل، قید ہو یا وچ بندی
نہ دل ایہہ گواہی دیندا، بے وفائے اُکھاں
نہ جانی نہ دشمن جانی، دوتے کندے ڈریے
نام بدیع جمال جینا نذا خون حلال تنہا نون
سوسواری راہ اوہرے تے بہتر ہے جندواری
نال خیال جمال پری دے حال احوال سناے
میں رنجور تیرے غم اندر تُو بھی نہ غم بھوڑا

پیر شہید کرے کوئی مدد، لائے تیر نشانے
 ٹھنڈی واتساٹے دل دی اس کھوہ بچ نہ لگدی
 مٹھا مار زین پر پکے، ڈھیندا کھلا کھلوتا
 کچھ گناہ بے ادبی ہوئی، قید ہو یوں اس راہوں
 ہتھیں پیریں سنگل بیڑی، آویکھاں بُن قیدی
 جے میں لکھ بے ادبی کیتی، کیستا اپنا بھرنا
 ہرگز جیت نہ لیا پیارے، کیتا سخن دلیری
 جے میں سو گستاخی کیتی، ظلم تیرے کچھ جھلے
 ایسے طرح نہ رکھ ہمیشہ، مارا کے کمریاری
 جے میں نال تساڑے مندا، جانے سب دیداں
 جیوندیاں تہ یاد نہ کیتا، مویاں لاسہ دیسیں
 ہتھیں مارا ہواں قربانی، کم تیرے سر لگے
 پاس تیرے ہُن پہنچن اوکھا، گل سال بچ دُرگال
 نمو جھان بکل وچ بیٹھا، ڈورا سیس چاواں
 خوشی رہو تم یار پیارے، دُور اسیں کھیاے
 دکھ سدا، سکھ کا بکھاں، دکھاں توں سکھ وارے
 ہے سبجا، ہُن پہنچ شتابی، واگ چلی پھٹ پھٹوں
 تہر کہیا سی، نہ ڈر مڑے، میں کمر سال اُپرالا
 حُسن جمال تیرا کس کاری؟ عاشق سکدا امرسی
 دُنبہ جاں بکھیا راں کھاہا، اجڑیاں کیہہ کرنا؟
 جاں کھیتی دانگتھ نہ رہیا، نہ سُکنا نہ ہریا

اس قیدوں تے درد فراقوں کدھے کے بہانے
 جس دا ووتج بونہ تیری، ساٹے وانگر اک دی
 کمندیا روچھنا تہ تھیں درواں وچ پروتا
 چاہ تیری دی بھاہ قبولی، کون کدھے ہُن چاہوں؟
 دکھ جھلاں تے مکھ نہ موڑاں، تیری دل اُمیری
 توں حاکم میں رعیت تیری، کرے جے کچھ کرنا
 رحم کریں ہُن عاجز ہویا قید بُری تک میری
 اے نہیں گستاخی نکلی، نہ کر ستم اوتے
 یا تلواری دے مونہہ دیکھاں یا مونہہ دس اکواری
 بے دوسی سردوس قبولے، اکوٹ شرم اھیلاں
 ہے امید تیرے تے سبنا، مت سر ہتھ دھریس
 کھوہ پیا ایہہ جیون میرا، مرن بھلا تہرے اکے
 درد میرا سرد دی تینوں، کیونکر ٹیرے پکال
 دُور بھلا مت کول ہو وائیاں تینوں ہرج پوچاواں
 شکھ نصیب تیرے میں چائے بھر دکھاندے رکھاے
 دکھ قبول محمد بخشا، راضی رہن پیارے
 ایہ خوف آہا دل میرے، ایس بیکانی سکتوں
 ہُن اس سخت مصیبت اندر ہو یوں مرنے والا
 جاں دیدے نابینے ہوئے، پھر سُر نہ کیہہ کرسی؟
 کانگے نیہہ گھراں دی پٹی، کس اتے چھت ہرنا
 کس کم دھپ پکا دن وللی، کس کم بدل وھیا؟

سبنا سار نہ لیا میری، اوکیاں کیہ رولا
 دکھ میرے کیہ اکھن جو گے، کد اُون دتج لیکھے؟
 کتھے یار، کتھے میں قیدی، کتھے صاعد بھائی
 سیف ملوک دُر گئے اندر بوسہ ہو یا دکھیا
 پل پل سال مثال گزاسے، اک اک روز حشر دا
 انت حساب دکھاندا ناہیں، لوں لوں ہو یا شکستہ
 نال تیمم کرے عبادت، پڑھدا نفل نمازاں
 کالی رات دھچھوڑے والی دُونکھے دتج دُر گئے
 کون سُنے تے کیہڑا چُکھے، جے سو کرے گکارا
 گو کے موت نہیں میں جوگی، کس دی آئی لیلان
 آئی رات اک رحمت والی، وانگر میل قدرے
 نیلے پتھر آسمان کھلا رے، چھبے لاسنہری
 نسدا پھرے شیطان دُر اڈا، کھاوے خوف شہابی
 رات کیتی کُستوری ہلے، سجدہ ہوا جہانی
 باغاں اندر چھاں رکھاں دی نقش نگار بنائے
 ماہی مرغ آسودے ہوئے، وحشی شیر آرامی
 باران اندر بستر کیتے رُل شیراں تے ہرناں
 کچھ دتج سوا لے چو ہے، بلی جیوں مشتاقاں
 نیمدر کتھے کہ سواندی چوراں چوکیداراں
 سیف ملوک دُر گئے اندر بیٹھ اکلا جاگے
 مورت دے جھکائے کولوں کھوہ اندر کُشتانی

نکت دتج آئے ساس محمد، درشن دس مقبولا
 تہ تیجے یار محمد، اکراکھتیں دیکھے
 کون دُترے اج دُکھ محمد، حال نہ نکدا کانی
 اک فراق کیتا دل پُر زے، نہ سجدہ اُٹھ کارا
 رین ننگھائے دین کریندا، نہ جیوے نہ مردا
 دل بستہ، تن خستہ بستہ، نالے بستہ رستہ
 مُکُن کد غنائیاں راتیں، ہوسیاں دور درازاں
 بہتیں پیریں سنگل بیڑی، کتن عاشق لُگتے
 صبریں بھج علاج نہ کوئی، صبر کرے بیچارا
 جاگدیاں نت کتے لیلان، جیوں مجنوں بن لیلان
 امبر سبز بغیچہ کیستا، تازہ نور بدرے
 فرش فلک دے اُتے تارے نچن دتج پکھری
 لاجول والا پکارن چو کسیدار جنابی
 لعلان وانگر چن چکدا، صاف زمین نورانی
 کالی چھاں چٹا دتج چانن، خوش مرگان دھپائے
 خوش ہوا سکھائی سبھناں، تے سکھ تمامی
 سام کتے رُل تے آہے، دیر نہیں اُج کولان
 باز تتراک اڈے اُتے بیٹھے نال اتفاقاں
 غفلت نشہ رقیباں چڑھیا، یار تے سنگت یاراں
 رب دی دتی سخت مصیبت پیاسے تے جھاگے
 طرف آسمان تے شاہزادہ دسد اتارہ کانی

روئی پانی آدن والا منگھ آہا جو اُتے
 سیف ملوک ڈٹھا جہزہرہ، کندا سنوں وکے
 تینوں رب بھلیائی دتی، مندرے روز ہٹا دیں
 چانن تیرا رات اندھاروں کردا خوب اُجائے
 توہیں فور مثال حضوری خوشی کریندیاں یاراں
 لطف سخاوت کم ہمیشہ سرداراں دی خوبی
 سنیں ہتھ تیرے وچ کجی ہر شکل دے دردی
 بُلت سُراں خوش گادن داتے تیرے تھیں پانپے
 چھاپ شہانی داتوں تھیوا، عیشا ندے گھرا نی
 زہرہ نگہ رہی، پھر لگا، مشتر یوں چمکارا
 مشتر تیرے، سعد اکبر تینوں آکھے سبھ لکائی
 نظر کریں ناں جان دھوا دیں، جگت سکے تیرا
 منشی خوشخط لکھن والا، لکھیں خط عنایت
 تہذ کوہوں ہے راس براسا امن قرار جگت دا
 نال ونا اُتے مہرانی میں دل کریں نظارہ
 موڑ کوں بد بختی میری، کر دے جنت سوتے
 اوہ تارہ بھی اُو لھے ہو یا، نٹھا گل گھسا کے
 دل وچ کرے دیل شہزادہ، کیم کم کر سن تارے؟
 جاتوں ایہہ خیال نہ پکا، کیہہ تارے میں سیواں
 ایہہ آپوں وچ قید حکم دے اُڑے اٹھ نکلیے
 رُنا پھر نمانا ہو کے، خاص رب دے درتے
 اوتھوں زہرہ تارہ ڈٹھوس، طالع جاگے ستے
 عرض کراں تہذ اگے زہرہ، سُن کھاں گھڑی کھلوکے
 بخت بخیل کسے دے ہوون، طالع نیک دناویں
 فتح مند تیرے تھیں ہونے طالع دولت والے
 سبھ کوئی چاکر تیرا ہی، توں دانگر سرداراں
 کر کھاں لطف، میری ہُن بڑی لائے بکڑھ ڈوبی
 باریں گھریں تیرا ہے پھرا، مختاری ہر گھردی
 خلقت عطر عبیر تیرے تھیں منگ ہمیشہ لائے
 ساجن جہز میری دادارو، خبر اوہدی آج آنی
 اُس اگے مُڑ عرض کریندا سیف ملوک، بچارا
 سچے سبھو وعدے تیرے، اند وچ کجھ خطائی
 ہوون بخت بلند تیرے تھیں زور پھرے دل میرا
 ہر میدان تیری ہے فتح، والی خوب ولایت
 مال نال صلاح تیری دے کاروبار جگت دا
 جے کوئی چارہ چلدا تیرا، کر دیکھاں کوئی چارہ
 نال میرے کر نیکی جیسی مرد کریندے بھلے
 سیف ملوک کے ڈٹھا اوہ بھی آپ پیا کھوہ جاگے
 آپ تخت توں ڈھینڈے جانے ہو غریب بچارے
 ایہناں کوہوں کم نہ ہوندا سووڈیائی دیواں
 رات دن آرام نہ کر دے، سرگردان ہر ویلے
 دائم جس دی لطف کر بھی، بے یو اہی درتے

شہرستان اندر چل جلدی شاہی دے گھرنوں
 سیف ملو کے کول اکلا رہ کے کیہ کس داں
 مہر افروز گئی جس ویلے کول شاہے شاہی دے
 سیف ملو کے دی گل ساری اول آخر توڑی
 سُن گلاں شاہیال شہزادہ بوہت تعجب ہوا
 مستے وٹ اکھیں وچ لالی چڑھیوں غصہ نہری
 اُس آدم نے جادو پائے یا کوئی جڑی کھلائی
 یا کوئی پڑی عزیمت اُس نے یا کوئی سیفی ڈالی
 توں جے ایہ منصوبہ کر کے آدم ناں لیا تیں
 جو گل تہ منہ مانی مینوں باہر علم حسابوں
 آدمیاں تے پریاں اندر ساک لگے کد ہوئے؟
 دوئے ذاتیں دکھو دکھی مولی آپ بنائیاں
 وڈے ڈیرے وڈے ساڈے دیو ہوئے ہر تھاویں
 ایہ گل مول نہیں دل لگدی، رسم نویں کد جادے
 گل میری نوں وٹا لگے بیچ بناں ہر اک تھیں
 بھلی صلاح دسالیں مائے، کریں خراب سانوں
 رب پناہ دیوے اس کتوں، ننگ ناموس نہ لہے
 جے قسمت نے ایہو کرنی، زور نہیں کجھ میرا
 ادہ آدم از مائے با بھوں عقل نہیں گل مندا
 شہرت تے بدنامی جوگا مینوں کریں نشانہ
 بیوفا ہمیشہ لکھن آدمیاں نوں پرریاں

عاشق دی اس حالت والی خبر ہوئے دلبروں
 فوجاں چارھ دیاواں توڑوں، تاں قیدل ٹھہراوا
 گوشے گل سداون کارن جا کر دکھ بہاے
 کھول دسی شاہی دے اگے، مفت کیتی بے ڈری
 آدمیے نوں عشق پری دا کیہ اٹھ کھلویا!
 تباہوں مانی نوں کندا، کیہ مت ماری تیری
 یا کوئی منتر جنت کیہ تاتیری ہوش بھلائی
 یا سرتیرے اتوں پھسیری لکڑ چا بنگالی
 نہ کجھ عقل قیاس کیتوی، ایویں ہی تڑ آتیں
 دس مانی ایہ مسئلہ پٹھا پڑھیویں کس کتابوں؟
 موتی تے گل ڈوٹے مائے، کس نے جوڑ پر دے؟
 اول دے دن ریاں ناہیں، کس تھیں جان لائیاں؟
 کسے نہیں ایہ رسم قبولی، شرع نویں توں پاویں
 قوم دیاں دی مندا چٹکا اکھن جو دل آوے
 گل دیواں وچ پھٹکا ہوواں، کیہ اصل ہاں پھٹیں
 ہو کر کوئی اکھ نہچے تاں جانا، اکھاں کیہ تہاں؟
 پُت بھلا توں مانی اچھی، ٹوریں او جھڑ راہے
 اکھیں دیکھ آزماساں تاں بھی ادہ کوئی آندا تیرا
 کفو اپنی چھڈ غیر کفاں دا، کیہ اسوہرا بندا؟
 تاڑی مار تماشہ دیکھو، مارو تیر جہاں
 بھل خطائیاں خاکی لوکاں تہہ پٹاں ہر دھریاں

دو جاتوں جو اکھیں اس نول سُچا اُچا ذاتوں
ہو را وہدی جو کیا ساری سفر مصیبت بھاری
صورت تے تہ ڈوٹھی اکھیں، ایہ گل سبھ سنیاں
ہر کوئی سیر کہا دے آپول کیہڑا پسا سدا ندا
جو رستم سدا ندا موہوں، کدا وہ ایسا ہو سی؟
کس گواہی دتی تینوں، ہے ایہ مرد اجیہا
چھڈ خیال نکھامائے، نہ کر کھیڑا مہسیرا
مہر افروز کیا شاہپالا، کیوں تہ چڑھن سترے
کت دے دے دھر کے کُن کھال تہ اکھال گل سچی
غصے ہو عفریتے تائیں جھڑکاں دے دیکھایا
جاں اُس صفت شناسانی، دتی عقل گواہی
مجلس سنے اسانوں لگی دیکھدیاں حیرانی
سیرت، عقل، آواز، ہدایت، بڑی زور جوانی
آدم پری فرشتہ کوئی ایسا نظر نہ آیا
صفتاں عمر لکھاں تدریر ایک تک جوڑا لوبھے
ہر داکا بل نظری آیا ایڈے ملتاں پائے
اُس جیہا کوئی تارہ کڈھے مول نہ امبر سردا
استے نال دیا پیہے بیٹی، لائق ایہ اس گل دے
میں ہُن اپنی عقلوں جوڑی ایہناں ہاندی جوڑی
ذات صفات پچھانو اسدی، دیکھو صوت سیرت
اکھیں دیکھ پرکھ شاہزادہ، مت تیرا دل جتے

رستم اسفندیار بنا دیں زور اوری صفاتوں
اسفند باش قلعے دی فتح، ملکہ دی غنچاوی
سُنیاں تے کیہہ باور مائے، کوڑ بہوں مسج دُنیا
رستم بو بہت کہا دن موہوں، پرستھ کون دکھاندا
جدوں کسے آزمائش کیتی پیا ہر و ہر روسی
یا توں دُکھ پی سُن موہوں، جے کُجھ اس نے کیا
نہ ایہ گل پسندے آوے، حکم نہ مُردا تیسرا
لاہ دے دے چٹھے اُتوں غصے دے کتھہ کندے
مینوں جی ایہہ گلّاں سُن کے پوند آہی اک چتی
مارن لگی ساں اُس دیوے جیہڑا چالیسا
دیکھ لیتے اوہ آدم زادہ، کیسا مرد سپاہی؟
ودھ ڈوٹھی سوجھہ صورت، جو سی سنی زبانی
آدم کیہہ اک نظری آیا، منظر روپ حقانی
مجلس تے اقبال اوہدے دا چہرہ یاسرے سایا
ایہہ بدیع جمال میری دا کنت مئے تال سوجھے
مت یاری لاہور کسے دی اُٹھ پشوے جائے
کد جتوں کی بیٹا ایسا ثانی ہار گھسدا
تول برابر کیتے موتی کندے چارھ عقل دے
اکھیں دیکھ ازماؤ اول بہتر ہے گل لوری
چل دے راہ منکھ پرکھتیں تینوں ایڈ بصیرت
کہ ناتا تہ نظری آوے جے لائق اس کتے

ایہ گلاں کر مہر افروزی ظاہر کڈھو کھائے
 واج رُقعے شاہپال بہادر چپ کیتا شربایا
 نال لکڑے پیلے ہوئے دیدے غضبوں رتے
 بیٹی میری عاشق ہوئی اکھیں ڈٹھے وردی
 جسے میں ایہ صلاح نہ متنی خالی نہیں فسادوں
 زنج ہو یا شاہپال بیچارہ، راہ نہ بھدا کائی
 دانشمند و دیری تو ہیں ماں پیو دی حبائی
 مہر افروز کیا میں ہڈھی عمر میری سے برساں
 نیکی بدی زمانے اندر تک تک وقت لنگھایا
 دیکھ دیاں سرچٹا ہو یا باز گیری فلک دی
 علم قیاسے اندر ڈٹھا رمل نجوم حسابوں
 دسرا ہے اعلیٰ بدخشاں، گوہر شاہنشاہی
 صورت، سیرت، علم، ہدایت، عقل ادب اقبالوں
 صورت ڈٹھی، مجلس کیتی، پرکھ لیا تدبیروں
 اشرف اتے اعلیٰ پچھاتا ہے تحقیق شہزادہ
 غیر کُفالتے لک دی لالہ نہیں سیانپ کائی
 نہ ایہہ پریاں خاکوں خالی، آدم پاک نہاروں
 اک جہیناں دتج پی زیادہ، ناری اوہناں کمایا
 اینہاں دواں وچ ناتا ہوئے تے جسے زوروں
 ساک بدیع جمال پری دا دیر شاہراے تائیں
 سیف ملوک بدیع جملے جے تد نہ پرنا یا

خط بدیع جمال پری دے، جو اس دل سن آئے
 جھٹ گھڑی کوئی فکر دیلاں کر کے قید بہایا
 گرمی چھوڑ پیا واج نرمی بھل گئے سبھ چتے
 پیش نہیں ہن جاندی ٹوٹے، غیرت غم مری
 مانی بھی دلیگر ہوئے گی، نہیں وساہ اولادوں
 مہر افروزی کو لوں پچھا، دس کوئی ڈھب مانی
 نہیں خطا نصیحت تیری کئی واری از مانی
 ٹھنڈیوں تھیوں پئے پئے نکلی، پڑھ چکی کئی برساں
 مٹھا کوڑا پھل جگت دا چکھ چکھ کے از مایا
 اک تقدیر الہی اگے کوئی تدبیر نہ پک دی
 ایہ جوان شہزادہ سچا، پرکھی ذات شرابوں
 دُورول اکھ دوہائیاں دنیئے سبھ عنوان گواہی
 ظاہر پیا شہزادہ دسرا ہر نقشوں ہر چالوں
 دانشمند منکھ پچھان صورت دی تصویروں
 ایڈ ویری ہمت جس دی شیرول زور زیادہ
 اربع عناصر بھیں سبھ ہوئی آدم جن ککائی
 مڈھوں اکوہنس محمد، مسدق پئے دچکاڑوں
 خاک جہیناں دتج وافر آئی، خاکی نام دھرایا
 آدم ادج نہیں کچھ دتا عیب بھگوں یا چوروں
 نہیں تال بوہت افسوس کریگا، جاسی وقت اذائیں
 پچھتوں تاسیں پھر نہ پاسیں ویلا وقت دہایا

خاطر جمع جمعیت کر کے لہ اندیشہ لایا
 اپنے کول بلا کے اُسوں کر کے غور دلا سا
 جے معلوم اکیل کیتوئی، ناتا دے نوازیں
 مت انکار کریں اس کموں، دونا دینا آوی
 پیش آوے کوئی ہو خرابی، بجا پوسے بدنامی
 عشق زور آور شیر شکاری اس دا ہار نہ خالی
 کوئی ہتھیار نہ پوہندا اس نوں، نہ پھٹ لگا لاری
 مہر افروز صلاح دسالی، شاہ پلے دل لگی
 محکم دتوس، شہزادے تائیں وچ حضور لیاؤ
 محرم کرو کچھری اندر، مول نہ رہے بیگانہ
 جاں کوئی روز اسال مچ مہی ہرکوں ہرکوں
 اُس ویلے چاکم کراں گے، جو عقلے وچ آیا
 شاہ پلے حیرانی آہی ایس تعجب باتوں
 جنس اپنی داعش محبت لگا لکے کسے نوں
 گل نہیں ایہہ ایویں کیویں، ہے امداد ربانی
 مانی کوں پچھن لگا، ہے کہتے اوہ بندہ؟
 مانی کیا، نال یا ندا باغ ارم وچ رہا
 شاہ پلے فرمایا، جھلے، ایہہ کیہہ بُرا کیتوئی؟
 ایہہ دیوال دے جاکانے، دیو آدم دے ویری
 اُس ویلے پھر چالی پریاں بھلیاں بھلیاں
 چائیں چائیں چاؤں چلیاں، گاؤں چال مائیاں
 اوہ مصان خدا دا گھٹیا، جو در تیرے آیا
 مدھ پلا کے پرکھ شرافت، کیا تولا کیا سا
 دوہاں دلال سکے یا تائیں مل موافق سازیں
 ڈاڈلے سلطان عشق دا، سخت سزا سہادی
 شہرت ہوئی جہانے اندر آسن خاصی عامی
 چھپر کھپڑ نہ کرے، ماسے انگل جس دسالی
 مار اپنا چھڈ جاندا تائیں، چھڑیا کرے خواری
 مت موڑاں تاں مڑے نہ مڑے اکی سیفی وگی
 مجلس خاص میری وچ بیٹھے، دل دانے ازماؤ
 ذات صفات ازما پچھانو، سچ یا کوڑ بہانہ
 تانا پٹیا معلّم ہوسی، دریافت ہر دتوں
 کوئی زبان نہ دیوال اگے، جب لگ نہ ازما یا
 اگے نہیں پری داعش سُنیا آدم ذاتوں
 نا چھنے عاشق اجیہا سُنیا مرد اسے نوں
 ایسے کم مجازی کتھوں خاصا سہہ حقانی
 جے اُس چھوڑا کلا آئیں، کم کیتوئی مندا
 ہے فلانے چٹھے اُتے، ہُن چھپو ہدا کیا
 چنگی بھلی سیانی بن کے ہتھیں زہر پیتوئی
 پھر کھڑیا مار گویا، اوکھا ہوسی خیری
 باغ ارم تھیں چا لیاؤ شاہزادے نوں کھلیاں
 متے متے نوں جگاؤں ایس آئیاں اسیں تیاں

جاں آئیاں تاں اُن سہائیاں تیرے کوچے گلیاں
 ہر ہر سالی چنبے ڈالی چھٹیاں جھولن آئی
 اٹھ سے لالہ ستیا متیا ساڑیاں رل آئیاں
 سرمہ مہندی تے تل وٹنا، عطر پھیل لیا تیاں
 اٹھ سے بنیا، جاگ سوئے، بچہ سرے پر چیرا
 لا مہندی مل وٹنا جو بن گوڑھا رنگ رنگیا
 اسیں آئیاں، اسیں آئیاں لالہ، چال تیرے چائیاں
 لال بنے نوں ٹورن آئیاں، اٹھ ٹرناں تیاں سے
 اسیں آئیاں اسیں آئیاں لالہ، تہ کیر چھپکاؤں
 باغ ارم سے چٹھے اُتے لاڑا لوڑن آئیاں
 سا تباں لگے سن ادویں، بستر تے گاؤ تیکے
 لوڑ رہیاں سجد باغ ارم وچ سیف ملک نہ لہھا
 ناے روؤں ناے گاؤں، سا جن گھر اٹھ چلے
 جس نوں لوڑن آئیاں آہیاں، ادہ نہیں تھہرگا
 گرم اڈیک شہاں نوں ہوی سیف ملک لیا تیاں
 غالب چانکن دا آہا سیف ملوکے تائیں
 جے اس سانوں ملنا ناہا، کس شامت نوں آئیاں؟
 شان گمان کریندیاں آئیاں لاسنگار پوشاکاں
 کوئی کدھے کوئی کدھے اُفے، کوئی پچھے کوئی اگے
 تھکیاں ٹٹیاں اگھر ڈھتیاں میدی دی پاروں
 آبدخیر جواب دتوںے، نہیں ادتھے شاہزادہ
 بنیا کم تیرا بن بنیا، اسیں لیاؤں چلیاں
 کلی چنبے دی پھل روپی ہر ہر چھٹی سنائی
 دیکھن بنے بنے نوں، دیکھن والیاں چل آئیاں
 پھل گلاب پڑتے، سہرا گند روپ لیا تیاں
 والیں تیل پھیل ملائیں، اکھیں سرمہ ویرا
 بچہ سہرا، تک نشیشہ لالہ، چڑھا روپ سوایا
 جاگیں جاگیں جاگیں بنیا، دیساں ہیں ہائیاں
 مونہہ دکھلا تیاں کے پیارے، دیکھ جاں تیاں سے
 ایویں سوئے گاؤں پریاں، خوشی خوشی آؤں
 ڈھونڈن پتے نشانی ہر ہر پائے اُتے دھائیاں
 کہتے نہیں شہزادہ دسدا، کیڑا رستہ تیکے؟
 مونہہ کھلنے مڑکے ٹریاں، چین نہ رہیا ادھا
 گھڑی سوئے کیوں نہ آئے، تاہیں ٹسے اکلے
 بھٹھہ اساڈا آؤں جاؤں، بھٹھہ کوڑاں رگا
 کیہہ جواب کریاں اگے، خالی بھتیں آئیاں
 اُٹے جھاگ نہ نظری آیا ڈھونڈ رہیاں سجد جائیں
 دل بچھے مڑ بچھے چلیاں، آکے پھتوں تائیاں
 میلے ویس کیتے مڑ آئیاں، مونہہ سکے غناکاں
 جیونکر میل ویا ہوں مڑیا اپو اپنی دگے
 جیونکر مرد شکاری آؤں خالی ہتھ شکاریوں
 سُن شاہپال سیانے تائیں لگا ستم زیادہ

چمل ہزار پری نون جلدی حکم کیتا شاہ پالے
 نلے آہو خاٹف سُن کے باغ ارم وچ بھجیا
 جس بستر تے چھوڑ گیا سی، جاوٹھوس اوہ دیرا
 ظن پیوس مت ایدھر او دھر بول گیا یا بھاٹے
 کدی نچلا بیٹھ اڈیکے مت باہروں پھر آسے
 ڈھونڈ اڈیک ریہا ہر پاسوں سیف ملوکنے آیا
 آہو خاٹف روندا پندا لوڑ ریہا سسے کوہاں
 پیریاں دوز نکا ہاں دھریاں، لوڑن سجو ساہیاں
 ہر جو ہے ہر باغ مقامے لوڑ کرن ہر پاسے
 جھٹے توڑی طاقت اہی، بھج چکیاں اوہ پیریاں
 جاں قلم دے سستے پتیاں پری ملی اک راہوں
 اک شاہزادہ آدم زادہ کدھر سے ڈٹھا ہوئی
 اگوں اوس پری نے کیا دس تسانوں پاواں
 چملاں پریاں چائیں چائیں قلم پاسے کھڑیا
 ایو خبر لئی تے مڑیاں پریاں نال چپلا کی
 مائی نال خف ہو لڑا، کیہہ سیستونادانی؟
 اوہ پردیسی آدم زادہ، لڑکا اک اکلا
 میں اگے سُن بیٹھا کلاں، دیو قلم دے ساے
 چھ ہزار پری نت پھر دی اُس آدم دی لوٹے
 جے اوہ ہاشم نون ہتھ لگا، مار نہیاں وچ دیسی
 جیناں قلم پاسے کھڑیا، دشمن ہون اُس دے

ہر جانی ہر تھاں کتھاویں، ہر کوئی اُسوں بھالے
 ہائے ہائے اپنی ہتھیں مینوں پیر کماڑا وجیا
 سیف ملوک نہ نظری آسوس، خالی تھاں بنیرا
 اوٹے بانڈے کول دُلاڑا، ہر ہر پاسے تاٹے
 ویکھے راہ چو طرف کھلوتا، نال آواز بلا دے
 آہو خاٹف لوڑن ڈھونڈن سرگرداں ہو دھایا
 ہو بیتاب ڈھٹھا پھراوڑک، ڈھونڈتھا کجھوہاں
 جت پاسوں کوئی آسے جاوے تھیں پاندی اہیاں
 ویکھن کھوج شہزادے والا، ڈھونڈن لاڈلے
 کجھ نشانی پتانہ لگا، پھر پھر ہٹیاں ہریاں
 اُس کو لوں ایہہ تھیں لگیاں، آیتیں تول گاہوں
 باغ ارم تھیں اسال کھڑایا، پتانہ لگدا کوئی
 ڈٹھائیں فلانے دیلے آدم اک سٹچا داں
 اتنی خبر مینوں بھی، اگے پتا نہیں کجھ اڑیا
 شاہ پالے نون جا سُنائی، بھج لگی عنما کی
 کھڑی پچھے ہے کمن سیلے اوڑک مت زنائی
 دیواں دے گھر سٹ کے آتیں، غفل کتونی بھلا
 اُس آدم نون پھرن ڈھونڈنے بن کے دیری بھالے
 جس بہرام شہزادہ کتھا، باپ اوہ لکد چھوٹے؟
 بیٹے دا غم ڈاٹھا اُس نون، بدلہ کدوں پھڈیسی؟
 ہائے ہائے اوہ نہ مردا توڑے اسیں تھیں قتل مڑے

ہُن کوئی کرو صلاح سیانے، ڈھلی گل نہ چھوڑو
 مجلس اندر غوغا ہویا، محسّس گیا آوازہ
 دادی ہر افروزی تائیں جلدی کول بلایوس
 جیو میرا سُن غوغا اوتھے بے آرام ہویا ہے
 ایہناں گلاں داسُن کے رولا نہیں تھل رہیا
 مہر افروزی سچ نہ دستیا، اول رہی بھلائی
 جدول بدیع جملے مڑ مڑ مہر افسردہ کائی
 باغ ارم وچ چھڑیا آہا سیف ملوک شہزادہ
 قلم پستے کھڑیا دیوال پیندی دس ہوائی
 وچ سمندر جھڑیا موتی، کسیک مڑ ہتھ آئے
 سُن ایہہ گل بدیع جمائے پاڑ گویا جھگٹا
 پٹیاں پٹ زیں پر سٹیاں، چکیں باہاں کٹیاں
 پنجے مار چھلے سمجھ چہرہ، پاسرے پر سبجی
 دھونے مار چڑھے غم لشکر، نٹھے صبر سہارے
 چھٹاں کارن جھول کھلاری، اگول پئے انگارے
 لگی سانگ بندوق کیجے، بانہہ سرے پر کوکے
 تہتی جلدی بلدی کھوری کھاؤں کھاؤں کر کے
 جاتا میں غمخوار تسالوں ماں پیو بھین بھراؤں
 مرضی دان مزاج میرے دی، لاڈ میرے میں جھلدی
 ڈردی نے میں ماں پیو اگے بیدن کیا نہ دل دا
 اپنے اگے جاتا آہا مشفق بوہت جہانوں

سیف ملوک مڑائے کیوس، جھب مصلحت جوڑو
 اگے شاہ پری دے دل وچ فکر آہانت تازہ
 کیسا شور کپھری اٹھیا، دل میرا گھبرا یوس
 پچو سچ دسال شتابی، کیہہ کام ہویا ہے؟
 دس حقیقت، کیہہ کچھ گزری پوتہا کیہہ سُنہا؟
 شاہ پری دا چت نہ ٹھہرے، جھٹ خیال نہ جاندی
 کیوس دھینے کیہہ میں دساں، چیز اک ڈی کھڑائی
 ہُن اوہ کم ہویا نہیں بھدرا، کیتی لوڑ زیادہ
 کیا گواتا رب ملائے، ہور علاج نہ کائی
 شیشہ وٹیاں اندر دھسٹھا، ثابت بت بچاؤے
 شرم حیا کھلوون کسیک، جھل عشق دا اگٹا
 کٹیاں ایڈھماں اُس نے بھلیاں کھلیاں وٹیاں
 کپڑے سچے دیدے سچے، رور ورجے نہ رتی
 آہیں ڈھاپن نال نہ رجدی، ننگ ناموس آتے
 آیا گھروں سہاگ کھڑیا، بھاگ تہتی دے ہاے
 یاد کرے فریادیں کر کے دلبر سیف ملوکے
 دادی تائیں اکھن لگی، بولی ہاں میں مر کے
 مہر محبت تیری جاتی وافر ہر ہر تھاؤں
 چاہ مڑا دے دی ساری، بن منگے نت کھلدی
 دردی سمجھ تسالوں دستیا، مت ہڑے شوہ بلدا
 جانوں وڈھ اماں پیاری سوئی تہ تسالوں

سنگ سیاں تے ماسی پھوپھی پاپے ساک قبیلہ
 مینوں خبر نہ اہی دادی جس سر ص بھلاؤ تیری
 جان میری اس بندے اندر جو تہ سکتے کھپایا
 جیسی اُمید بھلے دی اہی تیرے اُتے مینوں
 مینوں ایہہ معلوم نہ آہا، کوڑ دلا سا تیرا
 تہ میرے سنگ ایسی کیتی، جیسی کوئی نہ کردا
 جے میری زندگانی لوڑیں، جھبٹ اسنوں کر پیدا
 جتنے جالے میرے اندر او ہو جتہ پیاری
 اُس بن جیون کھڑی نہ میرا آئی باجھوں مرال
 ایہہ تک جان لبان پر میری نکدی کھلی جوابے
 ایہہ گل اکھڑ دھٹھی سر بھرنے، غش پری لوئی آئی
 نیلی پیلی ہوئی نمسانی تختے وانگر دیہی
 پکڑ ہلاؤن اُتے ہلاؤن، گل کراؤن سیاں
 اکھیں تارے لگیاں، وکھن رستہ یار سخن دا
 موہوں چُپ چُپاتی دے، حال کرے فریادوں
 نیک ستارہ میرا ستو، بُری نحوست پھڑپا
 ڈاٹھا ظلم میرے سر آیا اچن چیت اکاسوں
 ہائے افسوس، کیتا کیوں زحمت سرانڈیپ تھیں
 سرانڈیپ اندر جے رہندا ملدی پامینا
 اپنی ہتھیں پسیر کٹا مارا ریا میں تہی
 آپ پیارا ودیہ کیتا تاں پیراں سر سہیاں

سجھ تھیں سخن دیکھ تسانوں لڑ پھڑیا کر حیلہ
 نال دغے دے کم کر لیں وست پیاری میری
 گنجائویر کیتوئی، تیرا میں سی کیہہ گواہیا
 ایسا بُرا کیتوئی راج کے، کیکڑ پکسی تینوں؟
 بوہت اعتبار تیرے پر آہا، ساہ و ساہ گھنیرا
 ویری ویری نال اچھی کردار ب تھیں دُردا
 نہیں نے کھا کٹاری مرال مینوں دوڑے دا
 چند و با جھڑ محمد محشا، جُتہ ہے کس کاری
 نام نموس تہاڑے کوں صر زہ مول نہ کرساں
 جاں توں صاف جواب سنایا، دھری پیر کالے
 مڑے وانگ ہو یا سجھ جُتہ، حال نہ مہوس کانی
 سیاں چالپنگ تے رکھی، کموں گئی اچھی
 نال ادہانے گل نہ کردی، جے سوا کھن پتیاں
 عاشق اُتے شہید محمد، نہ محتاج کفن دا
 کندہی سُرے نصیب تہی دے، کون دے لُج داں
 تارہ بُرج اقبال میرے دامو ہندا ہو کے جھڑپا
 خبر نہیں کیہہ پاپ کما یا، گئے بھلے دن اسوں
 مہیں کدھ نچھڑ کا کیتا لشکر تے گھڑ ز تھیں
 آج پتے بن لوڑن جاواں، کیہڑے دیں میناں
 شربت صاف وصل دے اندر ہر پڑی میں گھتی
 مفت نعمت اکو چائی کد تھچے میں جہیاں

ہائے افسوس زیاں اجیہا نہیں بچایا جاندا
 کیسی نال میرے تہ کیتی، اے ویری اہلانا!
 عیشاں لاڈ کریندی تھی، اچن چیت ایانی
 خبر نہیں کیہہ تھی تیرے وچ بڑا بندی تھیں ہویا؟
 اول یار دکھائیوئی مینوں اندر بارغ بہاراں
 سکھیا جان ہوئی دکھیا ری عشق جڈ گھٹ آیا
 جھنڈا وہدی دی کڈل اندر کر اول مل قیدی
 اورک کھس یوئی جانی مار منیرے تن کافی
 شارتانے سارے اندر نشر ہوئی میں گئی
 کھٹی ہوئی مال بیو و لوں لاج کھے دی لاہی
 بار پھلاں دے ہار کھے وچ پانی سی بدنامی
 شہرت اتے ملامت بھٹی نام دھرایا جھستی
 سینے داغ نکالیوئی اٹا، ہتھوں ساڑن لگا
 کچرک تیک دھوٹے اندر میری جان چلیس
 جیکر یار ملانا نہ ہوں، وار میری جٹ تائیں
 بخش بندی، ہوں عاجز ہوئیاں من سوال بانا
 ہائے ہائے ربا، آفت بجلی سر پئی تاں جاتی
 میں ہتیا ری کتھے لوڑاں دل می وسست کھڑاتی
 آنجو تیل ہڈاں دا بالن وانگت چکھانت ٹرساں
 دین عین لہو دے چشمے نین رتو بھر پھدے
 حال بدیع جمال پری دا جاں ایہہ ڈٹھا دادی

سیف ملوک ملے ہن کتھوں؟ کم کیتا جس آندا
 بھورے کندی، ہمدی وندی خوشیاں نال گناں
 بُری مصیبت اندر پاپو، جیون کر تل وچ گھانی
 تاں تول کھول غماں دا بولہا قہ میرے سر ڈھویا
 کھس میرا دل دتوئی اس نوں گئے نکر ہزاراں
 پھل نہ جھل دی ابال ایانی، تہ ایہہ بھار سہایا
 لا دھچھوڑا دل دا چوڑا رکھیوئی پھیر اُمیدی
 رنج نہ ڈٹھا، مکھ نہ کیتے سخن کلام زبانی
 گھر گھر قہستے ستھ کچھری، جگ بدنامی کھٹی
 میں ناری نے ناری ہو کے خاکوں ملی سیاہی
 دل آرام نہ دتوئی پھر بھی، دن دن بے آرمی
 جھٹی نہ تہ عرض بندی دی، آس مراد نہ گھٹی
 دم دم قہ میرے پر دے مشکل سچھدا اگا
 بوہت انصاف دتوئی اگے، ہور بے کیہہ دیس
 دبیر دا سر صدقہ کر کے کرکھال مار اذائیں
 نہیں تاں ہوا اسی ٹریا سکدا ساس نہانا
 سیف ملوک کے باجھ اسانوں ہوئی حرام جاتی
 قبرے وچ تکیساں رستے مار چو طرفے جھاتی
 روز حشر دے خلعت اندر ڈھونڈتے لڑ پھڑپھڑاں
 موتی لگیاں ہار پروں پلک پلک دسدے
 جلدی جلدی شاہ پائے دل جا ہوئی فریادی

مہر افروزی سے دل اندر درد النبا بلیا
 شاہپاے نول اکھن لکھی اے سراج جناں سے
 شان تیرا رب اچا کیتا، توں سلطان ملک دا
 شوکت عزت دولت تیری ایسی رب ودھائی
 شرف اقبال تیرے داتا ہے ہمیش چمکدا
 ہن کجھ ساعت اٹھی ڈٹھی مٹا پیا ستارا
 مستھے وٹ تیرے پر پالوس مہروں خالی ہو کے
 بھارا اک تھنیہ بنیا، جس تھیں پت نہ رہی
 ناری مونہہ انگاری جیہا ہو سی کالا کولا
 جگ دی شہرت تے مونہہ کالکشا لاپش آئے
 بھی شرمندہ خوار نہ ہو دیں بے پتے دے دھتیں
 بادشاہاں نوح پچھ ہوئے گی مظلوماں دے حالوں
 توں ڈاڈھا ایہہ رستے کیتے، تیرا شان ودھایا
 ظالم دائد زور نہ بھٹیا، دس سزا تہمدی
 نفس گتے دیاں عیشاں اندر غافل ہیوں نیاویں
 ایسے کارن سوہنی تینوں چوکیداری جگ دی
 اجڑوں گرگ نہ موٹے رکھی بھلی ایالی سگدی
 راج تیرے وج دھارا ہو یا، ایڈا نہ تھ نہ پچسی
 شاہپاے مسرا یا مائے، دیہہ بیان شتابی
 رتورت ہوئیں توں ایسی، عیب ڈھٹوئی کیڑا
 مہر افروز کیا شاہپاے فیض تیرا ہر اک تے

صبر، قرار، آرام، تحمل لگتھاں وانگر جلیا
 پیریاں دیو تیرے سجد چاکر درتوں سین چانے
 پیریاں دیو جن تے دشمن دتیرے آجھکدا
 توں سلیمان نبی تھیں پچھوں ہو یوں اُس دی جانی
 کوئی ہزیمت پیش نہ آئے، رہیں مُرداں تنکدا
 پُٹھا پھیر زمانہ پھسریا کرن لگا کوئی کارا
 دارھی پگ تیرے دل تنکدا دشمن مثل کھلو کے
 بدنامی تے نخل خواری، خلقت بُریاں کسی
 کر کجھ جتن بچن دا بیسٹا، دسی پناہاں مولی
 بے غیرت نامرداں اندر نہ کوئی ناواں لافے
 نہ انیا نیں نام دھرائیں، ڈرکھاں روز حشر تھیں
 کسی رب وڈیا یا تینوں دے عزت اقبالوں
 کیوں تد عدلی انصاف نہ کیتا، باطل حق رُلایا
 رستے دا اپرا لچھد لوی کر کے عجب نامردی
 مظلوماں دی خبر نہ لیا، ہلیوں نہ اُس جاویں
 چورخونامی مارن دھاڑے، ہوئیں نہ واہ لگدی
 اوس مہموں ڈریوں بندیا، کٹ مہم نہر گدی
 جے تد ایہہ عدالت ددنی راج تیرا کد پچسی
 کیسا کوئی فساد کولا لگا کرن حسرابی
 کراں تدارک، جے توں دتیں ظلم کریندا جیڑا
 سیف ملوک شہزادہ دُوروں آیا راوی سکتے

صفت اوہدی مٹھوں ساری صلتی محبت بچی
 غم الم تبیرے جھلیوس فضل کرم دی آسے
 نہ اُس اچھے سلام تیرے دی ہوئی سعادت حاصل
 اُس مراد نہ پئی اُس دی ہو یا آزاد نہ دردوں
 موتی کھڑیا چا بیچارہ، آیا ہتھ غنیمت
 مظلوماں دا ہتھ نہ پکڑے جے کر عدل شہانہ
 کوئی بہانہ ٹرسی ناپیں، نہ کوئی گل ہووے گی
 شاہپالے سہہ مایا، مانے، حکم نہ موڑ سکیدا
 بے وفا مکینہ بندہ جھریا نال خطائیاں
 ہاشم شاہ اسدا اچھائی بانہہ ہے کول وسندا
 اسال دوہاں وچ جنگ جویں، ایہہ کیہ لائق تینوں؟
 اُس آدم نے بیٹا اسدا، ہتھیں گٹھا پھڑکے
 کاہنوں ایویں فوج کُماواں، ضائع کراں خزانے
 آدم ذات اتلے تچھے گل اپنی نول ماراں
 مہر افروز کیا، سُن بیٹا، نہ کر عذر بہانے
 جوئد عقل قیافے دے سچ سمجھو ایہہ باتاں
 جس دن دا جگ پیدا ہو یا، آدم جن اُپائے
 جے توں صورت اُس دی تکرڑن نوئیں ادب حلیمی
 بے بہا کھرا ہے گوہر آدمیاں دی کانوں
 دوجا بُرا اوہناں ایہہ کیتا، پھڑکھڑیا گھرنالوں
 توڑے اوہ بُرا کر آیا، آوڑیا گھر تیرے

اک سلام ساڈے کارن سے اُس سختی تکی
 کرم ہوتاں پوہتا ثابت باغ ارم سے پاسے
 نہ اوہ دشمن ویکھ ساڈا ہو یا حضوری واصل
 ہو بہو باگئی سمجھ کیتی، یاد کریں اُس مردوں
 تہہ بن کون کرے اُس تچھے بھاپا مہیماں
 روز حشر دے شاة پچھین کر سن کیہ بہانہ؟
 گل اگتی دے سنگل پوسن، دونخ چل مووے گی
 پراہیہ سخن نہیں دل لگدا، جاں دتھ عقل تکیدا
 ایڈ کرو اپرا لا اُس دا صفتاں تے وڈیاں
 بنے ہلے تے ہسائیال میرے نہیں مندا
 فرزندال دا دکھ نہ مندا، جانے لگدا جہنم
 ایہہ بھی اوہناں ہووے گا گٹھا، چم نہ رکھیا کھڑکے
 بے عقلان دتھ گنیاں مائی کرن ملامت دانے
 اُس ڈنگیوں کیہ حاصل مانے، وانگساں گل مالے؟
 ویکھ مہتمال اہلک کرنا ناپیں کم شہسانے
 پرا اُس آدم زادے اندر حدوں ودھ صفات
 صورت سیرت ہنر کسے وچ اس جتنے کد پائے
 تاں معلوم تسانوں ہوندی اُس دی دُر تیمی
 گوشش بوہت کرو اس تچھے، ورونہ قوت لالوں
 دہشت خوف اتار دتھ ایں تیرے اقبالوں
 دس لگدے کد دیندا کوئی جو، ہڈال ٹیرے

گھر آیا مال جابیا جان، لاجا و نت وڈیرے
 اسفند باش قلعه وچ اُس نے دیو کٹھاسی ظاہر
 مار دیوے نول ملکہ آندی، کر آیا تد بدیاں
 کیتی اپنی دا تد اُس نول فکر آہا ہر ویلے
 اُس ویلے گل پیانہ کوئی تیخ اُس دی تھیں مُر کے
 سرانڈیپ شہر وارا جادو دھ ہویا تد نالوں
 سیف ملوک مُتاسی ایٹھے ہوا ساں تے گِیرا
 دتا ہوگ و ساہ اوہناں نے لے کے نام تساڈا
 ایہہ غم دی تیری تک کے کون کسے گا چنگا
 ہاں شتاب کرو اٹھ چڑتل، چوٹ لگا و بھرے
 حد تیری تھیں پھڑکھڑی نے، کر چیتا اس گل دی
 اُس ویلے مُڑ پیش نہ جاسی لکھ ہاڑا سو حیلہ
 فرزندوں دے دکھ نہ مڈرے، اکھیں پنے بانوں
 گن آواز پیوس جس ویلے، سیف ملوک نہ مُڑدا
 یوسف ثانی لایوس کافی، ہے فریاد کریندی
 حال بدیل جمال پری داسارا کھول سُنایا
 کن بلبل پوسے گی اس نول جاں بد خبر سخن دی
 ایہونیک صلاح تسانوں، کرو شتاب تیاری
 تر کھکم شیطانی ہونے، کمں حکیم سیانے
 جاں اٹھ اگ گھراں نول لگی جلدی جل نہ چاہیے
 ایہو گلاں کر دے آسے مانی مُت مسکر وچ

باہن پچھے سر دین بہادر، لڑکے مرن اگیرے
 اوتھے کسے نہیں ہتھ پایا بکل پڑے وچ باہر
 اک اکلا وچ اُجاڑاں، پھر رہیا وچ ندیاں
 ہتھ ہتھیار زور آور ہندا کر کے آہر سویلے
 سرانڈیپ رہیا کوئی مدت خون اوہناں کر کے
 اوتھے ہتھ نہ پایا دیواں، ڈر اس دے اقبالوں
 نال دغے دے پھڑیا اوہناں، لے گئے ہتھ ہتھیرا
 نام تیرے پر مارن ہوئی مفت عمام تساڈا
 دشمن دے دل بھونہ رہی، ہر کوئی جاسی ہوگا
 مت ادھ سیف ملوک پیارا سُن مار اگیرے
 مت مُڑے شخون تیرے تھیں مار گواون جلدی
 نال افسوس حیران ہوئیکا پان جیہا رنگ پیلا
 سُنیاجدوں بدیل جمالے کر سی کوچ جہانوں
 مردیسی جی جوڑا اُسدا اگے انت ہو سڑدا
 اس دے عشق زلیخا کیتی دم دم یاد کریندی
 بیٹی تیری داشا ہپالا، ساکس باں پر آیا
 تلخ غموں جند شیریں دیسی وانگر کوہ شکن دی
 سیف ملوک مُڑا و خیری کر کے ہمت یاری
 دُصل مناسب اوتھے ہتھ کچھ زیان نہ آنے
 جلدی مال متاع تمامی آپوں بھی جل جانیے
 آما کوئی سُنہا لے کے، آن کھدا درد وچ

شاہپاے دل ہو سلامی کر کے صفت دعائیں
 شاہ شاہپال اشارت کیتی، دس تیرا کم کیہا
 پھوپھی دل روانہ کیتوس مینوں اندر خانے
 آن لدرھے ایہہ بی بی ہو ریں وج حضور شہلے
 سرو بانوں کیہا اگول، میں معلوم سُنہیا
 ایلچی کیہا، سُنہیا ایہو ظاہر اکھ سُنواں
 حیف مینوں جے اوہ شانہ زادہ زندہ پرت آیا
 اوس بندے نے میرے پچھے جھلے اید کُشالے
 میرے پچھے جان و نجیوس، جے کُتھا پھڑیواں
 سُن بیٹی دے گرم سُنہیہ ہنکر پیا شاہپاے
 سُر بانو کر پیر شتابی شاہ پری ول آئی
 اوس بندے نوں دتی مولا ایسی قابل کاری
 دو جانوف دیواں نوں مائے شاہپاے نئے رول
 نہ کر خفگی تنگی کوئی، رب چھڑاؤں ہارا
 نالے آپ خداوند کیہا، سچی خبر کست باوں
 نیکو کاراں دے رنج مولیٰ جان نہ دیندایوں
 پندراں برس ہوئے اس شمعے حق تیری می پھر دے
 صحیح سلامت رنج کریندے چائی پند ملامت
 ہُن جے آن تیرے گھر پوہتا، اس پگی جو آہی
 حق کے داہتے ناہیں، رب عدالت کردا
 باپ تیرے دی جُبنے کڑاں شکر سنے تیاری
 کندرا حکم ہوئے جند بخشو، تاں میں عرض سناں
 کیہوس میں بدیع جمالے گھٹیا دے سُنہیا
 سرو بانوں دیہہ سُنہیا، گل اوہدی شاہ مانے
 جے اکھن تاں دیاں سُنہیہ، نہیں تاں چلن خانے
 دس ایتھے کوئی غیر نہ سُندا، اکو تیرا ایہا
 کیہا بدیع جمال پری نے رورو کے ول ماواں
 مرساں کھاکاری میں بھی، ظاہر اکھ سُنایا
 اکھیں ڈٹھے باجھ پیکے، قول مٹانے پالے
 ایسے مرد و فانی تپکھے میں کیوں جندہ دیواں
 بھین گھلی، جا خوب تسلی دیہہ بدیع جمالے
 دین لگی دسریاں بہہ کے، سُن بھائی دی جانے
 ہوگ خلاص دیواں تھیں اپنے نال عقل دی یاری
 شیراں نال دسیری شوخی، کد ہو سکدی گوروں
 ایہہ آیا کہ آیا دھئے سیف ملوک پیارا
 رنج کسے دے کراں نہ ضائع اپنے عدل حسابوں
 دھئے رکھ تسلی اس تے، مرگ شہزادہ کیوں
 بازی لا محبت والی، ہوئے کھڈے سر دے
 ہر ہر روز گزائے اُس نے وانگر روز قیامت
 کسیر رنج کرے کا ضائع، سچا قول الہی
 خاطر جمع تسلی رکھیں، سیف ملوک نہ مردا
 قلم دی سجد دھرتی تاں مار کرے تہہ باری

ہاشم شاہ نوں مار گوا سی سخت بندہاں دیکے
 باپ تیرا جد قہر آئے سبھ قلم پٹ سٹی
 سیف ملوک ہوئے کا قیدی کیونکر مار سکے
 سرو بانوا یہ گلاں کر کے دتی ذرا تسلی
 رتی ہوش پری نوں آئی، اٹھی تلیاں مل کے
 آپس ڈھائیں واہو داہیں، ساہ گھٹن ہڈ کورے
 پر سے نال ہوئی سی میلی، خاکوں بھری پوشاکی
 وچو وچ کلیجا گلیا، لوہو ہن جو صبر دی
 بھوچھن جگے چھاپے لگے اتھرواں دے داغوں
 ہنس کھین نال سیاں دے گل کرن رہ چمکی
 چمکی یار مہار دے دی، واہ بڑی ایہہ دھکی
 ہالو ہال کرے ہر ویلے ویکھ خیال صنم دا
 باغ تماشے مول نہ بھاؤں لگی بھاچن نوں
 نمک پائے پیرا ہن گل دے پاڑ گوا دے جھکا
 بیٹھ سر ہاندی جاں پھر ویکھے نرگس دی بیماری
 سرو آزاد حیران کھلوتا، پیر زمین دتج گدے
 ہو حیران کھلوئے او تھے، تکر دی چاچا اڑیاں
 بیدال تاپ بھر دا چڑھیا کنب کنب لٹین دھرتی
 آئے درد سخن دا اُس نوں کنب زمین پر بھڑدی
 وال ٹوہیں پھر پٹ کے سٹ کے مٹی دتج رلا دے
 ہر یون دے والوں کر دے، منجو موتی گلیاں

یا اوہ آکیرے ملی، شاہزادے نوں یکے
 پریاں دیونہ چھڈی کوئی، بھننا دے سر کشی
 آپے آپ کرن گے حاضر، جساں انہی بچن گے
 عزیز اتے گلاب ملایا، مونہہ پر پچھتی جھستی
 مست خمار اُداس نمائی، نین پون ٹل ٹل کے
 پٹ پٹ داغ لگے مونہہ متھے، نیل پنے رنگ گورے
 پئے ٹرے وال متھے دے، جتنے بوہت ہلاکی
 گل لائے دی لالی ہو یا کیسر والی زردی
 جو بن رتن محمد بخشا، بھور گیا اڈ باغوں
 آؤں سیاں گل کراؤں، بولن بھیس ہن مکتی
 روون دھوون کم محمد غم ماری سڑسکی
 جتھوں یار کھڑایا، بھالے گردا باغ ارم دا
 رُوے باجھ محمد بخشا کس کم لائے تن نوں
 ویکھ سڑے گل لائے والا داغ کیلجے رگتا
 لاگل بڑے درد وچھوڑے کیتے ایس ازاری
 اُچا ہوہو رستہ ویکھے، مت سوہنا سر کدھے
 وانگ سرو سر سہندی تابش، دھپ جلا دے ہڈیاں
 جانے پری خرا قول گرمی سخت اوہناں پر دتی
 نقل اندرجیوں جلدی مچھتی چال اوہوسی پھر دی
 پنگے کھازین پر پنگے پٹ پٹ انبائے
 جس راہ ٹردی سڑی جاندی سے ٹریاں ٹمکیاں

دینج بازاراں گلیاں دتے کھلے وال دیوانی
 کرے دجھاپ ملاپ سخن دے، اچی سدا دے
 حال بدیع جمال پری دا، جو دیکھے سو سڑدا
 عشقے آن کیتا گھر خالی، نفیوں پھر بہاری
 درد غماں دے بھانبر بھڑکے، اک لگی جویں ہاری
 چھپدے کد دلا ندے سودے، ہوندی خبر دلا لال
 ملکاں دینج کہانی ہونی، ہر گھر گلاں ٹریاں
 جھولی پا انگار محمد کوئی بچا نہ سکے
 کر کے صبر بچا یا لوڑے، پری دوا غماں دی
 عشقے اندر صبر نہ رچدا، سورج میل نہ لکدی
 نیناں دینج کئی غم غمڑے، غمڑے کم غمازی
 زلف اندر سے سنگل گنڈی کردی قید لال نوں
 نویں پریت امیلاں والی، مل کے یا روچھتا
 جے سو پھولن غم دے پھول لال رقاں لگاواں
 پھر ہتھیار محمد بخشا، بن کے مرد سیاہی
 انگلیاں کروانگ کماناں سدھاتیر فلم دا
 چڑھ گھوڑے تک بخت شابی پن سفردی مودی
 وانگ وزیراں دیہہ لہاں کر کے جیہجہ ملائم
 اول لکھ رقعہ مت صلحوں ہو جاواں چھٹکارے
 سخن بند متے واروں دیوے ساز سیاہی والا
 ہار اندر کھار چو طر فی صنف پر صنف لٹاواں
 اندرتا مست اپتنا، سر گھٹا مونہ پانی
 دوہڑے بیت الا دے غزلاں سبدرساں کرکے
 جو بن شان گمان محمد نس گیا لاہڑ دا
 نقش سخن داثابت ہو یا، بیٹھی دھو غباری
 ظاہر ہونی محمد بخشا، جگت دھول دھاری
 بانڈا ہو یا بھید ملک تک تک بریاں چالال
 جے سو بھید چھپا یا لوڑن عشق دے کر کھریاں
 عشقاں مشکاں تے دریاواں، کون چھپے ڈکے؟
 جتول وایم دی جاوے، دھماں گھنڈی جاندی
 سکاروں نہیں کر سکدا پردہ پوشی اگدی
 کیونکہ چھی رہے محمد بالنس چڑھے دی بازی
 پیر عشق دینج پا محمد، کون نیچے خفقاں؟
 آپ مہمے ٹور کھڑا یا چپت پری دا بھٹتا
 درد منداں دے درد نہ مکدے جے ککھ کاڈاں گلاں
 چڑھناے شاسپال شاہے دے ہو قلم ول راہی
 کاغذ دے میدانے اتے سایہ ڈال علم دا
 چل دربار شہانے چل کے دس دلیری مردی
 شاسپالے نوں باشم شاہ دے جنگ اتے کرتا م
 نہیں تال تیخ زبان تیری دی لگن دے چمکے
 کافی نال پر وقطاراں، سن کراں سبھ کالا
 دشمن دی ماں بہن محمد، مکھی ہار پٹاواں

صفدر مدد کرے ہر دلیے جو شہنشاہ شاہاں
 سرو بانو تے مہر افروز چنتا چکھتا جلائیال
 گوشے سدر کے اکھن لگیاں، سُن شاہا کن دھکے
 سیف ملوک نہ بکا شکا، ہو لو گکھ نہ جانے
 ہاسی ٹھٹھا جان نہ مٹے اُس داضائع ہونا
 باپ اوہ سلطان مصر دا، عالیشان کہاں
 ایو کو بیٹا اُس نول کر کر عجب دعا میں
 حق اوہ دے وج ایویں اُسی لکھی سلم ربانی
 پندراں برس ہوئے جد ایویں سفر مصیبت سہنے
 محنت سختی جھاگ مصیبت قہر تلور بلا میں
 ایہ سُن نہیں مناسب تیوں ٹھل کریں اک پل دی
 اوہ ہے مرد کرامت والا، جے آپول چھٹ آیا
 تول سلیمان نبی دی جانی دیو پریاں داراجا
 آدمیاں دے راجے تیوں کیہ اکھن گے ساے!
 اک آدم گھر اُس دے پوتہا، کر کر اید گشائے
 جے حمان تیرا وہ بنیا، سدا رہیں گا لازم
 نلے نرم اقبال تساڈے جانے گا ہر کوئی
 بے آبروئی تے نامردی ہو رہیں اس جیسی
 در تیرے تول پکڑ منگائے خاص جوانی تیرا
 سیف ملوک حمان اسادا، کوڑ نہیں اس گل وج
 اٹھ تثنائی لشکرے کے، کر قتلزم ول دھانی

زور دہنڈے نال محمد، دیو دشمن نول گاہاں
 نال نکر دے اٹھ تثنائی شاہا لے ول آسیاں
 ایو کم وڈا اٹڈ آیا، نہ ہٹ رہنا ڈر کے
 اُس پچھے سردینا لازم عین فرض کرمانے
 جے اچ آہلک ڈھل کریں گا، لوگ عمر دارونا
 چاراک سے تخت داسائیں اس مل سیں نوافے
 منتاں من من لہا آہا، کرم کیتا رب سائیں
 بیٹی تیری دی تک مورت چالیوس سرگردانی
 ندیاں اندر ڈھلارہا، تیکر چھلے ہندے
 شہر تیرے دے در پر پوتہا، کھڑیا پکڑ اذائیں
 سیف ملوک ہے وج قیدے ایہ تیری واہ چل دی
 کیہ جوانا مردی تیری، کیہ جانے کا پایا؟
 زور تیرا کیہ یاد کرے گا، ٹھٹھا بے محتاجا
 حیف اوہی سلطانی یارو، جس ایسے پڑھے
 اوہ بھی دیوتیاں پھر کھڑیا، کیتوس نہ اُپر اے
 کیہ جانے گا کڑا چاری، باپ اوہ شاہ عام
 گھروں جوانی قید کر ایوس، اس تھیں کچھ نہ ہوئی
 قلمزم داشاہ کون، نکارا، کرے دیری ایسی!
 کر کے قید عذاب دسے، ہائے ہائے قہر نبھیرا
 ایہ نکاح روحاں داموئی، کیتا زور ازل وج
 سیف ملوک لیاویں زندہ تاں تیری رہ آئی

شاہزادے و بیج جو سن صفتاں، بی بی اکھنایاں
 شاہپالے نوں سُن صفتاں پی محبت اُسدی
 شاہزادے دے سچے عشقے اثر اوتھے وِج کیتا
 سرو بالوتے مہر افروزی دتے تاکلاں دے
 ایسی لب غصے دی اُٹھی، سُرُن لگا سر سید نہ
 جنبش جُتے جوش مغز وِج، چکیں باہاں چنڈا
 منشی تیز نویس شتابی پوہتا وِج حضورے
 کاغذ اُتے کالی کافی کیتی اوس روانی
 لکھیا خط عجائب پُتلی، سوہنی صاف نوشتوں
 ہر ہر سخن میانون باہر فولادی تلواراں
 خط تیار ہویا، جس دیلے لگی مُسر شہانی
 سے کوہاں داپینڈا کر کے مستلزم اندر آیا
 ادب سلام بجا یا ندے، جیونکر ایچی کر دے
 آساتی بھر دیہہ پیالہ، ادہ جشیدے والا
 ایسا مدھ جیدے چکاروں ایہہ شب گول کالی

نامے واسط سر اندی پوں شاہاں لکھ پھنچایاں
 کیوں اکھیں نظری آدے، دل سکدا جند کُسدی
 قدرت دے ہتھ نال الھی پھر سوئی دل سیتا
 آتش بھڑک لگی شاہپالے جیوں بھڑکا پھلاندے
 بھیج گئیاں سبھہ ہر صلا حال، گرم ہو یا جد کینہ
 منشی سد لکھا یوس رقعہ، بھریا قہر غضب دا
 زریں رقم جیہا خوش کاتب حرفا دہانک جھوڑے
 لکھتے سخن کھرے جو دتے شاہ شاہپال زبانی
 حرفاں دی پیلوڑ بنائی باغ بہار بہشتوں
 سخنوں سخت زبان محمد، کردی ماراں ماراں
 اُدھو آہو مخاطف ٹریا، جس تن رڑکے کافی
 ہاشم دے درباے جا کے ایچی سیس نوایا
 تھیلی کھول رکھے لے منشی، پڑھ پڑھ کنبن دے
 کالی راہیں چانن لگے، واہ نور شیدے والا
 بن کے خاص عقیقی تارا انگن چڑھے فی الحالی

نامہ شاہپال بہادر بطرف ہاشم

اول نام ربّے داکتھاں، نامے داسر نامہ
 ہر دانش تھیں بخر دتوس، نامے دین ایمانوں
 اسمائاں دی رونق کردا، روشن تائے لاکے
 ننگا روج بندے داکھیوس بخش جُتے داجامہ
 روزی دیندا، جل کریندا مشکل سخت کما نول
 دھرتی آدم نال سہاے، آدم نول جُب پاکے

دانا بنا زور آور ہے نالے بخش نہارا
 میرے جیہاں حق بندیاں، بیعتلاں، بیہوشاں
 اکناں نوں ایہہ نگلی دیندا، روٹی باجھوں مردا
 نہ جس کم کساتیاں کیتیاں، اوئے ولت کھٹیاں
 جو چاہندا سوکرا آپوں، کوئی نہ حاکم اُسدا
 ولے جتنا سیس نہ چلیے، حکم اوہرے فوج ہوئے
 شاہس رحمت اُس بندے نوں جس نیلن پھریا
 کیہہ حاصل اُس قوموں، جیہرے ناسحق قد پچھان
 ویری دی کر ادب تواضع اپنی بھوکو ایئے
 سُن ہاشم توں قلمزم اندر بیٹھوں راج بنا کے
 لوہڑ تھیں بن چتر اڈ سکدا، جس نوں چھوڑ نیندے
 زور میرا زماؤں ہوگا، کتھے ہے کوئی سا جا؟
 ٹھویں تھیں سپ بنیا لوڑیں، ناگاں نال کھیریں
 دُنب اچا کر کُندل پاویں، سر دتج پوسی جُتی
 چھڈ دے خصلت شیراں والی، کیوں سرفعت چٹائیں
 جے میں قلمزم اندر آؤس، دھرتی پٹ دیاں گا
 حق تیرے دتج ایہہ کم چنگا، نوکر بن کے چلیں
 تینوں مار کراں گا ایسی یا مرسیں یا سیس
 مینوں قسم زبور کت ابوں تے داؤد نبیوں
 کیا قلمزم، کیا قلمزم ولے جے میں لشکر چاڑھاں
 توڑے توں بھی لکھ فولادی کر ہتھار سانڈے

ہر دم مدد روحاں نوں دیندا، عقلان نوں چمکارا
 سخنوری دی خلعت بخشی پا طبع و دج جو شال
 اکناں نوں اُنھنے خزانے غیبوں اگے دھردا
 نہ جس عیب گناہ کماٹے، اوئے رنجال گتیاں
 جان دیوے تاں زندہ بندہ، کڈھ لے تاں کُدا
 اُس بن حاکم ہو نہ کوئی، جس درجا کھلوئے
 اُڑیا کھڑیا پڑ اُس جیہڑا جھڑیاں اگے جھڑیا
 آفرین جیناں نوں کیئے گالیں و انگر جانن
 دشمن تھیں خم کھائیے ناہیں، لیاں زور نہ لائیے
 گھر میرے تھیں پکڑیں دھسکاں، دیں سزائیں جا کے
 زور شاہاں دا پرکھن لگوں، نامیوں خیر لوڑیے
 کیہڑا لشکر تابع تیری، کیہڑا ہے راجو راجا؟
 اُکڑا کڑا ٹریں گمانوں نال کندھانمے اڑیں
 سستے شیرے بھونک جگیا یا شامت آئی کُتی
 کر سٹساں تہہ بار ولایت، قلمزم ملک کٹائیں
 کتنی پٹ تساؤی ساری ندیں سٹ دیاں گا
 سیف ملوکے نوں دے خلعت پاس اسڈے گھٹیں
 میرے نال کھیر غریبا، کد قلمزم دتج و سیس
 جے چڑھیا تاں قلمزمیاد، مَول نہ چھڑساں بیٹوں
 لشکر فوج سمیت ولایت گاہ مروڑ تاراں
 موم ہوسن تک اگ غضب دی، کتے نہ دس جانڈے

تیر انداز نہ تکتے اگتے تندتند تنف ری چانی
 بھن کماناں اک وچ سٹ کے تیرنے پر پٹکے
 نہیں تاں ایسے کن پھر اسان جالے کائیں کیہیاں
 ہونے زور جہاں میں قوت، صلحوں مکھ نہ موڑاں
 سیف ملو کے نوں پھڑبا ہوں ے آپاس اسائے
 تندری تیزی نت نہ پچدی کرے رات دہاڑی
 ڈاڈھے نال تگرے ہوئے، ڈھے ٹرے کر نر می
 جے میں بھی اُس گل پرائوس، کون بھنے کاسا تھی؟
 جیہڑا ملک تینوں رب دتا، بہہ کے کھا بہا ریں
 کاویں دیکھ ہنسا نوں چھدی چال مدھندی جوی
 خبر نہیں رب کس نوں دیسی تاج تخت سلطانی
 آہرک وٹھرے وانگر بھڑکیں، کیوں چایا رنگ مٹی؟
 میں اج ہاں سر بادشاہ، تیس مثل ہتھ پیراں
 تینوں ہے مغروی چایا، دیکھن دے نہ اگا
 غضب میرے اک توہیں تائیں کئی دلیہ کھپانے
 میں سلیمان نبی دا پوتا، آدی دا شاہزادہ
 تساں جہاں تھیں میں کیوں مسال، جے بکتی یاری
 نبی سلیمان گئے جہانوں تاج میرے سر دے کے
 کس دی طاقت راج میرے وچ شرکت کیتی لوئے؟
 قدر اپنی دے کاغذ اتے حرف غلط نہ پایا
 سچے رت شنا مینوں، مالک کسھ ملک دا

ہوں لگوں سر صدقے آپے بل مت رب بچانی
 لاہ زہ، الا مکمل، آمل پاکے وچ پٹکے
 ٹھنڈا دیکھ نہ ہوویں گیار، تپیا تاں رت پیساں
 حاضر ہوئے چیز اسادی، جو کجھ منگاں لوڑاں
 توں نہیں پیو داد تیرا تھنھوں واس اسائے
 کس تھیں لے کمان اسادی بت تیرے چلھی
 ہاشم سخت سنالیں گا، کرن لگوں بے شرمی
 پیراں ہیٹھ ملیدہ کرساں، توں کیڑا میں ہاتھی
 شیراں نوں انگشت مسالیں، گھر کیں سرانگاریں
 نہ اوہ آئی نہ ایہہ رہیوس، رہ گئی نر می پٹوسی
 طالع کس دے مدد کریں، یاری ہوگ اسامی
 جے شیراں داد دھچھا لگا، اپویں جاسی مٹی
 سرانے نوں آپ مرتدا کون کوئی وچ خیراں
 گگو بائگ نمائیں دتی جانو کس رگا
 پیو دادے تھیں ایں بہادر بادشاہانے جانے
 دیوتیاں وچ جنگ بہادر میں تھیں کون زیادہ
 بھیداں تھیں بھید نہ دے، گوروں شیر شکاری
 میں مالک جھکھان جگہیراں ہتھیں میری لے کے
 وجے گزرا قبال میرے داگر دن، لک ترورے
 کار تیغ میری دی کٹسی زور نہیںوں ازما یا
 خاند تھیں کیوں باغی ہوویں پھر میٹھے لکدا

اُس سمجھ ملیں کر توبہ ہے ایسہ وقت وہانا
 سنبھل زور جوانی والا نہ کر اید ولسیری
 نیوال ہو در میرے، چھڑ کے وڈیائی اُچیاں
 جے میں اٹھیا تاں توں ٹھٹھا، کجھ نہ رہی باقی
 کیسہ ہو یا جے ویری میرا شکرتیرا پھلا
 میں ہاں بھارا وانگ پہاڑاں میں مسکند ہلاں
 جے ہیوس تاں بھرت ہلے گی، ذرا ہلا نہ مینوں
 بیٹے تیرے نال لکھی سی ایویں مستلم ربانی
 مردیاں ہار کیتا اُس نے سودھ نہ پچھاگا
 پُت تیرا اُس مُردانا ہاں، کیوں نہر ظلم دھرائیں
 کسے طرح بہرام نہ مُردا، کیوں قتل مچائیں؟
 کاظمین الغیظ پڑھ کھاں وَاَعْلَانِینِ کلاموں
 کر احسان اسان پر ہاشم، چھڑ دیہہ ایہہ پردیسی
 ٹور اُسے شاہزادے تائیں، اُسے جواب سنائیں
 جاں خط پڑھ سنایا منشی، تسیل اگئی پر پایا
 لے کافی مسوانی منشی نال طبیعت دانی
 پالغانے تھیلی اندر ڈال رفقہ بند کیتا
 شاہپاے دل ہو سلامی تھیلی چپ گزرائی
 گھڑی تردک بھب دے ساتی، دُور دُور دُور

لکھ افسوس کریں گا پچھوں، کس کم پچھوں تانا؟
 حد میری فتح آہتھ پاویں، شامت آئی تیری
 مینوں اٹھنا پا نہ ایتھوں، جے تندر رہنا جانی
 قلمزم ساری پٹ سُن گے سُنماں نال عراقی
 جے کوہ قاف لو ہے دا ہوٹے، میں پٹاں کر ہلا
 جے ہلاں تانا مہر پٹے، جگ سارا تھہر تھلاں
 لے مل سیف ملو کے تائیں، مُرد مُرد اکھاں تنوں
 نہیں تاں ایہہ نہ آیا مصروں بن کے دشمن جانی
 عمرے دے دن پوے ہوئے، مٹھے اُسے لگا
 جے آری دھچھیری اس فوں یا بھوہ کھل بھرائیں
 بخش گناہ اس بندے تائیں، اجر جنابوں پائیں
 صابر شاہر ہو در رب، بھلا ہو دے اس کاموں
 نہیں تاں میں بھی فرق نہ کر ساں، ریت جنوں دیسی
 نہیں تاں پوہتا جان اسانوں، جے کجھ کرسی سائیں
 جلد جواب ایہہ مُرد لکھو، ہاشم شاہ فرمایا
 لکھ جواب شتاب نکایا، سُن سُن سخن زبانی
 آہو خالط دے ہتھ دتا، لے کے گیا چوپیتا
 منشی کھول دکھاندا جاندا، سخن پروتے کافی
 دیہہ شراب اجیا، جس دیستی ودھ شماروں

اس پانی دے زوروں میں بھی اگنی پوہتا پیاواں
 گوردگورواں دا ہو فرما دے سجدہ بجا لیاواں

جوابِ ہاشم شاہ بطرفِ شہپال و خواستِ جنگِ انصاف کمال

سہرا کھیں مونہ خط پر دنیا سر خط دا جوناواں
مٹی وچوں کڈھ وکھاندا سوہنے پھل ہزاراں
دیکھو کیڈ بلند بی دیوس ایڈ آسمان بلنداں
جمل جہان کیتا اُس پیدا بے پروا جہانوں
دھرتی خاک نمائی اوتوں امیر نت گھماندا
اوہو صاحب ملکاں والا، اسپس تیس سجد بندے
اکو خاوند سر جہنارا، کوئی نہ اُس دے جہا
ہر ڈاڈھے تھیں ڈاڈھا آپے ودھ شمار حسابوں
اسپس تیس ہر کم کما تے نال اسباب ہتھیاروں
حکمت حکم اوہدے تھیں بھریا ایہ تمام پسارا
دل و شنائی نور اکھیں وچ، جٹے زور اُسے تھیں
حکم اوہدے تھیں کوئی نہ نسدا، اسپس حکم دے بندے
توں ہی راج نہ ملیں آندا، لدھا افسے گھر تھیں
شکر گزار ہیں شاہپالا، راج پچا ملک دا
میں بھی دیو، ناقوت ناہیں افسر وچ دلیراں
کیہہ ہو یا جے لشکر تیرا ودھ حساب شماروں
تینوں مان دے وچ بھارا، کرساں خرچ خزانہ
دوے شیر اسپس گج اٹھے، جس نوں زور زیادہ

شالا او سے نام سچے توں میں بھی صدقے جاواں
خاکوں چا اُچیرے کردا سرو بلند چناراں
نور اپنے تھیں روشن کیتوس دیدے دانشمنداں
لاچاری وچ چاے کردا کھدا اسان جہاں نوں
کھ سمندر تے دل اندر مٹی مٹھ بچپاندا
ہراک دار کھو الا آپے، کیا چنگے کیا منڈے
رکھن مارن والا اوہو، ہو روں خوف کوہیا
بے نیاز اوہو جگ سارا منگن ہار جتاہوں
اُس نے جے کچھ پیدا کیتا بن اسبابوں یاروں
حکموں ظاہر حکمت اولھے، کیہہ جانے جگ سارا؟
مینوں تینوں شاہی لدھی ہوئی غور اُسے تھیں
جاں دم کڈھ لے تاں پل وچ ملک دن سجدہ بندے
مینوں بھی جے چالوئے عجب نہیں اُس در تھیں
چھوڑ بکھر مونہ پر پندیا جے کوئی اُچا تھکدا
جس پاسے شمشیر چلا وال ڈھیر رگا وال شیراں
میرے دیو بہادر ایسے اک اک سخت ہزاروں
مینوں قوت باہاں اندر، لڑساں دانگ ناں
سو دیو مار کھرے گا ایتھوں، سُن شاہپال شاہراہ

آدم ذات کینی تلوں تہ نصومت چائی
اوہ آدم سی غونی سادا، لہذا چیدا وگدا
غونی مارن روا شرع و بیع، عیب نہیں کچھ کیتا
اک غونی دے مارن کارن، میں پر چڑھ چڑھ آویں
خاک بنہ جنس نہ ساڈی، کون کوئی پر دیسی؟
اس نا جنس اکلی پچھے بُرا گلے دامنگیں
ایہیں ضدیں چھڑساں ناہیں، خون کیتا اس میرا
توں ہیں مرد کچھری اندر، رن وچ مردی میری
تہ کیہ جاتا ہو نہ کوئی، توہیں توہیں جالیوں؟
میرے جیسے مار مرے نہ دس مہرہ بازی
نیویں ہویاں ہونہ اُچا، اگوں مار نہ لافاں
پتھر نال ٹھکور نہ شیشہ، کیہ کر لیس کھٹی؟
موجاں مان تخت پر بیٹھا، چھڑ دیہ کھیرا میرا
توں سلیمان نبی دی جانی پھیڑ نہ دیو ہتیارا
دکان موڑا ساڈے وتوں، میں بھی مفت نہ لہدا
ہستھوں غور اسٹوی کرتوں وڈا میں کئی جائیں
جے توں دانشمند کماویں، میں بھی نہیں ایمانا
القصد ٹھک دیساں ناہیں، نہ اول اٹھ پڑیاں

دوہاں گلاں تھیں جو تہ بھاکے کر اللہ بسم اللہ

دھل کھی مونہ طرف اسٹوی کر اللہ بسم اللہ

برجنگ تیار شدن و سپاہ جمع کردن از ہر دیر شاہی پال و شہم دیو

جاں ایہ سخت جواب سنائے غشی نے خطا پڑھ کے
والا گردے کندھے ہوئے، نوں ٹھٹھے سرنگے
گج اٹھیا شاہی پال بہادر نعرہ مارا قسدا
سجھ سنا زندگی دے دے دے طرف سمندر نٹھے
پاہرے ہرن نٹھے چھڑ پڑے، نیل گائیں گھب ڈھٹھے
حکم دتا شاہی پال بہادر فوجاں جمع کراؤ
ہاٹھاں کلک اکٹھے ہوئے، منشی لین تلاشی
آہتیاں کوہ قافاں وانگر فوجاں گرد چوہیرے
سیکڑیاں جد قانونگوں قلماں بوہت گھسائیاں
لکھ پوواں نر دیو بہادر ترے لکھ فوج غرق
ایہ کچھ نامی لوک سپاہی، ہو رہے انت شماراں
فوجاں ہاٹھاں کانگاں وانگر گج کوک کے چڑھیاں
کر کے نظر ڈھٹھاں شاہی پالے لشکر بنیا تنیاں
آتش وانگ سپاہ النبا قلم و ل چلائے
قلم دے دریائے توڑی شارتاں لوں کے
شارتاناں دچوں چڑھ آیا کانگاں جمیں دریاواں
بوئے گھاہ زمیں پر ہوئے پیراں مہیہ ملیدہ
توڑے سیر شہاں دایارو، بوہت مبارک بھلا

اڈیوں لب گئی لگ چوٹی، بغضوں بجا بڑ بھڑکے
لاہ دھڑکے ہڈ کر کے شاہ پال پر چھنڈے
کنب گیا سجھ باغ ارم دا، کوٹ بازار شہر دا
ناہر شیر پلنگ جنگل دے سُن نعرہ سجھ ترے ٹھے
دیو عفریت اتے جن پریاں لشکر ہوئے اکٹھے
کوہ قافاں تے کوٹاں دچوں لشکر سجھ ونگاؤ
فتح حسابے آؤں فوجاں خلقت بے تماشی
کوہ قافاں نوں پٹن والے راکش دیو وڈیرے
جو جو جنگ بہادر فوجاں گنتر اندر آسیاں
سجھ ہزار ہو یا جن حاضر نمک حلائی نیتوں
بجھ ہتھیار سوار چڑھے سن، بھکھن مثل انگاراں
قلم دے دیاوئے تائیں گاہن شتابی وڑیاں
شارتاناں ہوئی پُرساری، وانگر فصلان گھنیاں
جس راہ جانے جوہ ہو ہیرا سجھ کچھ جلا جائے
نیر تپے تے دھرتی بلے جس راہ چلن پے کے
دھوڑوں دھندو کار غباروں راہ نہ بھڑاواں
دھرتی مہیہ لگئی چھپ کھڑے دولت ہار پوشیدہ
بھٹھے جاوے کرے خرابی دھرت دے تھے مقلد

جاں قلم دے نیڑے آیا شاہپالے دا ڈیرا
 ہاشم شاہ نوں ابے نہ خبراں اک بلی سر میرے
 تخت اتے سی عیساں اندر بیٹھا وانگر شاہاں
 آن ادھناں فریاد پکاری، مَن توں ہاشم شاہ
 شاہپالے دے لشکر آئے تھان نہ دسدا خالی
 اکس وزیر صلاح دسالی، راتورات اٹھ بھجوا
 ہاشم کیا چوری پینا کم نہ بادشاہاں دا
 دوجے کیا، فوج اوہنا ندی انت حسابوں باہر
 ہاشم نال دیر کی کندا، اک بگھیاڑ شکاری
 ہاشم دی سن ایڈ دیری تگڑے ہوئے سپاہی
 ہاشم قلم دے سلطانے پتا پیا اس گل دا
 لشکر جمع ہویا جس ویلے شاہے لیا الیمیاں
 لکھ پری دج گنتر آئی، چل ہزار عفریتاں
 سنگل دیوہن کل ہاشم آن لٹھا دج پڑ دے
 دوئے گھٹاں برابر ہونیاں آہوں سامی دیسے
 میر وزیر بھجورل بیٹھے، پچھدا شاہ صلاحاں
 دسوکیتہ تدبیر کچھوئے مشکل بنیاں کاراں
 ہٹ ٹراں نامرد کماواں جے چمک کراں حلیمی
 نبی سلیمان دا اوہ پوتا، جے آج اُسنوں مال
 نلے خوف دے دج آوے لشکر اُس دا بھارا
 فکر ڈرا اندلشہ کر کے خوب جواب سناؤ

ملکاں دج قیامت آئی، اٹھیا شور گھنیرا
 شاہ شاہپال بہادر چڑھیا کر کے تاو دیرے
 اچن چیت کوکا و آئے، سر پر دھریاں باباں
 چڑھ آیا طوفان تیرے تے، نہیں نسن دارا ہا
 زرہ پوش سپاہیاں کولوں زمیں ہوئی بھگالی
 بے خبراں نوں بھاج پورے گی، شخونی اٹھ و بوا
 جو ہونی سو ہوسی اوڑک لڑساں نکل باندا
 وکھدیاں دل دہشت کھاندا، کیکر لڑسیں ظاہر
 بوہتیاں بھیدیاں تھیں کدڑوا، سو مثال ہماری
 غل پیا سجد قلم اندر ٹر آئی ہے شاہی
 اس بھی فوج اکٹھی کیتی حکم جتھے تک چل دا
 منشی انت سنبھالن لکے چڑھے طرف غنیمیاں
 کیتوس سجد اسباب اکٹھا رکھ بھگڑے یانیتاں
 نر شاہپال بہادر ادھروں چڑھیا گھوڑے چوہدے
 ہاشم شاہ دی ہنڈ ڈر نکلے، مونہ کیوں ہن پھیرے
 تہیں اساوے بیڑے اندر ہر اک مثل ملاحاں
 چڑھ آیا شاہپال بہادر کردا ماراں ماراں
 جنگ کراں تاں ہوئے بے ادبی، اوہ سلطان عیسی
 روح ادھناں رنج ہوئے گا، لکھیاں دج بدکاراں
 مار مڈال متے پڑ جتے، کر و لکھو کوئی چارہ
 دیر کرن دا وقت نہ رہیا، کچھ بند بست سناؤ

دانشمند سلامی ہوئے، سُن فرمان شہانہ
 باغ اقبال تیرے داسا واسطے ہمیش بہاریں
 فکر اندیش تیرے اُچھے، ناقص عقل اسدا
 لیکن حکم مستبول سرے پر جو اکھوسو کرنا
 اول صلح بنایا لوڑو، جے ادھ من کھلووے
 صلح ہوئے تاں بہتر سچھتیں نہیں تاں چٹھکے مارو
 ایچی گھل کے پتاکراؤ، کس مطلب شاہ آیا؟
 اکھ کھلو ادھ آوندیاں ہی قتل کیستابن خبروں
 جے شاہپال اسے کم چڑھیا، لاہ امید مڑے گا
 جے کچھ ہو رادہاں دل عفتہ تاں جی س کھلن گے
 ایچی ہتھ منگا و خبراں، ایویں جھلا نہ چڑھنا
 ہاشم شاہ نے ایچی بھیجے دل شاہپال بہادر
 جیکر مطلب ولایت والی، آپ ہووے انصافی
 میں بیٹھا اک ٹاپو اندر صبر قناعت کر کے
 حضرت نبی سلیمان والی ہتھ تیرے سبھ شاہی
 جے کوئی ہو رتساڈا مطلب، تاں ادھ بھی فرماؤ
 جے کر میں عتیں ہوون والی عرض تساوی ہونی
 ایچی آن پچائیاں عرضاں، جیوں ہاشم فرمائیاں
 باغ ارم عتیں آدم زادہ جو تساں پھر آندا
 ایچی عرض کریندا شاہا، کیہ اک آدم زادہ
 اتنی گل آتوں کیہ آئیوں لشکر چارھ مریلے
 دیں دعائیں ہوئے زیادہ شان مکان شہانہ
 دائم تخت مبارک ہوئے، دوتی دشمن ماریں
 سو یو کم مبارک ہوون، جو دل کے تساڈا
 عقل اسدا ایہہ منہ ماندا اکثر بہتر جرنہا
 نہیں تاں جنگ کراں گے غلصا، جو ہوئے سو ہوئے
 جے کچھ رب کرے ادھ ہوئی مردی دلوں نہ ہارو
 جے اس سیف ملو کے کارن ایہہ ہنگامہ چایا
 جے توں طلب کریں ارج شاہا، کیونکر کٹھیے قبروں
 عذر تواضع ایس کراں گے کیوں تاں جنگ جڑے گا
 اپنا آہرا سیں بھی کر ساں، جے کچھ دس چلن گے
 صلح ہوئے تاں واہ بھلیہ جنگ ہوئے تاں لڑنا
 رکت سہیوں شکرے کے آیا شاہ اکابر
 ایدے ملکوں میں اک کوچہ، توں شاہی کوہ تانی
 نال تیرے کوئی شرکت ناہیں، توں بھی بھول جکے
 میں اک گوشہ دنیا جیونکر لئے جگیر سپاہی
 کراں صلح علاج اوہرے دی، خیری مڑ گھر جاؤ
 حاضر آن کریساں، نہیں تاں مترض نہ دنیا کوئی
 کمں نکاشا ہپال بہادر بخشاں تہ خطائیاں
 موز دیسے تاں پچی ہاشم، نہیں تاں ملک کھڑا
 بے وفانکارے پچھے چاہیں شور زیادہ
 اوہ تے جس دم آندا آبا، قتل کیتا اس میلے

جاں بدخبر شہزادے والی کن پئی شاہپاے
 نیکے وٹ وٹ ماسے چھاتی، دھرتی مارے اڈیاں
 غنبر اچھنکار کرایا ہور گلاب عطر دا
 جس دم ہوش سنبھالی شاہے، بیٹھار کھ دیری
 ہائے افسوس جوان اچھا، عاقل فاضل کامل
 میں بھیڑے نول نظر نہ آیا کامل شوق تکن دا
 لشکر فوج سمیت مراں گا، ہاشم دے سنگ لڑکے
 پھر سو گند اٹھایوس بھاری، غصے جان جلائی
 اس جاتیوں مڑ جاساں ناہیں، جنگ دم جیاتی
 پچہ کچا اس جنسے دا پٹاں تحسم زینوں
 پر جے سیف ملوک شہزادہ میرے پاس پچاسن
 کر گلاں شہپال شہزادے ایلچی رخصت کیتے
 طالع روز تارے سو دھے، گھڑی مبارک تنجی
 چا واکاں شہپال بہادر چڑھیا جنگ کرن نول
 اوہ تلوار اوہدی کی گنجی سبھ ملکاں دے دردی
 وانگ ڈوڑاں نال لکھاراں کوڈا ماراں ماراں
 جیہڑا وقت موافق آہا، فتح دے در کھلے
 چکڑی دے گھر اس بنائے سے گزراں دے جھنڈے
 جھنڈے اُتے مورت لائی شینہ مہرہ ہستاتی
 کئی کوہاں توں دسد دوروں اوہ جھنڈا سلطان
 دھوڑ دھوڑ ہو یا سبھ عالم، جاں چڑھڑی ساری

ہو بیوش ڈھٹھا اُس غم دے کر کے جان حوالے
 آپ مہار انیر اکھیں بھیس درواں کوہلاں چھیاں
 میر وزیر ملیندے تلیاں ایلچی ڈر ڈر مردا
 ماری سرد اُساس، پکارے بھٹھ جیاتی میری
 خوش آواز ظریف تے سوہنا، ہر ہر ہر میں عامل
 وچ فرق اہدے ہن مرساں، نہیں سواد پچن دا
 سیف ملوک اُتوں سبھ وارے، کیدہ کرنے گھر کھڑکے
 قسم مینوں اُس رت سچے دی، جس وچ غلط کانی
 قلزم ملک ویراں کراں گامار دیواں دی ذاتی
 چھڈساں نراک بال اوہنا نداء، قسم اسلاموں مینوں
 ترکھی تیخ اسادی کولوں تاہیں جند پچاسن
 دتا حکم، چڑھو سبھ لشکر، بیٹھے کیوں چنیتے
 فالان نیک پتیاں جس ویلے ساعت آئی زکی
 لک بدھی تلوار نولادی، زرہ لگائی تن نول
 سنگلا دیپ جہاں در بنداں فتح ہمیشہ کردی
 شاہپاے دالشر چڑھیا گھنا اڈار اڈاراں
 سرخ سیاہ سفید نشاناں رنگ عجائب جھلے
 پرچم کلاے وال بھلے، جیوں جیستی سر جھنڈے
 دیکھیاں ہی دشمن تائیں سبیت پاے چھاتی
 اژدہا مرلیے وانگر کردا دشمن فانی
 پیراں ہیٹھ ملیندے مرد، بھیج بھیج مرگ شکاری

لشکر جنگل باراں گا ہیاں ہوئے رکھ لیبہ
صحر اداں دی سبزی سنبھی، ندیاں نیسیر نکھتے
شاہپاے والشکر چڑھیا، سُنیا شور جہانے
مور ملخ تھیں وافر فوجاں مار و شیروں بازوں
شاہ شاہپال بہادر آیا، بھریا شوکت شانوں
وہج میدان لڑائی والے اُن کیتونے ڈیرے
چھوہیاں کوہ پچوڑی دھرتی چھوہیاں کوہ ملے
لشکر نال ہوئی پُر دھرتی ہو ر حساب نہ جانا

ہو کف دست گیا سبھ رستہ لکھ نہ ہے پوشیدہ
صفتن صفا ہوئے رکھ بوٹے، تخم زمینوں پٹے
زمین زمیں کچھ نظر نہ آوے باجھڑے طوفانے
دھرت راباں دی لڑوہ کھائے لشکر بے نلازوں
جیوں گڑے دابڈل آوے سبھ گھٹاں اسمانوں
راکش دیو تھتھے پاکھیرا، جیوں کوہ قاف ڈیرے
دوہاں شاہانہ دے ڈیرے مٹی فوج سہنگر بن جتے
جے تختش دا چھٹا دیے بھنجیں پوسے نہ دانہ

جنگ کردن شاہپال بہادر باہام شاہ دیوان روز اول

ایویں کیویں مول نہ جانو نت دا پھیرا اسمانی
کھید تماشاے کارن ناپیں ویلے تنبو تانے
کس نوں خبر ہوئے گا بھلکے، کیہہ اسل سنگ کرا؟
کس گھروہن سپاے ہوسن، کس گھر منگل سوٹھے؟
کس دا تخت ولایت گھسی، مٹی خستہ حالی؟
کون رندی کوئی تیتی ہوئی، مونہہ سر سبجی پاسی؟
کس کس اندر لوگ وچھوڑا، کون ملے گا مڑکے؟
پھلا مرد روایت والا، واقف انہاں راہاں دا
لنگھی رات اکا سول پھپیا سارا لشکر شامی
دو لشکر ٹر مل کھلوتے برت وانگ اچھرے

پڑھدے تارے تے مڑ لندے، داعم سرگردانی
اک دھاکا بیکار نہ اس دا، کون حکمت پر جانے
کون اکھیں تھیں اٹھے ہوسی، کس دامیت پیارا؟
کس سرتاج بکے کس مونہوں کرن مٹی دے اٹھے؟
کس دی قیدوں ہوگ خلاصی وچ کرسی خوشحالی؟
کس دا کنت سہاگ ملیکا، دھڑی سندھو لگای؟
کیہڑے کیہڑے یار محمد، بھلکے ہسن جڑکے؟
ایویں سخن سناندا اکوٹا اوہناں دوہاں شاہانہا
دھی صبح لگی کوٹلیں، چپڑھیا سوچ نامی
کید نہ غضب چھتے کیتے کوچ تھل ڈیرے

جان غریب تلی پر رکھی، کرن نقیب پکاراں
 بھیر ہجوم خلق دی ہتھوں پیر ہتھ پین نہ کھلے
 صفائ قطاراں بٹھکھوتے، اک ڈبے دل تکرے
 مت کوئی دھو صلیح واڈھکے اول سٹوں پھٹوں
 ایہر غضب مرینداٹھاٹھاں موج جویں دریاواں
 کوئی صلح دی گل نہ ہوئی، مچیا شور ہنگامہ
 مہر محبت کئی جہانوں، پیو پت ہوئے دیری
 یاراں یارہ پچان ناہیں، کیا صورت اشیائیں
 اوڑک آن چڑھو چڑھ ہوئی ماے گنج نقارے
 پیلاں اُپر پاکھرجی کھس کھس لگے لاگی
 مونہ اسمان بنے کر بولن، کوک اٹھائی طریاں
 دھونے دھونس آوازوں چارھی شتری شور مچایا
 یونانی ایرانی باجے، ترکانی کرناہیں
 کورڑیاں دے سخت کر کے نکل جان اسمانوں
 کچی داسنو نکار اٹھائے بیل پتھر دے گھوڑے
 شیر جواناں دی مچھ پھڑکے سُن سُن شور داماں
 زمیں زمین وچ پیاکارا ترکاں دی ہنکاروں
 مشکاں وانگر مشکی چمکن نکرے سچے موتی
 چا، چانٹب کر نیلے مجرے ایڑن نال پہاڑاں
 پایا زور رکاباں اتے آسن مل سواراں
 ہائے ہائے کر چھڑن گھوڑے شپ شپ چلن واراں
 اکھیں نیند آرام نہ دل وچ بھجریاں چوکیداراں
 سر مہیوں ماری پولوے زنجیں بھر سرائ ڈولے
 میر وزیر نہ تیر چلاؤن، میر کرن قہیں بھکے
 وچ میان رہن شمشیراں شیر سہن اس چھٹوں
 ہاشم بھی مغدوری چایا آتش بار اُچاواں
 کیئے روہ کیئے دوپیکے سر جند جُستہ جامہ
 بھائی وانگ قصائی ہوئے، مول نہ منگن خیری
 نقتے شور فساد خصوصت اتواں چائیاں
 دھوئے تیک پچائے دھوئے ڈنڈ کمار ککڑے
 ڈھائیں مار اٹھے خر مہرے، جیونکر ویر ویراگی
 تیغاں بجلی وانگن ہونیاں تیغاں وانگن چھریاں
 طرم طنبورائے کرناہیں غل جگت وچ پایا
 گاڈوماں کن ڈوڑے کیئے وجن تھاؤں تھائیں
 پتھر بھن اوڑی کڈھن تازی مار سماں نوں
 چابک دست چلاؤن چابک، ہوش پٹا کاڑے
 رن وچ تازی جنبش چائی چہن سار لگاماں
 سیرغاں تن تران تران سکرے لککاروں
 مارن دُنب اٹھاؤن گردن پھڑکے اکھ کنوتی
 ڈنڈ گھمنڈ کرن جیوں رن وچ شیر بھنے اگواراں
 نیزہ باز قواعد کرے ازماؤن ہتھیاراں
 لکڑے پڑوڑن بہادر چھیرے ماتند ڈوڑاں

دھورو دھورو ہوئے مونہہ مٹھے، گرد چڑھی غمزدار
 غلط کبھی میں پندرہ نائیں دھرتی اک گھٹی سی
 تہر غصے نعرے سُن سُن پھٹ پھٹ پئے کیلھے
 کل گھوڑی موت دیاں نوں پانی آن کنداں
 گرم ہواڑھ موبان دی کولوں اٹھی دھواں دھاری
 لوتھال وچ زمین نہ میون، جاناں وچ ہوائی
 ہاشم شاہ بھی فوج سواری جیونکر آہی کاری
 کچھے پائے صف سنگاری، کتدھ پکی فولادی
 اس پائے میدان سُہایا شارستانی شاہے
 دھلی فوج سواری تکرئی کوٹ بنا کھوئی
 پچھے اگے صفناں بنائیاں کندھ جویں ہشتاتی
 وردی تے ہتھیار سپاہیاں جو لوٹے سودتے
 سجا کھاپاس سُہایا زہروں خودوں تیمغوں
 گردے لشکر ہاتھال گھنیاں بختہ کے گھٹال کھلویا
 جاں دو لشکر ہوئے سوہنجے، ملیا حکم شہاناں
 مارو مارا سماں آئی کہہ کہہ دوش شہانوں
 اتنے خون زمین پر ہوئے باہر انت شماروں
 تلواریں دے پیل پترے کھلے ہوئے سن ایتھے
 چھکو چھک وچ تلواریں نویاں سان چڑھائیاں
 گوشے چڑکمان کینوں مارے تے سیر غدنگاں
 اشک ناگ کنداں مارے تے اکھو مارے

پندرہ ہو گئے اس جگہ جگ ملے ہے جو چوہاں
 گردوں امبر بنیاں جیہڑی سُماں نال پٹی سی
 ہتھیاراں دی تابش کولوں بل اٹھے ہڈی بھجے
 نیزے سینے لاؤں بیرے تیغاں کٹن بندیاں
 لائی اک جہانے اندر، نسب کدھی تلواری
 خاک لوبہ واکار بنیا، پیر نہ دھریا جانی
 سبھی صف بنایوس، اڈل بوہت زور آدھاری
 اگلا پچھرا س بنایا، راہ جویں استادی
 اگے دیو بہادر رکھے ہتھ گھٹن جو ماہے
 کیڑا لنگھ نہ سکے وچدوں بھیڑا جیہی ہوئی
 وچ شاہپال بہادر آپوں، جیوں دل اندر چاتی
 دے دلاے، مارو دشمن جیونکر عاشق پتے
 جیونکر باغ آرائش پھڑوا باش بدیعوں
 وچ شاہپال بہادر گئے، رعد موافق ہویا
 دھیر اتے تدبیر نکھتے کیتے مسیر جواناں
 پیا ہیڑا تے دشمنانی نہٹی دُور جہانوں
 کندھک سُرخ ہوئی اوہ دھرتی تے تیز نگاروں
 مکھی مچھراؤ نہ سکے وچ جنگے دے کھتے
 رتی رحم نہ زخم کرن تھیں زہروں پان چڑھائیاں
 لیندے خبر زمان زمینوں، بھجن مثل نہنگاں
 لشکر دے گنج کُن کارن آرن مونہہ کھارن

دجن تیز شاپ تیاں، تیر نہ دیوں مری
 کچھ مقدور کسے دانا ہا، انگل کرے اچیری
 نیزے سل سل ٹانگے لاؤں، بچاں سکن ساٹکاں
 بھلے بھلے تن سلے بھلے، بھلے سب سٹیراں
 پیش قبض دی قبض چرو کی کھلی اوس دھاڑے
 چلی سیف صفا صفا یوں صغن صاف کریندی
 موجاں مار چلے ہر خون دی دم دم وچ چڑھاواں
 مہر محابا رہیا نہ قطرہ، نہ غم خطہ جانوں
 چھم چھم دسن تیر خدنگی، جیوں تھہ پھاگن دے
 ایسی گرم لڑائی گوڑھی دوہاں پہاڑاں چائی
 ادھروں ہاشم شاہ مرید پھردا وچ سپاہے
 شارسٹانی مارن کارن لاوے زور جوانی
 جدھر ہتھ کسے سر دھسے، لوں نہ چھڈے لڑیا
 بوہتے شارسٹانی مائے ہاشم نے کرہلے
 اس پاسوں شاہپال بہادر قلزمیاں پر بھارا
 دوہیں ہتھیں کوشش کر دامت پڑمیںوں بھتے
 ویری اُتے واراں کردا، دوہیں ہتھیں تلواراں
 ہاتھی سنے سوار عماری جس نے ہتھ چلائے
 قلزم دے دریائے اُتے، جے غصہ کراوے
 اگا دیکھ جواناں ہتھوں دھین ہتھیاں پولادی
 ہاشم شاہ اگے دنج کوکے لشکر دے مکر دے

دیوے ہاتھیاں گھل مل آئیاں ستا مینہ ہتھیری
 جو سر کڈھے، تیغا دڈھے، چاہے جنگ بھیری
 مڑے ہارنگی دج رن دے، لوہو پڑھیاں کاٹکاں
 چھریاں چیر نکالے پتے، سروں تکہ تیراں
 ماری بوک لوہودی پڑ وچ پیٹ پنجر پڑاڑے
 چیر لوسے کوہ قافاں تائیں سچی لاف مریندی
 تم تم کے تم جھنڈیاں طے رکھن کھلے لڑاواں
 امن امان خلاصی نٹھی واسی چھوڑ بھانوں
 چھٹک کماناں پی جواناں ہتھیں پڑ پڑ چھلے
 نعلیاں وچوں دھین اوڑھے، اگ دے ہرجائی
 گجدار نہ رجا خونوں، وانگر شیر سیاہے
 ملے ہتھ کرے پڑھتی بنیاں بہمن ثنائی
 جس جس پاسے حملہ کیتوس تن تنے پر چڑھیا
 ہتے نہ اک قدم پھیرے، پھٹ موہاں پر چھلے
 پھر ہتھیاں قیامت کر داؤر داسکر سارا
 وڈھ وڈھ دشمن سٹھر پائے، کیا سچے کیا کھتے
 دوہاں دے وڈھ چار بنائے، اٹھ کریندا چاراں
 کر دوٹک اک نہ رہندی، تیغ زمیں لہر جلائے
 جلدی اک کڈھے دریاؤں، شور ندی مچ پاپے
 جیوں شیراں دے دیکھیاں ہی بول نکلا مادی
 کر بند بست شتابی شاہا، دیو تیرے سجدہ مڑے

خالی کردا ہاڑ اکلاشا بہادر جنگی
 ہاشم نے فرمایا اگوں، دُریو نہیں دلیرو
 کھیرا پا چو طرفوں فوجاں آن پیاں شاہپاے
 جاں شاہپال دُٹھا ادھ غوغا، لکھریاں تدر فوجاں
 آخر فوج اکٹھی ہوئی، جیوں کیڑے یا مکڑی
 شمشیراں فولادی چمکن، چلن تیسر خدنگی
 سر پر چھاؤں کیچی ہتھیاراں، سورج اکھچھپائی
 زہری پین زہنورڈاں وانگن کر کہ مہتہ کرارے
 پنبے دُڑے جان تناندے، جیوں تیلی دُڑے تبنے
 والوں اللہ مڑھکا آیا، دُریا دھول و بالوں
 برچھی ساہگ موموں موندہ دُڑے ساہ نہ نکلن میندی
 خنجر سنجہر اندر کدھ کدھ آندے بوکے
 جھدر جھدریاں داویری واری دے نہ مولے
 پھل پھلاں بیج بنے ساراں وانگن گلابی غاراں
 نس والانس نہ سکے، تھاں نہ پیر مہن دا
 سارا روز نہ مٹھے ہوئے تیر انداز مریدے
 بازاں وانگر باز نہ آون سیزہ باز شکای
 ایسی کھید فحشی شطرنجوں دم ہوئی زیادہ
 قلمبیاں پر شارستانی پندے جان زور آور
 ہاشم شاہ کر زور دلیری رن وچ کھلاونگاے
 لڑدیاں روز گزشتہ ہو یا، آئی رات ہیہری

نال اوہدے کد پوری پیندی، بھلی پناہ مہنگی
 کٹھا ہو پود سبھ لشکر، شاہپاے نوں گھرو
 کر کے جھٹ رشاں مارن، کس کس دے پھٹ ٹاے
 جوش خروش کر بندے پوہتے، جیوں دیا وین مہال
 ہوندا جائے جنگ لڑائی پل پل اندر کڑی
 اک کیڑے دے چلن جوگی زیں نہ بھتے ننگی
 پھرنوں پر مارن جوگی تھساں نہ وچ ہوائی
 پچھے گڈے ہون اکیرے چھوڑ پھیرے ماے
 نیزے برچھے جاجا رگڑن امبر اتے سُبے
 ہتھیاراں دے کڈے پھن امبراٹیا چالوں
 جھنک نہ رہندی انک کٹاری، قندی کٹا کٹھی
 ہر پہلی تھیں ہسلی خونی وگدی وین نہ ٹوکے
 جیوں بھٹی وچ چھوے، تیوں توپھن ت بھٹے
 ڈھالال آپر ڈھالال کھڑکن، وانگن لائے زاراں
 نہ نس نہ پھین ہوندا، وقت نہ بھٹ کٹن دا
 ترکی تازی تانلی تازی ترک تاز کریندے
 کھنڈے مول نہ ہوون کھنڈھے تلواری خمدی
 شاہپاے دے رُخ تھیں ہوندا مار و پیل چاہہ
 ہاشم شاہ دی اس تڑتی، شاہپاے نوں باور
 شاہشاہا لڑو جوانو، کون کون پڑ ہارے
 سورج شاہ گیا وچ خلوت فوج کھلا رگھیری

زنگی تاج سرے پر دھریا ہیرے موتی جھڑیا
 دوہاں ولاں تھیں چڑھے طلائے جہاں لکھن دھو
 تھکے ماندے لشکر ڈھٹے سارے کرن دعائیں
 خبر نہیں دن کیسا چڑھسی، کس دی شامت آئی؟
 جیسی اج لسنکھی، جے بھلکے ایو جیسی ہوئی
 لیکر ہوں قبول دعائیں، وقت اجل دا آیا
 چینی شاہ زنگی نوں گٹھا ڈوٹھی رت کنا سے
 پھیراں چوٹ لگی درگا ہوں، مارے ناذقیراں
 ڈیرے کوک کھتی کرناہیں، ڈھول نکالے وجے
 بٹھار ہتھیار بہادر اٹھے، کل میدان کھلوانے
 تیغ بہادر دوہاں ولاں تھیں حملے کر کر آؤن
 بیدل باغل نس نس مرے، پیراں ہیٹھ ملیندے
 مار و مار رہی دن سارا، نت ہوئی قتل امول
 دیو قلم مرے ڈیرے آئے فھینڈے اٹھلے بھدے
 ساری رات نہ ڈیرے آئے، کھلے ہے پڑل کے
 جھنڈا شاہ جیش دے والا، سر بھرنے ہو ڈھٹھا
 خاور شاہ سنہری جھنڈا جھل کل جھل کل کر دا
 عالم تے دشمنائی ہوئی، گیا ہنیراں نوروں
 ایہ سورج جھنڈا فلک دالایا توئی جوڑے
 آن نوں سر وجے ولجے گتے دھونے پھیراں
 تمغیاں نے مونہ ننگے کتے، رتو دے ترماے

شاہ خاور دا تختوں لہر کے محلاں اندر وڑیا
 پیرے وار چو پھیر کھلوانے کے حکم حضوروں
 رہا، عمروں ملی رکھیں راست اجوکی تائیں
 سائے بھانے بھلک دھائے رز قیامت آئی
 دنیا اُتے جیون والا رہ جاوے گا کوئی
 ملک الموت محمد منجشاہ منتیں کس منایا
 ہنجر و اسماں بیجا پونجھ کھلار خسارے
 نور فجر دا ظاہر ہویا، بدھے لک امیراں
 شور مچایا طرم طنبوراں، شتری دھونے گتے
 صفیاں قطاراں راس بنائیاں، آن برابر ہوئے
 پھیرن تازی نیزہ بازی بھٹ پٹ پھٹ چلاؤن
 شیر دلیر پڑے وج تیغوں سر دھڑقلان تھنڈے
 روشن روز گزشتہ نہویا، پیا ہنیراں شاموں
 شاہ پالے دے شیر میلے ہے پڑے تیغ گجدرے
 آپھر بوج دی لگی، چھپے تارے ہل کے
 خاور دا شاہ آؤن لگا، زنگی کا لاناٹھا
 وج میدان جکت دے لایا چایا پندھ سفر دا
 آمد رفت خلق دی ساری دستن لگی دھوروں
 وج میدانے آن کھلوانا پڑھ کے نیلے کھوٹے
 سانجھاں قہروں کنہن لگیاں، جیش چڑھی دلیراں
 نیزے سرتے جگر ریتے سینے بیرے لائے

شیر اُپر جے پیا اگلا، دھن مانی جس جیا
 وڈے وڈے عفریت بہادر کھلے تماشا کندے
 ورج رہا شاہ پال بہادر سیف ملو کے تائیں
 تن تیرے وچ تران نہ اگلا، قیدوں نکل ایوں
 ہوئیں ہوئیں کرن مذاقاں ہو رہا سپاہی جنگی
 جاں مردی دا ویلا آیا لگے مونہ چھپاؤن
 سیف ملوک دیر کھلوتا شاہ پالے نوں کنہدا
 توڑے ہاں میں بسا مارا تیں نہیں کچھ جھکو
 گاجرو انگ کراں گانکڑے، جے چاہیا تہ مجھے
 رنسر مردی سار لے گا، سار سردی والا
 توں باری دا شیر مر ملا، آدم کھاؤن ہارا
 گجیاں مار ہلا یوس دھرتی، شیر غنٹب نے چایا
 باجھ ونگارے ولین ناہیں، شیر جہینا ندے ناویں
 نال چلا کی مار پلا کی، کر کے حملہ ہلا
 نال مصیبت لاغریسا توڑے سی شاہزادہ
 شیراں باجھ نہ جھلیا جاندا شیراں سندا اگا
 جوش خروش کریندا آیا پنچے چا چا مارے
 سیف بہادر سیف ملوک کے ایسی نال صفائی
 نعرہ مار لکایا کاری پھٹ ایسا تلواروں
 شیر مر ملا آدم کھایا، لشکر جس ڈرایا
 نجد اُپدا گجدا آیا، کردا شور گرجارا
 نہیں تاں ایوں مونہ دارم مہر افروز بنایا
 پر شیراں دی ہدیت ڈاڈھی، نیڑے نہ سکدے
 نال بتر دے نہ لڑ بٹیا، ایہہ فی سخت بلا تیں
 بین لگوں اس آفت اتے کس شامت نے چالیوں؟
 کم پیا تاں صرفہ کیستا، ڈٹھی مردی جنگی
 بیٹی دین اتے دل ہو یا، گلیں شیر بہن دن
 ثنائی ہاراں توں مکھ موڑاں شرم میرا کردہندا
 شیر میرے تک آؤن دیو، پھر تماشا تکو
 تسی تیغیوے گی لوہو، آلاں کھاسن میرے
 گھلا ونگارے آجا شیرا، جاتیں نہ کرالا
 میں بھی شیر جوان مصردا، شیراں اُپر بھارا
 وٹ دیہی کر جھٹ شتابی سٹ چلاؤن آیا
 کھیت ونگارے کدے نہ ملے ملے جاؤن بھادیں
 آن پیا شاہزادے اتے، ڈٹھوس کھلا اگلا
 پرادہ جوہر وچ دیہی دے آہا کمی زیادہ
 ثنائی ہار برابر ہوئے گھول پڑے وچ لگا
 سیف ملوک کے تڑت میانوں دکھ کیتا ملوے
 سر شیرے دے آؤندیاں ہی اکو وار چلائی
 متھے تھیں نے دُنبے توڑی دل سُٹیا وچکاں
 اکسے ہتھوں سیف ملوک کے خاکو نال رلایا
 سیف ملوک بہادر اگے ڈھٹھا ہو بیچارا

شاہزادے دی مردی تک کے شاہپائے تھ پھیرے
 دیونیاں نے رستم دستی سرمٹھے پر مٹیں
 اٹھ شہزادہ پیر پیادہ، کرن سنگا تعظیمیاں
 گھوڑا ہور منگایا شاہ سونے موتی جسطیا
 کاٹھی تے خلگیر سنہری نعلال نال جڑائے
 شاہزادہ اُس گھوڑے چڑھیا، ٹردا چال گمانے
 ادسے دوسے خوشیں خوشیں ٹوڑے ٹوڑے آئے
 شارتان اندر سُن خبراں ہرگز رہا نہ کائی
 سر و بانو تے مہر افروزہ، پریاں دیونماں
 سیف ملوک تما ماں ڈٹھا، دین لگے تشریفاں
 رنگ رنگاں تے تاج سنہری چیرے کلغی توڑے
 پھیر نویں سر تازہ کیستہ سیف ملوک شہزادہ
 غور دلا سے ہور خوشا، لطف احسان نہایت
 بانہہ اوہی شاہپائے پھر کے مائی دے ہتھ پائی
 مینوں فرض سیرا فرمانا، ہر توں لتھا بھارا
 ماں متے تال رب منایا، پہلا مُرشد مائی
 شاہپائے پر راضی ہوئی مائی دلوں بجانوں
 اسال تسال بھانا جیونجو توڑوں ہونڈی آئی
 مردی کولوں رہندا جگ وچ مرداں سدا ناواں
 مہر افروزی باہوں پھڑیا سیف ملوک شہزادہ
 مہر افروزی عذر کریندی سیف ملوک کے اگے
 شاہزادے آفرین پکارے، واہ ڈٹھے ہتھ تیرے
 اوس قیس بہتر ڈٹھا اکھیں جیسا سُنیا کتیں
 شاہپائے دل ہو یا سلامی، لکر کے تسلیاں
 سیف ملوک کے اگے رکھیا، شاہزادہ پھر چڑھیا
 زرتاراں لکراں سچیاں زر نگام چڑھائے
 تک تک پریاں دیو پکارن، واہ صورت انسانے
 ادسے بانو ارم وچ مُڑ کے آن نشان لگائے
 استقبال شہانہ کے کارن آئی باہر مگائی
 نکتے وڈے نڈراں لے کے آئے پھر سلامی
 بادشاہ نے تحفے دتے، کیہہ دستاں تعریفاں
 دن و ناندے کھیں دوشائے چوئے فرغل جوڑے
 خاطر تے دلداری کیتی حد دل بوہت زیادہ
 سیف ملوک کے نال کیتونے چاہ پیار عنایت
 ایہہ لے چیز کھڑائی مائی، شکر میری رہ آئی
 راضی رہیں اسائے اُتے، میں ہاں چاک تمہارا
 شکر خدا دا، جے توں راضی ناہے پت رہ آئی
 دے دعائیں کیتوئی مینوں سُرخرو جہانوں
 دنیا تے رہ جاسی بیٹیا، بھلیاں دی بھلیائی
 مردی کر دے مرد چھن دھن کھاؤں ماواں
 ہر چھے مونہہ مٹھا پُتھے، کرے پیار زیادہ
 اے بیٹا، کد مڈی جیہڑی قلم دھرا ہوں وگے

ایہ مصیبت قید سے والی تہ پر لکھی آہی
 پھر بھی کھٹکرا نہ پڑھئے خیری مگر کھسدا یوں
 سیف ملوک کیا اے ملے پریاں دی سرکردی
 جس دن قدم ارادت والا راہ طلب دی رکھیا
 ہر سختی ہر رنج مصیبت، ظلمت قید قہاری
 سبھ قہیے سہل بندے نوں، کوئی نہ مشکل دے
 خرچے راہ عشق دے اندر طعنے رنج ملامت
 لطف عنایت رب دی آئے اُس آہی بن پکی
 مہر افروزی انگل پھر کے شاہزادہ سنگ کھڑیا
 ونج ملایا محبوب پیاری، روپ ڈھکا دلبر دا
 سورج نال برابر سماں، جھال نہ جھلی جائدی
 چشمہ آب حیات پیچھے دا وات مٹھی دلبر دی
 نازک قد چھپے دی ڈالی، واہ واسرو لکدا
 ٹھوڈی سیو باغ بہشتی رنگی گڑھے رنگے
 یارو، صفت پری دی ناہیں ہر جانی ہو سکدی
 گنگی ہوئی زبان قلم دی نلے مستم زبانی
 سیف ملوک پیاجہ نظری عجب جمال پری نوں
 اُس مستی وچ کندی آہی نال زبانے حالی
 دولت دوہاں جہا ناں والی رب مینوں آج دتی
 سدھ ہو یا آج بُرج ستارہ، گئی نحوست راسوں
 درد فراق آزار پیکرنا دور ہو یا ہُن جانوں
 پر ایہ غفلت دے میرے، ہوئی کوتاہی
 جاگے بھاگ اسٹے بٹیا، اکھیں رب دکھایوں
 کہہ دکھاندا صرف مینوں، نہیں غنوں جند دودی
 آب حیات پری دے عشقوں اک گھٹ بھر کے چکھیا
 چالی برائے آپوں بھر دکھاں دی کھاری
 اک دھپوٹے ظالم کولوں مین میرے بھر پھدے
 ناہیں عشق محمد بخشا، جا آرام سلامت
 دیسی آپ مُرداں، توڑے سو سو سختی نکلی
 جا بدیع جمال پری دے محل چاریں پڑھیا
 نور ہشتی تھیں دس جھتے روشن نور قمر دا
 اکھ پرت نیکی جس پاسے پھٹ کیلجے لاندی
 سرخ بہاں یا تو توں کھریاں یا اوہ کھنڈ مصردی
 گل وچ زلفاں ناگ ایا نے، دس چھپے جوتکدا
 ہنسنا والی ٹور لنگدی، گردن مشل کلنگے
 تازی تیز طبیعت والی حیرت اگوں ڈکدی
 خوف لکے مت جلو جلے کاغذ تے مسوانی
 غش پی کچھ ہوش نہ رہیا تابلش نال پری نوں
 حمد شمار رتبے نوں لائق، کرم کریندا والی
 کھلے درمرا میری دے، مار غماں دی بھتی
 جاگے بھاگ سعادت والے فضل ہو یا رب پاسوں
 نتھ تاپ ملاپ سخن داء، آپ ہو یا کھرسا نوں

يارِ نال بہاراں آياں، کيتے شکر ہزاراں
 جاگدیاں ایہہ نعمت کھنوں، مت میں سُتی ہوواں
 وانگ زینجارت اڈیکان، رور وڈیکان ماراں
 جان پی تن مڑے تائیں، ملسیا یاریکانہ
 جان خوشبو جن دے والوں مغز اندرونچ پوستی
 لنگی یل جوانی جو بن ہری نویں سر ہوئی
 سینے لاسے دل دل نوں، مونہہ ملے سن موہاں
 سکدے دل دلائنوں ملے جس دم کر دھانی
 خارگن تد ہار جمیلاں، ملن نہ دیندے چھاتی
 بانہہ سر بانڈی دھرن نہ دیندے، پھلے کن دھانڈے
 بھاؤں نہیں وچھوٹے اندر نہ جدے گل لگیاں
 جس دم کنت پری نوں ملیا، مرہم کفائی پھٹے
 صدقے ہون جتنے دل جانی، ذکر اوتے کہہ نہوا
 عاشق تے معشوق پیار سے مل بیٹھے اک جانی
 سیف ملوک دھیان کریندا، واہ واسچیا سائیاں
 شاہ پری ہتھ لگسی مینوں، کسے نہ سجدی آہی
 جے میں لکھ نہ باناں ہووون، لکھ نہ شکر گزاراں
 جسدی دس نہ پونڈی آہی وق زبیاں اسمائاں
 جیندی واؤ نہ لہجہ دی آہی ہرگز خواب خیالوں
 میں عاجز، پر رب تروٹھا پالوس بُوند کرم دی
 دوتی دشمن کوئی نہ رہیا، نہ کوئی دوکھی ویری

جھلی داؤ مراد خوشی دی بھور ملے گلزاراں
 جاں جاگال تال یار نہ بھتے تلیاں ملدی ڈواں
 گھڑ بھٹی نوں یوسف مصری آملیا، سرواراں
 لکھ نہ خیریت صدقے دیندی، پڑھدی نفل دوکانہ
 آئی ہوش نکانے مڑکے، دیکھ ہوئی خوش بوہتی
 انکھل کپڑ عتلیں کھڑیا، کول نہ رکھیا کوئی
 ہار تمل گئے ہٹ پھٹے چھپدے لورن لوہاں
 وج حجاب نہ بھاٹے تن دا، زیور کس دی جانی
 نتھہ بولاق پیاروں چھین، چاہیے مڑ پچاتی
 لائے سان پیدے خاطر، ملیاں نہیں سکھانڈے
 قصہ دس ونجیں لگا کتھے اس رستے اٹھ وگیاں
 لعل جواہر ہیرے موتی ہر صدقے کرستے
 پُجندے ہتھ محمد بخشا، کد عاشق گھٹ کڑا
 دکھ وڈن تے حال حقیقت پچھن سجد وپائی
 میرے جیہے غریب بندے نوں نہ دتیاں ڈیاں
 آج میرے حق سادہ نہ وسدی، ہو یا کرم الہی
 لکھنوں اک احسان نہ مگدا توڑے سو سرواراں
 بُوند تھاں نکانا آہا معسوم وچ جہاناں
 آج وصال میسر ہو یا اوس بدیع جمالوں
 لوں لوں اندر خوشی سمائی، بُوند لہجہ دی غم دی
 بیٹھا سچ سخن دی اُتے، عیش کراں آج خیری

دلبر یار میرے دس ہو یا، میں اس دا، اوہ میرا
 مست میں جنت و دُریا ہو واں چھڈ کے دنیا فانی
 جے کچھ ہے سو واہ وا، واہ وا پنیاں سبھ مرادواں
 دوئے رل کے کرن دعائیں، رب غریب نوازا
 کھلا ویکھ اسیں بھکھارے ننگن بقیں کد بندے
 آپے اج ملاپ دتوئی رحمت دے درباروں
 کر ایسا سر بندھ اساڈا، رہیے سدا اکٹھے
 وت جدائی بھانہ پائیں لذت دس وصل دی
 دین ویاہ خوشی کر گھر دے، پیش نہ پوسے ہڈالا
 پئی دعا قبول حضوروں، مہر ہوئی اُس دل دی
 جاں اوہ تخت اُتے دنج بیٹھا، لگی کول کپھری
 گلوں گل ہلان دے ہوئے شاہزادے دل آئے
 حکمت پاک خداوند کیتی ہشت پچھے تاثیراں
 ٹھنڈ پوسے شاہپالے تائیں، جیوں جیوں کھڑے
 کیتی صفت نہایت سبھناں، جان یا شاہپالے
 سُنو دیوانو تے اُمر او، میر وزیر کب، میر و
 قصہ ایس شہزادے والا سُن بیٹھے ہوسارا
 سُن ملیح حال کیے دے ٹھٹھا ہے از غیبوں
 بیٹی میری عشق اوہ دے نے بدھی نال کنڈاں
 جے ایہ نکل تلساں دل بھاوے ناتا دے دیا ہاں
 سبھناں کیسا فتح مبارک، سُن حضرت شاہپالا

غیر نہ کول محمد و شتا، اک اساڈا دیرا
 ایہ مجازی صورت اندر ہوئی نقار حقانی
 رب غریب نواز محمد، من لئیاں فریاداں
 اج اسال پر رحمت والا کھلا ہے دروازہ
 اگلی مدت تیرا دتا ہے دھپوڑا سمندے
 بعد اس بقیں رکھ کرم کریم، یار و چھوڑ نہ یاروں
 کاج سوہا محتاج نہ ہوئیے، آن تیرے دُڑھٹے
 میل اساڈا میل شتابی، پال اُمید فضل دی
 عاشق داٹا، باجھ خدایا، کون کری اُپرالا
 شاہپالے دے دل وچ پایوس حرص ہواں گل دی
 پریاں دیو اکٹھے ہوئے، کیا قافی کیا شہری
 صفتاں کر کر رجدے ناہیں سبھو کن کھمائے
 سبھناں دے دل لگا عشق، وانگن سکیاں ویراں
 دماں باجھ شہزادے اگے ہو ہے سبھ بے
 مرضی لورے دیوتیا ندی، پچھتے تے پڑتاے
 خویش قبیلہ سبھ اکٹھے کرو صلاح وزیر و
 صفتاں ویکھ لئیاں تے اندرون عشقے دا بخارا
 نہا تاندی غماں دی اندر، پاک ہو یا بریدوں
 مینوں بھی ہے مٹھا پیارا، وانگ پتاں نو خداں
 نہیں تیاں دیو جواب تابی، گھلاں پرت پچھا ہاں
 بھلی گلے دا پچھن کھا، گھسٹری نہ کر لو ٹالا

ایہ جوان شہزادہ آدمی، صفات انت نہ کافی
 ایہ کم مبارک تینوں، راضی اسیں تمامی
 جبکہ عرض اسادی منے، ساعت دیر نہ لاؤ
 ساک قبیلہ راضی تک کے ہو یا شاہ سوایا
 مانی بھینو بیگم تائیں سد کے کول بہاندا
 بسم اللہ بسم اللہ شاہا، ایہ اسادی مرضی
 دھی اسادی لائق شاہا، ایہ کنت رنگیلا
 نیت خیر اُسے پر اکھو، چھو ہور دیسیلاں
 پھیرا تھوں شاہ اٹھ کھلوتا اکھ دعائیں خیراں
 نیت خیر دلوں اُس اکھتی کر چھڈی گڑ مانی
 بیٹھے سچ خوشی دی اتے اک اگلی جانی
 گھڑی آرام کیتا رل دوہاں، پھیراٹھیا شہزادہ
 مانی جی دے ڈیرے جاواں، ونج کھلواں حاضر
 ایہ صلاح بدیع جمالے بوہت پسند لیاندی
 مانی جی دے ڈیرے آئے شاہ پری شاہزادہ
 خوشیں خوشیں رات گزارے او سے دتج مکانے
 کیتا وضو شہزادے اٹھ کے اکھی بانگ فجر دی
 ذکر و طیفے ورد کریندا، بیٹھا مل مصلائی
 سرو بانو اُس ویلے اٹھ کے پاس گئی شاہ پاسے
 بسم اللہ، جیو آئی بھینا، کول اسڈے بہہ کھاں
 سرو بانو نے کہا اکوں، ہے ادہ میرے ڈیرے

ایس جہا کوئی کنت نہ بھجے لائق تیری جانی
 دیو پری کوئی عیب نہ دھرسی، نہ ونا نہ خامی
 ایہ جوان پسند اسانوں، ناتا بخش دیا ہو
 مجلس وچوں اٹھ شتابی محلاں اندر آیا
 دستو کیہ تسادی مرضی، ترہیاں نوں فرماندا
 اتے مطلب کارن بہتوں اسیں تیرے دل عرضی
 قسمت جوڑی رب محمد، کر او سے دا جیلہ
 بھلیاں دھیاں دین اجیاں مرد نجیب اصیلاں
 جاو بار تخت پر بیٹھا خلق چمکندی پیراں
 سیف ملوک بدیع جمالے باہروں خبر نہ کافی
 باتاں کر دے من پرچاندے، پڑھئے شکر خدائی
 رخصت اذن پری بھیں لیندا، کر کر غدر زیادہ
 اوتھے بھی کجھ جھٹ کراں، کراں خوشامد خاطر
 بسم اللہ بسم اللہ، اکوں شائش دے فرائدی
 راتیں تیک رہے اس جانی الفت نال زیادہ
 دھمی صبح ہو یا خوش ویلا، لگی لوجہا نے
 پڑھی نماز عبادت کیتی اپنے زور قدر دی
 شکر گزارے، رب چارے، تیری ذات معلیٰ
 ادہ بھی اکوں نال ادب دے عزت نال بہاے
 سیف ملوک کہتے، کجھ اسڈی مل حقیقت کھاں
 تھکا ماندہ رہیا اٹھائیں، پاس نہ پوتہ تیرے

شاہپالے فرمایا، بی بی، کیوں تہ نال نہ آندا
 سرو بانو نے شاہراہے دی شاہے اگے دونی
 شاہپالے فرمایا، اُس دی سد کراں مہمانی
 سرو بانو بھی کمندی آگول، اے بھائی لہیانوں
 جے کجہ مفت نعمت مولا آپ پچائے ضیوں
 سیف ملوک پیارا شاہے وچ حضور بلایا
 گھر بیٹھک تے نیکے مجلس ہو عمارت شاہی
 ایسی عالی شان عمارت جیسی جکت نہ سارے
 گنبد چھت سنہری سارے سر کدھن اسمانوں
 صُفے صحن صفائی واسے دھرتی سبھ سنہری
 تخت سنہری تعلیں جڑیا سچیاں ہیٹھ دھچائیاں
 شاہ شاہپال بہادر عادل بیٹھا تخت سُہایا
 چوٹی تاج مبارک والی چکے نال اسماناں
 جاں دیکھے تلو اسے دلوں کردا ذرہ ذرہ
 مہر مبارک ہتھ انگوٹھی نبی سلیمان والی
 جاں گھوڑے پر کرے سواری پین سبھو سیمانا
 دشمن دا دل دائم زخمی ڈر کے اُسدے تیروں
 جاں اوہ زور دیسی دالوے، ماہے ہتھ اسماناں
 سبھ سپاہ بہادر جنگی وانگ مریخ سپاہی
 سیف ملوک نے جد دھتی عظمت شوکت بھاری
 ہو رہیا حیران شہزادہ دیکھ تھجسل شاہی

مینوں شوق دیدار اوہدے دا غلبہ کردا جاندا
 آدمیت دے عُذر لیا ندے کیتی صفت سپونی
 ایت زمانے آدمیاں وچ کوئی نہ اُس دانمانی
 غیب الغیبوں تھخہ آیا، فضل ہو یا سبجانوں
 کر یے قدر شناسی اُسدی، پاک ہوندا ہر عیبوں
 چُم زمین سلامی ہو یا، جاں مجلس وچ آیا
 کردھیاں ڈٹھے جس ویلے سیف ملوک سپاہی
 دیکھ ہو یا حیران شہزادہ سندر محل چلے
 نقش نگار نہ گنتر جوگے، آپہ ودھ جہانوں
 موتی میرے فرش فیروزے، جتھے بہرے کچھری
 قدماں ہیٹھ تمامی مجلس کردی سیس نواہیاں
 چوری دار کھلوتے جھولن، چھتر کوہاں وچ لایا
 نطل الہی نظری آوے، شوکت شان شہاناں
 ذرے نوں اک نظر کرم مقیس سورج کرے مقررہ
 مشرق مغرب حکم چلیندا تیک جنوب شمالی
 اسماناں وچ پئے تزلزل تک کے زور شہانا
 سُنبا تیر شہانے والا قلم سہندی تقدیروں
 کچھ ملاوے نال زمین دے، دھن شاہپال جواناں
 سورج جھنڈا پکڑ شہانہ ہوئے اگیرے راہی
 شاہپالے داجاہ جلات، فوج بے انت شماری
 نال عظمت دے کبریائی، کردا یاد الہی

یا تو قی مٹ آن نکائے بھر کے لال شرابوں
 اک پریاں دے حسن عجائب گورھے نگ کلابی
 دیون کا ہے ہر ہر پاسے، پین پیاسے سارے
 نشہ شرابوں نقل کبابوں، ساقی نین سنگارے
 نغمے ساز و جادوں لگیاں، ناناچ اٹھائے پریاں
 نچن کاؤن کرن تماشے مجرے باد شہانے
 اٹھ اٹھ دیو مریدے تاڑی پیندے حال جوانان
 چار دہارے چارے راتیں ہے تماشے ہونے
 شاہزادے می عزت حرمت کرے ودھ جابوں
 بعد اس بتیس دن پنجواں آیا، مجلس چا اٹھائی
 شاہ پاسے سنگ یا شہزادہ لگا سیر کراؤن
 مرغزار ڈٹھا شاہزادے، کیہ گل اکھ سنا میں؟
 سمن نبشتہ گل دے گردے سبزہ ایوں سہاے
 گل لائے می تازی لالی جیوں سناے یارے
 دلکش بوہت لطیف عجائب، واہ ہوا سکھانڈی
 ہر ہر پاسے نہراں کٹھے پھٹیں بھرے کنارے
 ہر ڈالی تے نیکی بولن خوش آواز ہزاراں
 چکوی چکوا بظ مرفائیاں مارن سروج غوطے
 اچھے رکھ دی چوٹی اتے ذکر کریندے ہونے
 سوہنے سرو آزاد کھلوتے رونق جنت والی
 اچھے قدر نخت کھلوتے محبوباں دابانا؟

بھر بھر دین پیاسے پریاں، شکل مثل مہتابوں
 زیور زیب پوشاں سچیاں نازک انک حبابی
 تاب حسن دی آب دے دی، باب غافلے مارے
 تار ربابوں بولکلا بولوں، ہو ہے متوارے
 مسند نشکلاں عجب پوشا کاں، زیور پین پچھریاں
 طائفیاں نے بول منائے دھرت تال ترانے
 بیہ زمین پر محکم کر کے ہتھ گھٹن اسماناں
 بھن بھن کھاؤن مرغ بٹیرے مکھ پی کے مکھ دھونے
 دین شراب کباب سناؤن نغمے چنگ ببابوں
 واری جو ہے گل پھل والی سیر کرن دی آئی
 جنگل جوہ جوہ ہیرے اندر ہر دل پھیرا پاؤن
 سچا نیلا وانگ اسمانے، خوش ہوا خوش جابیں
 محبوباں مکھ دارھی جیونکو خط نواں لے آئے
 شکر ب معشوقاں لے روشن کرن اندھارے
 ہر ہر منزل نیک مبارک زوری چت لگانڈی
 نال تریلے مونہ ہتھ دھوکے موتی پین سنگارے
 ارغنون صحیح سر کر کے خوب وجاؤن تاراں
 پیلے انب چوانوں نیلے چوہ چوہ کر دے توتے
 ہڈی مست محبت پھر دی، ذکر زبانوں رونے
 قمری اتے تدر و بلیندے ہر پتر ہر ڈالی
 سچے سبز زمرہ نالوں پت ادب نامدے جانا!

تول بے انت سچے رب سائیاں، دھن خلاتی تیری
 باپ میرا بھی بادشہاں وچ عالی شان کمانڈا
 ڈٹھیں دھن تخت بلند سہایا لاکھاں نقش نگاراں
 ہو زمر و خاص یمانی تے یا قوت رمانی
 گرد و گرد تخت دے لکن جہا نجر مار پڑے
 ست سے گری ہو رہی سہری سچے پاس ٹکائی
 کئی شہزادے شانناں والے دیو عفریت بہادر
 سیف ملوک جدول آڈیا سبھے اٹھ کھلوئے
 سچے پاس تخت دے نیڑے گری خوب شہمانی
 پیریاں حکم شہانہ لے کے ادھ غلاف اُتارے
 نرم و چھائی پڑ کر پانی، گاؤ تیکے پڑ کر کے
 شاہپالے اُس گری اُتے سیف ملوک بہایا
 سیف ملوک کے دل مونہہ کیتا، شاہپالے سلطانے
 اک سفر دی گھنٹی تینوں، دو جا چا وطن دا
 ملک سپاہ رعیت سندی چنتا ہوئی بھاری
 اتنے غم تیرے دل اندر، ہو سیں درد رنجانا
 پرہن رکھ لیشہ نامیں حام تیری میں بھرساں
 بھیج دیاں عفریتاں تائیں، مہر شہر نوں جاؤں
 سُن گلاں شاہزادہ اٹھ کے کرن لگا تعظیماں
 شاہے پھیر بہایا پھر کے بیٹا چھد دیہ بھورا
 شاہپالے پھر مجلس اندر عشرت عیش مچائی

مول کسے نے انت نہ پایا ایڈ لکائی تیری
 جو کچھ ایتھے نظری آیا، ادھ پاسنگ ایہناڈا
 جڑے جو ہر قیمت والے لعل ملن جیوں نارل
 دُریم اتے کئی گوہر شب چہراغ نورانی
 سورج سندی رشم نہ لگدی مول ایہناڈی لڑے
 پنج سے اوہو جی کھتے، اک بقیں اک سوائی
 ہر ہر کرسی اُتے بیٹھے دانش مند زور آور
 بدھے ہتھ شہزادے اگے آن سلامی ہوئے
 مغل مشکیں نال پیٹی خاص آہی سلیمانی
 گلناری زربفت سچے دے نویں اچھا رنولے
 شاہزادے دی خاطر رکھے نال تخت دے حمر کرے
 شاہزادہ تعظیماں کر کے بیٹھا بہرے کھپا
 کندا، لے فرزند پیالے، دس کھاں نال ایمانے
 مانی بابل دا دل اندر ہوئی شوق ملن دا
 نامے سبک اشناواں والی، نال جینا ندے یاری
 نامے دکھ عشق دا تینوں لول اندر دھانا
 جے رب چاہیا، مطلب تیرا خوب طرح کراں
 خیر سکھانڈی خیر پچاؤن نامے پھیر لیاؤں
 تول میں مانی بابل میرا، دین دلا تیسراں
 سیف ملوک کے ہوئی تسلی فکر نہ رہیوس بھورا
 جیو جو جشن شہانہ ہوندا، سو ترتیب بنائی

یا قوتی مٹ آن نکائے بھر کے لال شرابوں
 اک پریاں دے حسن عجائب گورھے نگلابی
 دیون کا ہے ہر ہر پاسے، بین پیاسے سائے
 نشہ شرابوں نقل کبابوں، ساتی نین سنگارے
 نغمے ساز و جاؤں لگیاں، مانج اٹھائے پریاں
 بچن کاؤں کرن تماشے مجھ سے بادشہاں نے
 اٹھ اٹھ دیو مریدے تازی پندے حال جواناں
 چار دہارے چارے راتیں ہے تماشے ہوندے
 شاہزادے می عزت حرمت کرے ودھ حسابوں
 بعد اس تھیں دن پنجواں آیا، مجلس چا اٹھائی
 شاہ پاسے سنگ یا شہزادہ لگا سیر کر اؤں
 مرغزار دھڑا شہزادے، کیہ گل اکھٹا نائیں؟
 سمن بنفشہ گل دے گردے سبزہ ایوں مہارے
 گل لائے می تازی لالی جیوں نسا کے یارے
 دلکش بوہت لطیف عجائب، واہ ہوا کھانڈی
 ہر ہر پاسے نہراں کھٹے پھلتیں بھرے کنارے
 ہر ڈالی تے پنکھی بولن خوش آواز ہزاراں
 چکوی چکوا بظ مرفائیاں مارن سروج غوطے
 اُچے رکھ دی چوٹی اتے ذکر کریدے بونے
 سوہنے سرو آزاد کھلوتے رونق جنت والی
 اُچے قد درخت کھلوتے محسوباں دا بانا؟

بھر بھر دین پیاسے پریاں، شکل مثل متابوں
 زیور زیب پوشاں سچیاں نازک انگ حسابی
 تاب حسن دی آب دے دی، باب غافلے مارے
 تار ربابوں بوکلا بولن، ہو ہے متوارے
 مسند نشکلاں عجب پوشا کاں، زیور ہن بچریاں
 طائفیاں نے بول سائے دھرت تال ترانے
 پیر زمین پر محکم کر کے ہتھ گھٹن اسماناں
 بھن بھن کھاؤں مرغ بٹیرے مکھ پی کے مکھ دھندے
 دین شراب کباب سناؤں نغمے چنگ بہا بولن
 واری جو ہے گل پھل والی سیر کرن دی آئی
 جنگل جوہ جوہیرے اندر ہر ول پھیرا پاؤں
 سچا نیلا وانگ اسمانے، خوش ہو خوش جائیں
 محبوباں مکھ دارھی جیو نگر خط نواں لے آئے
 شکر لب معشوقاں لائے روشن کرن اندھارے
 ہر ہر منزل نیک مبارک زوری چت نگاندی
 نال تریلے مونہ ہتھ دھوکے موتی ہن سنگارے
 ارغنون صحیح مکر کے خوب و جاؤں تاراں
 پیلے انب چوانوں نیلے چوہ چوہ کر دے توتے
 ہدیہ مست محبت پھر دی، ذکر زبانوں رونے
 قمری اتے تدر و بلیندے ہر پتر ہر ڈالی
 سچے سبز زمر دنا لوں پت ادبنا دے جانا؟

ایسا مرغزار کھلوتا، واؤ اُس دی خوش باسوں
 اوہناں گلاں دی خوبی کوں امیر نورسواے
 اوہ سبزی، اوہ پھل ہزاراں، اوہ ہوا نورانی
 سبزی اندر پانی وگن، ہر کوئی کرے نظارہ
 ہر پانی دے دئے دئے خوب بنے پھل کھیلے
 دلفریب قصبے دے سنیر، منکر دڑاؤ بھائی
 ایسا خوب مکان ڈھونڈیندا، دنیا توں ہتھ دھوے
 شاہزادہ مقبول دوہاں نوں، مائی تے شاہپالے
 سیر کریندیاں شاہیہ کیا، اے بیٹا دبستاندا
 برکت صدق یقین تیرے دی مولا خیر گزاری
 اہن توں اُن میرے گھر پوتھوں مجھے جمال ساڈے
 سیف ملوک نہ لبوں دتا مائی اگتوں بولی
 تہ جیسے انصافے واے شاہنشاہیہ اگتے
 شاہپالے فرمایا مائی، تہ معلم کل ساری
 جیونکر بھافے تیویں کرکھاں، ہور نہیں کچھ تینوں
 لے کے اذن شہانہ بی بی کالج ویاہ رچایا
 پریاں جن عفريت دیاں سدا تیرے دوروں
 چونہ کوٹیاں تھیں ڈھکی خلقت کٹھی ہوئی نہ تھوڑی
 محکم دتا شاہپال بہادر کارواں تائیں
 باغیں بنت بناؤ چوک ارک پھوہارے
 جوں فرمایا تیویں ہو یا، واہ دولت سلطانہ

باغ بہشت معطر ہوندا، جاں بھل دی اُس پاسوں
 ہر گلبن دی ڈالی اتے پھل مانند ستارے
 غیرت کوں ویکھ اسماناں چائی سرگردانی
 لا جو ردی نالے اندر جیونکر چلے پارہ
 گل داؤ دی، گل عباسی، گل ریحان، چنبیلے
 باغ ارم جس نام سدا یا، اُس دج کد خطائی
 باغ بہشت محمد بخشا، جے ہوئے تاں ہوئے
 تاں شاہپال اودھی پھر انکل کر کر سیر دسارے
 اتنے سال ہوئے تہ چایا عشق سچے دا دھندا
 گھمن گھیر بلائیں دچوں کدھیوں کر کے یاری
 دس صلاح کراں ارج کیکر، جو کم نال اسافے
 شاہپالے نوں اکھن لگی، اے شاہپال گھولی
 گل کرن دی حاجت ناہیں، جو تہ مرضی لگے
 دھیاں پتریں سبھ کماندی تینوں ہے مختاری
 میں دھی تیری جھولی پائی، ہو کہیں کیہ مینوں؟
 جو حکما رادہناں دا، سبھو چار سارایا
 شارسٹان سنہری اندر کٹھے ہوئے ضروروں
 باغ ارم دی دھرتی ملی کوہ چورنجاں توڑی
 باغ ارم داگر داسارا خوب سہاؤ جائیں
 زینت زلیور نال بناؤ زیب چمن دے سارے
 باغ ارم دا بنیا یارو، جنت اعلیٰ ثنائی

ملکہ بدرہ ماں اوہنا ندی سنے قبیلے باے
ہو حکومت واسط والا تاج ملوک شاہزادہ
صاعدول روانہ کیتے دے کے خطر سٹولان
صاعدتے شاہزادہ دوتے یار ملے گل رنگ کے
شکر بجایا نذر بت دا بیٹھے کر خوش حالی
قلزم دے دریاوے والا ہاشم شاہ سدیا
میر وزیر آہے جو خاصے سبھ شہاں سنگ آئے
سیف ملوک دے دل خوشیاں تک تک کاج سہیا
اک دگیری اندر و اندر گھسا کیلجے کردی
ساک قبیلے بھیناں بھائی، مانی یار پیارے
سیف ملوک دلیل گزاری، سمجھ لئی شاہپالے
ماں پیو یار مصر دے تینوں یاد پئے اس ویلے
سیف ملوک کے کیا حضرت، شیشہ ہے دل تیرا
مانی نوں فرماؤن لگا شاہ شاہپال بہادر
شاہزادے دے بھیناں بھائی وطنی یار پیارے
مانی اس مصلحت تنائیں بوہت پسند لیائی
شاہزادے تھیں تجھن لگے، دس صلاح پیارے
سہرے گاتے شادی تیری دیکھ بونوش ہوؤن
شاہزادے فرمایا اکوٹ، سُن حضرت سلطانا
دوہیں جہانیں پاپے میرے سر پر تسیں ہمیشاں
مانی تے شاہپالے تنائیں ایہہ جواب یگانہ

سر اندر پ شہر دا والی سدیا شاہ شاہپالے
ایلمی بھیج منگائے سارے کر کے چاہ زیادہ
دیواں چایا نذاوہ بھی، دانگ سجن مقبولان
پیراں تیک گئے سُن نالے نیر اکھانڈے وگ کے
جیونڈیاں جس یار ملائے دھن اساڈا والی
سنے قبیلے تے فرزنداں پیریاں نال لیایا
باغ ارم و تاج میل اکٹھا، وکھ وکھنٹے لائے
اک تھیں چار ہو یا شاہزادہ، رت ایہہ روز دکھیا
مانی بابل شادی نکدے، سنگت ہو مصر دی
سہرے گاتے کاج اجیہا سنگ ہوندے خوش سارے
کندرا، اے شاہزادہ، دل تھیں کدھیں فکر محالے
دور نہیں کجھ صاحب گتے، جے چاہے تاں میلے
کیہہ حاجت جے موموں اکھاں، جانے طلب میرا
خواہش میرے مل پیو اسلے ہوؤن ایہہ حاضر
اس مجلس وچ حاضر ہوؤن ساک قبیلے سارے
شاہپالے نوں اکھن لگی، نیک ایہو گل آئی
خواہش ساڈی مال پیوتیرے آؤن بنے سنگارے
گڑماں چاری ساڈی وکھن، کاجے وچ کھلوؤن
پاپے میرے چاکر تیرے تینوں سبھ خصمانا
کون تساں بن ایہہ غنچاری کرے اسال درویشاں
بوہتا خوش یسندے آبا، شاہش کمر، جوانا

شاہزادے نوں نویں سرے تے بوہت پسندیاے
پر دل ساڈا چاہندا ایویں بڈھا بابل تیرا
ماں فراق تیرے دی ساڑی ہوسی درد رنجانی
نمائے سین دہائیں سانوں طعنہ مول نہ مارن
شاہزادہ فرماندا اکوٹ، سُن توں صاحب میرا
عین صواب ساڈے وندے محض لطف تے رحمت
بابل دل لکھاں میں عرضی، پر پے دیکھ نشانی
خیری دا خط میرا پہنچے ناے یار بھراہی
دیکھن ساتھ اعتبار لیاؤن، اُٹھ ٹرن ات پاسے
شاہپالے فرمایا بیٹا، لکھ پیو دل عرضی
سیف ملوک شہزادہ بیٹھاے کاغذ مسوانی
دل دل رت اکھیں میچ آئی وگ ٹرے پر ناے
نیناں اگتے پانی آیا، اس تھیں نظر نہ لکدی
کنہن ہتھ اندر دے جوشوں، تاہیں قلم پھر لکدی

نامہ نوشتن سیف ملوک خورشید برف پدرد و دمند

اول صفت شمار تے دی، نیکو الحمد لکھاہیے
دور کرے سبھ زحمت، بچدم مہرین آفے سائیں
نکٹے وین کریندا جاری، کھیت سہاؤن نہراں
روگی بدن درست کریندا، آفے انھیاں ٹوٹنا نیاں
دہ ماے سے باغ ہزاراں باراں نال سنوارے
کرم اوہدے دی حد نہ کافی، رحمت انت نہ پائیے
لکھ مناندی دھوپیتی، پاک کرے کل جائیں
گرم ہزار چاؤے رونق، اجڑیاں مڑ شہراں
گئے گوتے پُت پیارے وت ملاؤے مائیاں
سکدے روح محمد بخشا، سیلے یار پیارے

اسے بابل، توں قبلہ کعبہ دل تے جان میری دا
 دیر تیرے دی خاک اسانوں سرمہ عین نورانی
 ظل اللہ وجود تساڈا، چھتر میرے سر سایہ
 سیف ملوک تیرا اک بیٹا، فرزند داں و تن نبواں
 بے مقدار ناپ چیزا عاجز او گنہار زککارا
 قبلہ گاہ حقیقی کولوں جہاں میں رخصت ہویا
 جے اوہ حال سناواں سارا دفتر بند اُبھارا
 اج میرے ہر رحمت و طمی، ٹھنڈی و تن چتے
 محض طفیل تساڈی میں پر ہویا فضل حضوروں
 میں و تن کج نہ آہی شجی، نہ قوت ہشیاری
 تساں نگاہ میرے ول رکھی، دتیاں نیک عانیں
 جس مطلب نوں تیریا میاں اوہ مطلب ہن پایا
 شاہ شامپال پری دے بابل بوہت محبت کیتی
 عزت بوہت کیتی وڈیائی، مہر گھنی حق میرے
 شاہ شامپال جمال تیرے دی رکھدا چاہ گھنیری
 نال اقبال تساڈے ہونی بندے دی گز مانی
 جیوں اگے احسان کما تے، ہن پر تساں زیادہ
 کرو معاف بے ادبی میری، رد سوال نہ ہووے
 بخشو شوخی تے گستاخی، رحمت کرم کماؤ
 دلبر یار میرے وس ہوئی جدوں تساں مونہ لایا
 آوے پیر و دھاوے اگے دے عین یقینوں

دائم اسم شریف تساڈا و زبانی میری دا
 تخت تیرا کوہ طور تے چہرہ چشمہ فیض ربانی
 قدم تیرے دی دھوڑ مبارک چاہاں تاج بنایا
 نفر غلام کینہ بندہ، شاہ توں صدقہ تھیواں
 سورج تیرے دا اک ذرہ کردا عرض بیچارا
 کدھ مصیبت سختی ڈٹھی، رنج منج ہنجورویا
 بابل دے دکھ ہونڈے دُونے، اگتے ہی دکھیاں
 نال دعا توجہ تیری کسجہ مطلب رب دتے
 مدد قبلہ گاہ دی کولوں لکھے رنج رنجوروں
 ہر آفت تھیں راکھی ہوئی ہمت خاص تھاری
 تاں ایہہ سفر عشق دے سادھے گے دیوبلاں
 ڈٹھا روپ انوپ پری دا باغ ارم و تن آیا
 ساک دھیو دا دینا کیتوس نال دے دی نیستی
 ہتھیں چھاواں کرن بندے نوں، سجدہ محرابی تیرے
 قدم مبارک رنج کر لیا اُس چنگے تدمیری
 آپ آو تاں کاج سہاؤ، ڈھل نہیں مڑ کانی
 تیویں ہو مروت سمجھو، اتوں کرو ارادہ
 نہیں مڑا تساڈا جہاں جہاں پاک جہاں نہ ہووے
 سارو سار نہ ہو بندے دی ہرگز منوں نہ لاہو
 گل مُراواں حاصل ہوسن، قدم ایتھے جد پایا
 حرم کرے محمد و منشا، حق الخاص یقینوں

سجد دیدار تیرے دے شوقی ہو لو کی بھی پاسے
 باغ ارم و جہنم نے وزیراں خود تشریف پچاؤ
 تھوڑے لفظ لکھتے میں ادبوں، مت لکیری آئے
 جاں شاہپال سنی ابید رضی، بوبت لوں غمش ہو کے
 عرضی اُتے چارھ لفافہ، مہر جڑی شاہپالے
 حکم دتا شاہپال بہادر، کرو تیار ی راہ دل
 فاضل چہل حکیم سیار نے، ہو پر پری سو چارے
 سرانید پنگردا والی ناہے صاعہ بھائی
 ڈیرا چایا عفریتاں، کیا آدم کیا گھوڑے
 تحفے تے سوغاتاں گھٹیاں، عجب نفیساں چیزاں
 خاص اپنے دس تھان عجائب کپڑے قیمت والے
 القصہ اودہ ڈیرا سارا ہویا مصروف رہی
 شاہزادے تے شاہ پری نوں لگی اسس ملن دی
 فوج چڑھی سلطان عشق دی، ایسی بھڑ مچا یوس
 اک اک روز دسے جیوں ہفتہ ہفتہ وانگر سارے
 سخت ایام دھچھوٹے والے آرہندے جد تھوڑے
 نیند بھکھ نہ رہندی مٹوے، امن قرار اک جانی
 کیٹری گھڑی مبارک والی جھبڈے جھبڈے آئے
 آساقی بھردے مراھی سچی لال شہزادوں

کرو غریب نوازی حضرت، توڑ چڑھاؤ آسے
 صالح ابن حمید وزیرے نال ضرور لیاؤ
 مطلب بوبت ابیدے دج جانو اکھ سلام مکاؤ
 شاہش دے شاہزادے تائیں، دسداسارے لوکے
 آہو غاطف دے ہتھ دتی، پندھ مصروف چالے
 ٹرو وکیل اکا بروڑے حضرت عم شاہ دل
 دوسو مال عفریت بہادر ڈیرا چاؤن ہارے
 ناہے ہاشم قلم والا ایہ چلے کر دھائی
 وٹی ہوائی اڈ کھلو تے، پندھ نہ کرے تھوڑے
 عام شاہ تے صالح تائیں دیو وانگ عفریتاں
 شاہزادے دی مانی کارن گھٹے بدیع جمائے
 آہو غاطف کیا گیرے، دیون خبر اکا ہی
 گھڑیاں بندے تے دن گندے، کشادی ہن بندی
 ساعت جیڑے پکارا، گھڑیوں روز بنا یوس
 سال مینے عمراں جیڑے کون اچر تک جالے
 حرص ملن دی ہے نہ ٹٹلی، عاشق پندے سوڑے
 اٹھ اٹھ تھکے بکسے نہ تھکے، نظر راہاں پر لائی
 نال سخن دے واصل ہوئیے، مکر ہجرا جاوے
 پی پی مست وصل دے ہوئے پاک مشرق غدا بوں

دل کے بیٹھ پیارے سارے، کریتے مست صبحی

نوشیاں نال محمد بخشا، ملن مرادوں رومی

آمدن صاعی بمصر ہمراہ دیوان تیار شدن عجم شاہ بشارستان

واہ وارث بنستی آئی، گئی سیالی سردی
رحمت باران وقت بہاراں، رنگ لگے گوزاراں
رگتھاں نویں شکونے کدھے، نہراں نیر اُچھلے
بُبل نوں خوشبو پھلاں دی آئی کئے سُنبھلے
درد دھستی بوہتی رُتی، ہو یوحسپ ملاتی
بشارتوں رخصت ہو کے دیو مصر نوں آئے
دیواں پریاں آدم رنگی کا یا چپ اُستائی
دیکھ دیواں دے رنگ ڈرانے خلقت ڈر ڈر نہی
دیوتیاں نوں دیکھ لگائی دیندی پھرے دوہائی
ظاہر مارن والی دستے، باطن جہندوں والی
مثنویوں ایہہ معنی سمجھن، بے کوئی سمجھے بھالے
قصہ سارا دے اشارہ بے کوئی سمجھن ہارا
جس عفریت یاندی عرضی، آہو خاٹف ناواں
بشارتوں سادہ ہاری پوہتا مصر دوارے
جا عفریت مصر وچ پوہتا بادشاہی دروازے
شکل شامل اُسدی تک کے خوف لگا دربانوں
عفریتے نے کہا بشارتانی، ڈرونہ مصری لوکو
شمع جمال شہانہ تک کے دینے ول پروانے

بو بہار کھاؤں لگی، جھٹلی واؤ فخر دی
بھور ہزاراں بچھ قطاراں آئے مثل سواراں
سبزی ساری جُہ سہائی، چھاواں نے پڑتے
بچل گلاہاں یاد کیستائی، درد ہجر کر سہیہ
رحمت دے دوانے کھلے، مارغاں دی تاکی
نیل ندی دے دندے اُتے اکڑیرے آئے
پھر بھی قوم نیاری دستے، دیکھ دے ہر کائی
جا دربار شہانے اندر ہوئی ہجوم اکھی
یا رہا ایہہ فوج کوہی، کھاؤں سانوں آئی
باہروں بار سہیری بھے، اندر آب حیات
اوس حکایت وچوں، جتھے پیٹوں ناگ نکالے
کاہنوں ظاہر کریں محمدؐ گنجنا بھید نیارا
ڈیرا چھوڑا گسیرے آیا، اول خبر پچاواں
زور و ہنساں نوں ایو جیسے دتے دیون ہارے
آدر بان بولائے اُس نے، اُچھے نال اُڑانے
کچھ نہتے کچھ ڈریل ہوئے، نک مچ آئیاں ماہاں
میں ہاں ایچی باد شہانہ، سنگل دریں نہ ٹھو کو
ہو کے نال پچاؤ اندر ناہیں اسیں بیگانے

دربانان فرمایا اگوں، کامہنوں اندر جاسیں
 ادھ بیٹے دے درد فراقوں گوشے اندر رہندا
 پھر عفریت کے، یس اندا، درد اوٹے داروں
 میں طبیب اوہناں دا آیا کھن پڑی تریاقوں
 شاہپالے شاہرخ دے بیٹے باغ ارم تھیں گھڈیا
 عاصم شاہ دی خاص کپھری مینوں چل دساو
 جس دم سیف ملوک والی خبر سنی دربانان
 بھجدے بھجدے گئے شتابی، پھلے دانگ گلاباں
 جس دن سیف ملوک وچھنا عاصم نے اس روزوں
 اُس دن تھیں اے اس دم توڑی جس دن خبر آئیاں
 سیف ملوک جنے دی مانی حکم کرین دی آہی
 ہور امیر وزیر اکابر کر دے کارروائی
 عاصم شاہ دا دکھ قضیہ کد سُنایا جاندا
 رور و دیدے چٹے ہوئے، نور اکھیں دے چٹے
 ساس اڑے کوئی گھڑی اڈکین، قدرت نال پڑے
 ہڈیاں ناڑیں چم بیچارہ ترائے رہے وفائی
 دند نکلے ہڈ کھر کن لگے، قوت ہوش دہانی
 کالے وال صفائی والے ہو گئے سجدہ یگتے
 صبر قرار ارام دے دا خواب خیال بنایا
 سجدہ بیت جاتی والے چھڑکے ہوئے کنارے
 دتی جدوں مبارک بادی، در پر جا دربانان
 عاصم شاہ اساڈے سدا درشن مول نہ پاسیں
 نہ کوئی گل کلام کے سنگ، نہیں تخت پر بند
 میرے ہتھوں رب کھڑے کا ماتھ جس آزاروں
 پڑھ شتر فے شتر کڈھساں بسلاز ہر فراقوں
 سیف ملوک کے دی لے عرضی عاصم شاہ دل چلیا
 نال میرے ہمراہی ہو کے وچ حضور بہا لو
 اچن چیت گنیاں کھل اکھیں خوشی ہوئی مچ جانان
 عاصم شاہ دے حجرے آئے نال شتاب شتاباں
 تخت اتے مڑ پیر نہ دھریا بیٹے دے غم سوزوں
 عاصم شاہ چلے وچ سبھو اتیں جاگ لنگھائیاں
 صالح ابن حمید حلالی باہر کریند اشاہی
 سرتے سی اقبال شہسانہ، ہونڈی کد خطائی
 دانگ نبی یعقوب ہمیشہ رہیا کلیجا کھاندا
 اکھیں کج ڈھٹھے بھروٹے، پٹ پڑیاں مچ ٹوٹے
 لوہو ماس تران محمد، تریوے ودیج ہوئے
 کن ڈورے نابینے دیے، رنگوں گئی صفائی
 معدے مغزوں آتش بجھتی، رہیا سنجو دایانی
 جیونکر باخوں پت خزانوں، تیویں نکلن لگے
 سونوں کھانوں بولن والا چیتا منوں بھلایا
 اک امید فضل دی رکھدی زندہ اوس بیچاے
 سیف ملوک کے کاغذ گھڈیا، واج اٹھ کے سلطانان

کن آواز پیا جس ویلے اُس پیرے دلیکیرے
 لکے گماہ اُتے جیوں برسے ساون مینہ بہا
 نکتے نینگر مسجد والے سُنیا سُنن چھٹی دا
 یا جو وال زیارت والے کھمے سسے مولودوں
 اُٹھیا تڑت مصلے آتوں، جیونکر کاہ زمینوں
 اُٹھ بیٹھ دی قوت ہوئی، دل نول ہوش سنبھالا
 صالح ابن حمیدے اُکے کیسا مار آوازہ
 اک عفریت اسان تک شاہا خبراں سے کے آیا
 خیر خبر شاہزادے والی نالے باغ ارم دی
 عاصم شاہ کیا، اے صالح، ایہہ گل خواب نیا لوں
 اتنی مدت وہانی اگے، گزرے پندرہ سالان
 گورے اغوے اُٹھ اُٹھ ایویں پاؤں اسان ٹھلاوے
 ایہہ بھی خبر ہوئے گی ایویں کوئی دن رمسی تتی
 صالح ابن حمیدے کیا، سُن شاہا، گل پکتی
 نالے صاعد اپوں آیا، ڈیرا دور سُنیندا
 عاصم شاہ مصر دے جدم گل سُنی دل لاکے
 عنبر اُتے گلاب شتابی ملیا مغنہ وزیراں
 کمن لگا اس چلیوں مینوں جسدے باہر نکالو
 تمیاں اُتے چا وزیراں لکھ پڑھے شکرانے
 اوہ عفریت کیساتھ حاضر، ہو یا آن سلامی
 عاصم شاہ گل لایا لوڑے، اوہ قداماں پڑھیندا

دُورے کن گے کھل اوویں نال ابھری تاثیرے
 تیویں اوہ آوازہ ملیا عاصم نول کر یاری
 جیوں کنکال بھکاری سُندرے ایہہ تک گنج ٹٹی دا
 یا جیوں شب معراج نبی نول ہوئی خوشی فُردوس
 پھٹاں ہار ہو یا لکھ تازہ روشن یا سمنوں
 اچراں تیک لیا یا صالح خط شاہزادے والا
 لکھ مبارک ہے سلطانا، ہو فیں سدرتانہ
 شاہزادے تے صاعد والا اس سبھ حال سُنیا
 یک بیک سنا یوس ساری ہور مبارک کم دی
 خواب خیال اُتے کیہ باور ڈٹھے باجھ جالوں
 ہرگز خبر نہ آئی کافی باجھوں کور مشالان
 جاں کوئی روز اڈیکال رکھیے، کچھ ہریر نہ آوے
 گورے دی دُشانی تھوڑی، جیوں تیلے بن بتی
 شاہزادے دے ہتھ دی لکھی عرضی اکھیں نکلتی
 ایہہ گل سچی جا پے شاہا، لکھیا دیکھ منیندا
 ہو بیہوش دُھٹکا کھا گردی، طاقت ہوش کھڑا کے
 ہوش پھری شاہ عاصم تائیں، یاد پتیاں تدبیراں
 کیستی رب غریب نوازی، اُپر تخت بہا لو
 تخت اُتے شاہ آن بہا یا زلیور لا شہانے
 چم زمین کرے مغنیاں، جیونکر رسم عسکری
 زور بزوری سینے لاکے شاہ اُسوں مڑا کھندا

قاصد پیر مبارک واسے . بجلے قدم دو تیرے
 قاصد نیک تیرے تل کیڑا توں کوئی برن حق دا
 توں کوئی گاندھی سطر گلابی بھریا گچھے نوروں
 گاندھی شیشے عطروں چائے مُد پیغام سخن دے
 عفریتے نے اٹھ تشابی کھی سلام دوبارے
 شاہنشاہا، ظل النسا، جم سکندر ثانی
 میں ہاں خدمتگار پیادہ دیو پر یادے شاہ دا
 فال فرخ شاہپال بہادر نال اقبال سو یا
 کوہ قافاں دریاواں اُتے اسے دی سلطانی
 لکھ مبارک ہوئے تسانوں صاعدے شہزادہ
 لسی بدیع جمال شہزادی سیف ملوک جوئے
 شاہنشاہ اسادا صاحب جو شاہپال بہادر
 اینہاں دنال وچ کرے تیاری مٹی نول پناواں
 ایہ ارادہ کر کے اس نے سدے خاصی عامی
 نالے مال پیو صاعد سندے بھین بھرا استغاثی
 این سبب تسان ول گھلیوس میلا بوتھ سارا
 چار اک سے پری ہے خامی، چل حکیم سیانے
 قلم دے دیامے والا ہاشم شاہ بھی آیا
 بزرگ لوگ تسان وچ گھلیوس میلا خوب بنا کے
 رخصت اذن ہو یا سی تھوڑا بوہتی مدت لگی
 اینہاں بزرگاں دی کر خاطر بخشو کوڑ ہمارا
 ٹکے نگاہ کریں سیاؤل، جتوئل پاویں پھیرے
 اس کستوری سینے رکھی، توں بھی سخن سخن دا
 مٹھی جھجھوں بوئے باجھوں خوشبو یوں دوس
 دس سانوں خوشچراں جلدی ہو سلام سخن دے
 ادب دعائیں کر کے سخن گزارے سارے
 دم دم ہوں اقبال زیادہ، سدا ہوئے سلطان
 جس شاہپال بہادر ناواں، دم دم ہووس اہل
 وارث تخت سلیمان شاہی شاہ سنے دا جابا
 شہستان پرستاں اس دامن حکم زبانی
 صحیح سلامت خیریں جہیں نال اقبال زیادہ
 باغ ارم وچ موجاں کرو شاہپال دے خانے
 تخت نعین سلیمان شاہی ملکاں وچ اُجاگر
 سیف ملوک بدیع جمائے وہاں عقد پڑھاں
 سیف ملوک دے ماں بابل یار اشنا تمامی
 اس شادی پر ہوں اکٹھے رب مراد پچائی
 دوسے ہے عفریت وڈی، ڈیڑا چاؤن ہارا
 سواندپ شہزاد والی ہر کوئی جس نول جانے
 نالے صاعد نال دھاندے آپ شہزادے لایا
 بخشواوہ خلاف جو آئوس قول قرار بھلا کے
 دس میرا کچھ چلیا نائیں، متلم حضوروں دگی
 بھریا نال خطائیاں بندہ، توڑوں بھلسن ہارا

بھی سمجھ لوک تہاں دل آئے شارتان کھڑن لوں
 ایہہ کاغذ جو آپوں لکھیا سیف ملوک شہزادے
 عاصم شاہ دے ہتھ پھڑپھڑایا شاہزادے والکھیا
 کریم اللہ پٹیا شاہ ہے رقعہ بند سجن دا
 سورج اتوں گرہیوں لٹھا، جگت ہويا نورانی
 اول چم اکھتیں پردھریا، پڑھ الحمد ربانی
 قدرت پاک خداوند والی نور اکھیں ورتج آندا
 چہرے نور مجھے تے رونق، فضل ہويا سبحانی
 بیٹے باجھ ہويا سی اُس نوں جمل جہان ہنہرا
 سکے نیل مصر دے آئیاں لہراں بھہ قطاراں
 پندراں برس خزاں دے مارے رکھ ہوئے سن پیلے
 خار و خار گلاب ہوئے سن بن پتاں بن پھلاں
 بلبل نوں خوشبو پھلاں دی آندی واؤ فخر دی
 شاہزادے دی مانی سُن کے دونی ہونڈی شاہوں
 اندر باہر پیر نہ لگدے، خوشیاں حد نہ کافی
 دم دم کرے سجدہ ربے ول تیری دھن خدائی
 گولی لوٹدی جو کوئی آہی دین مبارک آئیاں
 بی بی رانی تے چودھراںی جوسی ورتج مصر دے
 مہراں دے دھرتقال سراں تے دین پناہ آئیاں
 سستے بھاگ عمر دے جاگے ڈومیاں تے ڈوماں
 کے کے دان توں گرہو تیاں سج سج دین دعائیں

خاصاں سنے تیاری کریو باغ ارم ورن نوں
 واج کرو معلوم حقیقت، ہووے خوشی زیادے
 پڑھ کے شکر یا اٹھ شاہ ہے، جیوں بھکھیاں بھکھیا
 آئی بو اشانی والی، کھڑیا غنچہ مَن دا
 جیو کر مر دے سے برسانے پھر لدھی زندگانی
 جیوں پیرا سَن یوسف سنداپیغبر کنعانی
 ہر دو دیدے روشن ہوئے، کیا غبار غماندا
 نویں ہرے قہیں دانگ زینا جھپوس مت جوانی
 پڑھیا پچن ہوئی خوشنابی، لگی لوہو پھیرا
 خشک چمن تے بدل وٹھا، ہوئیاں باغ بہاراں
 رحمت باراں دقت بہاراں پل مچ کیتے نیلے
 شاخ ہری پت ساوے کڈھے دُش نکالے گلاں
 سدا گلاب ہويا کھڑو پوں، دُور ہوئی رنگ دوی
 کندھی جس رہ آیا قاصد میں صلے اُس راہوں
 بلدی بھا غماندی اُتے رحمت رب وسانی
 پڑھ شکرانے دند خزانے گھر گھر دے دہانی
 چولی کھنڈی تے پشوازاں سبھان دے گل پائیاں
 شاہزادی سوداگرزادی باپ جہیناں سر کرے
 قدر بقدری زیور بخشے دے کے شان ودھائیاں
 منگل گا و جاؤں ڈھولک، درپر کرن جوماں
 عاصم شاہ دی بیل خدایا، ہری قیامت تائیں

بیگم دا دل بیغم ہوئے، ٹھنڈ پوسے وج چھاتی
 جم جم کہن پری دا ڈولا آن دستے اس جانی
 مصر شر وج جو کوئی آہی چھڑوڑ لڈی تتی
 ہر تھانے وج شکلاں ہونیاں، ہر دیکھے شہانے
 لاکھاں لوک مبارک دیون در پر حاضر ہوئے
 عامم دے در رنگ برنگی خلق ڈھکی ہر پاسوں
 عامم شاہ وزیر بلایا ناے بیگم دانی
 ہو روڈے مہمان سفیدے ایہ آئے کہ آئے
 اوس عفریت اگے آرکھے بادشہانی کھانے
 ایہ دھرے اوہ کھاندا جاندا ساعت ڈھل لائے
 ہڈی ماس نکھیرے ناپیں، سبھ کچھ کھاندا جاندا
 شبہ کیا وزیراں تائیں ایہو مسیہ کھا باہلو
 جاں عفریت ہو یا سی فارغ کھانا دا دکھا کے
 جاں عفریت آسودہ ہو یا، بادشہ منسرایا
 عفریت کچھ اکھرنائی، جو آہی اس جانی
 عظمت شوکت شان جلال شاہ پلے دی قدروں
 فوج دتی شاہ پال شاہ دی، جو جنگے دے کم دی
 جیوں جیوں سی ادہ گلاں کر دایے شان مکانوں
 باغ باغ ہوئے دل کھٹے سبھ مجلس دے سُن کے
 شاہ ہے حکم کیتا امراواں سُن گلاں دل لاو
 شاہ پالے دی شان برابر کہ اسی ہو سکرے

شاہ نرے دی نال مُراداں خواجے جید حیاتی
 سہرے گانے ویکھ مُراداں وار پوسے جل مانی
 گھن خیرایت بیگم کوں ہو رہی رنگ رتی
 شہراں اندر پھرے ٹھنڈ دے منگتاں بھرے خزانے
 آپو اپنے کسب تماشے کر دے سبھ کھوئے
 بیک بیکال دے مچے تماشے وافر کھینڈ کاسوں
 کیہوس ایس عفریتے تائیں دیو جلد مہمانی
 کرو تیار مہمانی ترکھتی، جو لوڑے کوئی کھائے
 قلیے اتے کباب سلونے، پٹکے چاول دانے
 اک اک ٹقمے دا کر لاؤن پنج دُنبے مونہر پائے
 کھا رہا جو خواہش آہی شکر بجا بیا نڈا
 سبھ مہمان اجیہ ہوسن گھوڑے اٹھ حلاو
 بھر بھر شیشے مدھ پیالے شاہ کول بہا کے
 اوس جانی دی دس حقیقت جس تھاؤں توں آیا
 شاہ نر دے دا قدر بُزرگی خاطر تے دُبیانی
 حُسن بدیع جمال، پری داروشن سوچ بدروں
 رونق عربی روپ لطافت، دُستی باغ ارم دی
 عام شاہ نوں نوں نوں نوں نوں نوں نوں نوں
 سیف ملوکے نا تا کیستا اچھی جانی چُن کے
 ایسی شوکت شان موافق فرش منسرخ وچھاو
 پر کوئی ڈول بناو ایسی، ہون تعجب تکرے

مکم ہو یا درستان تائیں، سچے فرش و چھائے
 اتنے اُدھ حلال کرانے، دنبے، بجے، گائیں
 اتنے خون نہیں لکھ سکد محی سلم ہر اسی ماری
 ترے ہارے پچھوں پوہتا شکر باغ ارم دا
 عام اگے عرض کیتونے بعد آداب پُچا نوں
 جھل سلام ہو یا خوش عام، کردا شکر الہی
 شکر باغ ارم دا سارا حکم حضوروں پاکے
 صاعد نوں گل لالار دیا عاصم شاہ دکھیا را
 صاعد مڑ مڑ قدیں ڈگے، درواں بھریا کوکے
 صاعد دے مڑ سینے تے عام شاہ مہتہ پھیرے
 صاعد اوہکا ہو مہجائے، پھڑ پھڑ قدم چمبیدا
 اوڑک خاصاں عرض گزار، شاہ جی کروہمارا
 صاعد نوں فرماؤ رخصت مانی بابل تائیں
 پھر صاعد نوں ہوئی اجازت ونج ملو گھرداں
 لے اجازت ہو سلامی صاعد گھرنوں آیا
 دوئے پیر پیو دے پھڑکے ملدا اُپر متھے
 صالح ابن حمیدے تائیں ملیا پت پیارا
 ماواں بھیناں سر موندہ جمن، پھپھیاں تھ گھاؤں
 خوش قبیلہ سارا ملیا، رورو کے گل لگدے
 گھرداں نوں مل کے صاعد نال پیو دے آیا
 طرف مہماناں نظر گزار، شاہنشاہ مصر دے

کوہاں وقح عبیر عطر دے جا پھنکار کرانے
 ہر ہر طرف لوہو دے نالے ونج پئے میاںیں
 کاغذ اتے جانہ رہندی مکن جاندی ساری
 جا سلام کیتاں سبھاں عاصم ثانی، جم دا
 شاہپالے تے سیف ملو کے کسی سلام تسالوں
 جیونڈیاں رب خبر پہنچائی، جان باباں پر آئی
 تھان تھان مقامی ہوئے، بیٹھے صفال بنا کے
 سینے نالوں لاہ نہ سکدا جانی وانگ پیارا
 عاصم شاہ تکیندا اُس ول، وانگ سیف ملو کے
 کچھڑ پتوں مول نہ کڈھے سڑیا نال، مہیرے
 نال پیار دیے ہر صدقے، ہر تول مہتہ گھمبیدا
 روون دے دن کھڑے تے نے، ہو فیصل نیارا
 مل کے ٹھنڈ کلبے پاوے، دیوں تال دھائیں
 ماں بیو بھیناں بھائیاں تائیں ہوراشناواں یا راں
 ماسی پھوپھی مائیاں بھیناں سجد دل سیں نواں
 بابل سینے لاکے رُنا، برم دوا نلے لٹھے
 پڑھ شکر نے فندہ فرانے ول ہو یا دکھیا را
 جیوں دیوے پڑھیں تنگے توں بھجج اوں
 سُن سُن یاراشنا مجتبیٰ، آئے وندے دگرے
 بیٹھا آن کچھری اندر شاہ ول سبیں نواں
 کیتا حکم مہمانی آوے کھاؤں لوک سفر دے

مٹھے شربت آن پلائے اول ہر اک تائیں
 رنگارنگ طعام لیاے کھانے بادشہانے
 میوے مرغ کباب کھلائے باہر حد شماروں
 تحفے تے نذرانے سارے، جو بھیجے شاہپالے
 ہو رہدلیع جمال پری دے تحفے تے سوغاتوں
 قوت خوشی ہوئی سی ایسی عشرت اتے جمعیت
 ہر اک مے دل ایس قدری خوش وقتی خوش حالی
 شاہ عام نے مہر شہر وچ خوشیوں عید منائی
 ملک شہر وچ پھر ڈھڈھے سدے خامی عامی
 شکریاں نوں طلباں ملیاں گلن کنٹھے بائے
 حافظ، عالم، زاہد متقی، گوشے گیراں تائیں
 ہو رہی غریب تیم مسافر، جو سن وچ زمیناں
 بندی سبھ خلاص کرائے بن چٹی نذرانے
 سند امرا وزیر تسمی راجے راجہ جنوری
 صالح نوں تشریفاں دتیاں بوہتا شان و دھایا
 تخت صندوق بناؤ وڈے دیئے مٹن سکھائے
 بلیا حکم وزیراں تائیں اوہ لگے اس کم نوں
 سرخ شراب پلانی آندی بھر بھر مٹ کلا لال
 طائفیاں نے مجلس ملی راس کھلی کر صفوں
 مڑی لے الغورے دجے، بنسریاں شہزائیں
 ماراں دین نخون ہنراں جارج تاراں جوڑن

پھیر رکاب طعام عجائب دسترخوانے چائیں
 گوڈے ڈاؤ ڈاؤ رنج کریندے راکش دیوڑانے
 خلعت ملی تماں تائیں وکھو وکھو سرکاروں
 عام اگے چاکڑانے، ہے سن جہناں حوالے
 محرم ہتھ پچکائے اگے شاہزادے دی ماتاں
 عام شاہ تے یکم تائیں، لشکر، شہر، رعیت
 جیوں تن مڑے اندر آوے جان جوانی والی
 جتنی عمر غماں وچ گزری اتنی وری مڑکائی
 دولت مے در کھول دیونے لین انعام انعامی
 ہوئے معاف رعیت اتوں بوہت مٹ مے بائے
 بوہت انعام جکیراں دتیاں سارے کرن دعائیں
 دولت بخش توکر کیتوس مندوراں سکیناں
 دے سروپا گھراں نوں گھٹے پڑھن لگے لکھانے
 قدر بقدری منصب مے حاجت کیتی پوری
 کرو تیار سفر داساں، کر تاکید بتایا
 تنبو ستر لکڑ مے ہوؤں حیراں کارن نالے
 شاہے آپوں جشن مچایا دور کریندا غم نوں
 سارگیاں قانون ہلائے، مدھم طنبور قوالاں
 طبلے خجری رنگ بنایا داریاں تے دفاں
 ڈھولک دے جواب برابر کئے خوب ہوائیں
 سارگیاں نوں ملن سنرائیں پھر پھر کن مروڑن

سُن کے بول سنئے سُنئے بندے ہوں اُدئے
 بولن غم دے بیت چکارے بارں گان وائے
 پہن پچریاں پریاں جہیاں کنجریاں پڑئے
 بھیرول جنگلی سارنگ برئے توڑ کلاوت کھڑئے
 پین شراب سُراں سُدھ ہوؤں گون دھڑ پڑئے
 عام شاہ خوشی وِج بیٹھا ہور امیہ حُضوری
 گئی خزاں بہاراں آئیاں، ہوئے چین ہزاراں
 عام شاہ رہا وِج عیدشاں دے کئے کھڑیاں
 چنن پیر بنائی تختی، صنت دل عود تھائے
 سَد کر گریہ ہو کر گریہ پکا تخت بنایا
 سونے چاندی دے پھل لگے، موتی جڑے قطاراں
 حرماں کارن ستر بنائے خوب مزین کر کے
 تخت اُتے پھر مال چڑھائے جو جو آہے کھڑے
 ہاتھی بجائے وانگ پہاڑاں، کچھ چٹے کچھ کالے
 خچر اوٹھ قطاراں بھریاں، انت بیدلاں گاداں
 قیمت دار پونشا کاں پائیاں پٹینے دوشالے
 باراں روز گزشتہ ہوئے رت نویں مہمانی
 ساعت نیک مہوت تک دی تاریخ بھلیری
 اول حرم تخت پر چارھے، ستریں داخل کیتے
 صالح دے بھی حرم تمامی چارھ لے وِج ستریں
 جو جو چیز لوڑیندی آہی کارن کاج ویاہے

کمانچے مردنگ بناؤں رنگ عجائب چندے
 کھول کتاب رباب خوشی دے رب رب نکرت جائے
 نغھے ناچ اٹھاؤں گاؤں تان مریدے ہلے
 پار بُدی آوازے گدھن سات سُراں تھیں چڑے
 ساقی سوہنے پھرن پو پھیرے بھرے پیالے سچے
 وقت آیا نزدیک ملن دار رب کھڑے غم دُوری
 اچوی گئی تروٹنگ والی، لَدھے غم خماراں
 سبھ اباب بنائے اوہناں کر کے تدبیراں
 مُشک جہنناں کوہاں اندر خوب ہوا کھلائے
 دو کوہ لٹا دو کوہ چوڑا چتر کدھ سہایا
 اک پاسے کر حجرے چوبی دتیاں گرد دیواراں
 جاسیاں ہو رہا تیاں سبھو، جو درکار سفر کے
 گھوڑے تیز سواری لائق، جو سن کوتل پھرنے
 کچھ جنگی متانے خونی، کچھ سواری والے
 چیتے سگ شکاری نالے پھڑے ہرن اراداں
 پوتیناں تے ہو ر سفیدے پھٹیاں دے پرکالے
 اٹھے چت تھل بجھے صبر گیاٹ جانی
 عام چھوڑ مصر نوں ٹریا، اس خدایا تیری
 چھوڑیاں تے لوڑ دے سوہنے چن چن کے سنگ لیتے
 بھر بھر مُشکاں مُشکاں پائیاں مثل گلاباں عطراں
 تحفے ہو ر سوغاتاں میوے پائے عام شاہے

شادی دے اسباب چڑھائے باہر انت شماروں
 بوست انعام تے اُس تائیں خبر اول جس آندی
 دیواں پریاں تھیں چُکھ لئیاں اول کر تجویزاں
 اوہ بھی تخت اُتے پالئیاں ہوئے تیار سفر نوں
 بیگم سنے روانہ ہويا عاصم شاہ بہادر
 باغ ارم ول ہوئی تیاری کر سارے سمیانے
 دسے گائیں بکرے لگتے بھیڑ دتے اُٹھ گھوڑے
 مصری ہندی تیغاں تحفے ہو رکھی ہتھیاراں
 مروا سید عقیق زمرہ بھرے صندوق فیروزے
 مانک موتی ہیرے چاندی جو ہر پتے گلیاں
 ہر قسم متاعاں کھڑے، جو وطن انساں
 حرمائے تخت پر چڑھ کے ہویا شاہ روانہ
 تخت اُتے چڑھ عاصم کندا، آہو خاٹف تائیں
 خبر نہیں کیہ ہوندا اگتے، تے قبول نہ پیئے
 زینت زیب اسدا سارا بھٹھ پیاس ویلے
 جے سو اسان نکادے کیتے پتے قبول نہ اگتے
 کھوٹے نقد اسڈے تک کے موڑ موہیں پر مارن
 پرت جواب دتا سغریتے، پاک جہینا ندی بازی
 ہر جاتی منظوری جس نے ترک گھرانہ بازی
 پندھ پیوں تول چھڈ جمجالاں چارے پلے پھنڈے
 آہو خاٹف دیواں تائیں نال اشارت کندا
 کئی باجے تے کئی تماشے آتشیازی داروں
 سروپاں دے تھان جڑاؤ، موتی سوتا چاندی
 شارسٹان سنہری اندر جو کیا بال چیزاں
 بنیا میل سُہاوا چلے کڑماں دے گھر دروں
 صالح صاعد ہو ر تمامی مسیر وزیر اکابر
 ہو ر متاع حسابوں باہر سونا چہل خزانے
 ہر منزل دے خرچے کارن نال تے بے اڈے
 لعلوں تے یا قوتوں ڈبے بھرے مانند انباراں
 سے سنگ پائے قیمت دے گویا ہنسب افروزے
 گنتر منتر وچ نہ آون، اُس سُن ہونشاں بھلیاں
 پنکھی خوب آوازاں والے، جو جو وچ جواں
 صالح صاعد نال چڑھے سُن کر سیمان شہانہ
 اسیں ارم ول راہی ہوئے چھوڑ مصر گھر جائیں
 بال تجارت وکھین اگلے جاں کھلاوے دے
 بدوں پسند نہ آئے شاہاں، کون اسان پھر میلے
 باجھ قبول محمد بخشا، بجاہ اسباباں لگے
 نہ ایدھر نہ اودھر جو گے، پھر کرے کیہ کارن
 کیا صوفی کیا مست دیوانے، اندر باہر نمازی
 راہ پی رکھ چاہ محمد بوبتی بے اندازی
 رات بھیری نہ ڈر راہوں، ہونج اول لکھ کڈے
 چاؤ تخت ہوائی اُڈو، کیہ کم باقی رہندا

تخت اُتے چڑھ بیٹھا دیر بھنڈے رنگ گانے
سراندیپ شہر والی چٹھیا نال نشانال
کر کے ساجے ساجے وجے، جیج چڑھے رار راجے
موصول نقارے دھونے جیسے شتری تے کرنائیں
تخت اٹھالیا غفرتیاں، چلے باغ ارم نول
سراندیپ نگر دوالی ہاشم عامم مصری
تخت شہلے اپڑ دل کے بیٹھے نال انفلقے
بھر بھر پین پیلے نشینوں، کھان کباب نرمے
خوشیاں دج ہوئے متوارے نشینوں گول رنگول
منزل منزل ٹردے آئے موجاں نال مڑا داں
باغ ارم وج پو جتا دیرا، خبر ہوئی شاہپالے
جتاں دیواں پریاں تائیں ملیا حکم جنابی
عامم شاہ مصر دالیا استقبال کچیوے
شاہزادے نول خبر پہنچائی، بابل تیرا آیا
پریاں بنت بنابنائے، زیور پین پوشاں
اکھ بیٹن تال لکھ جیاں نول مارن نال نظارے
شکریاں نے وردی لائی، پریاں زیور گھنا
آپو اپنی زینت کر کے ہر اک شخص سہلیا
تخفے تے ندرانے آندے باہر حد شماروں
آملیا شاہپال بہادر عامم شاہ مصر نول
اک دھبے دے سرتوں سٹے موتی لعل جواہر

شک ہوئی اک پلک نہ لگا، چلے لگ شکانے
ناسے ہاشم قلمزوم والا دیواں سنے جواں
دھم پی کوہ قافاں اندر کون کوئی مہر اچھے
طریاں طرم طنبوراں چٹائی گوک اسمان تائیں
با آرام ہوئے سجنہ صری، رخصت کیتا علم نول
ترانے شاہ خوشی کر بیٹھے رنج غماں دی سوری
اک دوئے دی خاطر کر دے واک عاشق شتاقے
کنجر بھکتی تے اربابی محبرے کرن کھلونے
ڈیرا دیو اٹھائی جادوں باجھوں دیر درنگوں
شاہپالے دی حدوتچ پوہتے نظریاں بنیادوں
سنے امیراں باہر آیا کارن استقبالے
کر سولال سنگار تمامی حاضر ہوں شتابی
جاہ جلوہ اسا ڈاسکے تال ادھ دونا تھیوے
بن تن کے توں ملنا گول، دیکھے عزت پایا
چمکو چمک کر نیلے جھنڈے کھریاں سیم سلاکال
جیتول نظر کچیون دس بجلی دے چمکارے
ہاتھی گھوڑے اوٹھ سنگارے، سادہ کے نہرنا
نال لیس شاہپال بہادر مسیلے کارن آیا
جوڑے گھوڑے جنس نفیساں، میوئے دھڑلواں
بجائیاں ہار ملے گل لگ کے خوشی ہوئی ہر ہر نول
کیتی خوشی ملن دی بوہتی، انت شماروں باہر

ادب سلاموں فاسخ ہوئے، پچھڑے خیال نکھال
 دئے کڑم جدول دل بیٹھے، لیکن دتے شاہپالے
 رنجہ قدم مبارک ہوئے، گھر میرے مڑائے
 لشکر رتبے دا ایہہ گھر میرے اگے سان بنھیرے
 عاصم شاہ خوشامد کر کے کندا، اسے شاہپالا
 ایہہ احسان مروت سیراجا نہا نہیں موکایا
 سو سو شکر خداوند تائیں، اس ملک میں آیا
 ساری عمر نہ کسی میں تھیں ایہہ تیری وڈیائی
 ڈٹھے بھلے بن تہد مینوں مٹیا وانگن پیراں
 دئے شاہ کریدے باتاں نال اتفاق رسانی
 ایہو کھال کر دئے آئے دیکھن راہ سجن دا
 سرو بانو تے ہر افروزی کھڑیا نال شہزادہ
 اگے پچھے سندر پریاں جو بن جھلسل کردا
 چھو کریاں تے گوئے سوہنے چوہیں دے چن سارے
 کوئل کھوئے ندرل کارن جو اندے شہزادے
 لشکر نال شہزادے اندا سندر صورت پریاں
 چاندی ہارمتاری چٹی چٹن چسیر نہائی
 اوس اندر شہزادہ بیٹھا نال نقیب پکاراں
 بابل عزت میری دیکھے بوہمت ہوئے خوشحالی
 کراں فتراں نال شہزادہ شوکت نشان سویا
 مشتاقاں نوں صبر نہ رہیا، اٹھڑے اس طرفے

تکرے تکرے رجن تائیں اک دوجے دے مکھال
 عاصم شاہ ول نیواں ہو کے کر کر غدر دسارے
 ایہہ احسان نہ مکدا حضرت بخشورت کرائے
 روشن ہوئے جاں ہن آئے قدم مبارک تیرے
 تہد چارھی وڈیائی میں پر، کیستائید کشالا
 گیا گوتا بٹیا مسیرا مڑ کے نساں ملایا
 شاہش لکھتے تسالوں جس نے ہمت کرنگویا
 جیسی تہد میرے سنگ کیتی، ایسی کرے نہ کافی
 اجر دیوے رب صاحب جس نے شاد کیتا دگیلاں
 اسال نساں گھرا کو ہویا جانوں نہیں ڈو جانی
 سیف ملوک شتابی آئے، ہویا وقت ملن دا
 خدمت کار عہد سلام چوہیرے، فوج امرار زیادہ
 سو سون ہار مریدار سماں، سچا بانا زردا
 بھرے اڈار اڈار قطارلں، اک تھیں اک سنگارے
 ڈر ڈر پیر نہین تے رکھن، فیلاں کرن پیارے
 سالاڑیاں سنگ سولہ گھوڑی گاؤن ٹھڈیاں بھریاں
 سونے موتی نال جڑاؤ نقشتاں خوب سہائی
 آیا ملن پیودی خاطر، نہ کچھ حسد سنگاراں
 جاں ملے تاں بھلے اُس نوں پیڑ چھوڑے والی
 عاصم شاہ تے صالح تائیں دُوروں نظریا
 دیکھ پیادہ ہویا شہزادہ پڑھ لہجے دے حرفے

سیف ملوک پیونوں ملیا، ہیر جینڈا پھر کے
 بابل نے پھر سینے لایا، ہنجو بھر بھر رنے
 ٹھنڈ کیجے نور اکھیں وچ جندی وچ دیہی
 جتول دیکھے باغ بہارل، ہویا چین ہزارل
 اسمعیل دنا قربانی نہایت نظر سے آیا
 کاری زخم برابر ہوئے داغ نہ ریسہ باقی
 جامے وچ نہ میون جانی، ترٹ کیناں سجدہ نیاں
 جو جگ جنت نظریں آیا کھل گئے سبھ پڑے
 پھیر شہزادہ ستریں آیا، اذن پوئیں لے کے
 ہنہ گھمٹے سینے لائے کر کر گریہ زاری
 لکھ لکھ شکر الحمد چارے، ٹھنڈی وچ چھاتی
 سے ہر صدقے سرتوں سٹے، جتنے ساس سنبھالے
 بچے دا سر جھولی دھڑکے سر مونہ تھاپا چٹے
 پندرل برسوں پچھوں ملیا بیٹا بابل مانی
 کھن اجازت مانی کولوں پھیر آیا دوبارے
 ہو ر امیر وزیر شہزادے، راجے راسپاہی
 ماعد صالح تے شہزادہ شاہ عام مل بیٹھے
 بیٹے تھیں شاہ عام پچھدا بچہ دست دہانی
 شاہ شاہپال سیانپ کیتی اسیں، اتھوں لکھ جائے
 بوہت مدت دے دھچھڑے ہوئے آج ملے ایہہ سکتے
 اس ملے اغاراں وانگن اسں ہوداں کے دسدے

دھوون ہوئے قدم مبارک ہنجو پانی جھڑکے
 سچے رب ملائے مڑکے سجن چریں دچھنے
 ملیاں یاد نہ ریسوس مڑے رنج جدائی سیسی
 لگتا انگ خلیل نبی دا چنوں ہریاں گلزارل
 یعقوب بے نول یوسف ملیا، علم آلم بھلایا
 مل مل ہک ہویا ہک جھٹہ لاہی برم فراقی
 درد خوشی رت پانی ریاں، جھڑیاں ہنجو گھنیاں
 لگی لومھنڈ بخشا، تیکر بندے چڑھدے
 درد ستانی مانی تائیں ملیا پیریں پے کے
 ہر پیراں تک چم نہ رجدی مان مچھوٹے ماری
 صدقے صدقے ہو ہو جاوے، لدھی جان کھڑاتی
 سٹری کھجور ہوئی مڑا ساوی، ساون تھو دسالے
 والوں وال نکھیرے حصول ہڑمڑ جاوے کھٹے
 سینے سڑے فراقوں آہے، رحمت رب دہانی
 صالح ابن حمیدے تائیں ملیا نال پیلے
 ملے شہزادے نال تمامی جیوں جیوں تشنہ آہی
 سر کردے اُمرار حضور جی جا اپنی مل بیٹھے
 سیف ملوک سناون لگا ساری درد کمانی
 مہماناں دے ڈیرے کارن جائیں خوب بنائے
 گلاں کر دے نہ شرماون، ہون اسودے تھکے
 ہورال کان اٹھایا لورے ملن پیارے جسدے

اٹھ شاہپال کیا گھر اپنے کرن تیرا مہمانی
 سُنِ عامم تے صالح تائیں اگ لگی ہر والوں
 جیوں جیوں سُنن قفیتے اُسے، تیں تیں کڈے زاری
 رات پئی اس قفیتے اندر اسے تمام نہ ہویا
 لے کے فوج امیر جنگیر اچن مبارک چڑھیا
 شاہپالے دے گھردی بیگم شاہ پری دی مانی
 پریاں نال اڈارن آئیاں شاہ پری دی ماتاں
 اس بیگم نوں خبراں ہوئیاں، ایہہ جی باہر آئی
 سر تھکے گل گلتیاں دوسے بیٹھے وڈاؤن دُکھاں
 حُسن جمال کسے یں گھولی، جس راہ بیگم آئی
 اک اک قدم تیرے دائیں تھیں حق نہ مکد سارا
 تو بہ توبہ کندی آکوں، شاہرا دے دی مانی
 رب اندوہ اسدا کھڑیا دیوس فتح تسانوں
 درد و چھوڑے تھیں چھڑکایا تسانوں چڑکے
 بیٹی تیری اندر آہی جان میرے دلبند دی
 رب بچا یا بچہ میرا، مہر تسانوں دل پانی
 گلان کتھاں کر کے وہاں اُلفت تے وڈیائی
 شاہپالے دے نوکر چاکر بھائی تے سرکردے
 شاہ مصر دے سبناں تائیں دے شاہنشاہ وڈیائی
 شوکت شان شہاروں باہر ہویا شاہ مصر دے
 باغ ارم فتح آیا عامم نال اقبال سوائے
 سیف ملوک حقیقت پھولی، جیوں گزری نہ گئی
 ڈھائیں دے دے رون بیاسے ہون بیجالی حالوں
 سیف ملوک حکایت اپنی کھول سُنائی ساری
 مگھ پرکالے کیس کھلا رے شاہ مشرق داسویا
 با آرام ہوئی سمجھ خلقت، ہر کوئی اندر وڈیا
 حُسن جمال آہا اُس ناواں، دس کے ہُن پانی
 شاہرا دے دی مانی کارن تحفے تے سوغاتاں
 آن دوہاں دامیلا ہو یا نال پیار صفائی
 ہوں ہوں کن گھائی صدقے چھن خیریں سکھاں
 گھر سائے تشریف لیاندی، بوہت کیتی وڈیائی
 کیتا تسانوں اسدا بھینے قدر مراتب بھارا
 ہتھوں تسانوں زیادہ کیتی ساڈے تے وڈیائی
 گیا گوتا خسیں ملیا بیٹا پھیرا سانوں
 دے تانا احسان کیتوئی حد شماروں چڑکے
 ساڈی جند حیاتی باقی اوس مٹھے فرزند دی
 گیا ساڈے پاروں بھینے ساڈا درد جُدائی
 حُسن جمال اوتھوں ہو نصرت پھر گھول آئی
 شاہ عامم دل ہوئے سلامی برنوں نیواں کسے
 مرجا پکارے آکوں جیو و میرے بھائی
 سمجھ سلطان اُسے دی تابع حکموں غدر کردے
 شاہ دیواں تے آدمیاں دے ہو کے مال سیائے

آن اگتے کہہ تکرار عام، ترے کوہ پیڈے تائیں
عام شاہ مصر دانے ہو راکا بر سارے
عام شاہ دیلاں کردا، میں بھی شاہکماواں
ایہہ فوجاں، ایہہ بھانڈے اس دے ایسے باغ بنائیں
اس دے شان برابر ہرگز قدر نہیں کچھ میرا
شاہ عام دے لائے لگے، جیوں جیوں اگتے جانے
شان قدر شاہپال شہسے دا دیکھ تعجب ہوئے
زریں شارتان ڈٹھوئے، شہر زین سنہری
جھٹے تخت کچھری آہی، جاں پھر او تھے آئے
نہ سنیانہ ڈٹھا اگتے خواہے نظری آیا
اگتے پچھے چٹن تختی سونے تخت بنائے
آتشیں جواہر لعلوں نور چو فیروزے برسن
ہو ر آہے سنگ پائے ایسے مل جہیناں بھلے
سارا تخت جڑا دیویں، روشن کرے نہیرے
تخت لٹے شاہپال نہ بیٹھا عام کلاں ہاکے
سرانید شہر دا والی نالے ہو شہزادے
قدر بقدری جانیں ملیاں کُری موڑھے چوکی
سیف ملوک شہزادہ نالے پریاں ہو ر جاناں
راوی کمند شاہپالے دی مجلس سوہی ایسی
روٹی وقت ہو یا جس دیلے آئے دستر خوانے
چہل ہزار رکاب سنہری، کچھ چاندی دے آہے

اک اٹ سوناتے اک چاندی فرش پکا ہر جاں
شاہ پلے داپایہ تک کے ہوئے حیران بے چارے
ایں جہی اک جانہ بندی جے سمجھ دولت لاواں
ایہہ ٹرکاں، ایہہ محل سنہری، رنگت رنگی جائیں
پھر میری اس عزت کیتی، فصل خدا یا تیرا
اک تھیں اک مکان چڑندا دیکھ پتے شرانڈے
عقل فکر بھل گیا تمامی، مورت ہار کھلوئے
پھجیاں اُتے محل چمکے جیو نوک دینہہ دوپہری
نظر پیوئے تخت شہانہ، گل نہ کیتی جاوے
ست کُری وچ عام ہوراں ایسا تخت نہ پایا
گوہر شب افروز چو فیروزے بٹھ قطاراں لائے
مروارید زعفران لگتے تے یا قوت احمر سن
ہرگز اکھ نہ ہوندی ساہیں اتول تکلن ہارے
کُری موڑھے قدر بقدری، چوکی فرش چو فیروزے
آپ برابر اُسدے بیٹھا کُری کول ڈہا کے
تاج ملوک اتے شاہ ہاشم میر وزیر زیادے
پچھے فرش اُتے ہو بیٹھے ہو ر تمامی لوکی
جا بجائی بیٹھے سارے مجلس بھری دیوناں
نبی سلیمان دی سی لگدی کدے کدے اُس جیسی
چہل ہزار رکاب جڑا موتی لعل لگانے
قدر بقدر تماں اگتے آن غلاماں لاہے

ہر رکاب اتنے اک دُنبہ، خوب طرح دے پکتے
 جدوں طعاموں فراعہ ہوئے سارے لوک مصر دے
 شاہ شاہیال بہادر لگتے رکھ دتیاں سبھ چیزاں
 ہے شاہا سبھ تحفے ہدیے خدمت تے نذرانے
 سبھو حق مکملے اُس نے، اپنے نالے تیرے
 اس گھرانہ جو کچھ چیزاں سبھو دولت تیری
 ساڈے پچھے سیف ملوکے، جو کچھ بھوگن بھوگے
 القصر دس روز گزارے ایس طرح سلطاناں
 ساعت نیک شامہ مک کے اک دن مجلس لائی
 رملی لوک، نجومی ستے، پامندے پنڈت جوشی
 شاہسپاہے فرمایا، دست و اوج حساب حسابی
 سبھناں مال حساب عقل دے ساہو ہاندے بوڑے
 باغ ارم و قح لقا عاصم کر اپنے سیمانے
 سرانیدپ شہر والی شکر سنے زیادہ
 ابہہ بھی باغ ارم و قح لقا بن عام دے سنگی
 آؤن پریاں گاؤن سولھے، جمع ہوئی تر لوکی
 ملکال اندر چانن لکدا، چلدی آتشباری
 شرشر کر شرنائیں شوکن، جان اسماناں تنائیں
 کرن آؤن بے اندازے گو لکھت غباری
 سنج صبا میں دجن واجبے، ملکیں جان کھڑواں
 مہر جانی ہون تماشے، دین شہزادے ویلاں

سبھ مجلس دین ورتے کھانے، جیسے کوئی کھا سکے
 تحفے ہدیے جو کچھ آندے رکھتے مچ نذر دے
 تک شاہیال کافراؤن، س کے انگ عزیزاں
 سیف ملوک تساڈے بیٹے بوہت اگے گزرنے
 راحت جان پیو دے ہونڈے جو فرزند بھلیسے
 کیتی اگے خدمت میری سیف ملوک بتری
 دولت دنیا دی سبھ دینے، نہیں گناؤن جو گے
 مجلس لاؤن کھانے کھاؤن، خدمت ہونی مماناں
 میر وزیر اکابر بیٹھے، ٹبر ساک اس شنائی
 مجلس اندر آکے بیٹھے ملاں تاضی جوسی
 ہوئی جوان میرے گھر بیٹی دیاں ویاہ نشانی
 چاک روز مقرر کیتا، رہے دہارے تھوڑے
 پتر دا اُس کاج رچایا، دھر دتے شدیدانے
 بھائی اُس دا واسط والا تاج ملوک شہزادہ
 سکیاں بھائیاں وانگرتن بھنانے دل چنگی
 نویں نویں ہر باری ہونڈی کنجریاں دی چوکی
 رسم دست نشانے مارن کر کر تیسرا اندازی
 چادر چسپرخ دے پٹاکے، ملن انار ہوائیں
 شامستان پرستاں اندر کئی خلقت ساری
 ہر میدان قواعد ہونڈی، امیر تائیں دھوڑاں
 دولت دے دریا اُچھلے، ہوئیاں ریلل پیللاں

فنارستان اندر شاہ پائے کار و صیو دا چلیا
 چاول کنک کروڑ مناں مے، انت نہ جاندا پیا
 جو گل گنتر وچ نہ آوے کاہنوں قلم گھسانی
 جے لکھ ہووَن لکھن والے تاں لکھن ایہہ لکھے
 جے میں لکھ کراں چترائی نال شمار عقل مے
 درزی موچی کام بہائے جامہ جوڑا سیتا
 پتھر کر کے عفریتاں دیگاں بوہت بنائیاں
 دُنبہ پنجنڑا جھنناں وچ جاندا پکت سکھلا
 پیریاں جن جتھے تک آہے راکش دیو لکائی
 شارتان پرستان آبا ملک فسرخ وڈیرا
 ہاتھی گھوڑے اوٹھ قطاراں انت نہ رہیا کوئی
 منشی قانوگو مصدی سے کاغذ کر ہوئے
 خلقت دا کچھ کانج نہ ہوندا، کاہنوں پایا کراں
 دُنبہ پنجنڑا کُمایا خاص کسب ہاں تائیں
 کونجاں مور آہا لکھ گٹھا، پنکھی ہووَر وڈیرے
 سبھ اناہاں وچ پکائے خرق ہويا اک دن دا
 پیریاں دیو گواہی دیندے مہتر آدم توڑی
 ایسے ثانی ہار برابر کدھرے کڑم نہ جھکے
 شاہ عام بھی شاہ شہاندا، وارث تخت سکندر
 سَت ست شاہیانہ سَن گٹھے دہاں کول خزانے
 اِس گھر کو بیٹی آہی، اس گھر کو بیٹا

ہر چیزے دا سجا کیتا، دولت کنج اڈایا
 مصری کھنڈا نبار بھراے، سودا جمع کرایا
 مدت ہوئی محمد بخشنا، جھوٹی دس کمائی
 بادشاہ اندے گل جوڈیرے، سو جانے جو دیکھے
 اوس ویابے مے کچھ نیڑے پھر حساب رلدے
 ہويا حکم بتا و دیگاں ہر کبھی عنصر پوتا
 اک اک دیگ وڈیری حوضوں پین جہنائے پائیاں
 ایسی ایسی دیگ بنائی سخت دیاں داچالا
 بادشاہ اندی شادی اُتے بھیچ پوتہتا ہر کائی
 پرواہ سارا نمن ہويا ڈیرے اُپر ڈیرا
 خلقت روز قیامت والی آن اکٹھی ہوئی
 گنتر وچ نہ آئے ڈیرے پھر پھر کے تھک تھکے
 روٹی اکر آہر شتانی بھگتہ پکئی ہُن یا راں
 اوٹھ بھی ست ہزار حلالی، ایسے لیکھے کائیں
 لکڑ لکڑ انت نہ کافی تیتر گھگ بٹیرے
 اگے ایسا کاج نہ ہويا، نہ آدم نہ جن دا
 ایسی شادی کسے نہ کیتی، جس کیتی اُس تھوڑی
 دیو دانو کوہ قافاں والے پاس جہنائے بھگتے
 سی شہپال سلیمان جانی، اک تھیں اک اُجاگر
 تھے ہر عجائب بوہتے پھلے بادشاہانے
 نور زرد دا خرق کیتونے سارا تانا پٹیا

اودھری شاہپال بہادر خرق کریندا کھلا
 باغ ارم وچ شور مچا یوس، خرق خوشی دا کردا
 گھوٹے جوڑے دان کریندا کھڑے جہن خیریت
 خرق کرن تھیں سکے ناپیں دان دیوے بن سکے
 اک مہجے دے شاہ شہانوں شاہش کھٹی لوڑن
 شاہپالے گھریل منڈل سی پریاں دیو کر وڑاں
 اودھری عاصم شاہ چلائے جانوراں پر کوہی
 چلے وگ لبو دے نالے، اتنے اٹھ حلائے
 نرم کباب پلاسوںے، پھلکے تے فائو دے
 مٹھیاں دا انت نہ کوئی، کھلے رنگ بزرگی
 چالی روز ایہہ خرق اٹھایا میل رہیا سہجہ بنیا
 سدھ ستا لچکن ہارا گھڑی مبارک تکی
 مانی باپ مبارک بھلی خوشیاں رہیا نہ بنا
 سولھے گاؤں ہتھ گھماؤں دل کے پریاں گریاں
 پانی آیا گرم کرایا، چوکی دھری کناے
 مانی تیل لگائے سرے، خوب اتار اتارے
 نعل ماودا چوکی بیٹھا، چوکی کھلی پو پھیرے
 کل مل نانی وضو کرایا، وٹنا تھیل ملایا
 میل ہوئے تھال لاسیے وٹنا دے پھیل صفائی
 تیل چوایا دیں لگایا، پنڈے وٹنا ملیا
 یانی یا ملایا بنڈا، شہر طاں کر کر نہسایا
 ایدھری عاصم شاہ مصر دا بدل وانگن دھلا
 کنجر بھگتی تے اربابی انت نہ بازی گردا
 دھن دھن عاصم سخی بہادر دھیا وچ ولایت
 منگت لوک محمد بخشنا، دولت دے دے رنگے
 ثانی ہار سہار نکردے، سنگل سار تر وڑن
 کھینڈن پریاں ہون تماشے کہہ کچھ لکھا جوڑاں
 دُنیاں بکریاں دے وٹدے روز قیامت وہی
 میلوں باہر خیریت کر کے ریت پکا کھوئے
 حلو اچھی اتے جلیبی برنی لگے تو دے
 کئی انبار خلاص کریندے، رسد لگی ہر ڈنگی
 ایڈا کاج شاہپالے کیستا، دھن مانی جس جینا
 نیک دہارے جس دم آئے ساعت عمدی تکی
 بسم اللہ بسم اللہ پڑھ کے کھائے چڑھیا بنا
 سیف ملو کے کان گھڑولی بھر مڑیاں بھر مڑیاں
 غود جلا یا دھوپ کھکھایا، مشک پو پھیر کھلائے
 لاہ پور شاکی تے مل وٹنا جیوں بنیا چڑھ کھائے
 دل مل سیال کامن پاؤں، سبھ کتن دل تیرے
 کر بسم اللہ تے پڑھ کلمہ پانی اگ لگایا
 جہنناں میل نہ لگن دتی، کو کیہ لاہی نانی
 نہایا دھویا لاڑا ہویا، ساہوڑے گھر چلیا
 کھائے اتوں لاہون کارن باب سرے ریا

تھر تھر کنبے چایا پھنبے، بیٹھا سیس نوایا
جوڑا جامہ آن نکایا، ناتیاں پکڑ پہنایا
بن مہراج فرش پر بیٹھا، زیور پہن شہنا
مالن گندیائی سہرا پتھی تسدوبن کے
دوناں دنال اپہنیا سہرا بنھ بنیا، بنھ بنیا
حوراں بھائی پایا دیکھن جلوہ روپ ربانا
پریاں دے مل بریاں ہوئے تک کے لاٹ حُن دی
ٹکھ پر سہرا سونے تاراں، سوہنے پھل پڑتے
جو بن روپ کھٹاں بنھ آیا، جھنڈ کڈھے چکڑے
کالی جھنڈ معبر اُتے واہ گلاری چسیرا
نیویں نظر شہزادہ بیٹھا ہو کے چُپ زبانون
لے تلوار نکائی اگتے پھڑ قبضہ مردانا
ٹکیاں آن چنگیراں پچیاں درتے جوڑے جانے
بھج بھج پوہتے مفاں قطاراں جمع ہوئے نذر ارد
اُٹھ سوار ہو یا پھر بننا، جنج چڑھی بے اوڑی
روپ انوپ بنے پر آیا، دیکھے حنق تمامی
جاں چڑھیا تاں دابے ساجے رمل چڑ تل منگدے
رامنی ہوئے اُٹھ کھلوئے بدھے نکت تماماں
اُکھ تو کُلت عے اللہ پیر رکابیں پائے
بھینوں واگ بنے دی پکڑی دین مبارک آئی
ماؤ کوں کیا پھر بیٹا، جا گھوڑی توں لٹھا
ساہوڑے گھر ٹریا بیٹا، دیندی ماں دعائیں

کھارے اتار بیو دے پاسوں جو نکیا سو پایا
کیسریاں رنگ لایا، لالہ کیسریاں رنگ لایا
دوست دل کے ہندے بھائی، سر سہرا تھکنا
سہرا نوشہ دایں اندا پھل عجائب چُن کے
رب دادتا آشتابی جو بن روپا کھنیا
والوں والوں چوندا جو بن، جس تن عشق سمانا
وانگ تپنگاں ڈھین نہ جھٹن تابش سیم بدن دی
پُتھی چوری پھیرن سرتے، دوست گرد کھلوتے
نین سمند حُن دے ہوئے، سُرمر لہراں ماے
لعل جواہر جڑے کڑے سن بازو بندھ سیرا
ہرتے پھتر نفل الٹی، نور برہے اسمانوں
جو دیکھے سو دے مبارک واہ واشیر جونا
دفتریاں نے کاغذ کڈھے لکھدے جانکے نیامے
بھر بھر بک جواہر سُن میل لے کر بھارو
بھیناں تے بھر جاتیاں گاؤں، جیو لالہ چڑھ گھوڑی
وڈیاں اگتے سیس نوایا، رنج رنج لئے سلامی
دولت تے دستار دولٹے دان دتے رنگ رنگدے
نُکھ تو کُلت عے اللہ اکھ شہزادہ چڑھیا مار داماں
افسرتے سرگشت غلاماں سر پر آن جھلائے
جو سر آیا سو اُس دتا، دیرے بھین منائی
پیر پھڑے سراگے دھریا، اُس چُٹیا مونہ متھا
ربا، اُس مراد اساڈی خیریں سمجھ دکھائیں

سیف الملوك میرے گھر آئے گھر میری دا ڈولار
نالہ اتال میری رنج جلتے گھٹن کے بالالہ

ماتھیں کئے اذن شہزادہ بیٹھا وچ عمار
 مائی دانی دین دعائیں، خوشی ہوئی ہر کسے
 دھونے دھونس آوازوں چائے ڈھول نقارہ کھڑا
 شتران اُپر شتری وچی، ہاتھی اُپر پھیراں
 وجدے چلے دفن بنایاں دفن تاشے ڈھول
 طریاں تریاں گوک اٹھائی، کوٹ طنبوراں پائی
 چپے چپے چوکی ہندی، کتبہ بچن گاؤں
 بتا باپ کٹھے چلن، دم دم حمد دھیاؤں
 بھر بھر بک چو فرے سُن، مارن چھے زرے
 کمی کو ہاں وچ ٹری سواری حدوں باہر پائے
 نیزہ بازی تیر اندازی پائی کھسک سواراں
 سماں دے کر کمارے کدھن ترکی کاوڑ چائے
 عام شاہ دی دیکھ سواری دیو پیری بھجو کھائے
 چپے چپے چلن مشالال، شمع بن کافوری
 ہون تماشا بے تماشا رنگ برنگی بازی
 ملک ولایت سارے اندر گماں گماں ہندی
 شوکت شان تعارے نوبت جھنڈیاں نال نشاناں
 مزو منزلی ٹرے آئے چھے دیندے زرے
 لے شکر شاہ پال بہادر میلے کارن آیا
 دوہاں دلاں بھیں دے واجے، دفن ڈھول نقارے
 آدمیاں دی جیج تمامی ہو کھلی اک پاسے

چڑھی کھلوتی جیج سواری ساری بنی سنگاری
 گاؤں ہاؤں بان محمد، جیج چڑھیندی دے
 عاصم شاہ محمد بخشا، پُت دیا بن ٹریا
 ناداں ناد علیا پڑھیا، کجے وانگن شیراں
 چمنطوری تے مڑی آکھے، ابے رن رن بوللاں
 بینسریاں الغوبے بولے، تان تے ست زنائی
 اسن کھیدن کرن تماشا، ساگی ساگ بنادوں
 پیش نقیب پکاراں کرے، بول کبت سناؤں
 دے ویلاں کر خراج خزانے پیرا گیرے دھرے
 مصری سرانیدی سارے خلقت ہو زیا دے
 چمکن توڑے پھیرن گھوڑے سر پر دھرتلواراں
 گھوڑے دور سوار کراندے ضرب زمیں نوں جائے
 کلغی توڑے تے مہتیاراں چان چمک نکلاے
 شارتان اندراوہ آہی رات مبارک نوری
 راگوں رنگی انت نہ کائی رونق بے اندازی
 دھرتی بھاروں لرزہ کھائے جھٹھے جیج کھلندی
 عاصم شاہ دیا بن ڈھٹکا انت نہ ریا داناں
 شارتان سنہری اندر پوہتے کول شہر دے
 دیواں پریاں صفال بنایاں، انت نہ چاند پایا
 مونہہ جوڑے سن ددہاں قندھاراں من کئے چکارے
 پریاں دیو ہونے اک طرفے، لایا رنگ باسے

دھر اسمانی غوغا پایا ترکاں دے ہنکاراں
 چال روالوں کام چلاؤں، پو یہ چھوٹی پٹن
 نیزہ بازی کرن بہادر پٹ پٹ سُن سکے
 تل لئے میدان سواراں، مڑ مڑ کر دے بھرے
 توں سُم دجاؤں دھرتی، گامچیاں بھن چلن
 آتش بازی بے اندازی، لائی لوبھانے
 شاہپاے نے نال بیاندی جھج اگوں جھل اگا
 پہلی گلی تر بنن آیا ترے سے سٹھ سہیلی
 گرو دی جانی مصری دتی اُس گھر کی نہ اسی
 تہ شہزادہ نام دھرایا، خرچ نہ دولت تھوری
 اک اک روڑی دیہہ سالوں تاں اس گلیوں ننگھیں
 شاہزادے فرمایا اگوں، کمی نہیں آج کافی
 اُس تھاؤں پھر گئے اگیرے خاص شہر دے رتے
 دربانان تھیں سچے ہوئے دے لعلاندے بھڑے
 اُتری جھج لگائی مجلس بیٹھی نال امن دے
 آیا شرم حیا شہزادے رتی جدوں بُلانی
 رتی خسرو عملاں والا، جس وج رول نہ رتی
 باپ میراں دیو کیتی دان رتی دے دے کے
 سچا کما کما اُس وج، پرت گیا گھن لاگی
 جنجی دی کر خدمت داری ڈیرے آن بہائی
 کر گئیاں دے تر بنن بن کے آئیاں پریاں جلیاں

مارن سُم اٹھاؤں دھرتی چٹن نہرے ساراں
 چوکرٹیاں وج ہرناں تائیں ونج کتاں تھیں پن
 تیر انداز نشانے مارن چارٹھ کماناں چلے
 چاؤں داگاں اڈن ترکھے، اک تھیں اک اُچرے
 مارن سُن بھان کنوتی سہرا چا کر بھن
 زور جنجیں دا ہو رکیہ اکھاں شور تیکر اسمانے
 شاہزادہ مہراج محمد، ورن شہر وج لگا
 مل کل راہ کوڑھاٹی منگن، دے کے ننگھیں بلی
 مشکل کرے آسان محمد، دولت شاہنشاہی
 اسے شاہاگر دستاؤں لاکھ مکے اک روڑی
 نہیں پتے تاں تر بھڑکھاسیں، ہیکتاں کیوں سنگیں
 نال میرے چڑھ آیا بابل لاگ دیے ہر جانی
 آدرباناں داگاں پھڑپاں حصہ ساڈا دوتے
 سیف ملوک شہر وج وڑیا، جا اترن دی لوڑے
 رتی گھن میراں آئی نقش بنے دن دن دے
 سجد عمر دی کیتی کتری اکھیں اگے آئی
 دسدی سند محمد بخشا، موٹی بچی کتی
 پھیر چھیناں دھبھ بھریا آیا، یاراں پتیاں کے
 رل مل کڑیاں ٹورن آئیاں سہک اندر دی جاگی
 شاہزادے نوں ٹورن لگیاں بیٹھی عام نکائی
 سچیاں چھٹیاں اچیاں اچیاں سر پر آن جھلایاں

اسیں آسیاں اسیں آسیاں لالہ گاؤں نال صفائیاں
 سستے بنے کان جگاؤں آسیاں چال چائیاں
 اٹھ مہراجا، جاگ مہراجا، کس دیلے میاں کھلیاں
 ساڑیاں تے آسیاں پوری تھالیاں ایلاہیاں
 دیکھو فی سردار گراہیاں، نہیں دیند انہیں دیندا
 پاؤں لگا بھار گراہیاں نہیں دیند انہیں دیندا
 سیف ملوک کھا ہدی چوری، بھر مٹھال دزانی
 اٹھ دے بنیا، جاگ مہراجا، ٹورن آسیاں سیاں
 ہتھ وچ پھرتو ارشہ زادہ نال اوہنا دے ٹریا
 چتے چتے ہوئے سلامی، گن گن سپر پٹاؤں
 سوڑی گلی، گھنے مچ ٹوٹے، دھسے دھسے بن روتے
 جس بنے کوہ قاف ناڑے ندیاں جنگل سیلے
 ہمت نال ہوؤں جس سا دھسے سفر محبت ولے
 نہ ڈرے توں نہ ڈر لالہ، روشن ہو یا انھیرا
 ہوئیں ہوئیں آہراجا، خوشیاں نال مرادال
 ہوئیں ہوئیں ٹردا بنا سا ہوڑے گھر وڑیا
 جیبوں کدھ شتابی دتا، جو کچھ منگیا سالی
 راج راج کریندا جاندا ساڑیاں جو دستن
 گھونگھٹ اندر بوٹی دٹھی سیبے چارھ نہ سویا
 سیف ملوک مہراج بنانا کم آہا مرداواں
 کیہہ مجال اساڈی او تھے، ستر گھنے سلطانیاں
 پریاں گاؤں بول سُہاؤں، مہوجاں رب کھائیاں
 تیلیاں جھٹن کھڑ کھڑ، سن اکھن گھول گھائیاں
 کھلیاں کھلیاں رات دہانیا دھن لگیاں تلیاں
 کرسم اللہ کھا مہراجا، نالے ونڈ گراہیاں
 شاہ پری دایار، گراہیاں نہیں دیند انہیں دیندا
 کیوں بیٹھا جھنڈ مار، گراہیاں نہیں دیند انہیں دیندا
 ساڑیاں دی جھولی پانی، یاراں ہو رہی پچانی
 سا ہوڑے گھر حل شہزادہ، کھڑے کرے پتیاں
 ٹریا دے توں ٹرے آلالہ، پلا پھسڑا ٹریا
 اللہ بلی دے سر جھٹیاں خوشیاں نال جھلاؤں
 سنبھل پیر نکائیں بنیا، کئی تماشے ہوئے
 اوس بنے داماحب لکھا، کیوں جھڑی اس دیلے
 تاں اس لگیوں سٹ نہ کھاندا، نگہ نال سنبھالے
 ٹرا دے توں ٹرا بنیا، ایہہ اسکے گھر تیرا
 اسیں بھی تک لیے آج تینوں سہلاں نال صواداں
 سالی نے پھر پیر شتابی گھٹ انگوٹھا کڑیا
 خاص محل اندر جاوڑیا کردا پھسر خوشحالی
 دور ہو یا غم درد ہجر دا، خوشیاں من وچ دس
 جاگدیاں سبھ رات گزاری، وقت فجر دا ہو یا
 شاہ پری دابوٹی بنا، نہ میں گھول سُناواں
 پر دے دی اوہ بات محمد، دے کون زبانی

عاشق تے معشوق سکندرے، کیوں کر دانا دل
گھنی امیر محمد بخشا، کال و نجیب غلبوں
سیف ملوکا، عرض کریندا خدمت کار مصنف
رب تیرا ہن کاج سُہایا، لدھے دان تماں
برس ہو یا نہیں صد لگایاں، اج دن ان لگن دا
دبسی دان محمد بخشا، جاں دلتے بختہ چڑھیا
بُرج ستارہ ساعت تک کے نیک گھڑی جدائی
جاں سعدین اکٹھے ہوئے، گئی نحوست ساری
تل چاول مٹھیاں وڈیاں، ہوئی مبارک بادی
سے سرو پاتے سے گھوڑے، سے ہاتھی اٹھ حجر
جاں اوہ روز گزشتہ ہو یا، آئی رت وصل دی
نقش نگار بہار چمن دی، رونق رنگ ہزاراں
عطر عبیر اتے کستوری اس جانی چھٹکانی
سوسے پنگ ناری ڈاہے، سیجاں صاف دھپائیاں
دائیاں سنگ سیلی سیاں و دہٹی آن سوالی
شاہ پری نوں سک سجن دی، پلک رام نہ دیندی
لکھ سرنیدی مودی سانوں گھڑی گھڑی اس شب دی
جاں میلے دا دیلا ہوئے ملن لگن دو جانی
پندراں برس گئے وچ رونے، شراب مصل پیتا
پلک پلک دا صرفہ مینوں رب شہزادہ بھیجے
سنگ سیلی کوئی نہ بھائے، جس دم بلی آؤں

ہوئے کاج متے ہتھ آؤں مینوں بھی تل چاول
تل چاول تے دان گھنیرے ملن شہانے کاجوں
کاج ترے پرکھانڈا رہا گھن اُدھار مصنف
میں بھی تاج محبت منگیاں خلعت انک غلاماں
جھولی اڈا گیرے ہو یوس، ناہیں وقت سنگن دا
عقد کاج مراد ہناندی تک لے آؤں اڑیا
زُہرہ ماہ دا عقد پڑھایا، راسول گئی جدائی
دوشت تاق ملے دل جانی، پایا ور کواری
خلعت دولت وڈن ہوئی حدوں بوہت نیادی
چھو کریاں تے لوڈے سوہنے راج دنا شاہ وافر
وہیلی جانی ہی اک ماڑی، دانگ بہشت اصل دی
چھجے چھت سنہری دیٹرا، نشیے جڑت دیواراں
دانی شمع بلانی جلدی، غنبر عود جلائی
گنڈ پھلاں دے سہرے لائے ہشکان دھماں پایاں
شاہزادے نوں دیکھن لگیاں جھبائے رب والی
پل پل برس دہانڈے گورن، چوری راہ لکیندی
ہائے افسوس محمد ساعت گزری پھر نہ بھدی
ساعت صبر نہیں کر سکدے، جیوں تسانک پانی
ہے اُمید اجو کی راتیں، جے رب حاصل کیتا
دائیاں سیاں سبھ اٹھ جاؤں، یا چٹھے جھب سچے
جدوں پنگ دیے نوں ملدے، پر بھی ادھناں بھالوں

توڑے ہوئے پیارا کوئی محرم یار و چولا
 کرے بدیع جمال دعائیں کجھیاں و تاج دیلاں
 مٹی دعا، شہزادہ آیا، اٹھ کھلیاں سبھسیاں
 بسم اللہ میں گھولی صدقے، اکھ پری بھی اٹھی
 عاشق نے معشوق پیلے پڑھ سیجے دل مُتے
 لے بوسے دل کو سے ہوئے، تا محبت کیتا
 چاندی دی سُلاک شہزادہ باسنیوں کدھ باہر
 لہجہ پیا آن و دھاموتی، سُچا ذرہ نہ ویا
 حرص ہوا کھلائی زوری، مہیٹی کلی روپوں
 تنگ میدان کمیت چلایا سیف ملوک شہزادے
 عجب بہار سُن دی اندر سیر شہزادے کیتا
 کیتا وضو شہزادہ نہاتا تپا پانی کر کے
 وہیاں برساندے ترہائے سیف ملوک کے تائیں
 چھک اڈیک کٹی کوئی مدت، عشق پریت نہاری
 راتیں وہاں اکٹھے رہندے، نہ کوئی فکر نہ جھورا
 بیت اوصل اندرون راتیں مانن عیش اندردی
 مدت دے ترہائے لدھا چشمہ حوض کوثر دا
 سینہ شکم سوچی داحلوا، جنت دامن اودہ
 جاں اودہ لقمہ مٹھا چکھیسوس، ایسی لذت آئی
 ڈھیسوس گرم بازار سُن دا، بوہتا روپ سوایا
 بو اودھی تھیں جگ مٹھڑ، درد مندال سکھ دائم

پھر اغیار دے اُس ویلے جدوں ملے خود ڈھولا
 و ہلا میل شہزادہ رہا، جھب اٹھال و کیلاں
 سیج سہاگ سہاگ مناندے، مار بوہا ٹر گئیاں
 باہوں پکڑ ہالیوس سیجے، تیغ عشق دی کٹھی
 اقل آبجیات پیالے دھرے ہاں دے اُتے
 جامہ جی حرص دے سوزن میل طریزاں سیتا
 رنگ رنگیلی ڈبی گھتے، مڑا مڑا کردا ظاہر
 فولادی کر تیز سیاری سیف ملوک کے سیا
 کر کر جتن پھلے و تاج بوہتا موتی صاف تریوں
 اودک تھک کے لنگا ہویا، پھیرے پاریا دے
 لذت نال ہویا متانہ، پچھ نہیں گل میستا
 نفل دوکانہ پڑھ شکرانہ، مُتانیندر بھر کے
 لدھا شربت صاف وصل دا ہویاں رد بلائیں
 اودک دل دی اُس پُچانی، فضل ہویا سرکاری
 اودہ اسدی ایہہ اُس دا ہویا، و تھ نہ رہیا جھورا
 سبھ مُراداں دیتاں اُس نے اُس اُہی جس مُردی
 حاصل ہویا شراب ظہور، انشیانہ گھٹ بھر دا
 مارے ہتھ گھٹے و ج پنچے، ہوندا دلول اُسودہ
 لذت نال کٹی کوئی ساعت، ہوش نہ رہیون جانی
 باغ بہشتوں پھل عجائب، انت حساب نہ آیا
 جس اودہ پھل سرے پردھریا، پالیوس تلج ملائم

پانی صحبت سنگ محبت، جس مُبلل اس گل دی
اک دم فارغ اپنے آپوں نالے غیر رقیبوں
دو جگ دی سلطانی توڑے بچھے سچہ عمر دی
جدوں شہزادے ہوش سنبھالی، میرانی بیچ آیا
سُتے کرم صحیح سچ جاگے یا ایہ خواب خیالوں
عجب جمال پری دا ڈھیسوں پاک سچا ہر عیبوں
نور اوہدے تھیں عالم روشن، اوہی پاک ہانوں
سارا آہا مٹھا پیارا نال ملاحمت صبریا
سیف ملوک او تھوں تک پانی نویں مٹنگانی
شاہزادے فرمایا اُس نول، ہے جتھے کیہ کھان؟
ملن تیرے وج مینوں آہا قوت قدر نہ فدہ
کیہا پھر بدیع جمائے سُن توں یا پاپاے
جس دن نظر تیرے ول کیتی عشق تیرا گھٹ آیا
میں ناری سلطان ملک دی، اوہ اک عاجز خاکی
آہودا ام سُمجھا آہا داغ و چھوٹے والا
اج ایس ہک جوڑی سُتے، ہک کیتے رب والی
پیراک چنتا رہندی مینوں، بُرا دے وج جھورا
کریں قبول اوہنا ندی صحبت جہانوں مل آویں
شاہزادے فرمایا بی بی، تُو بچھے گھر سٹے
مفت نہیں ہتھ آئیں مینوں، جے میں قدر نہ جانا
بیوفانی دی ایہ تھمت، کیوں توں مڑ مڑاویں؟

مال متاع دو عالم سندے، نہیں گھڑی دے مل دی
رُل مل بہنا نال سجن دے، گل سُن اُس جیہوں
اُس دم کول محمد بخشا، بخش قدر نہ جھڑی
قدرت تیری انت نہ کوئی، واہ و بار خدا یا
لہا وصل موافق دائم، اصل بدیع جمالوں
باسر حد شمار بیانوں، حُسن اُتارا غیبوں
کوئی تشبیہ نہ دتی جائدی اعلیٰ جتھیں جانوں
شہد شکر وج شیریں جیویں، تیویں عشقوں تریا
تاں جانی وج جانی پیاں، جاں ملیا دل جانی
ملن تیرے دانکر نہ ہوندا نال زبانوں لکھال
سورج آپ بھیرا کھڑیا، چانن ہویا مقررہ
میں بھی کیونکر شکر الاواں، پائے کرم نیاے
کد ملاپ ہو دے گا سا ڈانوف اندر وج پایا
کیونکر اک میرے سنگ ہوی جے سوکرے چلاکی
اِنَّ اللہَ لَطِیْفٌ بِعِبَادِہٖ کَرَامُوب سنبھالا
کیکر حق مکائے پکی اچھل رکھ دی ڈالی
مت توں قول قرار میرے تھیں بھیج وخبیں اک بھورا
ہوگ تھری گھڑی میرے تے جان پوری انگ لالوں
نڈیاں تے کوہ قاف تارے، کئی قضیے کتے
کیونکر توڑے قول سجن دے، جس تن عشق سمانا
قولاں قسماں نال نہ سرچیں کو کیہ ہو کر اوں؟

جے سرتیری جھولی پاواں جان کراں متبانی
 تال اس تھمت تھیں چھٹاں بھلی سرے حق ایہا
 حسن تیرے دا کوئی نہانی جے میں تیں تھیں ہنکے
 ہیرا ہرن ہو یا دل میرا زلف تیرے دی مشکوں
 غیر بند ہوئیاں ایہہ اکھیں، تہہ بن ہو رہ نہ سکے
 ادنے روپ پتنگاں دھٹھا علی ول نہ جانے
 سنے بدیع جمال پری نے سچے سخن پرتوں
 اسے سبھا، تہہ باجھوں مینوں کوئی نظر نہ آوے
 جس دن دا توں نظری آویں بونہ رہا میری
 سنگ سیلی بھیناں بھائی، ماں پیوساک قبیلہ
 جھڑکاں سہساں مڑ مڑ دھساں چھڑساں لڑ تیرا
 لوں لوں مچ محبت تیری، مثالا ہوئے نہ بھی
 نہ کوئی فکر و چھوڑے باجھوں نہ کوئی رنج سفر دی
 تہہ بن باغ بہشت ارم دی خواہش مول نہ کردی
 سیج خوشی دی ستے عاشق، کمرن دعائیں با تاں
 چھریاں موندہ کون کیوں سارے جان حلالے
 درد فراق اندر کئی راتیں لمیاں لمیاں کٹیاں
 درد داں نال دعا منیدے خوشیاں مچ کٹہیرے
 شاہزادہ اٹھ نہاتا دھوتا، جُٹے جامے پاکی
 اول عرض نیا رگزاری، سستاں دھڑ فخر دے
 پھر دربار بیو دے آیا، بیٹھی مجلس ساری

اج حضور تیرے مرنجاں چھڈ عشرت زندگانی
 جے اکھیں تال ایویں کرساں، چو تیرے دل کیہا
 اُس دے نال پریت نکاساں ٹٹساں دُست کے
 چاویں نظر اُچیری چرویں، کیا ہر یوں کسانکوں
 دیوا چھوڑ پتنگ نہ جانے، جے سوچاں جے چکن
 اعلیٰ لہا جہناں مچھل، کد ادنیٰ دل لانے؛
 عاشق نوں مڑ دستن لگی سچ مرادوں نیتوں
 جتول دیکھاں جلوہ تیرا ہر ہر تھاں سہا دے
 ایدھراودھڑ تویں تویں، پھری دھرونی تیری
 گھر در حص وطن دی بھلی رہیوں یاد رنگیلا
 توڑے توں لکھ ہو رہیوں، اک توں میں شوہ میرا
 دل توں جند جانی تویں، تیری ہے سمجھ دیہی
 نہ کوئی چاہ مراد تیری بن، نہ کوئی طلب اندر دی
 تیرے سنگ محمد بخشا، دوزخ تھیں گھٹ دی
 پکپل دے دن ہو دن مثالا، برس دہا دیاں لٹاں
 ڈھولی تے گھڑیالی بانگی لکڑ بانگاں والے
 جاں ہن دار وصل دی آئی گھڑی گھڑی تھیں گھٹیاں
 ایہہ دعا قبول نہ ہوئی بولے مرغ سویرے
 محلاں وچوں باہر آیا، ہن ہتھیار پوشاکی
 ورد و فیض پڑھ پڑھ بھوکے نالے نفل شکر دے
 او تھیں شاہ پال بہادر، حاضر سجدہ درباری

حال اس کا جوں فارغ ہوئے دئے شاہ بہادر
 سچا ندے دل خوشیاں ہوئیاں غم نہ رہا باقی
 زمان خوش وقت دیکھے شاہ دے صالح ابن حمیدے
 ندیپ شہر دا والی اس دم حاضر ناہا
 خدمت کار تہا آسا وند جنابوں
 بدردہ خاتون والا قصہ سچہ سنایا
 ندیپ نگر دا والی بی بی کول بہا کے
 بدیع جمال اکلی پر جنسیں پر دیسیں
 شرادہ درج تخت ہیگا، ایہہ محلّاں مچ ہوئی
 اس دی گل سمجھے اوتھے، کون کرے غم خواری
 نگر اے دا بھائی صاعد، خاص وزیر پیارا
 دے پوکیہا اکوں عذر نہیں میں کوئی
 نال دتا ہن ناتا، مڑساں نہیں ایمانوں
 بانو فرمایا مڑ کے اس گلوں کہہ جھڑنا
 ساڈی تھیں دھی تہاڈی ہوئی بوہت لڑکتی
 اپنی دتیاں تینوں اکھ دیکھاں کہہ خطہ
 کھانڈی گل کریں اک دوجے سنگ ل کے
 بانو ایہہ گلّاں کر کے پرت گھراں نوں آئی
 رت بدیع جمائے بدردہ خاتون تائیں

باغ ارم و تاج مجلس لائی، بیٹھے سبھ اکابر
 پین شراب پیائے دیوں، بھر بھر سوہنے ساتی
 دے عائن عرض گزارے نال بہوں تاکیدے
 شاہ پائے نوں کمند اصلح، سُن توں شاہنشاہیا
 بدردہ خاتون تے ہے عاشق، تہا جگر کبابوں
 سرو بانو بھی سندی آہی، اس ایہہ فہم چایا
 وانگ بھارت دز سُنائی، گلوں گل ہلا کے
 دل دی محرم بدردہ خاتون نال سہیلی ویسیں
 اک اکلی محرم باجھوں اوور اوور رومی
 بدردہ نال ایہہ دل رلیا، ہور نہیں کوئی کاری
 اُس کارن ایہہ ناتا دیو، مطلب اصل ہمارا
 سبھ کم ہتھ تہاڈے منساں جو فہم سوئی
 پر بیٹی دے دور و بجن دا آوے ترس اسانوں
 دھیاں دھن نما نا، اینناں جدھر ٹور وڑنا
 قوم اپنی تھیں باہر دتی، پردیساں مچ چکی
 نال بدیع جمال ہوئے گی، غم نہ ہو سی قطرہ
 خیر سلا دی خبر منگاساں، اسیں دیانوں گل کے
 آن بدیع جمال پری نوں ایہہ صلاح سُنائی
 گوشے بیٹھ پھیندی اُس تھیں، سچو سچ سُنائیں

بدرہ کمندی سُن تول بھینے درد افسوس نہ تھوٹے
 باجھ سبب جاؤں چنگا، جے کیوں اک واری
 پے چلیاں ہُن دتھاں بھیناں، تول کتھے میں کتھے
 سرانڈپ اندر میں دستاں اُتھ مصرع رہنا
 اگے میل اسا ڈا آہا ہوندا پامیدنا
 ست دن پھر خوشی دے نگھدے، سنگ سنگانی ملے
 میں اڈا تیری تھیں ترٹی، روساں لہک کلنگاں
 دساں دناں دی دتھ وچ آہا بھجی زور صبر دا
 تساں اساں ہُن اللہ بلی، نگھدے دئی رب گھرو
 سیف ملوک تساں ورپایا، پیسو جواج جیشاں
 ہوو تساں کچھ یاد نہ رہی، کنت جہدوں گل لای
 خیر تیں نگھدے وشو شالا، خوشیاں نال مرادال
 پھر بدیع جمالے کہا، جے منیس مندرمایا
 گل اساڈی موڑیں ناہیں، پاویں قدر سخن دا
 بدرہ کمندی دس شابی، گل تیری کیوں موڑاں
 شاہ پیری نے کہا بھینے، صاعدنوں سر دھرے
 ارج ویاہیاں ڈولی پتیاں چلے شہر مصر نوں
 بدرہ خاتون کمندی اکوں، اے کُئیے نادانے
 باپ تیرا سی شاہ کماندا، ادہ بھی شاہ شاہاں دے
 باپ میرا سلطان دڈیرا سرانڈپ نگر دا
 شان اساڈی نوں بھتھ یاؤں، کہہ محال اہناندی
 کیہ کراں کچھ وس نہ چلدا، پندے سول مڑے؟
 دو دن کٹ گھراں نوں مڑساں، ہتھوں ہوگ تھای
 کیونکر شد محمد بخشا، پھیرے سنگ ستھ
 ایڈ جلائی رب سہائی، کداساں رل بہنا؟
 گھڑیاں تے دن گندے ہندے، سکدا ہند سبند
 جاں تول گھرنوں ٹردی بیسیں، چین تے دلے
 لکھی سی تقدیر محمد پیا وچھوڑا سنگاں
 رب دا دتا کون نہ جھلے، پیامراق عمر دا
 ہوئے نصیب محمد بخشا، بجاگ سہاگ اس دردا
 مینوں مینوں بھلائیں ناہیں، کھتیں یاد ہمیشہ
 مینوں داغ وچھوڑے والا دھوتا مول نہ جاسی
 کرے سبب ملاپ میرے دا، رب اگے فریاداں
 اک دلیل میرے دل آئی، رب سبب بنایا
 تاں میں مینوں اکھ سناواں نیک سبب ملن دا
 ہائے مڑے میں صدقے اس حق، ہونچکا کیہ موڑاں
 خوب جو ان ادہ لائق تیرے، کنت ہوناق کہے
 اک دُعبے دے دکھ وڈا یے، ملے سنج خیر نوں
 ہوکے پری سکھتے تھ کتھوں ایسے سخن دیوانے؟
 تاں ایہ ساک تساڈا ہو یا ورتن نال رہانے
 صاعد دا پوکر چاکر مسیر وزیر مصر دا
 ایہ گل ہوندی دسدی ناہیں کس عقلوں تھ اندی

پھر جواب پری نے دتا، اُس کھاں فی ہشتائے
 سیف ملوک تیرے گھر آیا اکٹا رہی
 مینوں تَساں سوالیں دلیا، تاں میں مُکھ دکھایا
 اِس دن اوہ پردیسی شہدا عاجز سی بے مایا
 صالح صاعد دا اُجرت تہہ بادشاہاں دے جیسا
 بدرہ دے دل لگن گلاں مٹھیاں وانگ اناراں
 اندر لٹکاں وانگر کٹکاں، صاعد پٹکاں لٹیاں
 جیوں جیوں پری کریدی منتاں، بدرہ مجھے جھاریں
 کر کر تھکی جتن تیرے، بدرہ کرے نہ آرسے
 اکھیں دُل دُل پانی آیا، مستھے پئی تریلی
 میں سی گل تَسا دی مٹی، تندر نہ جھبلی کافی
 جدوں بدیع جمال سائیاں ایہہ گلاں روہ کر کے
 اے بھینے، کچھ دس نہ میرا ماں پیو دے تھہ دوراں
 جے ماں بابل راضی ہووَن، عذر نہیں کچھ میرا
 ایہناں گلاں وچ آہیاں دوسے ماں ملکہ دی آئی
 گلوں گل ہلاشتاں مائی نوں مسرما یوس
 اے مائی، کر بہت تَساں سفر میرے سر پایا
 محرم دل دا اک شہزادہ، اوہ وچ تخت بے گما
 سنگ میرا سی بدرہ خاتون نال اوہرے دل رلیا
 توڑے شہر مصر وچ ہوس کڑیاں بھلیاں
 جھڈریاں دی محرم آہی بدرہ خوب سہیلی

آدم لوک تئیں کوئی داڈھے کرو بندر پاسے
 شکوت شان آہا تندر کتھے نالے دولت شاہی
 مکھ دکھایا تاں نیونہ لایا، رب دتا ور پایا
 تَساں تیچھے میں شاہ پری نے یاراشنا بنایا
 اِس دُٹ سٹے داکہہ دتا، دُٹ چڑھے کیوں ایسا؟
 ایویں موبوں نہ نہ کردی، پئی مُکھائے داراں
 دل شکرانے موبوں بہانے، دریاں رب مکلیاں
 صاعد دی گل مٹے ناپیں، بولے بھری مُنگاروں
 شاہ پری نوں خفگی آئی زرد ہوئے رُخاں
 تے بول لگی مسرما دن، توں ہیں جلی سہیلی
 ٹر دی وار آزدہ ہو یوس، کیہہ پھلی آشتانی؟
 بدرہ دے دل خطرہ آیا، کمں لگی ڈر ڈر کے
 کچ کنواری بن کے ڈاری طور اپنا کیہہ توڑاں
 ہسرا کھیں پر مٹیاں بھینے، جو مسرما نائیرا
 اگوں اٹھ بدیع جمائے عزت نال ہسانی
 حال احوال بدیس دُجن داد داں نال سُنا یوس
 چلی میں پردیس اگلی واہ آدم سنگ آیا
 کس سنگ میں گل کتھ کریساں، چت اُوس ہے گما
 بھیت اندر دے وڈن والا نال نہیں کوئی چلیا
 میں پری اوہ آدم جاتیاں، مکہ طبعیتاں رلیاں
 باجھ سہیلی کیکر کٹساں، اُس پردیس کیسی؟

اک صلاح میرے دل آئی، جے توں میں مائی
 نالے خوف تساں تھیں لگدا مت دگیر نہ ہوویں
 میں محتاج تساڈی ہوویں، مہر کرد تر جاواں
 مائی نے فرمایا دھیے، کیہ ایسی گل بھاری
 مشکل گل جیہی کیہڑی، جیہڑی توں فرمایس
 جیناں دنال وج سخن تساڈے مینوں منوں بھاؤں
 بیشک دس تیرے دل جیہڑی ہوون ہار نہ موڑاں
 شاہ پری نے کیا مانے، بدرہ دیہہ اسانوں
 مائی نے منسرمایا دھیے کئی آبات اُپٹھی
 اسان تیرے تھیں فرق نہ کوئی، نہ کجھ عذر بہانہ
 اٹھ بدرہ دی مائی او تھوں خاوندے دل آئی
 سرانڈیپ شہر دے شاہے سمجھی گل تمامی
 نالے صاعد اگے اس نوں بوہت پسندے آیا
 بی بی نوں فرمایا شاہے، توں جانے کم تیرا
 نیک صلاح اساڈے بھانے، جے رب سچے بھادے
 دگر دیکھ لے ہُن سبھے نقص نہیں کجھ موئے
 مالے شارتانی سارے کر دے منت داری
 مائی بابل گلاں کر دے، بدرہ چھپ سُنیدی
 باپ میرے نے گل تمامی ماں میری پرستی
 شاہ پری سُن راضی ہوئی، رب دتا سکھ لینا
 صاعد ول ری کہہ گھلایا، اے بھائی مردانہ

رو نہ کریں سوال بندی دا، ہاں اکھاں گل کائی
 شفقت والا حرف دے توں چل دی وار نہ دھوئیں
 نہ متوتاں بول کھانے، کاہنوں بھر گواواں؛
 مڑ مڑ پکے قول کرا دیں ہوئے ہوؤں ہاری
 میں اکوں مَن سکساں ناہیں، نو میدی کر جاسیں
 شالا ایسے روز کوئے ساڈے ول نہ آؤں
 توں دھیاں تھیں پیاری مینوں، اتس کئی توڑاں
 صاعد نال دیا جیئے اُسوں، ایہہ گل کہاں تسانوں
 کیہہ کراں نہیں موڑن ہونڈی حرص تیری میں کٹھی
 باپ کڑی دے کوں پچھے، ڈاڈھا طور شہانہ
 مطلب دی گل کچھن لگی، ورتی کھول سُنائی
 ایس صلاح اتے سمجھ راضی، کیا خاصی کیا عامی
 سرو بانوں نے آہانائے ایہوسک بنایا
 کیتی تیری بھنساں ناہیں، سخن ایہوسن میرا
 کیا نیڑے کیا دُور، دھیاں نوں مولا سکھ دساوے
 صاعد جیہا منکھ اسانوں ہو رہے کت روئے
 گوڑھا مٹھا بھائی چارا، باخٹھ ساڈی بھاری
 مائی نالوں اول آکے خبر پری نوں دیندی
 اُسوں تسان بن دینا، مت کوئی ماہے پئی
 شہر مہر وج کھٹیاں دسساں ایں دُئے دھیناں
 جے بدرہ لے دیئے تینوں، دیس کیہہ نذرانہ

صاعد کیا، میں ہاں بندہ چاکر تیرے دردا
شاہ پری پھر اٹھ شتابی آپوں اندرائی
اتوں شاہ پری ونج نکلی، چا سوال سُنایا
شاہ پری خوش راضی ہوئی، پھنڈے دل شادی
سرو بانوں آن شتابی کیا بدیع جمائے
عاصم تے شاہپالے خوشیں مجلس کیتی تازی
سرانڈپ نگرے شاہ نوں شاہپالے فرمایا
دھیاں دا ہر بھار نہ چنکا، کاج اہیڈائیں کراں
سرانڈپ شہرے شاہپالے کیتے جتن تیرے
شاہپالے گل اک نہ منی، کاج چا یوس آپے
پھیر نوں اُس کاج سہایا، او سے پھلی جالے
سدا میر بنائی مجلس خوشیوں رنگوں راگوں
اوہ جوڑی بھی جوڑی مولے، عم گیا مشتاقوں
باغ ارم وچ عاصم ہوراں گزے چار مینے
باغ ارم وچ عیشاں کرے ہر اک دادل لگتا
صاعد صالح عاصم تائیں سیف ملوکے نالے
شاہپالے دی الفت تکے رخصت منگ سکے
بوسہت محبت حرص ہوائیں، گوڑھا دم مریدے
رخصت منگ سکے ڈرے، دل وچ کرن لیاں
شاہپالے نے معلوم کیتا سبھ میرے دل تکرے
دھیاں جے سودولت رجاں سو بھن گھر پیکے

سیر دتا کیہہ چنکا سر تھیں، سدا رہاں گابردا
اگے کلاں کرے آپے بدرے پیو مانی
دوہاں بھتہ سرے پر پھیرے، نانا بھولی پایا
مانی شاہ پری نوں دتی سنگن مبارک بادی
اوس مبارک ونج پُجانی عاصم تے شاہپالے
شاہ وزیر سجھو دل بیٹھے، شادی بے اندازی
بدرہ خاتون داسق میں پر، بیٹی اوس کہایا
داج اتے دستور تمامی دے دیساں جو سراں
کاج کراں میں آپ دھیو دا تئیں دھکو گھر میرے
کوئی پنجال نہ ہوون دیوس سہرے پیکے ماپے
اوہو میل اوہو جج رونق، مڑ مڑ کون دسائے
صاعد نال ویا ہی بدرہ سولھے کان سہاگوں
عیش وصل دے مان لگے، تھا فکر فراتوں
دن دن حرص محبت دونی، بسک گتتی مچ سینے
پچھا مول نہ یاد ریونے، ہو یا سپا را اگتا
راج حکم دی چنتا پھلی، مت کوئی ہو سنبھالے
بوہٹی چھوڑ نہ وخن ہوندا، لور نہ اکھن بھکدے
آدیاں نوں بھتیں چھاواں پریاں دیو کر بندے
دن دن مٹھے ہون نہ پھکے، ورتن واہ اصیلاں
شہر مصر نوں جایا لوڑن، بھکدے اکھ نہ سکدے
ساہوریاں دل رخصت کرے، جو سرے دیکھے

اکثر ایہ سہراں دے نکھی اڈسراں نوں جاسن
 بعد اس بھین شاہزادے تائیں شاہپاے فرمایا
 ایہ صلاح تسانوں چنگی، شاہ تیس ہو بجائے
 ادھامال خزانہ لشکر دے بدیع جسمائے
 پریاں دیو عفریت ڈیرے، جو اکھیں سنگ لاواں
 جیمنائے عاجز ہوندا ڈٹھیوں غم دے وجہ فسادے
 نالے باپ تیرا ہن بڈھا، عمر بندے دی تھوڑی
 جس دن چاہیں پاس تسانے ایس ہواں گے حاضر
 سیف ملوک دے دل اگے ایہو خواہش آہی
 جاں ہن آپ کیا شاہپاے کھلا اسدا راہا
 دائم نال اقبال نصیباں دم دم شان سویا
 میں گولا، توں صاحب میرا، حکموں میں موڑاں
 ہو فرماؤ سر پر مناں، کیا مقدور بندے دا
 اُس ویلے شاہپال بہادر دیندا حکم وزیراں
 سیف ملوک کے سنگ لوائے، ڈیرا چاؤن تائیں
 تحفے ہدیے تے نذرانے، زیور حصد نہ کافی
 جوڑے جاعے، گھوڑے ہاتھی اُتھراؤ تھکھڑاں
 نقرے، کلتے، گھٹے، چھنے، مشکلی، بونے، نیلے
 چوڑکیت اتے کچھ سہرے سوین تے رنگ ساوے
 چاندی دے گھر نعل بنائے، سونے دے سمجھ ہتے
 شازستان اندر جو آبیاں صورت سوہنی پریاں

اوڑک اک دن دلخ ہجروا چھاتی ساڈی لاسن
 اے فرزند، مطلب تینوں رت دتا سچھ آیا
 جے پردیس ملے لکھ عورت، پھر بھی وطن پیارے
 تیرے نال مصر نوں ٹوراں، اوہ بھی دلی پاے
 شہر مصر نوں جاہ شہزادے، جاہل یار بھراواں
 اوس ملکے بندے تینوں ویکھن نال مرادے
 مت کہ جادے کوچ جہانوں، گھڑی نہیہ تھوڑی
 دیواں اگے پندھ نہ کوئی، بندیاں مشکل آخر
 جھکرا عرض نہ کر دا آہا، مت جانن کوتاہی
 چم زمین کا فرماؤن، سُن توں حضرت شاہا
 سر میرے پر لطف تیرے واسے ہمیشہ سایہ
 جو صاحب دے حکموں بچھے، لیندا سخت مروڑاں
 ہر دم والی نوں خصمانہ، نیڑے دُور بندے دا
 ستر ہزار عفریت بہادر جو جانن تدبیراں
 داج حمیز کروڑاں دتے، کہہ کچھ اکھ سنائیں
 لکھ پکوان سوغاتاں دتیاں میوے اتے مٹھانی
 سنازی ترکی زعفرانی کوتل چھڑے ہزاراں
 پنج کلیاں اتے شاہ کھنڈے، ابلق رنگ رنگیلے
 گل دتج ہنس جمیلاں لوہلاں، زیور انت نہ آوے
 براک اُتہ زین مرصع، نعل جو اہر پتے
 خد شکاراں کر کے دتیاں، زیور گننے بھریاں

دیو زور آورے جن سوہنے دتے کر کے گوتے
 دولت مال حسابوں باہر، راج ادھاؤند دتا
 پوسیناں پستینے رویں، رنگ عجائب جمے
 پنکھی خوب آوازاں دے، بجرے باز شکاری
 مشکاں تے خوشبوئیں گھنیاں، کئی عجائب چیزاں
 دس ہزار پری جو خاصی ناسے چار ہزاراں
 کئی کوہاں وق تخت بنایا، اس پر بیٹھے دیرے
 شہر مصر دل ہوئے روانہ، کوچ بلایا شاہاں
 پریاں دیو غفریت زور آور اکش جن بتیرے
 پریاں دیواں تے غفریتاں شاہ کرے تاکیداں
 عاصم شاہ تے سیف ملوکے، صاعداں تائیں
 یار اشتنا محبتی خالصے، آہو خاطف ہوویں
 ڈولی پا بدیع جمائے، آگل لگتی مانی
 سیاں سنگ اتھے جو رہیاں بھگ کوکاں دے نیٹیاں
 شاہ پری دے سرتے آون پریاں بھگ قطاراں
 پیا فراق ہزاراں تائیں، کوچ کیتا گلزاراں
 رستہ سنت گئے پھل چن کے، دے کے خاؤ گلاباں
 بلبل بھور پریشاں بیٹھے، خستہ حال خراباں
 مانی نوں غش آئی غم تھیں، پھرنے پیا مروڑا
 جاں فرزند پیارے دھچرن، کون دے مڑھوڑا
 بابل بھتہ سرے پر پھیرے، کبریٰ تھمل بیٹی

ہو رگویا ایسا ایسا دھن ڈکے جد بوے
 توشے خانے سنے خزانے دھن دتا دھن رستا
 چاندی سونے دے سے بھانڈے، جو جگ دیے ترے
 ہو رگئی ہتھیا جہینا ندی قیمت پونڈی بجاری
 گنتر مشکل کار محمد جے لکھ کراں تیناں
 لایاں نال بدیع جمائے کر کے خدمت گاراں
 جگرے ستر سریش بنیاں ہو مکان بتیرے
 سرو بانو شاہ پال چلے سن رخصت کرن اکاہاں
 شاہزادے نوں سوہرے دتے شکر کھنکھیرے
 شاہزادے دے حکمے اندر رہنا وانگ مریداں
 وکھو وکھو دواں کیتونے، رتے کھت کھائیں
 ہنجور وندے صدقے ہوئے، گھرنوں موئے زوویں
 رتور وندی ٹھٹھے پونڈی، دھیسے پی جدانی
 رتا، ہائے بدیع جمالوں رہساں کیوں پھنڈیاں
 کوئجاں ہار مرہین کوکاں بھجا چین اڈاراں
 باغ ارم پر حسنزاں محمد ڈیریاں لکھاباں
 مالی دے دل داغ غماندے، وانگر جگر کباباں
 سکے دھینگر دیکھ محمد پکڑی جان غذاں
 محلّاں وق ہنیرا دسا، باغساں اندر روڑا
 سبھ روکاں ہر روگ محمد جس دا نام دھچوڑا
 قسمت قلم حضور دل و گئی، کس تھیں جاندی مٹی

باں جاں ہوگ جیاتی ساڈی، فکر نہیں کچھ تینوں
 سرانڈیپ شہرے والی بدرہ ڈولی پانی
 بدرہ سی خود پٹیوں کدھی، مٹھی بے شماری
 دوہاں نول گل لالاروندی، اوہ بدرہ دی مائی
 سیف ملوک تے عام شاہ نول شاہ پلے کر زاری
 کسے گلوں دیکر نہ ہونا کر کے کوڑی پھسکتی
 جج کچھ آزمایو نائیں، عین مسردی نظروں
 جس نینگروں اُلفت کر کے، آپ کچھ چمکت چائے
 اے شاہا، تول ماں پیو ساڈا، کجیں عین خطائیاں
 عام شاہ فرماںڈا اکوٹ، بخشے رب پناہاں
 تد کیستہ احسان مروت باہر حد شماروں
 کیتی تیری کدی نہ مجلسی، رہی وجہ دلیلان
 بدرہ دا پیو مائی نالے تاج ملوک شاہزادہ
 عام تے شاہزادے نائیں پھر کیا شاہ پالے
 کرنا یاد اسانوں او تھے دیو پری کوئی گھل کے
 بدرہ دا پیو عرضی ہو یا، گل سنو اک مسیری
 او تھے دے سجدہ لوک تہاڈے تے تے سدائے
 قدم مبارک نال مشرف کرو مکان بندے دا
 نالے بدرہ سنگ سیاں نول مل چلے بن جاندی
 عرض اوہدی پروان ہوئی سی عام دی درگا ہے
 او سے راہ تیاری ہوئی عام شاہ مصر دی

گھڑی گھڑی دی خبر لو اگے، گھساں کسین جہنوں
 بہتھ گھٹا دے ہمدے جاوے، اوہر اُندی مائی
 شاہ پری دھی ددھ دی آہی، اس تھیں بوہت پاری
 ٹھنڈیاں وسوتیں، اے دھیو، سانوں ساڑ جلائی
 بوہت پُرد دھیو دی کیتی، ہے معصوم بیجاری
 اکو دھی اسال گھراہی، رہی ایان لڈکی
 توڑے ایس کینے کوئی گھٹ تہاڈے قدروں
 توڑے بول کرے وج جھولی، دھرتی نہ پکائیے
 سیف ملوکا، شرم اس گل دی آپاں سن لایاں
 بیٹی تیری بیٹی میری، نہ کر عذر اکاہاں
 میری تے فرزند میرے دی چھٹی جان ازادوں
 ایس اصیل اصیلان سدا، قدر پچان اصیلان
 سُن شاہ پال ہوئے سُن سارے منت دار زیادہ
 جدول مہم بنے کوئی بھاری، فکر تہاں دل ڈالے
 اللہ بھاوے سودھ دیاں گے اوس مہمے چل کے
 سرانڈیپ اسڈے اندر قدم گھتو اک ویری
 گھڑیاں گندے راہ تیکندے نگھو نہ کترائے
 قدر تہاڈا گھٹا نائیں، ودھی شان بندے دا
 ہوئے قبول ساڈی دعوت، گئے اس مناں دی
 پلا تر ورجن کد چنگا، ہو چکے سنگ چاہے
 مصری سرانڈیپ چلے طرفے اپنے گھسردی

تخت سوار ہوئے سجدے دیرے، لکن تھے غریباں
عام تہ شاہیال بہادر روئے گل لک کے
مہر افزہ تہ سردبان تہ سیف ملوک بلایا
خلعت دکھو دکھ دیمونے لائق شان قدرے
نال بدیع جمال پری دے مل رحمن ناپس
الوداع ہوئی ہر پاسوں پر تہ نور پیارے
الوداع ٹروٹن سجنو چاتیاں رزق مہاراں
الوداع ٹرے شب کٹ کے جیوں موتی شبنم دا
موتی چھوڑ مصر نوں چلے، سپت پھول کس کم دا؟
الوداع چلے لہر ساجی دے کے بھار غماں دے
اڈے دیو تخت نوں چائیں کر کے زور ضروری
ملک ولایت خبراں ہوئیاں، آیا لوک سلامی
شلسکاں شور اٹھایا، دے شادی دے شہر دیاں
بوٹھی دیکھن کڑیاں اول، تک تک ہوش بھلاؤں
نویں نویں نت میلے لکدے، لوک زیارت آدے
پیریاں دیو اہودے ہوئے، مصری آدم زادے
کھاؤں کھانے چاول دانے، بین شراب پُرانی
اوڑک چیت اداسی ہوئے عام تہ شہزادہ
سراندیپ نگر والی سدا جازت لیندے
کڑیاں سنگ سہیلی تیاں، بھین بھرا پیارے
بدہ نول گل لالائی ہر اک سنگ سہیلی

چایا تخت ہوا، اڑایا، چلے پال پریتاں
نئے سیف ملوک جوانی لیوس کلائے وگ کے
دوہاں دل سلامی ہویا، ادب بجا لیایا
مونہ چمن ہتھ پھرن سرتے نال پیار جگر دے
چمن مونہ تہ سینے لاؤں، روؤں آہیں ٹھایاں
چلے لہر محمد بخشا، جو بن دے بجاے
خاراں چھوڑ ہوئے پھل راہی، دے کے داغ ہزاراں
دوزخ ہوگ گلاں بن بھولاں سنجاباغ ارم دا
ملنا نال نصیب محمد، نہیں بھروسا دم دا
بوچلی بلغاروں لوکا، رہ گئے چم چماں دے
سراندیپ شہر قی پوہتے، تھتھے باغ حضور
قدر بقدری نندراں تارن، کیا خاصی کیا عامی
خلق مبارک دیوں آئی، ہوندے خرت خزانے
لارا دیکھ جوان ملک دے صدقے ہو ہو جاول
جو کوئی منگے سویل ملدا، خلق مراداں پاوے
سراندیپ خدمت کر دے حدوں بوہت زیادے
کوئی دن سراندیپ شہر قی ایسے طرح دہانی
حُب وطن دی غالب ہوئی، اگڑے روز زیادہ
ٹکھ و سونم دیاں واسے، اسیں بھلے ہن دینے
بدہ خاتول نوں مل ٹورو، ماں پو سجن ساے
چلیں سٹ اسانوں بھینے، ٹکھ دئی رب سبلی

ملکہ بنجو بھر بھر روزندی، رہیوس میں اکیلی
 سیف ملوک ٹٹھا جملن دا غم نہ رہیسا کوئی
 جینماں نال مرادواں خوشیاں چامل چین سولے
 مدت پچھے جھاگ وچھوڑا، ساتھی رب ملائے
 الوداع ٹروہن سجنو، تساں اسال ربت یلی
 روشن لاٹ اندر دی چلی، پیسا بہنیر حویلی
 الوداع چلے اٹھ ساتھی، تڑنی کوچ اڈاراں
 چوگ پنجر وق زہر ہووے گی ہری ایں اڑاں
 الوداع ٹرے دل جانی مار کیجے کافی
 ہائے افسوس نہ دوس کسے تے، لکھی مسلم ربانی
 شاہ پری تے بدرہ خاتون پاکیاں وق پائیاں
 دیواں تخت زینوں چایا، کرے قطع سفر نوں
 شتری دھونے پھر طنبورال لگی چوٹ برابر
 ماواں بھیناں تے سنگ سیاں درد زاقوں بھریاں
 گھڑی گھڑی وق سے کوہاندی دیو تھیں سن پائے
 جاں اوہ نظر ول غائب ہوئے گھروں گتیاں سیاں
 درد افسوس اوہنا نہ پھولاں تال ادھروں کل تندی
 اڈن دیو بھلاؤں بھکھر زور بدن دالائے
 کئی کوٹھان مندر لنگھے، کئی شہراں کئی براں
 نیل ندی دے دندے اترے شہروں دور کائے
 لیتے ڈیرے گرد چوہرے دجن پھیراں تریاں
 رونق نہیں تساں پن، کھاے باغ بازار حویلی
 اوڑک جو کجھ سجدی آہی، آن برابر ہوئی
 لد چلے اوہ محرم دل دے، ہے ایں مدھرائے
 وچھڑ چلے پھر محمد، رنج نہیں گل لائے
 کون جہان نہ سجدائینوں، رہی حیران اکیلی
 ڈھینگر خار ہزار محمد، چلے گلاب چنبیلی
 ہت اُدا سی تے کر لاسی کر کر یاد قطاراں
 سنجے محل محمد محشا، دوزخ بھرے انگاوں
 حال حقیقت ربت نوں معلم کیہ کل کراں ربانی
 سبھاں باجھ محمد محشا، زہر ہوئی زندگانی
 ماسی پھوپھی مائی دانی سنگ ستیاں مڑائیاں
 سراندی پی ہے کھلوتے مصری ٹرے مصر نوں
 شہر مصر ول دھائی کر کے اڈے دیو بہادر
 طرف اوہنا ندی وکھن چڑھ چڑھ اُتر باراں مریاں
 اوہ مک جانڈے کن پیسے جہلگ ہے دانڈے
 ہسن کھیدن بھل گونے وانگ رنجوراں پیاں
 بوہت پسے چھوڑ فقیر، بات سنا میں چھندی
 صفن صفا کرن رکھ بٹے کوہ قافاں وچ جانڈے
 آن مصر دی حد وق لیتے، شور مچائے نراں
 جھنڈے پھتر نشان کھلوتے، گجے ڈھول تھکے
 راکش دیو مریندے نعرے، نانج اٹھائے پریاں

چنگی تازی تال ترانہ محسّر ہوئے شہانہ
 شادی دے شہیانے تھے چھڑے ساز قوالاں
 کتے سپاہی لکڑی کھینڈن پھر گنگے ستھڑ دھالال
 سندر پریاں ملک مہایاروپ بھگے من بھانے
 ملکال اندر خبراں ہوئیاں آئے شاہ ہمارے
 میر وزیر آتے سر کر دے ساک اشتناکر مہراں
 سارے ملک مصر دے اندر جو جو سی سدھرایا
 ہر اک شخص ملن نوں آیا اندر سو غامتاں گھن کے
 دیوال تے غفرت کماراں بیہناں سی مڑ جانا
 راضی کر کے گھرنوں ٹوڑے دے دے راضی نامے
 مصری لوگ تمامی آئے استقبال شہاں دے
 بچھی بھل کر پچی آئے پینس گڈ کچپ دے
 کشتی بیری پانی وچ دودل آئے ہوئے سن حاضر
 سد بخمی ساعت کڈھی خوب مہورت لے کے
 بابل پت سوار ہوئے سن کر آئین شہانی
 اشرفیاں زر مہراں موتی پیراں ہیٹھ ملیندے
 ملکال وچ نہ میونے خلقت، دین مبارک آئی
 کئی صندوق خلاص کریندے، پھٹے دینے دے
 جج دستور سماں کھجور وڈیاں دے چالے
 سبھ ملکال وچ چھڑے ڈھنڈے جو جو بھگے سنگے
 درساں اندر خرچ یو لے نامے وچ سرائیں

ملکال وچ حسن دا چان پھریا نیک زمانہ
 پنچن پریاں زیور بھریاں، مکھ مانند مشالال
 کدھرے نوبت کھڑی محمل پان ملنگ دھالال
 پھرن اڈار باز انجیپیں سوہے سادے بانے
 لے تحفے نذرانے بھلے لوک ملے وچ سارے
 شانہ دے توں صدقے سن اشرفیاں دم مہراں
 گھر گھر ڈھول خوشی دے وچے، شانہ زادہ مڑ آیا
 بھگے لوک توں گھر ہوئے صدقے داتاں گھن کے
 خلعت نعمت بخش نوانے دان دتا من بھانا
 سبھو گئے دعائیں دیندے لے دولت زر جالے
 ہر صدقے دے مہراں موتی رلے وچ رالہاں دے
 ہاتھی گھوڑے اوٹھن چر دا انت نہ پایا جالے
 مال متاع لہناں وچ پایا، جیونکر بھرن سوداگر
 نال مبارک چلی ڈولی راہ مصر دے پے کے
 پاکلیاں توں سن موتی کر کر زرت سربانی
 کس نوں حاجت رہی چن دی، سبھ توں گھر تیندے
 سیف ملوک لیا یا ڈولا، مولے خوشی دکھائی
 زوریں شوریں اینیں ٹوریں پوتے وچ مصر دے
 ڈولی ستریں داخل کیتی، شاہاں تخت سنبھالے
 شاہاں دے در حاضر ہوئے دولت دے رنگے
 بوہت طعام پکا کھلائے عامان خاصاں تائیں

نویں سروں کی لنگر لائے مٹیاں کئی سبیلان
 قدر بقدری خلعت لڑھے ہر چاکر اُمرائے
 نال اوہرے وچ موئے کہے، جو جو لوک وفائی
 ٹر گھر جاندا نالے کمر دا عذر بے انت شماراں
 سبھو لوک آسو دے ہوئے دھن رزقوں گزراں
 خیر کھاں سنگ آیا بیٹا، آس پئی سکاروں
 پیر فقیر شہید نائے دے دے نذر نیازوں
 اٹھے ٹوٹھے ہو رازاری، عاری لوک تمامی
 عالم فاضل زاہد صوفی فقراں گوشے گیراں
 جوسی پنڈت جوسی ربلی پا ہند لوک نجومی
 جس گھر دھی کواری آہی خراج دتا اُس تائیں
 جو مسکین یتیم مسافر خستہ حال شکستے
 ہو یا معاف رعیت اُتوں تین برس دا ہالا
 امن امان رہیا وچ حلقاں، ہل نہ رہیا کائی
 اتنی خیر خیریت کیتی، مایا ونڈ اڈائی
 ننکا بھگت کائی نہ رہیا وچ ولایت ساری
 دتے خراج سیناں اندر درویشاں علما واول
 لشکریاں نوں چھٹیاں دتیاں دے طلباں انعاماں
 دفتر دورغاں دے ہوئے، ماہے خوشی نقاے
 پین شراب باب منیدے، کر دے نعل کبابوں
 جھگتی بھنڈ بچن ہر بابی، انت نہ بازی گروا

خلعت بخش ودھائی عزت اشرفا واصلان
 بخشش دا کچھ انت نہ رہیا، گن گن کون سنائے
 سبھناں دے گھر گیا شہزادہ ہر خانے ہر جانی
 دولت مال جگیراں دتیاں سبھناں مایاں گھوراں
 شاہراے نوں دین دعائیں، راضی دلوں ایمانوں
 عاصم شاہ خیرایت کردا باہر حد شماروں
 راہاں آپر خراج پوائے نعمت بے اندازوں
 طلباں لاسکھلے کیتے، عیشاں کرن مداحی
 نعمت مال پوشاکاں دتیاں سے معمر ارتھ جگیراں
 سبھو راج راج دولت لیندے سکوں ودھ سوئی
 گئے وچ پوشاکاں دتیاں، زینت کر پرنائیں
 سوکھے تے آسو دے کیتے کر عہدے بند بستے
 خوش کیتا مظلوماں تائیں کر کے عدل سنبھالا
 رنڈی تھی دے دعائیں، پایا سکھ کائی
 سبھ کنگال توں نگر ہوئے، جھپٹی لگر گدائی
 گھاٹ معاف زکوٰۃاں ہوئیاں، کرن پیار پیاری
 بند یوان خلاص کرائے، پُت ملائے ماواں
 ظالم رہن دور کرائے، خوشیاں ہو رہاں
 عاصم شاہ جن وچ بیٹھا ہو راکا بر سارے
 کھاؤں کھانے جو من بھانے، وافر خوشی حسابوں
 پیریاں نٹ کرن تماشے، مجرا انت کنجہ روا

پاؤں پیلاں وانگر میلاں خوشی میں شہزادے
 شاہ عاصم شکرانے پڑھدا وند دا بوہت خزانے
 شاہزادہ پھر تخت بہا یوس دے پنڈاں تلقیناں
 نفل نمازوں ہونے فارغ، دم دم حمد دھیاں
 عادت ہوئی عبادت والی، لذت زہد پیونے
 یاد بے داصوا جیناں نوں یادوں گھٹ کٹے
 چالی چلے جہنم نوں کڑے گوشے بہن سکھایا
 او ہو مشک مغز وچ رچدی ہو نہ بھاؤں بونیں
 گوشتے گیر آزاد محمد، تنگ ہوؤں بہوں گلیں
 سیف ملوک تخت پر بیٹھا، تاج سرے پر دھریا
 راجہ راجہ سلامی ہوئے پر جا فوج شہزادے
 جاں اودہ قدم تخت پر دھروا، سبھویس نواندے
 جس دم باہر سواری پڑھا فوجاں گھٹاں بناؤں
 پوشو پوش کریندے شاطر امیر تیک آوازے
 پیریاں دیو سلام چو فرے، آدم آنت نہ کائی
 جنت دل شاہ ارادہ کروا سیر شکار کرن دا
 جس ولایت ملک شہر دل کروا شاہ ارادہ
 دم دم شان اقبال نیامے، دن دن زور سوایا
 سکے باغ ہوئے مڑ سا دے آڈیا وچ مالی
 سر قیاماں وچ کھلوتے، نیٹے شکر دوگانے
 نہراں خشک ہوئیاں پھر جاری، دھوتی دھو نمائی

دن چالی ایہ جشن کیتونے، دم دم چین نیامے
 سر سجدے تھیں چائے تھوڑا، کرے ادا دوگانے
 آپ عبادت خانے وڈیا، وانگر اہل یقیناں
 رات دہاں وچ گوشے رہندا، مجلس معی نہ آوے
 پچھلے ورد صفائی دتی، او ہو کار بیونے
 بیسھول رات سلونی لکدی پالذت مت چٹے
 دل دا عود محبت آتش اندر دھوپ دکھایا
 مونی سنسار بھیرا دسا، گوشے اندر بونیں
 بہتر ہے ہن عاصم و توں شاہزادے ول چلیں
 لیکن پڑھن میرے تھیں باہر جو نذرانہ تریا
 چمن تخت مہرت دے اگے سجدہ سوار پادے
 خدمت وچ امیر شہزادے کھلے رہن جیوں بانڈے
 رعدا نند نقیب اچیرے گجے بھجے جاؤں
 نویں نویں سر پھیر بھلیں دے آسن تانے تانے
 قدم بیٹھ تمام رعیت ہر تے غسل خدائی
 کوتل لکھ آڈیکو ہوئے پیر رکاب دھرن دا
 اگوں ملدے نال چڑھیندے لکھ اسوار پیادہ
 کوئی غنیم نہ رہیا کدھرے، ہراک قدم لایا
 بنے چمن وچ رنگ ہزاراں، پھل کڈھے ہر ڈالی
 شاخاں لکھ زمین پر رکھے کر سجدے شکرانے
 سبزی تیز زبانوں کر کے حسد بجا باندی

سچے سخن اسمانی گھلا موتی شبم دے
 عدل سخاوت کم ہمیشہ، وانگر حاتم طائی
 عزت صورت سیرت ساری یوسفؑ انگ نمونہ
 ہتھ مبارک نال انگوٹھی نبی سلیمانؑ والی
 دیو عفریت اتے جن آدم تابع سبھ حکم دے
 شاہ شاپال دیواں نوں گھلا نیت لیاں پیچیراں
 نویں نویں نت تھے گھلا اندراں نذر سوغاتاں
 ہور عجائب چیزاں گھنیاں بیٹی کارن گھلا
 راج دلوں شاہزادہ ہویا جم سلیمانؑ ثانی
 خوشیاں دی حد رہی نہ باقی دولت عشرت شاہی
 مشرق مغرب دھماں پیاں، واہ وانشاہ صردا
 ظلم ستم دی عالم اتے ذرا نہ رہی نشانی
 جتنے دکھ قیصے ڈٹے سفر سداق یتیمی
 وصل سخن دا، موج عمر دی ہکھ بدن دل جانی
 عشرت عیش رہے نہت کردا حکم بہشت نشانی
 نویاں نیت مراد اں خوشیاں اندر باہر خیری
 اے ساتی، ہن مدت گزری درپر ہاں اُرداسی

مدھ وصال پیال اسانوں، آئی تروٹ اُرداسی

پیو پیالہ مرزا محمد، ہویا جیو اُرداسی

وفات یافتن بادشاہ عالی درجات یعنی عامر ثانی جم

روزِ دل راتِ ہنیری اُسے، راتوں روز نورانی
اکلے نول چاگن چڑھاندا، وانگن سورج پا کے
ادھو دانا قح جہانناں، جو سہر کم دی واری
عزت تے اقبال ادھرے تے کرے نہیں مغوری
دنیا دا غم کھاوے ناپیں، جو آدے سر چاڑے
عامر شاہ عبادت کردا جانوں دلوں زبانون
بجلی عشرت عیش جہانی، لگتی چھکت تھانی
فانی دی استثنائی کولوں دل بیزار ہویا سی
ذکر شہادت کلمے پڑھدا، خوشیاں نال مُراداں
پنجر وچ اُداسی ہوئی ببل مست چمن دی
عامر شاہ بُلایا سیٹا، سینے چھک بگایا
لنگھ دستو تم سیف ملو کا، ٹُریا باپ سفر نول
جاں تہ سفر تیاری کیتی لگتی اسال حب لانی
جہنماں چھک سخن دی لگتی پھیر نہیں مُرہندے
الوداع تہاں تھیں مینوں کیستایا دہسلی
لے کے نال گیا جو آیا قاصد تیز سخن دا
حرمال اندر گریہ زاری حسدول ہوئی زیادہ
مرد مر رعزت روندی لشکر دے سر کر دے

مکر فریب دغا کر ٹھکے کم ایو اسمانی
اک پچاویں وانگن محمد خوش ہے مہرِ خفا کے
بُتے باز اسمانے تائیں جانے نہ اعتباری
نہ قح شامت تے بد بختی چھوڑے ترورِ صوری
آنخو داکر خرق محمد، راضی ہو گھر جاوے
درد فراق مجازی اندر کھوے سترِ حقانوں
باقی دل محبت اُٹھی، ایہہ جگ سبھیوس فانی
باقی دل محمد بخشا، اٹھ سوار ہویا سی
عامر شاہ پکے گھر ٹُریا، چھڑ کچیاں بُنیاواں
پھاپی کرنے لائی کوڑکی قید لگتی جل اُن دی
پند و صیت دتی نا لے الوداع بُلایا
ما تم سوگ نہ کرو سفر دا چلے اصلی گھسولوں
مُڑ مڑ موڑ ہے سال تینوں نصب نہ آہی کانی
اج سالوں کوئی موڑ نہ سکدا، نہ موڑے ہن بہندے
اللہ بلی جان اکیلی چلتی چھوڑ حویلی
عامر شاہ پیالہ پیتا ہویا آہرِ دفن دا
آہیں دھائیں کھلیں باہیں روند اکھلا شہزادہ
کیوں شاہامونہہ کج اسال تھیں ہو ملیوں یں گئے

تہ نہیں پرواہ اسادی خوراں خدمت گاراں
 سانوں لکھ محتاجی آپ درشن دے سدھرائے
 اک اک سخن مبارک تیسرا آبا حاصل یانی
 لطف احسان مروت شفقت کرسی کون جیہی
 مغفرت کرے رب تینوں دیندے اسیں معائیں
 کفن صندوق تیار کیتونے، غسل دتا علماواں
 نال ادب دے کفن پہنایا، بند سوہنے بنکائے
 شہر خوشال دے دل چڑھیا عاصم شاہ مصر دا
 اوں نگر وقح اگے آپ اس تھیں دے ڈیرے
 جال تابوت پیو دا ٹریا سیف ملوک شہزادے
 روپے مہراں نعل جو اسرمانک موتی میرے
 جیو کر سیف ملوکے اتے بابل سی زر لائی
 قدر موافق مدت دتے کر اسقاط جن ازہ
 فاتحہ اکھ گھراں نوں آئے بھنڈے تلیاں ملدے
 ایہ پل پورنگھاؤں ہارا، جو آیا اس ٹرنا
 دنیا باغ پرانا بجائی، نویں نویں پل بندے
 ہر اک شاخ عمر دی نالوں توڑ کھڑے جد مالی
 پیٹوں پاڑنگھونے کدھے پل ہوئے رنگ دے
 اسال دھنناں کد ملن مڑکے، پی ہمیش جدائی
 کئی بہالں ہو ہو گئیاں ڈھٹے پت بچارے
 جان دے کتے نہ نظرے آئے گل پل بھور ہزاراں
 کون اسانوں یاد کر لسی یار پلے جد یاراں
 اک اک دم دی صحبت تیری سو سو عیب گئے
 ہر ہر پند تسادی اندر ہر دل دی زندگانی
 شالا چھک محبت تیری کرے نہ ہوئے یہی
 راضی رہیں اسال پر داکم، مسختے وٹ نہ پائیں
 نطا ہر باطن چھتر نورانی سر پر کر دے چھاواں
 کیس عطر عنبر گلابوں صبر شیشے چھنکائے
 فوجاں دا کجھ انت نہ رہیا مدتے گنج کمر دا
 شاہی چھوڑ رہا ہو برداد دھرت اتے کوفیے
 مدتے خیر خیرایت دتی حدوں بوہت زیادے
 اُس تابوت اُتوں سن سٹے، چن چن بچے کرے
 تیویں سیف ملوک پیو دی کھٹی گھول گھمائی
 شاہ محل وق دا خل ہو یا، بند کیستاد روازہ
 ہائے ہائے دنیا تے کس رہنا، بھلے بھلے چلے
 کون مقامی ہر دے ہر تے کوئج نقارہ کھڑنا
 پھلن ساٹھ چنیدے بعضے اک کوئی روز بندے
 پیتاں پھلناں پوسے دھچھوڑا، رور و کمندی ڈالی
 مالی ترور بازاریں سٹے، برے دھچھوڑے ڈالے
 رووون پھل محمد بخشا، رنج نہ شاخ بندائی
 کئی ہزاراں بھور گھلاں دے کر کر گئے نظاے
 دستاراں سرمئی ہوئے سیکڑیاں سرداراں

لاکھاں سر و آزاد اپیرے ہو ڈھٹے ہر بھرنے
کماں گئے جمشید فریدوں، بہمن ناگ ڈنکلا؟
کیا کوس، سیاوش کتھے، کہاں سکندر دارا؟
دنیا مال نہ گئی کسے دے، ٹر ٹر گئے اگلے
جھڑیاں وچ خاکوٹے، چکڑ پیر نہ بھریا
دانشنڈاں واکم ناپیں دنیا تے دل لانا
جس چھدی ایہہ بچے کھانی، سو لو سکھڑ سیانا
نبت نویں ایہہ بن ہندی، بدھی مول نہ دسری
سو لو نیونہ نگاندا اس داشامت آئی جس دی
ہو ہو گئے تخت دے سائیں تاج ہراں پر دھر کے
نگلیں پیریں گئے بے دی، خاگ لے سجھ مر کے

ما تم سوگ سنار تمامی جانوشی دی ناپیں، سمجھ کدایں
اک اک قدم شہانے سرتے خلق بڑے جورا ہیں، ویڑے پاپیں
پھیر نہیں مڑاؤں لگے نیر گئے وگ واپیں، بوسے لاپیں
جو کرے سواج محمد بکٹ ہو لگتھاپیں، بھرسیں آہیں

پینگھاں بوہت ہولے چڑھیاں تر ٹنن پھڑیاں
موتی کد ملے مڑپاں وچ سپے وچ لڑیاں
جیت دل ویکھو فکر جدائی کتے ملاپ نہ سکھدا
سُن مڑی دی لکڑ کولوں درد وچھوڑا رکھدا
مٹی کتے لکڑا جاندا، جو کوئی سندر مکھ سی
دکھ دکھا گئی ٹر اگے جہیں اسادا دکھ سی

گڑیاں پھیر مڑیاں پکے، ساہواریاں چھک کھڑیاں
ڈگیاں چھلیاں خاکوں لیاں، پھیر کھیں کدڑیاں
لنب انکار نہ کتھے رہن ات غم دھواں دکھدا
سجھناں دا ایہہ حال محمد، کو کیہہ حال منکھدا
گھاٹ ملی دل رلیا نہیں تاں، کس کسے دی بھکھ سی
مطلب دے افسوس محمد، کون اسانوں بھکھ سی

کتنے کل کیوں اٹھ کھٹے، کمر بھر سرت فقیرا
ہو رضا قصداً منیسی، بے کجرب ارادہ
ٹھپ کتاب غماں می رکھی، شادی دفتر چلے
نویں لے سرو پا ویریاں صد چڑھے مڑ صدے
کردا عدل انصاف شہزادہ، خلق مُراداں تنکے
میلی نظر سے دیکھ نہ سکے باز کبوتر تائیں
بھیڑاں تے بگھیاڑ اکٹھے پھر دے وج اُجاڑاں
پیو دادے دے کسب ہنر تھیں ہر کوئی گمے کمائیاں
جس جس کم دے لائق کوئی، تس تس کم تے لایا
ملکاں اندر خوشیاں خوشیاں دیندا جگ دھائیں
نظم تم واپٹ گویا، جس نے تحسم ز مینوں
لنگر درس لوائے تھریں، راہاں وج سبیداں
نال بدیع جمال پری دے سج راج خوشیاں کردا
عاشق تے معشوق دوہا نڈے چان چیں اُجالا
دم دم شکر الہی پڑھ دے، پُنیاں سبجہ مُراداں

قصہ چھوڑ وڑیں وج حالان، بھج جج ترت فقیرا
ما تم فاتحہ خیر دُرودوں فارغ ہو یا شہزادہ
جیوں کے تیوں اقبال حکومت پین دتے رے
فوج رعیت اندر دتے خلعت قدر بقدرے
سخت ستر انبیہاں لیندے غلام چور اُچکے
پتن تے رل پانی پیندے شیر برتے گائیں
کوئی کسے نوں چھیر نہ سکے، عدل پھکایاں ماراں
دھار و مار و کرن مُزوری، چور کریندے لایاں
دانشمنداں، لائق داراں، پایا عالی پایا
ظَلّ اللہ اسادے سر تے سہ قیامت تائیں
عالم اُتے دیوا بلیا صدق اسلاموں دینوں
آس منداں دی آس پُچا دے، بکجے شاہ لیلان
اول کوڑا زہر محمد، مٹھا پھسل صبر دا
شاہ پری دے پیٹوں ہو یا بیٹا صورت والا
بوہتی عمر گزاری دُواں عیشاں نال صواداں

وفات یافتہ شہزادہ سیف الملوك نالیدن بدیع الجمال از درواو

ہائے افسوس اہنا نڈا، جیڑے سکے ملن پیارے
دھوئے جان غبار دلائے، چنتا رہے نہ کائی
اچن چیت بہیری جھلے، شمع خوشی دی بجھتے
سینے لاؤن اک ہو جاؤن، غم بھلاؤن سارے
عیشاں خوشیاں وج گزارن کوئی دن نال صفائی
باغ دلائے پٹا دے، خزاں سجدی سمجھتے

دُھند کار غباری پاوے مار و مار کریندی
 لمی ہری اُمیدیں والی ڈالی ترور گواوے
 سیف ملوک ہو یا رنگ تاناں بدیع جمائے
 اندر باہر خوشی پری نوں نہ دکھ درد نشانی
 سال پنجاہ پیوے پھٹوں سیف ملوک لنگھائے
 سبھ مرادیں حاصل ہوئیاں، سکھ سہاگ ہنڈاؤں
 جاں اُسدا تھہر پنچہ بھائی، پاوے اُنت مجدائی
 ایہہ پروانہ موت لیاندا، فانی جگ تغیری
 واکاں موڑ اُمیدیں دلوں کچھ لے پیر رکابی
 سیف ملوک سنیہا سُن کے بُرہت دلوں خوش ہویا
 بیٹے نوں سد تخت بہا یوس پند وصیت دے کے
 جاں اوہ گھڑی نزع دی آئی کیوس پری نہ آئی
 کیٹی عرض و دیراں شاہا، اوہ محبوب پیاری
 بیدل ہوئی دلبر تیری تک کے سفر تیری
 اکھیں اگے دیکھ نہڑدا اُسدے دین سیاپے
 عزرائیل فرشتہ آیا لے کے حُکم جنابی
 اُڈیا بھورا سمانے چڑھیا، آئوس بوہشتی
 ہڈ ہڈ چھٹ گیا اس قیدوں، چھک لگی سرکاری
 باس بسنت بہاروں آئوس چھڈ چھک دی واسی
 منزل گور شہانی کر کے کیتا دفن شہزادہ
 نکل گماتراہیری دا، ترقا تران بدن تھیں

بارغ وصل دے اندر دے زیب خوار کریندی
 خوشیاں دے بہن ڈال تمامی ڈال زمین پر جاوے
 سدا ملاپ آرام دواں نوں، غم نہ خواب خیالے
 نہ کوئی خبر دھوڑے والی، نہ کوئی فکر جہانی
 بھر بھر پیٹے وصل میاے تر و تک دے دن آئے
 پر دشمن اسمان محمد، خوش انسان نہ بھاؤں
 سیف ملوک اُداسی ہویا، دنیا دلوں بھلائی
 دار بقار اندر چل شاہا، کر کے دیس فقیری
 جگ جیون دے گھوٹے اتوں اتہ پیٹہ شتابی
 اس پاسوں مونہہ کج کیونے، اس پاسے دل ٹھویا
 آپ جہانوں رخصت ہویا خرچ عشق دانے کے
 نال اوہدے مل رخصت ہوئیے، مجھے نہ ہو فانی
 حالت دیکھ فراق تیرے تھیں کرسی گریہ زاری
 دلبر نوں دلگیر تھیں لکسی درد قہاری
 جے کھرب اوہدے سر لکھی، پی کئے گی آپے
 پڑھیا شاہ عشق دا کلمہ دتی جان شتابی
 گیا ملال محمد و نختا، چھوڑ شکستی کشتی
 شہر سببا نوں ہو یا روانہ کرتے سینہ ڈوڑاری
 پنجر سٹ چمن ول اُڈی مبل چند اُداسی
 ماتم ڈٹھا ہواہ کپسری ہو یا شور زیادہ
 غیبوں سانگ کھٹے لگی، گئی دوستو من تھیں

بچھیوس کیسا شوکرکارا، جس میری جند مٹھی
 کس آفت نے پھڑپھڑایا، باز تشر جیوں پھڑدا؟
 لوکاں سچ سنا پائی بی، کوچ کیستا اچ شاہاں
 ایس مکانوں اکھ کھلوتے ہوئے دواع جہانوں
 کن آواز پری نون جس دم پایا پاؤں ہارے
 کتنے روز بیہوش رکھی سی دہشت ایس سخن دی
 جاں کوئی ساعت ہوش سنبھالی، ہلا ایہہ آوازہ
 بوہتے روز گزارے ایویں، اوڑک اکھ ہنگاری
 نہ ادہ شاہ تخت پر ڈھوس نہ تابوت روانہ
 چھاتی تے ہتھ مارے اول جھگکا پار گمایا
 ہتھوں ہو رہی اس منگھوں بجلی درد قہری
 چو ہنڈاں مارے ماس اتارے چھل سبوں نعلے
 وٹ مٹھیں وٹ مارے چھاتی، وٹ پے جد سینے
 پٹ پٹ پٹ کیتے پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ گھت گھتے
 ٹپک ٹپک زمین پر پکے، ٹپکے کھا چٹک دے
 اندر لاٹ لنگدی لنگے، ٹٹے ٹٹک ٹٹا کے
 کدے ٹٹا پے مونہ پر مارے لکے گھتے ہتھ لاواں
 زلف پی کر مینڈھی مینڈھی گلئیں ناگ کھلاے
 جاں بیتاب ہوئی رہ گئی پٹ کٹیوں بھن ونگاں
 کتھے شاہ سنگار تخت دا، بھاگ سہاگ تتی دا
 کیوں اوہ سفر اجل دے ٹریا ایدشتا بی کوکے
 جاں اس کوچ جہانوں کیتا تتی کول نہ آہی

ہائے ہائے لوکا نظر نہ آئی، کس پھری میں کٹھی؟
 نانگ نہ ڈنجا، میں کن ڈنگی، زہر کیکھے ڈردا؟
 تخت اتوں لہ تتی بیٹھے دنیا چھوڑ چھا ہاں
 وطن مقام پسند کیتوئے لامکان مکانوں!
 ہو بیہوش زمین پر دھس گئی جان پران دسا کے
 عاشق کیونکر جرن محمد سُن بد خبر سجن دی
 مڑ ہوندی بیہوش سنانی درد ایہو کرتازہ
 سیف ملوک نہ نظری آیا، ہو یوس حشر دہاڑی
 اکو خبر سنانی لوکاں، ادہ تک کیستا خانہ
 مت ایہہ دھواں باہر نکلے سینے منگھ بنایا
 سڑدی بلدی اٹھدی پڑھدی نہ جیوئے نہ مردی
 رت بچھول ہو یا سجد چہرہ، سُرخ ہوئے ہتھ سارے
 وٹ لے دھک عشق بیاروں دے کے کنگھ ننگینے
 سٹ سرسٹ سرے دی لیندی بھن یور سٹ
 کٹ کٹ ہتھ پیوئے رت گٹ گٹ ہائے دے دنگاں
 درد وچھوٹے پھاٹک پایا مونہ مونہ مار پٹا کے
 ٹوٹے چھک کنوں چھک والی ترور سٹی ہن مالان
 اوے نون سجد ناگنیاں نے مڑ مڑ کے ڈنگ مارے
 کر کر دین لگی پھر روون، کوکے وانگ لنگناں
 کرسی کون غریب نوازی چاہ وراگ تتی دا
 میں پھڑ پھڑ رکاب نہ پتے سہر قہماں پردھر کے
 کیکر چھوڑا سنانوں ٹریا، کس راہ ہو یا راہی؟

نہ رنجور منجی پر ڈٹھا ، بدن ترانوں ہریا
 تتی نے اس وقت نہ لائی کندا ہدی سنگھاتی
 جاں تختوں لہہ تختے چڑھیا نوشہ کنت تتی دا
 جس دم کفن لوایا اُس نوں درزی سیرشتانی
 جس دم چا بُرے سُن اُسوں آہن چاہیں بھکے
 جاں سامی دے ڈبے وڈیا درستیم بدن دا
 ہائے افسوس افسوس جہاناں ایس نیاں بُرے دا
 ایہہ دکھ برم نہ جاسی موسے تورے میں مرگیوس
 ہائے ہائے سیف ملوک پیارے ، حال دیکھیں میرا
 چلدی واری یاد نہ کیتوئی ، ٹریوں پا وچھوڑا
 سجناء ایہہ سجنوٹ نہ آہی یارل نال نہ یاری
 ترنی لت کیجے ایسی ، کدے نہ باہر نکلسی
 ایسی جاگیوں ٹر شاہا ، جھنوں کوئی نہ مڑدا
 درد قصافی اندر وڈیا نئے کتے سینز کٹاری
 پی کڑاہ ندی دے مچھی تسلیں پاتلیندی
 اک اڈیا اک پچا ہی پچا تھا ، حکمت کارگردی
 اندر باہر بھانڑ بلیا ، کتے نہ دے سردی
 جتوں دیکھاں درد الہی ، دھواں دھار غباری
 کتے راج مہاگ تتی دانستھی جس کواری
 کتے یار کتے دل خوشیاں ، کون تتی دا بلی؟
 تن کو لھو دل بکھر میرا ، درد ساڈا تسلی

ہسٹریلے نال نہ پونجھے ، نہ سر جھولی دھریا
 بھار میرے پرست نہ بیٹھا آخر دم حیاتی
 ہنجوں پانی نال نہماندے نکدا انت تتی دا
 رتویر اچھل جگر دا ، کیستا نہیں گلابی
 روندی پندی نال نہ گیوس بانہ سرے پردھر کے
 ہتھیں آپ نہ کیتا تتی بستر صاف سجن دا
 لگا داغ کیجے اُتے ، اس نقصان بُرے دا
 جاندی دہی نہ نال کھڑیوس ، دہن ہجرے پیوس
 کیہہ کچھ ظلم تیرے بن ترے دسدا جگ نہیرا
 نہ موندہ دھانہ سنگ گیتوس ، برم افسوس تھوڑا
 یاد کیجے بن گیوں اکلا ، مینوں دے سر بھاری
 جب لگ ہڈی ماس تتی دا ، مٹی وچ نہ گلسی
 گچھے روگ کنوں دل میرا کچھ رک رہی چڑدا
 کپ کیجا پڑے کیتوس ، سیخ بھتی وچ ناری
 خار و خار ہو یا سمجھ گوشت ، کچرک اک جھلیندی
 چکوں چکوی پیا وچھوڑا ، طاقت نہیں صبردی
 ساعت گھڑی محمد بخشا ، ثانی روز حشردی
 کتے آرام نہ نظری آدے ، سڑدی دنیا ساری
 سنجیں سیج محمد بخشا ، ہر دم کھاؤں ہاری
 خونی لہرا یہ شہر دیندا ، دوزخ گرم حویلی
 تتی تاواں لا محمد ، پڑی جان اکیلی

کیہ کچھ حال اسدا اسیو، لہ گیا چھڑ بنا
 پکڑی جان غذا باں جیو نکر بیندیاں مونہ گنا
 ایو بھلی میرے حق رہا، جاسال پاس سجن مے
 کیہ کچھ اوس میرے سنگ کیتی، ریاست اگلی
 کیتا حکم چھان منگایا، چڑھ ڈولی اٹھو گئی
 چہرہ زرد مٹی وچ ملیا، رتو نیر چلا سے
 کدی سرماندی کدی پواندی، پُتھے خاک قبر دی
 جیکر موت ہوئے ہتھ میرے، بندی توت قبضے
 کیوں مونہ کج اسال تھیں بیٹوں، بات نہ چھپیں مٹے
 تئیں زمین وچ اٹھے ہوئے، جیو نکر بوند اسمانی
 جس صورت دا وال تینوں سی، کچھ جانی دے مل دا
 جس کارن تہ کارن کیتے، جھلے دکھ ہزاراں
 شانوں تروڑ کھٹے وچ سٹ کے آپ کیوں نس باغوں
 سیف ملوک بندوق لگائی، گوک نہیں ہن کاری
 جلیا بلیا جیوتی دا، اگ لگی جیوں رواں
 لوہو بھریا لکھ تتی دا، یار ہوندا تہ دھوندا
 لگن چڑھن دارا نہ کوئی، دیہل نہ دیندی دھرتی
 لہ گئے دلدار دے دے، پھیر نہیں مڑ آئے
 جاں قبروں کچھ خبر نہ لہی، صبر قرار نہ رہندا
 دونی بھڑک لگی اک سینے خالی ویکھ رکھانے
 کدے گھر موند پتے پانڈی، رتو نیر چلاوے
 لوں لوں گھا فراق اوہدے داکتے سیڑاں بھنا
 اکھن رہو نہ رہاں محمد، صبر پیا بن بھنا
 درد بخار اندر مے پھولاں، پھٹ سالن مے
 دکھ اُبال نہ رکن دیندا، کیہ کہ بہاں نہ پتی؟
 جا کر قبر کلاوے لیوس، دانگ سجن گل لگی
 دلبر نوں آزار دلاں مے، درداں نال سناے
 گوکاں تے فریا داں کودی، نامراد نہ مردی
 سیف ملوکا حال تتی دا دیکھاں ہے کت دے
 اوہو بدیل جمال پیاری سرتیرے پر بھوے
 میں وچ مٹی گھٹے رلدی، لکھاں دانگ غمانی
 اوہو سجن پری داتا ہا، خاک تیسری وچ رلدا
 جاں اوہ پھل ارم دال دھا، آئیاں عیش بہاراں
 کولا ہو گیا اس داغوں بدن مثال چہرا غول
 غم میرا غنوار نہ پچھدا، کون کرے غم خواری؟
 بہانہ بھڑک اٹھے بھڑکائے زین زمین تیکھوں
 اج میرا ایہ درد وچھوڑا، جو تکدا سور وندا
 شالا بھانہ پوے کسے دے، جو سر میرے ورتی
 پھل دا بھار نہ بھلیا آہا، رب پہاڑ سہائے
 وچ گھراں وچ ڈھونڈے جاتیں جتھے شاہی بہندا
 سُنچے تخت سُنچے کاوتیکے، سُنچے پنگ سرانے
 کدے قبر پر جانشانی، لیندی گور کلاوے

آئی باجھ نہ مودی، جیوسے بن پیتے بن کھاہے
 نہ اوہ رنگ نہ ونگ سُٹن ہے، بدن کُرنک جیاسی
 کھاؤن پیؤن یاد نہ رہیوس، ہویاں نہ ہر خوراکاں
 مونہہ پر خاک سرے پر گھٹا، گھٹ دس لمبچ نیناں
 پانی اُن نہ چکھے مُوے، اکھیں پلک نہ لافے
 سُبجیاں اکھیں لوہو سُبجیاں، لاس گتیاں لاسوں
 چین آرام کئے کد راسے، گل کلام نہ بجاہے
 دیدے دلبر و کھن کارن، بن دلبر کیوں رکھاں
 اکے ایہہ منور دیدے روشن سان دیداروں
 لٹھے پہر ہو یا کم اس داروون دھوون آہیں
 اک دن پھر قبر ہے اُتے درداں گھیر لیا نندی
 دن دن بھار بھرا دودھدا، زور تحمل گھٹیا
 اوہ پری سی اڈن والی اڈدی جے چیت چاندی
 دلبر آپ جیناں داہویا، پھر نہیں سٹ جاندا
 بلے نانک بانی اندر بات کمی بکمرنگی
 روندی روندی نول غش آئی، دھٹھی نال ہلاکی
 خد متکا لال نال شت تابی محلاں وچ ہچانی
 آنو شبو سنیہا دتا کھڑے گلاب بُلاندے
 حُسن سمندر حقاں وچوں سی قطرہ صاف نورانی
 باغ مجازی اندر آہی بوند بھی شبنم دی
 حق اسنے سنگ ملو، ہوئی، جیوں بو وچ گلاباں

درد فراق محمد بخشا، دن دن ہوندا واہدے
 تر دڑے ہار سنگار نہ چھوٹے، انگ منگ میاسی
 دل دا شہر اجاڑ کریندی، تے پاڑ پوشتاں کاں
 گھٹ وچ درد مقامی ہوا لکھے کدے نہ ویناں
 رونے نین نابینے ہوئے، نظریں کچھ نہ آہے
 سُر یا نور، بنجو دھوکھڑیا، ہڈ وچھنے ماسوں
 اٹھی مورا رہی حیرانی، وین وچھاپ لافے
 جہنیں اکھیں یار نہ دے، بھٹھ پتیاں اوہ اکھاں
 جاں چھپیا دیدار محمد، بس تمام سناوں
 پٹ کرٹے وچ محمد گزری اک چھاہیں
 چہرہ پاک ملے مچ خاکو، کونج جیویں کولاندی
 جے چاہے تاں توڑ پچائے، راہ نہ جاندا سٹیا
 اوہ ناری ایہہ خاکی بندہ، خاک ہوئیاں چھڈ جانڈی
 دوہاں جہاناں وچ محمد، خوب پریت پکاندا
 ”وس ہو یا مٹر جاندا ناہیں، ریت سجن دی جنگی“
 نبضناں چھٹ گتیاں رنگ بھریاں، چائے ساہ چلاکی
 دتیس جان سجن دے درووں نیک گھڑی جدائی
 بلبل مست چمن دل اڈی درشن لین گلاندے
 ندی مجازی اندر آیا، بن کے شکل زبانی
 سورج ویکھ ہوئے اڈ اچی، جاگی بکتم دی
 شیریں شہد اندر جیوں رے سستی وچ شرباں

خوش قہیلے خدمت گاراں پایا شور کھلا
 جو سندا سو بہو بھروا، ہر کوئی باکا مارے
 بہو نیرو گے پرناے ناے آہیں ناے
 ناہ پری دے دردوں ناریں لٹاں پٹ پٹ سٹن
 جیونکراوہ کریندی آہی سیف ملو کے کارن
 رووٹن پٹن دے جاں ہو چکے غوطے کتنی واریں
 جیونکر مینہ بہاری دھونداروشن پھل گلابی
 انگ گلابی تے رنگ کیسر رنگ عجائب بنڈا
 تر برتہ پہنلے پردے، کلیاں وانگ پیٹی
 سیف ملوک شاہزادہ آہا دفن ہو یا جس جانی
 چینگا گور جنازہ کر کے دفن پری نول کیستا
 ماتم بوہت مصروع ہو یا، روندے مردزنانی
 بند بازار رہے کوئی مدت، کوئی نہ آئے جاوے
 سیف ملوک بدیع جمائے کر کر یاد گکائی
 واہ وا بھاگ تنہاں دے جیناں دلبر کول دیرا
 واہ عاشق معشوق جیناں دے ہوئے پار اُتارے
 اس پچھے اُس سفر کئے سن، اُس تپھے ایہہ موتی
 اس تپھے اُس شاہی چھٹی، اُس تپھے اس آئیں
 پاوے لاکھاں فیض دہناں دے جان سمیت بن دے
 قطرہ عشق محبت والا پادن خیر جنابوں
 دنیا تے دل لان نہ چینگا بھٹھاس دی اشنائی

اج بدیع جمال پری دا ہو یا کوچ نفتارہ
 عورت مرد مصر دے گئے، شور ملک مچ سارے
 اتھرواں جل پانہائے آہیں دھو کھن جاے
 سخت طمانچے مونہ پر مارن، پکلیں بانہاں کٹن
 تیویں ہون سیا پے اُس دے، درد تپا آہرن
 رو رو غسل پری نول دتائیک امیلاں ناریں
 تیویں بدن پری دا کیستا جو بن وات جنابی
 سجرے پت چنبے دے وانگر بانا سبز کفن دا
 چلی دواے بند عشق دے بٹھ کمر نول پیٹی
 قبر اوہدی دے نال برابر اُس دی گور بنائی
 عاشق تے معشوق محمد، وصل پیالہ پیتا
 کئی دھاڑے اُن نہ پکا، خلق رہی حیرانی
 نہ دربار کچہری لگی، ہر کوئی روئے دھاوے
 آہیں دھاہیں بھر بھر روندی، جیون نہ رہندا جانی
 جیوندیاں بھی رہن اکٹھے، مویاں ہوئے اک دیرا
 جیوندیاں نت وعدے وعدے ہویاں قول ہارے
 واہ پریت محمد بخشا، دوہاں دلاں تھیں ہوئی
 خاکورے محمد بخشا، وال جیناں داکھتیں
 دیدے دل دے روشن ہوئے نال جمال جن دے
 پُر کر دیوان ٹھوٹھا میرا، خاصے شوق شرابوں
 سبھ جگ چلن بار ہمیشہ، نہیں نباہو کائی

جہنم دیکھو قید غماندی، کس خلاصی پائی؟ کسے خلاص محمد بخشا، رحمت لطف خدائی

در شکایتِ ظلمِ زمانہ بطریقِ عاشقانہ

باشک ناگِ آسمان اسماں پر غضبول کُنڈل مائے
کُنڈل گھٹ کیتا اس قیدی کس راہ میں جانیے؟
ڈنگ اسدے تھیں کوئی نہ غالی، ہر اک نوں پُھانی
ظلم اوہدے تھیں کوئی نہ چھٹا، ہر اک نوں پھٹ کیتوس
ویری دغا کماؤن کارن کھیدال کر کر دسا
راتیں بنے برید چنبا، شیر دہاں اک رنکا
دم دم فکر غماں وچ مریے کر خفگی دل تنگوں
جس پاسے استثنائی کرے پکا لایرانہ
اپنا آپ نال نبھاو، کیہ سنگ کرگ بیگانہ
ماتم سوگ غمی جگ سائے، دیکھو کون سکھالا؟
اک گھڑی دے سکھ دا بدلہ، کتنے روز کُشالا
کیوں کلیاں مونہ لاسے پرے، سبزہ خاک ملیندا
سرو آزا دکھلوتا قیدی، ارغواں رت پیندا
زگس نال رنجوری دنا بھر آنسو شبنم دے
چکڑی دا دل سو سو پرے مالے دھپ گرم دے
جھٹل رکھ ہوائیں کنوں کھیندن حال غماں دے
خمرے کون کو کو کرے، کیسی کوک سناندے

آدیاں نوں ڈنگن کارن چھجلی رت کھلا رے
ہر دم فکر اسائے لگا، کر دا کھائیے کھائیے
سینکڑیاں وچ اکس کے پر عم نہیں اس بھانی
زخم گھنے تے مرہم نہ کوئی، نہ تھہری سی توس
سوگ دے بن نیلا دیہیں، راتیں کھڑ کھڑ ہندا
شیر بریدے دے مونہ آیلوں، لے سنار کرنگا
کیکر ہوگ بچا اسا ڈا غلام شیر پلنگوں
اوڑک پورے دھپوڑا اُس تھیں کر کے کوئی بہانہ
سجھ جگ فانی ہوگ محمد، کت دل گیا زمانہ
جے کوئی سدا سکھالا دسا، سو بھی ہے دکھ والا
رُت بسنت محمد بخشا، دیکھ چمن دا چالا
کیوں گلاباں کپڑے پائے رنگ پیلا دل تھیندا
سنبل کیوں حیران پریشاں، لالے داغ سنیندا
کیوں بنفشہ کالا ہو یا، سوگ پیوس کوئی غم دے
نویں پھلن مونہ محمد، چنبے نال ام دے
بولن خوش آواز جاور، پھولن درد دلاں دے
کتنے سکھ محمد بخشا، بھرے جہان دکھا دے

سوگی بھورو جاؤں تماراں، گاؤں سوز ہزاراں
 گنگی تو تے دے گل کافی طوق جیویں بُریاراں
 ایسا دکھیا حال چمن دا، وقت بسنت پھلاندی
 ٹھنڈی دامنیدی آہیں، واہیں چت ڈلاندی
 کیتا فکر فراق سخن دے، پتیاں دا مکھ پیلا
 برف غماں دی ساڑسکا یا سبزہ رنگ رنگیلا
 رونق رنگ گئی خوشبوئی باغ اندر جو آہی
 ننگی شاخ کنکال بیچاری، لوئی جیویں سپاہی
 کال کال کر کے لگ گکڑے، الاں پاں پوہے
 سرمونہ بھرنے ڈھینڈے تیرے پتر واڈا اڈے
 وقت ہماراں اوہ غنماکی، وقت خزاں ایہہ ولا
 جگت زمانہ دکھیں بھریا، روون دھوون آہیں
 ہر دم کوچ نقارہ سرتے کھڑے داپیا سُنیدا
 کالے اک اک دھچڑ چلے گورے خط بیاتے
 اڑکے ٹرن لگوں جس ویلے موت سلام پچلے
 اڑیا اجے نہیں اڑ ٹریوں، کیہہ ہویا اڑ ٹریا
 مشرق دی جد مغرب سٹی، کس کم تیرا جھڑیا
 منزل مارن والے کھوٹے رنگ لنگیں مین چلے
 دل کھڑن دل ہوئیں ناہیں، دل کڈھیں دل ڈلے
 اگو کوی کر بھگتا، گنگا کا سٹ نہ جھلدا
 ڈھلدا ہویا وضو دا قبضہ، دایوں پچھڑ پھلدا

خوش سوئی جس چت نہ لایا دتج ایہناں گھڑاں
 دس کمل غلام محمد پچا ہی پتی سناراں
 کرو قیاس ہوئے گی کیسی سرد خزاں گُلاندی
 سرد اُساس محمد تختا، جھل فراق جھلاندی
 ننگا ترن پھڑ ہو کھلوتا، سجر کنوں رنگ نیلا
 گکڑے ہوئے محمد پانی جھاگ جھڑا بیلا
 ماتم سوگ پوشا کی لائی کاواں رنگ سیاہی
 کھڑ کھڑ کر دے پت محمد، چلے وطن چھڑا پی
 مونہ دے رنگ ہے جگڈڑ، آتو جلی مارے
 ہو رہے بیتاب بیچا لے سکے مونہ فوارے
 کدول ہوئے گا دنیا اتے سکھ میرے مقبولا
 جے سکھ ہوگ کتے ول تاں بھی آدمیاں نوں ناہیں
 ساتھی تڑے جانے دے، کیونکر سکھ وسیندا
 بنھوں بھارتیاں سفر دا، کوچ سنیں آئے
 لے سلام سنا محمد، کون امن پھر پاتے
 بدے نوں جھٹ کتن دیہہ کھاں، زمریں جھل پڑیا
 سکے محمد نہ ہو غافل، سمجھ مناں توں بُریا
 رہنگیں داؤ بنا ہو جس نوں جھولے نئے تول دے
 کاغذیاں تھیں کد محمد، مڈے لیکھ اول دے
 جاں چوہ ہارے نال چھوہا لے کچرک رہی چلدا
 بادی تے بوا سیر محمد، کس بہانہ گل دا

معده سرد غذا نہ سائے، دست اُپھائے پیڑاں
 کھنگ لگی کف آئی جانو چڑھدی لہرا جل دی
 اک پل غم بغیر نہ لنگھدا، بلغم زورا پایا
 ہتھال نوں تھر کھبا لگا، جھولا تھ بستا
 بھارا جل دے لکت دکھایا، تاں تھ چک بنائی
 موتی جڑے برابر چٹے، دند ہونے رنگ پیلے
 تھ جاتا کوئی کسیر لنگا، دند نزولوں ہلدا
 نکلوں پانی پئی مدھانی رڑکیں سنج سویرے
 ٹھنڈا رکام بناوین موموں، کام ہویا ہن پورا
 ٹھنڈا ہویا بزار عمر دا، ایہو ٹھنڈا رنجورا
 چشمیں چشمہ جل دا ہونیاں، اٹھے پہر اُتبا ہو
 جس جس پاسوں آن رے سن ہوئے اتبول راہو
 دھنڈا غبار سنار دینوے، ہار ڈٹھی جد ہرنی
 ڈولھی شیشی صاف نظر دی گھت بھرنی کیہ بھرنی
 ہک ہک کر کے لیندا جاندا، جس دتیاں ایہہ چنیاں
 جتنے ساری دنیا اندر پت درختاں اُتے
 جتنے پھل جگت پر سارے سوہے چٹے پیلے
 سبزی ناووں وافر گزرے سبز پوشا کاں وائے
 چٹے پھل جگت پر جتنے دسے وانگ ہشنا کاں
 ہوئے دھیک گلاباں کولوں سوہنے مکھ گلابی
 پنکھی خوش آواز نہراں، جو باغاں وچ بولوں
 لکھتاں دی اک کچرک لیس سونف جوین ہر پڑاں
 تم ساہوں تم ساہ ہونے نیں ترکھ کرے جند چلدی
 آپ ہتھیں مونہہ ٹھہ لیونی، عاصا موت ٹکایا
 ایہہ جھولا اوہ جھلیا کھندا، چٹھ دیہہ مال پرایا
 چک لئی اوہ قوت اُس نے آہی جس ٹکائی
 کسراں وختاں چھیک پئے نیں دین گولن جیتلے
 کہہ کیرا کت پاسوں آیا، کمں نزول اُتول دا
 پانی رڈک دہانی ایویں، کہہ کیہہ حاصل تیرے؟
 اس شورول پت رہندی ناہیں، کیہڑیں پت شورا
 اجے محمد حص ہوا یوں ٹھنڈا پٹیا بھورا
 ٹھنڈیاں باراں تھیں چھپ نیٹھے بار چرنیے آہو
 دھچر چلے سبھ ساتھ محمد کوئی نہ ناں نبھا ہو
 سُر مچواں دے تیر چلاؤ، سُرے ول نہ کرنی
 عین گئی پھر کیہہ محمد، عینک نک پر دھرنی
 رل بیٹھن دی گھڑی غنیمت، لوگ فراق عزیزاں
 اتنے سوہنی صورت واسے خاک اندل تھتے
 ہر ہر رنگوں دین نشانی، ہو ہو گئے رنگیلے
 لاسے تے کلناروں وافر رنگ جیہناں گل لاسے
 ودھ اس تھیں ہو گزے کتنے جیہناں سفید پوشا کاں
 زرد پھلاں تھیں بوہت محمد، عاشق جگر کبابی
 شاعر گھنے ایہناں تھیں ہوئے، سخن جواہر تولن

آپو اپنے بول آوازے، کوئی نہ کسے جیسا
جیسا جیسا دان کے نوں دیتا بخشہارے
جو جو چیز بھی دتج ہو سی، سو کدھنی بجائے
سرورتے جس حال سناٹے لعل جواہر ادا
حالاں والے گئے اگیرے کر کر کسحر حلالاں
سخن کسے دے ہیرے موتی، کوئی جواہر لعل
روشن شمع مشالاں جتھے، ہو ر چراغ اُچیرے
آپ دتوں تہ مُہراں ٹکیاں، فکروں چھک ساری
جہناں صرافاں اگے زلدے لعل جواہر پتے
دین تو نگر زقال والے کھانے خاماں عامان
سو ہنا مستقا دیکھ کسے دامندا نہ بھن مرنا
اگے سخی بتیرے ہوئے شاعر چنگ چنگیرے
دوئے نظم کتاباں والے، کون ادھناں نوں رلدا
شاعر بو بہت پنجاب زمیں دے ہوئے دانش والے
ہکناں جو رکتاں لکھیاں، تھتے ہو ر سائے
اول شیخ فرید شکر گنج عارف اہل ولایت
پھر سلطان بابو ہک ہو یا خاصا مرد محتانی
تھتے شاہ دی کافی سُن کے ترنڈا گھر اندر دا
فرد فقیر ہو یا کوئی خاصا مرد صفائی والا
بابو باب فقہ دے اندر وڑیا نال سنبھالے
سُل سل لعل یروقی تسبیح مرد ظریف مداحی

ہکناں دامل مُہراں موتی، ہکناں دھیلا پیا
سو یو ورتن ہوندا بھائی، دیندا کون اُدھائے؟
ہک بخارے موتی وچن، ہک منکے کپکپائے
جس اُستتر سنی سُنائی مُل ادھناں دالوہا
جیہ جیہ رت دتے گھوڑے، دس گئے سچے چالاں
ہک دیوے ہک شمع محمد، ہک مانند مشالاں
کیہ جوتی تیری اوتھے، کس ر کھ پیرے
پرے ترن صرافاں اگے تاں آون مت کاری
کچے منکے دیکھ اساڈے کد اہناں دل مٹے
قلے اتے پلا دپا کیرے، حلویے نال باداں
کمہ کیہہ ریاں تہ کنگالا، جو جڑیا سودھنا
نکے ددے محمد بخششا، میں تھیں سچے اچیرے
مدح ادھناں دی اکھن جو گانا میں قدر عقل دا
کافی، باراں ماہ جہنا دے، دوہرے بیت اُجالے
کدھر گئے اوہ رنگ محمد، کر کے دیکھ سنبھالے
ہک ہک سخن زبان ادہدی دار ہر راہ ہدایت
دوہرے پاک زبان ادہدی دے روشن دھیں جہانی
وحدت دے دریا دے اندر اوہی ویتا تروا
فقہ اندر بھی چُست سخن ہے، عشق اندر خوش چالا
بیت تراز و قول بنا یوس، مسئلے دیوس نالے
بہل بھل سخن دی چڑھیا، پی کے مست مزاجی

ہک کوئی جان محمد ہو یا، رسلے سخن سناندا
 کوئی کوئی دوہرا اکھٹا نایا ہو رکے مستانے
 شاہ چراغ ہوئے اک سید دیوا دین دُنی دا
 ہر بر سخن دہناں دا سوہنا، موتی بجر صفایوں
 سیوک خاص دہناں دا ہو یا دُنی چندر زاوہ
 چھڑی چھڑی گل آکھی، لیکن جو آکھی سو پھٹی
 خالی خللوں کے خلیلی خوب سخن خود تھوڑے
 سخن شریف شرف دے رتے کتھے شاہ شرف دے
 ہک ترنوت گواہیں اندر شخص ہو یا عبد اللہ
 میاں ہک امام بخش سی رہندا وتج بناسے
 وارث شاہ سخن دا وارث نندے کون دہناں نوں
 جیہڑی اوس چوہڑی آکھی، جے سمجھے کوئی ساری
 شاہ مراجعے دے کتھے سخن مرادال دالے
 مقبل دی گل سہجی سادی، ہے مقبول پیاری
 مدح مبارک اندر پہلا بیت کیا اُس جیسا
 میر علی کوئی نال صدق دے، مدح مبارک کنندا
 اشرف شخص ہو یا نوشاہی اشرفیاں شعرا سدرے
 حیدر دے سُن بیت مریدا خیر نفس شیطانی
 واہ دوہرے محمود سخن دے نون غماں دیوں رتے
 کوئی کوئی بیت پُرانا کدھرے سُنیا شاہ فضل دا
 ہو غلام ہو یا اُس اکھے عہدے بیت سستی دے

دوہرا اُس دامویاں دلاں نوں جان محمد پاندا
 اِس دا بھی ہر تیر محمد گدا وتج نشتانے
 دھنی ملک مکان دہناں دا، شہر جوہان سُنیدا
 جیوں دلبر دا چہرہ روشن جو بن وات خدا لوں
 بازی جت سخن دی اِس بھی کسے کبت زیادہ
 پیلو سکتھرا پہلے ہوئے بوہت زمیں جد کچھتی
 درد منداں نوں فیض پُچاؤن فیض بخش دے دوہرے
 پندھ پیال نوں راہ دکھاؤن راہبر اوس طرف دے
 دوہرے بیت کسے اُس چنگے، نہیں کتابیں کھلا
 شعر اودھرا بھی وانگ صبور نے مل لال توں لاپسے
 حرف اودھرے تے اُنکل دھرنی ناہیں قد اسانوں
 ہک ہک سخن اندر خوشنویس، وانگ پھلاندی کھاری
 محبوباں دی جھنڈا لہاؤن، واہ مستان دے چالے
 لفظ کیس تے معنے بوہتے، یاد رکھن دی کاری
 ہکوبات لکھاں تھیں اُچی، دھن مصنف ایسا
 ہک ہک نقطے دا مل بھائی لکھ لکھ محل نہ ہندا
 واسل دے سُن بیت مجبئی بکرے وانگر گسے
 بیت سدھے دیدار بخش دے سخت کمانوں کانی
 میرن دے کوئی بیت عجائب درد ہو اڑھوں تے
 پراوہ بھی کوئی دکھیں بھریا، بوے جلد ابدا
 واہ واہیر حسین سنائی، خوب جواب دی دے

مصطفیٰ ہویا سیکوٹی، جاں چایا اُس درے
 حامد جس امام صاحب دا وڈا جنگ بنایا
 ہویا کوئی پیر محمد اُس بھی جنگ بنائے
 دوجا پیر محمد وٹھسا موضع نوناں والی
 میاں معظّم دین ہور اُنوں عظمت علی حضوروں
 جس انوار شریف بنائی ہور ہویا کوئی عبدی
 رانجھا برنور دار سُنیدا، ببل باخ سخن دی
 حافظ برنور دار مصنف، گور جہناں دی چٹی
 عبد حکیم زینجا جس نے ہندی وقج بنائی
 ہک صدیق کما مے لالی، مرد بھلا کوئی ہویا
 آیت اتے حدیث پروتی وقج واکگ گلاباں
 ہاشم شاہ دی حشمت برکت گنتر وقج نہ آوے
 اوہ بھی ملک سخن دے اندر راجہ سی سر کردا
 مختصر کلام اوہناں دی دردوں بھجی بُوٹی
 ہک شیریں فرہادے والی گل وٹا سنا یوس
 حضرت خسرو شیخ نظامی دسدے ہور کتابیں
 یا اوہ ہور ہویا کوئی ہاشم، ہاشم شاہ نہ ہویا
 دھونڈ روایت سچی کوڑی کرنا سی ایہہ کارا
 مُشَقِّد بیناں دے فرمائے بھنگ نہ پوے پیارے
 بیت تراز و تول بنا یوس سارے لذت والے
 پھیر ولایت شعر سخن دی احمد یار سنبھالی

جنگ امام علی الحق دا خوب کیا اُس مرے
 ہک ہک سخن اوہدے دا ہرگز مُل نہ جاندا پایا
 موتی صاف زمرہ دستے، لڑیاں بھٹھ لکائے
 چٹھے دی اس بار بنائی، مہر میں بھریوں تھالی
 گوہر سخن پروتے اُس نے حضرت عیوے نوروں
 کیتوس خوب بیان فقہ دا، سبھناں رحمت ربّی
 شعر اوہدہ جیوں واؤ فخر دی، کئے باس چمن دی
 ہر ہر بیت اوہدہ بھی مٹھا، جیوں مصری دی کھٹی
 اوہ بھی دردوں خالی ناہیں، فارسیوں اُٹائی
 مہتر یوسف دا اُس سہرا چُن چُن پُھل پرویا
 سبھناں نوں رب صاحب بخشے نل لاساں خاں
 دُرِ تیم جواہر لڑیاں ظاہر کدھ لٹاے
 جس قفے دی چڑھے مہتے، سولیو سی سر کردا
 درد ہویا تاں کچھ کچھ ہویا، کیا مٹی کیا چھوٹی
 عام خلق بھیں سنی سُنائی چا تصنیف بنا یوس
 ہاشم نے کچھ ہور سُنائے، ناہیں رواحسا میں
 یا اُس شیریں خسرو والا معسّم راہ نہ ہویا
 خیر اُس درد بیان کرن دا آہا مطلب سارا
 سنی سُنائی اُس بھی اکھی، کیہہ سردوس بچاے؟
 کلیاں چُن چُن ہار پرو یوس نرگس تے گل لائے
 دھونسا مار تخت پر بیٹھا، مل پنجاب حوالی

تیغ زبان چلا یوس ترکھی و تاج پنجاب زمینے
 ایسی غالب بن کے چلی ضرب اوہدی میج دھرتی
 بھر بھر بک تے اس موتی ملک کا اندر دندے
 باز طبیعت اس دی والا گنگوں ہو ہو لٹھا
 ہر قصے دی بوہی اس نے زیور لاسدکاری
 قادر بخش قلم دا گھوڑا اس میدان ہلایا
 ساد مرادے بیت، لیکن مین تے برکت والے
 جاں معراج مبارک کیوس، ندی سخن دی تریا
 گوہر اندر چھو ہراں والے مرد ہو یا کوئی اگے
 تھوڑے جیسے بیت بنا یوس تے درد جگانے
 میرے اس دے بیت نہ رلے، جے کرکھو بھائی
 نامے ہور نشانی میری، معلم ہوندی ظاہر
 مصرعے اندر جڑیا ہوسی، جیوں تھیوا و تاج چھاپے
 کسے کباب کسے مٹھیا تیاں، کسے پلا پکائے
 مٹاؤنا جے کچھ جڑیا نکڑا اسال گدائی
 شاعر نام دھراؤن لائق قدر نہیں کچھ میرا
 گدڑی دتھا پھٹکا چنگا پن پن ٹوپا دھڑی
 جو دتا سودتا مینوں، کسے دیون والے
 جگ جگ جیوے دیون والا، جس ابیرہ کم کائے
 کھر شور زمین نکاری آہی وانگ حسرا باں
 ملیا مالی بنا والی، رحمت یانی لایوس

بسکہ ملک سخن دے اتے جڑیوس نال آیتے
 بوہت صرافاں نے چھنکائی وٹا لا نہ پرتی
 سوہنے صاف گھنیرے قطرے بدل امگر کھنٹے
 جس اوہ بازو گایا مڑ مڑ دھن توہیں اوہ ہتھا
 صنعت تے تکلیفوں گھنے زینت کر کر ساری
 چھوٹے جملے جھال نہ دے، چال صفا چلایا
 مٹھا حلوا کیتوس اس و تاج پاند کون مسالے
 پاک ہو یا ہر عیب خطا تیوں نوروں مونہر ہتھ بھریا
 اس بھی نام محمد آبا لگا اس اسرگے
 سانگ غضب دی وانگ محمد رسل کلچا جانے
 ایہناں اندر صنعت ڈونگھی، اوہناں و تاج صفائی
 وزن حساب نظم دے دچوں نام نہ ہوسی باہر
 جے کوئی ڈونگھی نظروں ویکھے بیٹوں بیت سیہاپے
 کسے اچار مڑ بنے عمدے، قلعے کسے رکائے
 حالوں تجت کوئی نہ کیستی، کھاؤ براہ خدائی
 اوہ کھیتاں دے سائیں، میر اکھل بنے پر پھیرا
 یار بھراواں دی کر خاطر، میں بھی کچھڑی چارھی
 بھاویں رکھتا بھاویں تھنڈا، بھاویں چرب نوالے
 اندر میرے باغ سخن دے، دھن مالی جس لائے
 اک ہیکڑ پال نہ سکدی، لائق کد کلا باں
 کھر و تاج محمد بخشا، باغ بہار بنا یوس

بوتا بچہ باغ اوہناں دا رہے ہمیشہ ہریا سکا ڈھینگر میرا جس نے پھلتیں پتیں بھریا

درمدح پیر خود می گوید

آتمکے مونہ لاسیا ہی، چسپم زمیں نورانی
پئے سجدے نگ رگڑیں تے کرکڑیاں نیازاں
صفت مبارک پیر میرے دی باہر حد بیانوں
مرد جلیہ امرشد میرا، شاہ غلام محمد
محرم حال حقیقت کوں، واقف سی عرفانوں
جیوں مہتر داؤد نبی سن موم کریندے لوہا
صحبت مجلس پیر میرے دی بہتر نفل نمازوں
سینہ ستر الٹی بھریا، مستحقن آسمانی
رحمت حلم وفا محبت، چاکے طبعان رلاکے
آب حیات کلام ربی، چہرہ حسنہ ولی دا
تن من اندر راہ حقانی اندر دین پیغمبر
جیسہ مٹھی تے خوشگونی، صورت اپن اپاری
بچھی ماریاؤں موتی وحدت مے دریاؤں
کھریاں مے لڑ لگائیں بھی، کھوٹا آپ جہانوں
پردہ پوشی کم فقرا، کرسن اللہ بھلے
آساوند نہ خالی جاؤں بخیاں دے درباروں
کے کے تھیں، کے کے تھیں کے خضر الیا سول
رت کالی چھنکا کھیں تھیں، وانگ نہج مے پانی
مہر پئے مت حال تیرے تے دہناں غریب لڑاں
پرتوں بھی کچھ چکھ شیرینی، جاوے پھکت نہانوں
اہل شریعت اہل طریقت، وانگ امام محمد
پرتقصیاں نوں تاثیراں، ہوؤں اوس زبانوں
پتھر دل نوں مومن کر دے، گل اوہنا ندی اوہا
ہک ہک سخن شریف اوہناں دکر محرم رازوں
چشماں شرم حیاؤں بھریاں، روشن دہیں جہانی
رب اوہ شخص شریف بنایا نیک صفاتاں پاکے
در دکنوں رنگ زرد ہمیشہ آتش عشق تلی دا
ساک صوفی نامے زاہد نامے مست قلندر
راہبر راہ ہدایت اندر، کسب تواضع داری
کھریاں گلاں، کھریاں چالان، دامن پاک یاؤں
شالا کھوٹ میرے نوں کج دامن شرم دہناں نوں
سدا امید محمد بخشا، زور دے وقن پاوے
ایتھے او تھے دوہیں جہانیں کرم سنگاں سرکاروں
شعر کلام سخن دہی بخشش، مینوں مرشد یاسول

کہو سخن نہ ہو تمامی، جو نعمت میں پائی
 نخست جتنا قدر نہ میرا، اُس نول بھر وڈیاں
 سائیاں رب وڈیاں دیوے، جس میرا ہتھ پھڑپھا
 اُس بیڑی دا پور ہمیشہ، مثلاً صبح سلامت
 ہر دم ہے ملاج ہر سے تے، رکھے ہر گردابوں
 سر سادے پر ہوئے ہمیشہ مہرا و ہدی واسیہ
 او سے مرد سچے و اصدقہ، اپنی نہیں کمائی
 میں گلیاں دا ڈوڑا کور، محل چڑھایا سائیاں
 عاجز رڑھدا ڈبدا جاندا، بیڑی تیری چڑھیا
 دنیا آتے موحاں مانے، سکھتی روز قیامت
 پار چڑھائے پور اسدا، بچے سبھ غذا بول
 پاؤں سبھ پیلے اُس دے یمن برکت پایہ

در خاتمہ کتاب بیان راویان اولوالالباب

سیف ملوک بدیع جملے کا بل عشق کمایا
 چو ہاں گٹھاں تھیں پریاں سداں، ہر پاسے گھل گھل
 معتبر انجبال دستن ہر دانی بھر دانی
 بوہتی گل لکھائی اُس نے جو سسی اول آئی
 ہو روں ہو روناؤں لگیاں، جیوں جن بچوں آئیاں
 جو جو بندی پھدی آہی، اوہ روایت پائی
 ایسی رفو کیتی ہر سیون، کوئی معلوم نہ کرسی
 مختلفاں جو نظری آئیاں، چھڈ دتیاں کئی گلاں
 سیف ملوک دے نہاے بوہتے کمین دتج
 پہلے بار بدخشاں دستی، او ہو کاغذ لائی
 مختلفاں اس روشی گلاں کوئی ضعیف روایت
 پریاں چار مراد کمتاں، کیوں بھلا واپاواں؟
 کیتا جوش طبیعت میں بھی قصہ جوڑ سنایا
 چائے دار و داری آئیاں، جیوں جیوں لگی مرضی
 کدھروں اکو گل سناؤں، کدھروں ہو رشتاں
 اُس دی دسی کوئی نہ چھڈی، بتیاں اندر پائی
 جے سبھ گلاں جوڑ سناواں، قصے پین خطایاں
 تھکرمی ٹاکی جوڑ جٹا کہ جلی راس بنائی
 ہو کو پوت دے کا بھائی، جے کوئی اگے دھری
 ہک لکھاں تے دوجی بھجدی، دسو کوئی وچاں
 ہک راوی قحطان بتاندا، کس دی پائے منج؟
 اوہ بھتاں ہن ہو رشناواں، اس منج کدھ ڈیالی
 بھجدی نہیں قوی ضعیفوں کیتا فکر نہایت
 نہیں تاں علم میرا کد اتنا، پریاں سد بہاواں

تھوڑی بات کتاباں اندر بولتی آپ بنائی
نظارہ دل بگلائی کارن قصہ عشق مجازوں
کیکر آپ بناوے عاجز سجدات خدائی
نظارہ دل بگلائی کارن قصہ عشق مجازوں
اندر خانے خبراں دیسی فقر و اداں دے رازوں
رمزناں نال پر دنا سارا، چاہتیں سمجھن ہاں
ہمت اگے مشکل آساں ہمت مرد نہ ہاں
اے ہکے مصرعے اندر غرض قصے دی ساری
ہوڈھونٹے سوپا دے بھائی ہفت نہیں پراری

سخنے چند درخاتمہ کتاب مناجات می گوید

شکر الحمد خداوند تائیں اندر ایس زلمے
قافیاں دے فکر اندر سی دل چنتا وچ بھڑوا
تم ہو یا ایہ قصہ روشن درتے مچ جہانے
تاوالتھیں کم سادہ کیتا، چھڑیاں بوہت سماں
کم لکھتے پتا نہ کوئی موت نعت راہ کھردا
والی والی چار دوالی عالی چڑھدی آہی
چیت اُداس جمعیت تھوڑی، ناں کول بھوجاں
وزن برابر بیت بنائے، گنڈھے چار عقل دے
اوہ کماتی منکر اندیشہ نالے سی کچھ واسی
صنعت بھی کچھ تھوڑی بوہتی ہوئی نال طریقال
روی ردیغاں قافیاں سنگ جاسن ملے رلدے
کاٹھی گھوڑے رب دے بخشے، آہا اک طویلہ
لذت سوز نہیں وس میرے، صاحب نے توفیقاں
اک چیلہ کشمیر بہایا، کردا ہک سواری
وارو واری ڈاک چلاواں، چار گھلاں اکھ چیلہ
پل پل اندر ہندوستانوں جاندا سی کشمیرے
پھیرے اُتر پھیرا پائے، حکم منے سرکاری
ہرن سیرا کستورائینوں پیرا ستاد پھڑایا
گھوڑے تھک تھکے بوہتے بیٹا ہے ہو دھیرے
پانی بیوتاروں مکے جاکشیرے چر دے
سوہنی چال چلا کی والا بسجدا پھیر کھڑایا
اوہ بھی بچ رہا اس چریوں، چین اندر وچ سویا
خوہو نہیں تے کھوج کھلائے، ملک محط کردا
مونہ پر پلا یاد دلاتے، چھٹی ورق پر توں
سوہنی چال چلا کی والا بسجدا پھیر کھڑایا
جاگ اٹھے کا اللہ بھاوے، حکم جوں پھر ہویا
وانگ گلاں ہک کاٹھی ہوئی اندر بھریا پتوں
سچیاں مرداں دی سنگ برکت عیت گوس کوئی
شال وانگ گلاں دے اس مچ سدا ہے خوشبوئی

ناز نیاز تے سفر عاشق دا ایس قصے وچ آیا
 واہ و اباح ارم و ابلیا، دیوس رب بہاراں
 ہر دستاں بغیچہ کھڑیا، دستے دے گلاں دے
 خط کالاتے کاغذ چٹا، ایوں دکھلائی دیندا
 چشمے دار حرف وچ جیڑے معنیوں چتھے لکھے
 اس کتھے پر کتھے ہو کے آن لکھے جو راہی
 جس ویلے دل لہریں آئے، کرونگاہ شرم دی
 جاں باغوں پھل چن چن سُنکھو، کلفی ہار بناؤ
 اس باغے دے سیر تسانوں جم جم سدا سکھاؤں
 جے رب سچے رحمت کیتی، رہسی باغ اُجالا
 تسیں پھر ورت باغاں اندر خوشیوں عشق مُردوں
 سیر کرو خوش بوئیں مانو، پھل مباح تسانوں
 شاخاں لفظ اتے رکھ معنے، کرو زیاں دہاں
 چھوڑ نکتے کم محمد، چترائیوں ہٹ رہو کھاں
 کہہ کھٹیا کہہ دتیا گتے، نہ کجھ ہتھ نہ پتے
 ہو کرے کجھ عمل ہوئے گا، بد عملی ہتھ میرے
 جگتوں باہر پاپ کمائے لافقر دے جاے
 فضل کریں تاں دھوئی سائیاں عدلوں نہ چھلکے
 جو کیتا سو بھلیاں کیتا، سر پر میں تقصیری
 توں سچ عیب چھپائی رکھے، پردہ مول نہ چایا
 نعمت بوہت دتی تہ ایتھے باہر لطف حسابوں
 مسفر و العشق محمد بخشا، نام دیلوں پایا
 ٹھنڈی تتی وانہ لکوس، رونق رہے ہزاراں
 جیوں شاخاں وچ شاخاں گدیاں تیوں معنے بکھلاندے
 چانیاں وچ چھاؤں چن دی چچکاں نوریندا
 لیکان نہراں صاف محمد، پانی پکتے لکھے
 نہاتے دھوئے خوشیاں ہوئے، میل غماں دی لاہی
 میں عاجز تر ہائے کارن منگو بوند کرم دی
 جس لایا ایہہ باغ، او مہنوں بھی یادوں نرناؤ
 دیہو دعا، اسانوں دلبر خوش ہو مکھ وکھاؤں
 مر کے خوب ہوئے گا عاجز، باغ بناؤں والا
 خاک ہویاں پر رحمت بھیجو، دُور نہ سٹو یادوں
 شاخاں رکھ تڑو تانیں بلی صلاح تسانوں
 مہنت کر کے کسے مصنف، پیش نہیں کجھ رُماں
 مونہ شرمندہ نال گناہاں، ہادی دے در دھوکاں
 بوہا منگ کریم سچے دا، رکھ جھولی کجھ کھلے
 ہے مسکین نواز خدایا، کرم نیارے تیرے
 توں سچا میں جھوٹا رہا، کیا لیکھا کیا ناے
 کرم تیرے دی ہتھی اتے پاپ کمائے بھلے
 بد بختاں دے کم کمائے کر کے دیس فقیری
 عزت رزق بدن وچ میرے کجھ نقصان نہ پایا
 اوسے لطف ملایا مینوں، لگی آس جناہوں

جس گھر نکتے آدر ہوئے دان ہوں ہتھ آئے
 میرا بھی تہ آدر کیتا، دتے دان گھنیرے
 ہر تے پنڈ گناہاں والی قدر میرے تھیں بھاری
 نہ انسانی نال ملاحاں پتے نہیں موزی
 عملاں والے لنگھ لنگھ جانے، کون چڑھکے بیوں؟
 بہناں عشق پیائے پیتے، بہناں زہد عبادت
 میں عیباں وج عمر کھڑائی کر کر کاغذ کاسے
 ہر اک دی میں آس تروری، جو آسا کر آیا
 راہ پھدانوں مکن مکمل نے رات لپے گھر جس دے
 بیہنناں خوج دلیری تنہاں کدھ کدھ دینے آٹا
 شرم پوسے گھر والے تائیں، اُس اگے بھی دھروا
 ہک کوئی شخص شرابی ہویا، مسجد اندر آیا
 ملاں پکڑ کھڈیلن لگا، باہر جاہ پلمیتا
 متانے فرمایا حضرت، جاں رحمت دل تھکاں
 رحمت تھیں نامید نہ ہوساں نال گناہاں بھریا
 نس چھپن رکتے نہ ہوندا، سرمونہ اگے دھریا
 ان ہلیاں نوں تہ ہلایا دے وافر چیراں
 قدر اپنے تھیں باہری منگی، گل وڈی مونہ لگا
 آتش بخش محبت والی ساڑے غیر نبولال
 پاپے تے استاد مرتی میں پرستی چہانڈے
 ہونے نصیب نبی واکلمہ دین قبول محمد

جاں لاچار پوسے کوئی اُسوں پھیرے دھارے
 اکوں بھی ہراو کھے دیلے آس رکھاں دتیرے
 خونی ندی اجل دی اگے، نہ یں تلمہ نہ تار ی
 کون لنگھائے پار بندے نوں جاناکم ضروری
 پار چڑھاں جے رحمت تیری، ہتھ پھڑے مینوں
 بہناں کھوہ تلا میڈتاں، بہناں دان سخاوت
 پھر امید نہ توڑی رہا، دیکھ کرم دے چالے
 پھر بھی آس تیرے در مینوں، ہرگز نہ شرمایا
 سخی ہوئے تاں بچھے یار و خوج پکے کس دے؟
 خالی ہتھ حیران بیچارہ ہے ہیٹھاں سٹ گاما
 یں بھی خالی ہتھ مسافر، تکتیے سیکر گھر دا
 رب سچے ول عرضاں کردا، بخش بہشت خدایا
 نیک ہشتی بنیاوڑیں، کیہہ عمل تہ کیستا
 یاد گناہ نہ رہندا کوئی، نہ موبوں کہہ سکاں
 بریا نیاں دی حد نہ رکھی، بھلا نہیں کچھ سریا
 قہر کریں تاں کوئی نہ چارہ، رحم کریں تاں تریا
 نام حبیب سچے دے تیجھے رکھیں وانگ عزیزاں
 رکن گن بوہست سداواں کاسنوں، مکھاں ہی ایہہ
 پیر شاہ قلندر اگے ہوواں اندر مقبولال
 رحمت بخشش مہر اللہ دی ہوئے حق تنہانڈے
 لا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ سچ رسول محمد

تَمَّ الْكَلَامَ بِنَامٍ سَيِّدِ الْأَنَامِ عَلَيْهِ أَفْضَلُ الصَّلَاةِ
وَالسَّلَامِ وَعَلَى آلِهِ وَأَوْلَادِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ وَسَلَّمَ

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ
وَأَشْهَدُ أَنَّ نَبِيَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ
وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اول حمد خداوند تائیں بخش نما رنگنا ہاں
لاکھ صلوة سلام نبی تے جو شفیق اسما ہاں
شہر لاہور مبارک اندر صحت کیتی بہہ کے
جس صاحب انواع بنائی سوچ وانگ نورانی
عجب لکھا یوس باغ فقہ و دائم و تاج بہاراں
شہر شریعت دے و تاج جس نے خوب بازار بنایا
عاماں خاصاں اوں بازاروں جو خواہش سویا
عالم عامل فاضل کامل، حافظ ستر حقانی
حضرت جی دی سنت اُتے قائم ہے ہمیشہ
ہانس ملک و تاج رہندے ہے، اول وقت جوانی
پڑھیا علم ہوئے سن عالم، اجڑ چارن جانڈے
اجڑ چارن کم مبارک، بوہت نبیاں کیستا
اجڑ چار دیاں نول ہک دن روز مبارک آیا

ظلم بے ادبی جو میں کیتی بخشش اس قصہ جہاں
جرم سزاؤں اُسے بچھے رہا، بخش پناہاں
مولوی عبداللہ جو دے خانے اندر رہے کے
ہر اک تائیں فیض پچا وے اندر مسلمان
اُس گلشن دے سیر کنندے پاؤں خیر ہزاراں
ہر مسائل دینی والا سودا بوہت پلویا
دھن محمد شیخ عبداللہ جس ایہ فیض کھنڈیا
زاہد صوفی متقی صائم، راہبر مسلمان
روون درد محبت کنوں سدا اہل اندا پیشہ
اوہو وطن پیارا کہندے، جیون کرسم جہانی
فخر ریانہ اہاموے، کسبوں نہ شرم اندے
نبی ولی دے کم و تاج حکمت، دیکھیں ٹیٹھ چیتا
سرور عالم دی اسواری اپنا آپ دکھایا

کہن سلام علیک عبداللہ پچھن لگے سواراں
 کیہا، علیک سلام جنہاں نے پھیر بشارت کرے
 جلے عبداللہ ہویں نال ادب تسلیمیاں
 ظاہر باطن روشن ہو یا کھلے علم تسمی
 کیتا امر نہی نے جاؤ شہر لاہور مبارک
 نہاں تشریف لاہور یاتے، آبیٹھے ہک تھادیں
 حسن محمدی اک تسلی بندہ خاص سائیں دا
 چمکی پیس، کرن مژوری، کسب حلاول کھاؤں
 شاگرداں نوں کرن نصیحت نالے سبھناں یاراں
 ہک دن سنے شاگرداں آپ تڑپے جانے رستے
 زیور تے پوشاک عجائب، صورت بوہت صفائی
 شیخ عبداللہ چلے چلے جلدے جال اُس جاتی پوہتے
 دیکھ حیران ہوئے بھراہی، جاں پھر آئے دیہے
 آپ اسانوں مژمڑ ورجو، بوہت کرد تاکیداں
 آپ اج رستے دج کھلوکے دیکھیاں جھٹ لایا
 آپ ہویں فرماؤں لگے، سمجھ نہ آئی تساں
 ہے خمیر میرا اُس تھادیں قبر ہو سگئی اوتھے
 ہراک تائیں وطن پیارا، جو انسان وفائی
 جاں رحلت فرمائی ایتھوں، اوتھے قبر ہوئی سی
 ہوراہناں دی ہمت دیکھو نالے بے سیائی
 ہو کرے تھیں ہونہ سکدی صحت نالے حلدی

کون کوئی ایہہ شاہ شہاں دا، کون ایہہ فوج تھالیں؟
 ایہہ سرد سردار بنیاں، سارے جسے بڑے
 حضرت بوہت نوازش کر کے کیتیاں مہر میماں
 پنختہ کار ہوئے عبداللہ، دور ہوئی سبھ خامی
 نام اللہ دے علم پڑھاویں، لکے نہ ہوویں تارک
 مرد کرن کلزار زمین نوں، لکھ ہو دے بھادیں
 اُس دے آن بنے ہمسائے، نام زیاد جائیں دا
 نام اللہ دے علم شریعت ہراک کان پڑھاؤں
 نام محرم ول دیکھو ناہیں اندر میل نہاراں
 اگے نار آہی ہک بھیجی خوب سندر بند بستے
 رنگ گلابی انگ حسابی، جو بن جوت جگائی
 رستے اُتے چپ چپاتے رہے کھلوتے پوہتے
 کیتی عرض شاگرداں حضرت ایہہ نہیں کم تیرے
 نام محرم ول دیکھو ناہیں، ایہہ ہے کم بے دیداں
 عامل آپ شریعت اُتے، ان کیہہ ویلا آیا؟
 میں اُس عورت ول نہ دٹھا، رمز نہ پائی تساں
 تاں اوہ جا کھلوتے دیکھی، تیں نہ جاؤ گھوٹھے
 تاں مینوں اوہ جا پیاری، رہیا کھلم اُس مانی
 ایہہ کرامت ظاہر دیکھی، لوکاں خبر ہوئی سی
 ہک کوئی شخص کتاب وڈیری چاہے جلد لکھائی
 باس اہنا نالے لایا کاغذ دس پیوس ہاں گلدی

تھوڑے دن دا عرصہ کر کے شیخ عبداللہ لیتی
 درپر آن آوازہ کیٹوس سُن کے باہر آئے
 دیکھ دیاں اُس کیہا حضرت ایہہ کیہہ حال تِساڈا؛
 کراں مزدوری چھڈ مغروری ایویں ہونے گوارا
 اوس شخص نے کیہا حضرت، ایڈے رنج نہ پاؤ
 سجدے پے کے تھوڑی واری روزی کارن پڑھنا
 بیٹے ایہہ گل مُندے آہے، بوہت دنوں خوش ہئے
 جاں کوئی روز گزشتہ ہویا، آمد کچھ نہ ہوئی
 بابا جی ایہہ کیہہ کچھ ہویا، بیٹیاں عرض کزاری
 کمن لگے عبداللہ ہوریں سنو، میرے دل بندوا
 اتنی عمر گزشتہ ہوئی روزی رہیا پچاندا
 خالق رازق آپ الہی نیت دین دا بن منگے
 ایسے مرد اخلاصی آہے، اج انجھے رکھتے
 ایسی بے ریا عبادت خوشبودار اخلاصوں
 بیٹا اس دا نور محمد کن مدق جہنوں
 بوہت کتاباں اُتے اُس نے حاشیہ شرح لگائی
 اکے بیٹے دلاؤ منہ اندے زاہد صوفی بھارے
 ہک گیا لاؤلہ ضہناں تھیں من رضا خدائی
 جہنوں کن محمد عاشق لقب مبارک پایا
 پشت بہ پشت بزرگ ہوئے جیوا کیہہ گھر وڈا قدیمی
 جتھے جشمہ مچھا ہووے، ہر کوئی اُتوا ہمارے

پھر اوہ آیا شخص کھن نول، جس دن دی کیتی
 داڑھی اُتے آٹا ڈٹھا ظاہر پیا دکھائے
 اکھن لگے چکی پیسن ہے نیت کم اس اڈا
 کھائے حلال عیال اس اڈا امت پائے چھٹکارا
 یاد مینوں اک حرف اجیہا اُس دا ورد کساؤ
 دو روپیا روز ہونے کا، نیت لے کے گھر وڑنا
 اُن کز لڑن فرخ ہووے گی، کھاساں بیٹھے سئے
 اوہو حال ریہا سی سارا، داوہا ہور نہ کوئی
 یا اوہ عمل تسان نہیں کیتا یا اوہ ہویا نہ جاری
 مینوں شرم ربے تھیں آیا، پڑھیا نہ منزند
 روزی کارن کراں نہ سجدے، ایہہ ریا ہو جاندا
 روزی کارن سجدے کرنے نہیں اسانوں پتگے
 عرض نہیں نفسانی اوتھے، شوق الہی جتھے
 عامان دا کیہہ قدر محمدؐ ہوندی مردوں موصول
 بہت مناقب اس دے، لیکن یاد نہیں اوہ مینوں
 لقب مدق حضرت دتا، دیکھ اودھی دانائی
 نقی محمدؐ، نقی محمد رب دے خاص پیارے
 دُوبے نول رب بیٹا دتا، صاحب مدق صفائی
 وچ لاہور لوہاری منڈی اوس نشان لگایا
 اسان غریباں کرن تواضع، بولن نال حلیمی
 یردسی دی خدمت جتھے اوتھے دیرا لاوے

دوہاں سبیاں تھیں اس بندے اُس گھر دیر لایا
 مجھے دے پیر اسٹے، اس گھر ہے اترے
 اسے کارن بندہ عاجز اسے گھر اتردا
 سوہنا مردیاقت والا، جس نوں بخش خدائی
 بھٹی حب کیتی اُس میری نال چڑھا لیا
 اگے اک داماد ویناں دا، اہل چراغ اندرونہ
 دو صاحب جو دے مدرس جو صاحب سجادہ
 نال فقیراں ادب محبت رکھو بہت اشنائی
 ترے جینے خدمت میری ناں اُس رکھی چاہی
 مُرشد دا احسان میرے تے ساریے محتاجاں
 اوہ رکھوالا سدا محمد، اوہ نوں سبھ لاجاں